ELIZABETH ADLER

Kalifornia, szívem

A Toszkánai nyár, a Ház Amalfin és a Nyár Capri szigetén szerzőjétől

ULPIUS-HÁZ

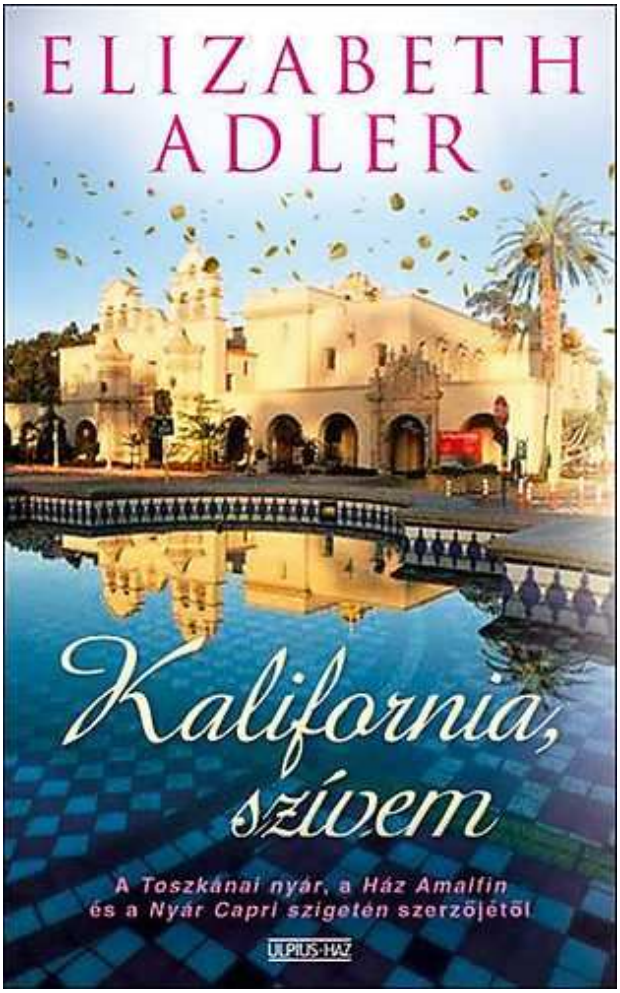

Elizabeth Adler

Kalifornia, szívem

Ed Vincent, a piszkos ügyeinél híres ingatlankirály egy sürgető telefonhívásra New Yorkba repül, ám amint célba ér, egy titokzatos támadó állja útját. Ed túléli a kalandot, betegágya mellett szerelme, Zelda is megjelenik. Majd nemsokára felbukkan egy igencsak jóképű, helyi zsaru, aki Zelda segítségével próbálja kideríteni, ki akarhatja Ed halálát. A nyomozás azonban zsákutcába fut, sőt a halálos fenyegetettségben élő Zelda és a családos zsaru egymásba szeretnek, és ahogy fogytán az idejük, a szenvedély egyre erősebben tör elő…

Elizabeth Adler Kalifornia, szívem
Fordította H. Prikler Renáta
Ulpius-ház Könyvkiadó Budapest, 2008
A fordítás alapjául szolgáló mű: Elizabeth Adler: ***In a Heartbeat***

A szerzőtől az Ulpius-ház Könyvkiadónál megjelent:
HázAmalfin
Nyár Capri szigetén
Párizsi randevú
Riviéra Hotel
San Diego mindent visz
Találkozzunk Provence-ban!
Toszkánai nyár
Velem Velencében

Előkészületben: ***A Villa Mimosa titka***

Copyright © 2000 by Elizabeth Adler
Hungárián translation © H. Prikler Renáta, 2008
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2008

1

Csodálatos volt a repülés. A Manhattan felett lebegő kékesszürke alkonyatban úgy ragyogtak a fények, mint a frissen kigyúlt csillagok, villódzó szegélyeket vonva az utak mellé, amelyek, számára, arannyal voltak kikövezve, és amelyeken sohasem akart megszűnni a forgalom. A kis, egymotoros Cessna Skylane 182 olyan érzékenyen reagált az érintésére, hogy szinte úgy érezte, szárnya nőtt. A fenébe a nagygépekkel, gondolta, miközben megkezdte a leszállást Manhattan csillámló tornyai között a La Guardiára. Hát nem erről szól a repülés? Mikor érezheti magát szabadabbnak az ember, ha nem akkor, amikor, ha csak néhány órára is, elmenekül a szürke földi világból, és kisgyerek módjára úgy tesz, mintha valóban tudna repülni?

Eredetileg nem állt szándékában New Yorkba jönni ezen az estén, de kapott egy sürgős telefonhívást. Egy manhattani ingatlan megvásárlásáról folytatott fontos tárgyalásokat, és valaki makacsul megpróbálta túllicitálni az ajánlatát. Azt szerette volna megtudni, hogy *ki.* Ezért szánta rá magát a repülésre.

Elvigyorodott, amikor az apró gép földet ért. Zökkent egyet-kettőt, aztán simán folytatta az útját a hangár felé. Úgy tekintett erre a rendelésre készült, ezüstszürke gépre, mint mások a versenylovukra. A legszívesebben lecsutakolta volna, miután megállt. Letakarta volna egy pokróccal, és friss szénát vagy sárgarépát tett volna elé…

Nevetve kikapcsolta a biztonsági övet, és kiszállt. Szeretetteljesen megpaskolta a gép törzsét, és közben eszébe jutott, hogy a fülkében felejtette az aktatáskáját. Éppen vissza akart mászni, amikor valaki a nevét kiáltotta. Jerry lesz az, a gépész, gondolta. Mint mindig, most is ő fogja átnézni a Cessnát. Ellenőrzi kívül-belül, és gondoskodik róla, hogy tökéletes formában legyen, amikor holnap, dolga végeztével, ismét felszáll vele.

– Mr. Vincent?

– Igen? – pördült meg mosolyogva.

Egy automata Sigmával találta magát szembe. Aztán vörössé vált körülötte az egész világ.

2

– *Elfogjuk veszíteni.*

Ed Vincent kristálytisztán hallott minden szót, de több másodpercbe telt, mire rájött, hogy róla beszélnek.

A hordágy nagyot zökkent alatta, amikor kiemelték a mentőhelikopterből. Hallotta az automata ajtók surrogó nyílását, miközben begurították a sürgősségi osztályra. Hallotta, amint az ügyeletes nővér kiabálva beszámol a lövöldözés körülményeiről, a sérüléseiről és az állapotáról, és hallotta az utasításokat is.

– *Nem tudom kitapintani a combjában az ütőeret. Harminchat a pulzusa. Elveszítjük…*

Érezte, hogy levágják róla a ruhát. Aztán ott feküdt meztelenül, mint a frissen fogott hal, a lámpák forró fénye alatt, és ettől olyan érzése támadt, mintha rajta lenne a világ szeme.

Igaz, hogy alig, de élek, gondolta, és ha meg tudja mozdítani az arcizmait, biztosan elvigyorodik. Úgy érezte, mintha megfagyott volna az arca az oxigénmaszk alatt. A keze és a lába megbénult, a teste meg… megszűnt még létezni is. *Amíg valaki lyukat nem kezdett vágni belé.* Fájdalmasan felordított, de az is lehet, hogy csak nyöszörgött, mert a

torka sem akart engedelmeskedni neki.

– Csak intubálni szeretnénk – mondta egy vigasztaló női hang a füle mellett. – Megpróbáljuk lejuttatni ezt a csövet a tüdejébe, hogy mielőbb kiszívhassuk belőle a vért.

És az altatásról nem hallottak? – kiabálta vissza gondolatban. Mert mondani persze semmit sem tudott.

– *Hogy hívják?* – kérdezte tőle valaki kiabáló hangon. –*Nyissa ki a szemét… Nézzen rám!*

Hát nincs nyitva a szeme?

Egy fényglórián keresztül látta a fölé hajoló arcokat, érezte a testét érintő kezeket, hallotta, amit mondtak neki.

Csak válaszolni nem tudott.

– *Elment a vérnyomása, tényleg elveszítjük…*

A gél, amit szétmázoltak a mellkasán, hideg volt. Arra gondolt, hogy valakinek szólnia kellene, melegítsék már fel egy kicsit, ne legyen olyan sokkoló hatású. Aztán csak azt érezte, hogy a szíve ki akar ugrani a mellkasából, miközben a teste ívben megfeszült. Egyszer. Majd még egyszer.

– *Mi a helyzet?* – kérdezte valaki.

Miért, nem mindegy? – gondolta fásultan. – *Már csak arra várok, hogy meglássam a fényt a folyosó végén.*

Fáradt volt. Tudta, hogy nem bírja tovább. Megadta magát. Teste még egy nagyot rándult ugyan, de a hangokat egyre messzebbről hallotta.

Gondolatban megvonta a vállát. Végül is, jó élete volt. Vagy majdnem jó. Legalábbis a vége felé. Nem panaszkodhatott. Nem volt felesége, nem voltak gyerekei, és nem volt családja sem. Nem volt semmije, amiért igazán érdemes lett volna élni. Kivéve talán egy jó kis vacsorát abban a helyes kis olasz étteremben, ahová olyan szívesen járt. Vagy még egy utolsó hétvégét az öreg víkendházban, kinn a hegyfokon, egyedül az elemekkel, vagy vízre szállni a hajóval, amelyet olyan aprólékos gonddal állított helyre az elmúlt évek során.

Imádta azt a helyet, mindegyik évszakban. A tavaszi gomolygó párát ugyanúgy szerette, mint a sistergő augusztusi hőséget s az illatosán puha nyáréjszakákat, vagy akár a téli hóviharokat.

Az ő szemében ez volt maga a paradicsom. Egészen eddig. Mert most már biztosra vette, hogy hamarosan az igazi paradicsomot is megismeri…

– *Próbáljuk meg újra?* – szólalt meg a közvetlen közelében egy szigorú hang, és a teste újfent megfeszült.

Semmi értelme, fiúk, miért nem akarjátok belátni? –kérdezte volna, ha tudja. – *Már nincs erőm ahhoz, hogy folytassam az életet… Sokkal könnyebb lenne, ha elindulnék az alagút felé. Ahol megláthatnám végre a fényt… és talán az Isten arcát is, ahogy a pap ígérte, még gyerekkoromban, abban a deszkafalú baptista templomban Kelet-Tennesseeben…*

– *Nincs pulzusa…* – ordította valaki.

Hát persze hogy nincs, hiszen meghalok. És már bele is nyugodott, hogy így lesz. Nem volt miért élnie. És nem volt kiért.

Szúró fájdalmat érzett, amikor közvetlenül a szívébe fecskendeztek egy újabb stimulánst. Sikítani szeretett volna.

– *Még egyszer?* – jött a parancs valahonnan távolról, és ismét nagyot rándult a teste.

Zelda. Mintha az egész testén végigcikázó sokkról jutott volna eszébe a név. *Mi történhetett vele? Hol lehet? Most, hogy őt megölték, Zelda kell majd nekik.*

– Visszajött a pulzusa! – A nővér hangjába diadal vegyült. Mindenki a monitorra nézett, ahol apró zöld hullámok jelezték, hogy ismét dobogni kezdett a szíve.

Ed óriási erőfeszítéssel felnyitotta a szemét. – Ki kell jutnom innen – motyogta alig hallhatóan.

3

Marco Camelia, a gyilkossági csoport nyomozója a vizsgáló sarkából figyelte az élet küzdelmét a halállal. Abból, amit látott, elég biztosnak tűnt számára, hogy a csatából a halál kerül majd ki győztesen. Ami pokolian meg fogja nehezíteni a dolgát, már ami a bűnügy felderítését illeti. Na mármost, ha Ed Vincent talpra állna, és megmondaná, hogy ki tette ezt vele, az rengeteget segítene.

Camelia negyvenhat éves volt; középtermetű, vékony testalkatú, izmos szicíliai. Sűrű, sötét haja volt, és sötétbarna szeme, amely egészen feketének látszott, amikor dühös volt, azaz csaknem mindig. Kissé szokatlan megjelenése ellenére is vonzó férfi volt. Bár naponta borotválkozott, örökké kékesfekete borosta borította az állát, és mindig ugyanazt a makulátlan „egyenruhát” viselte: sötét öltönyt, hófehér inget és ezüstszürke nyakkendőt.

Camelia húszévesen csatlakozott a rendőrséghez, rögtön azután, hogy – hátat fordítva Queen's College-ban folytatott tanulmányainak – feleségül vette középiskolai szerelmét, a Puerto Ricó-i szépséget, Claudia Romanost, akinek szemében, hála a szerelem néha torzító szemüvegének, Arnold Schwarzeneggerhez hasonló hőssé hatalmasodott. Felesége imádta, gyermekei úgyszintén. A két fiú és a két lány, a hamisítatlan amerikai angol mellett, tökéletesen beszélt spanyolul és olaszul is. Camelia büszkén gondolt arra, hogy kis családja gyakorlatilag az ENSZ miniatűr változata.

Amellett, hogy tökéletes családapa volt, Marco Camelia jó hírnévre tett szert a szakmájában is, és ennek tudatában volt. Kemény, küzdő típusnak tartották, aki addig nem nyugszik, amíg fel nem deríti a rábízott bűnügyeket. Pályafutása során kétszer is felfüggesztették, mindkét alkalommal kötelességteljesítés közben elkövetett emberölés miatt, de mindkét alkalommal bebizonyosodott, hogy önvédelemből ölt, és csak kevésen múlt, hogy nem lett belőle áldozat, így felmentették. Az biztos, hogy makacsul, szívósan tette a dolgát, és ha nyomozni kezdett, minden követ megmozgatott. Esélyt sem hagyott a gyilkosoknak. Senki sem menekülhetett a kezei közül. Legalábbis eddig.

Camelia sajnálta Ed Vincentet. És csodálta is. Egyszerű, hétköznapi ember volt, aki gazdagon is jó dolgokra fordította a pénzét. Rengeteget jótékonykodott. Olyan ügyeket támogatott, mint a gyermekkori AIDS ellen folytatott küzdelem, és rendszeres adományokkal segítette azokat a bentlakásos intézményeket és rehabilitációs táborokat, amelyekben a perifériára szorult gyerekeket és a fiatalkorú bűnözőket próbálták jó útra téríteni. Ez óriási dolog volt egy olyan társadalomban, amelyben a gyerekek jelentős hányada drogfüggőségben szenvedett vagy bandatag volt, és mindenre vágyott, csak normális életre nem. De mindig volt köztük néhány, aki ennek ellenére végigcsinálta a rehabilitációt, és ők életük végéig hálásak voltak azért, amit Ed Vincent a gyógyulásukért tett. Aki, a jog és a közrend védelmezőjeként, a rendőrséget is támogatta, és ezért nagy tiszteletben tartották a New York-i Rendőrkapitányságon is.

A negyvennégy éves Vincent, mindent egybevetve, titokzatos férfi volt. Sikerei ellenére a magánéletéről semmit sem lehetett tudni. A médiák csak annyit közöltek róla, hogy délről, Charlestonból származik, és örökség útján jutott mesés vagyonához. Amelyet aztán az ingatlanpiacon növelt még tovább. Manhattanben a két gigantikus Vincent-torony tanúsította kivételes tehetségét. Kétségtelenül jó helyen állt, amikor a tudást és a bölcsességet osztogatták. Tudta, hogyan kell egy dollárból kettőt csinálni, vagy jó alkut

kötni, ugyanakkor úriembernek tartották mindenütt. Még az úriemberekben ugyancsak szűkölködő üzleti világban is.

Vincent nyilvánosság által ismert és sokat csodált stílusával legfeljebb csak a magánéletével kapcsolatos szűkszavúsága vetekedett. Az üzleti élete nyitott könyv volt. A magánélete nem. A vele készített interjúk semmit sem árultak el róla. Sem a múltjáról, sem a jelenéről nem beszélt, és a média képviselőit sohasem hívta meg az Ötödik sugárúton álló Vincent-torony tetőtéri lakásába, amelyben élt. És ha hinni lehetett a szóbeszédnek, tengerparti búvóhelyétől nemcsak a médiát tartotta távol, hanem a barátait is. Csupán annyit lehetett tudni a házról, hogy Dél-Karolinában, Charlestontól északra található.

Most is onnan érkezett New Yorkba. Saját maga vezette a kis Cessnát. És éppen hogy letette a La Guardian, máris eldördült az első lövés.

– Négy lőtt seb a mellkasban – kiáltotta az ügyeletes rezidens, miközben, a golyók távozási helyét keresve, megemelte Ed felsőtestét. – Úgy tűnik, az egyik golyó súrolta a bal oldali tüdőverőeret, ez okozta a belső vérzést, és ezért állt le a tüdő. A májat nem érte sérülés ugyan, de a szívet éppen hogy elkerülte az egyik golyó. Azonnal meg kell műteni. Fel kell nyitnunk, hogy láthassuk, mi történik odabenn.

Hát ez nem hangzik valami jól, állapította meg gyászosan Camelia. Ha jobban belegondolt, Ed Vincenttel csak egyetlen jó dolog történt, mióta földet ért. Az, hogy a mentőhelikopter viszonylag gyorsan a helyszínre ért, így az áldozat rekordgyorsasággal a legjobb New York-i kórházba került. A jó időzítés és a megfelelő ellátás az ő esetében tényleg életmentő lehet. De Camelia így sem adott neki túl sok esélyt.

Ed Vincentet pillanatok alatt intubálták. Mivel érzéstelenítésre nem volt idő, egyszerűen felvágták a mellkasát. Még Camelia edzett szíve is összeszorult a látottaktól. Vincent úgy festett a vizsgálóasztalon, mint maga a halál. Amelynek arcát, isten a megmondhatója, senki sem ismerte jobban, mint Camelia.

És ekkor, átkozott legyen, aki mást mond, a gazfickó megemelte a fejét, és megszólalt. – *Ki kell jutnom innen.* – Ezt mondta. Szóról szóra.

Camelia izgatottan előrelépett, hátha ki tudja hallgatni, de az egyik nővér gyorsan félretolta.

– Nem látja, hogy útban van? – kiáltott rá mérgesen. – Hogy lehet ennyire érzéketlen? Még ilyenkor sem tudja visszafogni magát?

– Bocsánat, nagyon sajnálom – dadogta Camelia, és, miközben megadóan feltartotta a kezét, gyorsan hátralépett, hogy utat engedjen Vincentnek a műtő felé. Ám amikor a fickó hamuszürke arcára nézett, biztosra vette, hogy elmulasztotta az utolsó esélyt. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy Ed Vincent talpra álljon. Sohasem fogja megtudni tőle, hogy ki lőtt rá, amikor a La Guardia hangárja mellett kiszállt a kisgépből. Azt meg végképp nem, hogy miért. Mindent magának kell kinyomoznia.

4

Dr. Art Jacobs, a kiváló kardiológus beviharzott a baleseti osztályra. A Broadwayn érte el a kórház vezető rezidense, egy premiert követő fogadáson. A két orvos gyakran dolgozott együtt, és a rezidens tudta, hogy a kardiológus jó barátságban van az áldozattal.

Tökéletesen szabott szmokingjában Art Jacobs sehogy sem illett a forrongó baleseti sebészeten nyögdécselő, véres és csonkolt testek és a zokogó, megrettent rokonok közé. Úgy festett köztük, mint orchidea a libalegelőn. Az ötvenhat éves, magas, kopaszodó,

mégis elegáns férfi hosszan a gallérjára fésülve viselte azt, ami ezüstös hajából megmaradt, mintha így akarta volna tudatni a világgal: lám, még nem vagyok teljesen kopasz.

Komoran nézett maga elé, miközben a rezidens beszámolt neki a páciens súlyos állapotáról.

Megigazította a szemüvegét, és közben arra gondolt, milyen fájdalmas egy olyan élettel teli, erős férfit, mint Ed Vincent, sápadtan, túlvilági kísérteteket idéző állapotban egy kórházi ágyon látni. – Magához tért, mióta behozták?

– Csak pár pillanatra. Azt mondta, ki kell jutnia innen – mondta keserves mosoly kíséretében a rezidens.

– Meg tudom érteni. Ki operálja?

– Szerencsénk van. Frank Orenbach még itt volt, amikor behozták.

Jacobs bólintott. Ismerte Orenbachot, és tehetséges, jó sebésznek tartotta.

– Majd asszisztálok neki – mondta, és elindult bemosakodni. – Csak ennyit tehetek érted, Ed – fordult a sérült felé. – Azon túl, hogy imádkozom – tette hozzá komoran.

Art Jacobs tizenöt éve ismerte Edet, és jó barátnak tartotta. Ed sohasem felejtett el virágot küldeni a felesége születésnapjára. Havonta egyszer együtt vacsoráztak Greenwich Village-ben abban a barátságos kis olasz étteremben, amelyet Ed annyira szeretett. Ismerte Ed barátnőit, mi több, az üzleti partnereit is. De Ed otthonába, az Ötödik sugárúton álló toronyház tetőtéri lakosztályába egyszer sem kapott meghívást.

Art el tudta fogadni Ed viselkedését. Megértette, hogy a férfi Szent Grálként őrzi magánélete titkait, és a média, főleg a mindent kiteregető bulvárlapok fondorlatos meserkedései közepette ebben nem talált semmi kivetnivalót. És amennyire tudta, Ed Vincent földi paradicsomába, a tengerparti házba még senki sem nyert bebocsátást. Még az aktuális barátnői sem. Míg a többi gazdag a legdivatosabb üdülőhelyeken habzsolta az életet, Ed a magányt választotta. Szinte minden hétvégéjét a házában töltötte. Kihajózott negyven láb hosszú, öreg bárkájával, az *Európával*, és horgászott, vagy némán hallgatta a hullámzást és a sirályokat. Ha olyan kedve volt, apróbb javításokat végzett a hajón. Ezért az életért rajongott, és Art csak csodálni tudta benne a szabadság és a függetlenség ilyen fokú szeretetét.

Azt kívánta, bár többet tudna tenni ezért a rendkívüli emberért.

5

Camelia nyomozó semmire sem jutott. A lövöldözésnek nem voltak szemtanúi. A műszerész, akinek át kellett volna vizsgálnia a Cessnát, hallotta a lövéseket, és azonnal elő is jött a hangárból, és bár látott egy sebesen távolodó furgont, annyira rémült volt, hogy még a színét sem tudta felidézni, a rendszámát meg pláne nem.

– Mégis mit akarnak, mit mondjak? – ordította. – Ed Vincent ott fekszik a földön, minden csupa vér, és én írjam fel a kocsi rendszámát? Inkább a mentőket hívtam, seggfejek.

Camelia felvonta a szemöldökét, mire a műszerésznek eszébe jutott, kivel is beszél, és gyorsan elmormolt egy bocsánatkérést. – Tudják, hogy van ilyenkor – tette hozzá vállvonogatva. – Ideges vagyok. Neki dolgoztam. Kedveltem. És szerintem tetű dolog, hogy ez történt vele.

– Igaza van. És helyesen cselekedett – mondta Camelia, hogy megnyugtassa a férfit, mert abban bízott, hogy így talán eszébe jut valami. Néha a tanúk többet fel tudnak idézni,

mint amennyire az első pillanatban emlékeznek. Előfordulhat, hogy valami beugrik nekik. Például az autó színe vagy a márkája. Hogy egy fehér Chevy volt vagy egy Dodge Ram. És hogy fehér férfi vezette, vagy fekete, vagy spanyol. Mindenre látott már példát. Ráadásul nem maradt számára más, csak a remény.

A hangár és a hangár melletti rész köré, ahol a cementen, nagy foltokban, még mindig ott sötétlett Ed Vincent vére, sárga helyszínelő kordont vontak. Camelia el sem tudta képzelni, hogy maradhatott életben valaki, aki ennyi vért vesztett, még akkor is, ha nagydarab férfi az illető. Úgy vélte, hogy a kérdésre az emberi agyban lappang valahol válasz, hiszen az, hogy Vincent még mindig él, nem a test győzelme, hanem a lélek erejéé, és persze az akaraté. Ő személy szerint egy fabatkát sem adott volna Ed életéért, és lám, még mindig itt volt az élők között. Igaz, hogy csak alig.

A nyomozók már sokadszor fésülték át a területet, a törvényszéki szakértők is tették a dolgukat, hajszálakat, rostokat kerestek, keréklenyomatokat, csöpögő gázolajra utaló foltokat vagy bármit, ami egy furgon motorjából származhatott. Apró semmiségeket, amelyek együttesen vagy akár egyenként előbbre vihették volna a bűnügyi rejtély megoldását.

Az eseményeket nyomon követő Camelia nem először bánta, hogy nem ezen a területen dolgozik. A rendőr-akadémia elvégzése után továbbtanulhatott volna, de akkor már nős volt, két gyerekkel, nem beszélve arról, hogy szerette a rendőri élettel járó izgalmakat és az őrs barátságos légkörét. Még azt is élvezte, ahogy a neve miatt ugratni szokták. *Hé, Camille*, így szólították, és nevettek, ha az inas szicíliai sötét pillantású szemében megvillant a harag. Ez volt az élete. Tetszett neki. A New York-i Rendőrkapitányság részének érezte magát, ami magányosan kutatgató tudósként sohasem fordulhatott volna vele elő.

A ranglétra aljáról tornászta fel magát. Évekig egy járőrautót vezetett Bronxban. Azok voltak az igazán nehéz idők, gondolta, és hálája jeléül keresztet vetett. Ed Vincémhez hasonlóan ő is a szerencséjének köszönhette, hogy túlélte a semmihez sem fogható, nehéz napokat, és ezt tudta is.

A járőrautóból a bombaszakértőkhöz került, onnan az erkölcsrendészethez, majd a kábítószeresekhez, és végül a gyilkosságiakhoz. Mindent látott, mindenütt jelen volt, és mindent túlélt. És éjszaka egyetlenegyszer sem álmodott arról, amit napközben csinált. De nem ám. Szerencsésen el tudta különíteni a munkáját a magánéletétől. Előfordult, hogy Claudia már aludt, amikor hazaért. Bebújt mellé, és az asszony, mint egy kanál, körülölelte teste melegével, és neki nem is volt szüksége másra. Ilyenkor átadta magát a puha érintésnek és az édes illatnak, amely felesége kedvenc Arpége parfümjétől származott. Szerencsés embernek tartotta magát. És az is volt. Nem úgy, mint az a gazdag fickó, aki a műtőasztalon feküdt.

Jonas Machado detektív krétával kört rajzolt a cementen egy töltényhüvely köré, majd miután a helyszínelők fotósa felvételeket készített az elhelyezkedéséről és a méretéről, csipesszel egy tépőzáras zacskóba dobta. – A harmadik – mondta Cameliának. – Már csak egy hiányzik.

– Talán a géptörzsbe fúródott. – Camelia bepillantott a rendelésre készült Cessna belsejébe, és egy pillanat erejéig megcsodálta a barna bőrüléseket. Arra gondolt, hogy a kis légi jármű belseje pontosan olyan, mint egy méregdrága sportkocsié. – Az a lövés valószínűleg célt tévesztett – állapította meg. – A golyó szerintem itt lehet valahol a gép belsejében, és legalább még egynek lennie kell valahol. Úgyhogy keresse tovább, Machado. Szükségünk van rá.

Felsóhajtott, és tovább figyelte a keresést. Eddig mindössze három 40 mm-es golyóhüvelyt sikerült begyűjteniük, és egyetlen információt, mely szerint a támadás helyszínéről egy furgont látott elmenni valaki. Rendőrként volt már ennél sikeresebb

éjszakája is.

Látni lehetett, hogy ezúttal nehéz dolga lesz. Ráadásul egy ilyen fontos személy esetén, mint Ed Vincent, elszabadul a pokol, ha szimatot fog a média. Legalább addig jó lett volna diszkréten kezelni az ügyet, míg a legközelebbi hozzátartozóját megtalálják és értesítik. A baj csak az volt, hogy egyelőre nem találtak ilyet. És előbb vagy utóbb értesíteni kell a sajtót. Már ha addig maguktól ki nem szimatolják a történteket.

6

A Vincent-torony impozáns, halovány mészkő épülete ötvenemeletnyi magasságban emelkedett az Ötödik sugárút fölé, és ablakaiból mesés kilátás nyílt a parkra. Az elegáns egyenruhát viselő kapus tekintetébe riadalom költözött, amikor meglátta a bejárat előtt leparkoló járőrautókat. A rendőrség jelenléte határozottan kilógott a Vincent-torony napi rutinjából.

A kapus sietős léptekkel igyekezett a hívatlan vendégek felé, azt remélve, hogy az épület előcsarnokában mielőbb helyreállíthatja a megszokott rendet. Arckifejezése azonban még komorabbra váltott, amikor Camelia felmutatta neki a házkutatási parancsot, majd közölte vele, hogy baleset történt, és Mr. Vincentet kórházba kellett szállítani.

A lift három oldalát világos faelemek borították, míg a negyedik, csiszolt tükörfal megduplázta a felfelé suhanó, hallgatag férfiak komor sziluettjeit. Egyszer csak hangtalanul kitárult a lift ajtaja, és a rendőrök a tetőtéri lakosztály folyosóján találták magukat.

A kapus végig Camelia közelében maradt, éberen figyelte minden mozdulatát, miközben a nyomozó némán végigjárta a majdhogynem szegényesen berendezett lakás helyiségeit – az egyszerű hálószobát és a sivár fürdőszobát. Pontosan úgy néz ki, mint egy legénylakás, gondolta, bár a „lakás” szót kicsit erősnek találta, hiszen a helyiségek akkor sem lehettek volna dísztelenebbek, ha egy szerzetes használja őket.

A kapus továbbra is ott lihegett mögötte, nyakán érezte a leheletét. Végül nem bírta tovább, és hátrafordult: – Oké, uram, most már elmehet. Nem fogom ellopni az ezüstöt. – Nem mintha bárhol látott volna ellopni való értékeket. Sőt, teljesen letaglózta a felismerés, hogy Ed Vincent ilyen puritán környezetben él. Egy ilyen gazdag ember. Mégiscsak lehet valami abban, hogy a pénz nem boldogít.

Ismét csengetett a lift. Ezúttal Camelia kék egyenruhás, komor pillantású kollégáit repítette a helyszínre, majd a törvényszéki helyszínelők is megérkeztek, és persze a fotós.

– Semmihez sem nyúltunk – mondta Camelia a fotósnak. – Készítse el a felvételeit, mielőtt felforgatnánk a helyiségeket. És minden ujjlenyomatra szükségem van. Megértették?

Megvárta, míg a rendőrségi fotós elvégezte a dolgát, aztán ő maga is munkához látott. A hálószobával kezdte.

Az ágyneműn friss huzat volt – Camelia, a biztonság kedvéért, ezt is ellenőrizte. Sem egy porszemet, de kényelemre utaló dolgokat sem talált sehol. Saját, barátságos hálószobájukra gondolt, amely mélyvörös drapériáival, puha szőnyegeivel és tompa világításával igazi szerelmi fészeknek tűnt ahhoz képest, amit itt látott. De hát ezt a szobát nyilvánvalóan nem Claudia rendezte be. És Ed Vincent, a jelek szerint, nem kedvelte a cicomát.

A fürdőszoba falait hófehér csempe borította, a zuhanyfülke ajtaja egyetlen vastag, dísztelen üvegpanelből állt, aranyozást még csak nyomokban sem lehetett felfedezni sehol.

A minimális komfortot is nélkülöző berendezés nem Camelia stílusa volt. A gazdag ember hóbortjának tartotta. Bárki mondta is, hogy a gazdagok ízlése más, mint az átlagemberé, fején találta a szöget.

A zuhanyfülke üvegajtaján nem voltak víznyomok, a fogkrémes tubusról nem hiányzott a kupak, a kézmosó oldalán nem tapadt meg a szappanos üledék. A lakás gazdáját egyszerű fehér törülközők gondosan összehajtogatott halma várta, a fürdőszobapolcon egyetlen fogkefe árválkodott, a szappan tartóban egy vadonatúj, illatmentes szappan. Körülbelül annyi esélye volt nyomokat találni itt egy gyilkossági kísérlet elkövetője ellen, mint hólepte hegyoldalban megkeresni egy elhajított hógolyót.

Camelia a lakás telefonjáról felhívta a kapust. – Ki takarítja Mr. Vincent lakását? – kérdezte.

– Az épület takarítószolgálata, uram. Naponta.

– Tehát már ma is jártak itt?

– Nem, uram. De tegnap igen.

– Köszönöm. Az egyik emberem mindjárt lemegy önhöz. Legyen szíves, adja meg neki a takarítószolgálat nevét. Különösen az a személy érdekel bennünket, aki Mr. Vincent lakosztályáért felel. Szeretnénk feltenni neki néhány kérdést.

– Értem, uram. – A kapus maga volt a megtestesült hivatalosság. Camelia tudta, hogy nagyon aggódik a pompás épületet teljesen ellepő kék egyenruhások miatt. Pedig nem azért voltak itt, hogy felizgassák, hanem ennél jóval komolyabb okból kifolyólag. Azért, mert Ed Vincentet meg akarták ölni.

Kihúzta a fiókokat, átforgatta a bennük lévő személyes holmit, de csupa olyasmit talált, amire bármelyik egyedülálló férfi fürdőszobájában rábukkanhatott volna: villanyborotvát, tartalék fogkeféket, gumi óvszert… Camelia azon tűnődött, vajon alkalmi hölgyvendégei számára tartogat-e Vincent tartalék fogkefét, és határozottan megnyugtatónak találta, hogy a férfi szemmel láthatóan a biztonságos szex mellett tette le a garast.

Átvizsgálta a fiókokat a hatalmas gardróbban is, amely akkora volt, hogy bármelyik gyereke hálószobája kényelmesen elfért volna benne. Nem szívesen matatott egy idegen férfi személyes holmija között, mert azzal, amit tett, betolakodott a magánéletébe, de ez volt a dolga. És Camelia alapos ember hírében állt. Ám most ezzel a híres alapossággal sem jutott semmire.

Az ujjlenyomatostól megtudta, hogy az alapos, mindenre kiterjedő takarítás miatt a lakásban csak pár használható ujjlenyomatot lehetett találni, s a rendőrök hosszas keresgélés után sem tudtak felmutatni hasznavehető bizonyítékokat. Pedig minden zsebet kiforgattak, és minden szekrényt, minden fiókot átnéztek. Camelia képtelen volt felfogni, hogy élhet ilyen nyomtalan életet valaki. Még a hűtőben sem találtak semmit, még egy üveg pezsgőt sem, amit pedig minden gazdag agglegény tart az otthonában, ha esetleg szüksége lenne rá. Camelia egyszerűen nem értette. Ha a szekrényekben nem lettek volna ruhák, megesküdött volna, hogy senki sem lakik a lakásban.

Felsóhajtott, és véget vetett a házkutatásnak. – Kösz, fiúk – mondta, majd miután kollégái beszálltak a liftbe, visszament a gardróbba, és tanulmányozni kezdte a falba beépített kicsike széfet. Ahhoz, hogy kinyissa, lakatosra lett volna szüksége, és persze külön engedélyre. Fogta a telefonját, és intézkedni kezdett.

Közben kicsi, barátságos lakására gondolt. Kicsit leharcolt volt; milyen is lett volna négy gyerek után? De legalább igazi otthon volt. Nem úgy, mint ez, amit jóindulattal is csak menedékháznak lehetett volna nevezni. Vagy inkább barlangnak.

A hivatalos telefonok után még felhívta Claudiát, csak hogy hallja a hangját, és megkérdezze, mit csinál. Nem mintha ellenőrizni akarta volna. Csak szerette tudni, mit csinál a családja, amikor ő nincs odahaza. Claudia szerint így terelte el a gondolatait a munkájáról. Nonstop Detektív, viccesen így nevezte a férjét, és ajkain ilyenkor mindig

felcsendült az a meleg, bársonyos kacaj.

Gyűlölné ezt a helyet, gondolta Camelia, miközben a liftre várt. Frászt kapna tőle. Annyira sem hasonlított egy igazi otthonhoz, mint egy szállodai szoba. Erről ismét eszébe jutott Ed Vincent. Ki ez az ember? Mivel foglalkozik?

7

Valahol az élet és a halál között van egy keskeny mezsgye, Ed most már biztosan tudta ezt. „Limbónak” nevezték, és a legnyomorúságosabb hely volt, ahol ember megfordulhatott, valahol félúton a föld és a menny között. Talán a pokolhoz hasonlított leginkább; csak úgy fortyogott az élet bújától-bajától, és még nyoma sem volt benne annak a megkönnyebbülésnek, amit a halál ígért. *Hogy merészelik ezt tenni velem?*

Vadul dobálta magát a keskeny kórházi ágyon, mire az éberen figyelő intenzíves nővér rögtön odasietett. A sérültet még csak három órája tolták ki a műtőből. Kritikus volt az állapota. A nővér ellenőrizte a lélegeztetőgépet, a mellkasából kilógó csöveket és a vénáiba tápláló folyadékot pumpáló infúziót. Aztán egy hosszú percig a monitoron felejtette a tekintetét, majd ismét a betegére nézett. Az közben lecsillapodott. Nyugodtan feküdt, csak a légzése volt továbbra is olyan, mint egy nehezen induló traktor berregése.

Nagydarab ember volt. Majdnem két méter magas, széles vállú, erős, de ebben a pillanatban még csak nem is hasonlított arra a jóképű, erőtől duzzadó férfira, akit a nővér a tévében látott a legújabb Vincent-torony átadásán, Manhattanben.

A nővér az órájára nézett. Éjfél volt, ami azt jelentette, hogy az ügyeletes orvos hamarosan megkezdi szokásos éjszakai körútját. És ahhoz sem férhetett kétség, hogy hamarosan Mr. Vincent saját orvosa, Art Jacobs is megjelenik a kórteremben.

Megnézte másik, ugyancsak intenzív ápolásra szoruló betegét, egy nőt, akit nem sokkal korábban hoztak ki a műtőből. Egy sürgősségi bypass műtétet hajtottak rajta végre, miután, valamikor kora este, szívrohamot kapott. Minden intenzíves nővérhez két beteg tartozott. A másodiknak, a nőnek jó esélyei voltak a túlélésre. Mr. Vincent korántsem mondhatta ilyen szerencsésnek magát.

Ebben a percben azonban egyikükért sem tehetett túl sokat. Visszasétált a nővérpulthoz, ahonnan monitorokról követhette páciensei állapotát. Kivett egy diétás kólát a hűtőből, és jólesően leroskadt egy székbe. Hosszú volt még az éjszaka.

Pontosan ezt gondolta Ed Vincent is. Helyesebben azt, hogy élete leghosszabb éjszakája áll előtte. Még azt is el tudta képzelni, hogy az élete, ahogy a fuldoklóknál szokott lenni, lassan lepereg majd a szeme előtt. Vagy nem ez történik azzal, aki haldoklik? Tulajdonképpen ironikusnak tartotta, hogy ilyen régi, feltételezéseken alapuló mondások jutnak az eszébe egy olyan dologról, amelyről, mivelhogy a halottak nem tudtak visszajönni, hogy elmondják az igazságot, gyakorlatilag senki sem tudhatott biztosat.

Zelda, gondolta kétségbeesetten. *Ó, Zelda, te manóarcú tünemény!*

Még sohasem találkozott hozzá fogható nővel. Extrovertált volt, dögös, szókimondó. Zeldával minden hétköznap ünneppé változott. Minden étkezés lakomává. Minden találkozás randevúvá. Különös tehetsége volt ahhoz, hogy Eseménnyé varázsolja a leghétköznapibb történéseket is. Ed szerint még fogmosás közben is úgy festett, mintha egy mozifilm nagyjelenetét adná elő.

– Hol van az igazi éned? – kérdezte tőle egy alkalommal, elképedve, mégis nevetve.

– Bár tudnám – válaszolta titokzatosan Zelda. – Bolyong valahol.

És ezt nem is volt nehéz elképzelni róla.

Mint derült égből a villámcsapás, úgy jelent meg Ed életében Zelda. Olyan volt, mint akinek hiányzik egy kereke. Talán hiányzott is, de éppen ez a bolondossága tetszett meg Ednek. Aztán megismerte Zelda hétéves kislányát, Riley-t, és őt is megszerette. Sőt még azt a csenevész kis terriert is, amelyik mindig körbeharapdálta a bokáját, amikor meglátta.

Zelda páratlan volt. Természetesen nem Zelda volt az igazi neve, csak *ő* hívta így. Georgiát idéző akcentusa és déli bája miatt. – Olyan vagy, mintha egy Fitzgerald-regényből léptél volna elő – mondta neki nevetve. – Nem is értem, miért nem Zeldának kereszteltek a szüleid.

És ettől kezdve így szólította. Csak ők ketten ismerték ezt a nevet. És csak Ed tudta, hogy mit jelent. Zelda pedig „életemnek” nevezte őt. Már az első találkozásuk alkalmával így szólította, nem kis meglepetést okozva Ednek. Mert mi tagadás, a „Mr. Vincent, életem”, elég furán hatott még Zelda szájából is, és ezt a nő is észrevette, mert gyorsan bocsánatot kért Edtől, és magyarázatképpen elmondta neki, hogy déli származású, és ott, ahonnan jött, mindenkit „életemnek” szólítanak, és ő már csak ilyen, nem tud megválni a szokásaitól.

Ó, ebben a pillanatban bármit megadott volna azért, hogy még egyszer hallhassa Zelda szájából, hogy „életem”. Sőt megelégedett volna egy „édi”-vel is.

A nő Kaliforniában lakott, Santa Monicában, az Ascot utca 139. szám alatt, egy régi, Viktória-stílusú házban. Az árnyékos mellékutcában álló épület olyan kicsike volt, hogy Ednek, amikor először meglátta, rögtön az a kétszobás hegyi viskó jutott az eszébe, amelyben ő maga született, illetve gyerekeskedett.

– Szia, Zel – szólt bele a telefonba mindig, amikor New Yorkból felhívta a nőt. – Hogy érzi magát az én kis barátnőm?

– Fáradtan – hangzott ilyenkor a karcos felelet. – Ha nem tudnád, itt éppen vacsoraidő van, és éppen azon vagyok, hogy egy kis zabkásával megabrakoltassam Riley-t.

Ed ilyenkor felnevetett. Elképzelte, hogy Zelda, álla alá szorított telefonkagylóval, a lábasokkal és a fazekakkal küszködik a tűzhelyen. Persze nem zabkását főzött. Egyébként sem volt nagy szakács. Ennek ellenére ragaszkodott hozzá, hogy minden este otthon főzzön, s friss zöldségekben gazdag ételt tegyen a lánya elé.

A vasárnapjait Riley számára tartogatta. Még Ed sem vehetett részt ezeken a szigorúan kétszemélyes programokon. Amelyek úgy kezdődtek, hogy még pizsamában elfogyasztottak egy nagy halom frissen sütött palacsintát, aztán görkorcsolyázni mentek a parti sétányra, majd bekaptak valamit ebédre, és esetleg beültek egy moziba. A viszonylag későn elfogyasztott vacsora volt az egyetlen esemény, amelyen – Riley személyes engedélyével – Ed is részt vehetett.

Micsoda kölyök volt Riley! Olyan, amilyet Ed nagyon könnyen el tudott volna képzelni a sajátjának is. Rézvörös fürtjeivel, nagy barna szemével, amely pontosan olyan volt, mint az anyjáé, és foghíjas mosolyával teljesen elvarázsolta Edet. Azzal ugratta a kislányt, hogy nem kellene új fogakat növesztenie, épp elég csinos fogatlanul is.

– Ezer köszönet – válaszolta selypítve a kislány –, de inkább mégis megnövesztem őket, mert metszőfogak nélkül esetleg nem lenne jó a csókolózási technikám.

– *Csókolózási technika?* Mi az ördögről beszélsz? – kérdezte megütközve Zelda, mire Ed és Riley cinkosán összenevetett.

Szép idők voltak, gondolta Ed. *De még milyen szép idők!*

Milyen kár, hogy nem vezetett naplót. Aztán gyorsan megdorgálta magát.

Légy észnél, öregfiú, és próbáld a lehető legtöbbet kihozni magadból. Lehet, hogy ez az utolsó napod.

Nyugtalanul forgolódni kezdett. Az ügyeletes nővér gumitalpú cipőbe bújtatott lábai

szinte azonnal elindultak a keskeny ágy felé.

Ed érezte, amint a hűvös ujjak kitapintják a pulzusát. –Jó estét, dr. Jacobs – hallotta ezután. – Hogy van a betegünk, nővér? – kérdezte a régi barát hangja.

– Változatlanul, uram. Talán egy kicsit nyugtalan.

– Mi újság, Ed?

Art Jacobs a beteg fölé hajolt. Ed orrát megcsapta parfümje illata. Talán vacsorázni volt, gondolta kábultan, és szinte látta elegáns olasz öltönyét. A divat fontos szerepet játszott az orvosok világában, és Jacobs után egyébként is bomlottak a nővérek. Így ismerte meg a feleségét is. Jó ember. A legjobbak közül való. És orvosként is megállja a helyét. Ed mindent megadott volna azért, hogy láthassa, hogy még egyszer, utoljára, megrázhassa a kezét…

Nem. Honnan veszi, hogy ez az utolsó alkalom?

Egy csomó elintéznivaló várja. Először is, ki kell jutnia innen. Zelda veszélyben van, és vele együtt Riley is. Meg kell találnia Zeldát. Hogy a kislányával együtt megvédhesse.

Dr. Jacobs felegyenesedett, és megpaskolta régi barátja karját.

– Ne keseredj el, öregfiú – mondta neki. – Ilyen sérülésekkel más sem muzsikálna jobban. – Annál jobban megdöbbent, amikor látta, hogy Ed szeme felpattan, és mániákusan az ő tekintetét keresi. Dr. Jacobs ismét az ágy fölé hajolt. – Mi a baj, Ed? Úgy látom, mondani szeretnél valamit. Figyelj, ha itt megnyomom ezt a csövet, tudsz beszélni. Próbáld meg, öregfiú. Mondd el nekünk, hogy ki tette ezt veled.

– *Zelda.* – Ed kivehetetlen motyogásából csak ennyit lehetett kihallani.

– Zelda tette? Ki az a Zelda? – Art továbbra is a lélegeztető csövön tartotta az ujját, ami nem használt a betegnek.

Ed kétségbeesetten felnyögött. Félő volt, hogy ismét elveszíti az öntudatát.

Ó, istenem, nem akarok az alagútba menni. Még nem.

Ha nem lett volna annyira elkeseredve, komikusnak találta volna a helyzetét. Amikor ki akart lépni a világból, nem tudott. Most, hogy itt akart maradni, nem engedték. A francba, azért sem lép be abba az átkozott alagútba, bár már látja a fényeit…

– Injekciót, gyorsan! – Art Jacobs maga volt a megtestesült szakértelem, miközben, közvetlenül Ed szívébe, befecskendezte az életmentő anyagot. – Jézusom, Ed – mormogta. – Most, hogy túlélted, amin keresztülmentél, már nem akarlak elveszíteni. – Tudta azonban, hogy barátjának még mindig hajszálon függ az élete.

8

– Hogy van a betegünk, doki? – kérdezte az intenzív osztály folyosóján őrködő fiatal rendőr, Brotski, aki hosszú lábaival, egyenruhájával és fegyverével erősen kilógott a csendes, fertőtlenítőszagú környezetből. Abban reménykedve teljesítette feladatát, hogy Ed Vincent, mielőtt meghalna, magához tér a kómából, és megmondja, ki lőtte le.

– Van esély rá, hogy felébred?

Jacobs begombolta Armani zakóját, és miközben a nyakkendőjét igazgatta, azon tűnődött, mit válaszoljon. Ed egy másik világban járt, könnyen előfordulhat, hogy a névnek, amit kinyögött, semmi jelentősége nincs. Ettől azonban még kötelessége megmondani.

– Mr. Vincent felnyitotta egy pillanatra a szemét. Mintha mondani akarna valamit. – Eszébe jutott Ed nyugtalan, sürgető tekintete, ezért elhallgatott. – Megkérdeztem, ki tette.

– Jézusom! Mit válaszolt?

– *Zelda.* Mindössze ennyit mondott. *Zelda.*

Art csak remélni merte, hogy helyesen cselekszik, hiszen azt közölte csak, amit Ed annyira ki akart mondani. Szavaival ugyanakkor elindított valamit. Ha valóban ez a Zelda nevű nő lőtte meg Edet, a rendőrök meg fogják talál ni, és legalább igazságot szolgáltatnak Ednek.

Miközben elsétált, és arra gondolt, hogy esetleg utoljára látta élve a barátját, a rendőr előkapta a telefonját, és felhívta a gyilkossági csoport nyomozóját, Marco Cameliát. Az igazság lassan mozgásba lendülő gépezetét már nem lehetett megállítani.

Camelia perceken belül a kórházba ért. És a média is, amelynek képviselői a szokásos módon megneszelték, mi történt Ed Vincenttel, és szabályosan elözönlötték az épületet. A bulvárlapok riporterei gyakorlatilag letáboroztak a kórház előtt, és ezernyi trükkel próbáltak bejutni; a tévéállomások jobb híján az épületet filmezték, mint különleges jelentőséggel bíró helyszínt. Az Ed ellen elkövetett gyilkossági kísérlet ettől kezdve vezető hírnek számított.

Cameliát Brotski várta, és fontoskodva közölte vele a hírt.

– Mr. Vincent nem tért magához azóta, hogy kimondta a nevet, így csak annyit tudunk, hogy *Zeldának* hívják az illetőt.

Camelia kiábrándultan felnyögött.

– Csak egy dolgot kérdezett tőle dr. Jacobs. Azt, hogy ki lőtt. És Mr. Vincent azt válaszolta, hogy…

– *Zelda.* Ezt már elmondta néhányszor. – Camelia fásultan arra gondolt, hogy kevés dolog tudja jobban próbára tenni az ember türelmét, mint az ifjúi lelkesedés.

Zelda tette. Zelda adta le a lövéseket. Mr. Vincent legalábbis ezt mondta Jacobs doktornak, a barátjának. De amikor Camelia felhívta Jacobsot, kiderült, hogy a jó öreg doki nem ismer ilyen nevű nőt. Ezenkívül, tette hozzá az orvos, az is lehet, hogy Vincent csak hallucinált, bármit mondott is, nem szabad komolyan venni. Egy kómában fekvő beteg agyában bármi megfogalmazódhat, aminek, mivel igazából egy másik világban él, esetleg köze sincs a valósághoz.

Mégis, a *Zelda* volt az egyetlen szó, amit Ed Vincent kiejtett. Az egyetlen nyom, amelyen Camelia elindulhatott.

Másnap reggel beült a rendőrautóba, és Ed irodájába hajtott, ahol Ed asszisztensével és első számú segítőjével, Rick Estevezzel beszélt meg találkozót.

A Madison sugárúton álló Vincent-torony nyílként tört az ég felé. Hatalmas üvegpaneljeivel és durva felületű mészkő tégláival a Los Angeles-i Getty Múzeumra emlékeztetett, csak a fák hiányoztak a hátteréből. Visszhangos, három emelet magasságú átriumának szigorát geometrikus alakzatokban elrendezett szobanövények lágyították, ami annak ellenére is elnyerte Camelia tetszését, hogy sohasem sorolta magát a modernista irányzatok hívei közé. Az átriumban elhelyezett kicsi acélasztalok körül meglepően tétlen emberek időztek; *café lattet* kortyolgattak a zöld napernyők alatt, úgy, mintha csak egy parkban lennének, majd sokan betértek az apró butikok valamelyikébe.

Meg kell hagyni, gondolta a tizenötödik emelet felé suhanó Camelia, Mr. Vincentnek jó ízlése van. Aztán a hangtalan szerkezet megállt egy apró zökkenéssel, és a nyomozó Ed Vincent palotának is beillő irodáinak a recepcióján találta magát.

A recepciós, egy magas, karcsú, szőke és roppant elegáns bombázó úgy nézett ki, mint aki napok óta sír. Camelia agyán akaratlanul is átsuhant a gondolat, hogy esetleg Ed Vincent miatt hullatja a könnyeit. De mivel elképzelhetetlennek tartotta ezt a magas fokú lojalitást, inkább egy hűtlen barát számlájára írta a gyászos hangulatot.

A nő szipogva üdvözölte, mondta, hogy már várják, és kötelességtudóan kávéval kínálta, amit Camelia visszautasított.

– Látom, rossz kedve van – állapította meg Camelia a nyilvánvalót.

– Igen, uram. Mindannyian szomorúak vagyunk – felelte a nő, és sietve letörölte ismét kibuggyanó könnyeit. – Mr. Vincent nemcsak jó ember, hanem nagyon jó főnök is. Le merném fogadni, hogy egyetlen ember sincs ebben az irodában, akinek ne ismerné az egész élettörténetét, vagy akinek ne segített volna valamilyen módon. És ilyesmit nem túl gyakran tapasztal az ember. Legalábbis New Yorkban – tette hozzá, miközben a folyosó végéből nyíló kettős ajtóhoz kísérte Cameliát.

Rick Estevez ereiben spanyol vér csörgedezett. Camelia kubai származásúnak vélte. Középmagas volt, kicsit köpcös, elegáns szürke öltönye tökéletesen illett sűrű, ezüstszürke hajához és állandó barnaságához. Sötét szemének egyetlen pillantásával felmérte Cameliát. Nem véletlen, gondolta a nyomozó, hogy ez az ember lett Ed Vincent jobbkeze. Kemény diónak látszott, főleg így, hogy a legnagyobb magabiztossággal trónolt Ed Vincent zöld színű bőr forgószékében a hatalmas acéltömb mögött, amely minden kétséget kizáróan Ed Vincent íróasztala volt.

Érdekes, gondolta Camelia, amint megrázta a felé nyújtott kezet, és helyet foglalt az asztal másik oldalán elhelyezett székben. Közben Estevezt figyelte, aki szemmel láthatóan otthonosan érezte magát a főnöke helyén. Aki, mellesleg, még meg sem halt. Hm, gondolta Camelia, vajon mi lehet a dolog hátterében?

– Hozzon nekünk kávét, Lauren, legyen szíves – mondta Estevez. Igen, uram, bólintott a recepciós, és elsietett.

– Hatékony teremtés – jegyezte meg Estevez, Cameliá-ra összpontosítva a figyelmét. – Ha nem lenne az, nem is dolgozhatna Ed Vincentnek.

– Aki, a jelek szerint, maga is a hatékonyság rabja – tette hozzá Camelia, egy Winston után kutatva a zakója zsebében. Aztán eszébe jutott, hogy hol van, így az ölébe ejtette összefont ujjait és az őt figyelő Estevezre emelte tekintetét.

– Vagy inkább maga a megtestesült hatékonyság. – Estevez elmosolyodott, felvillantva tökéletes, hófehér fogsorát. – Ami, szerintem, meg is magyarázza, hogy lett belőle az, amilyennek ma ismerjük. És amilyennek – tette hozzá sóhajtva – remélhetőleg holnap is és a jövőben is, és mindörökké ismerni fogjuk. Mindnyájunkat sokkolt, ami történt, felügyelő – folytatta, és Cameliára függesztve sötét, becsületes szemét, előrehajolt.

– El tudom képzelni.

Lauren egy tálcával tért vissza, amelyen egy acél kávéki-öntő és két tekintélyes méretű, fehér bögre állt. Megvárták, hogy kitöltse a kávét. Camelia három cukrot tett a magáéba, de tejet, köszönte, nem kért. Estevez feketén itta.

Camelia rögtön egy kemény balhoroggal kezdett, miután Lauren távozott. – Magának tudnia kell, hogy ki tette, Mr. Estevez. Végtére is maga az, aki a legközelebb áll Mr. Vincenthez.

Ha érzékeny pontot érintett is a horog, Estevez nem mutatta. Camelia arra gondolt, hogy vagy nagyon jó színész, vagy valóban ártatlan. Ettől eltekintve pontosan olyan gyanúsítottnak számított, mint az ismeretlen Zelda. Az üzlet az üzlet, tartotta a mondás, és a kapzsiság mindig előkelő helyen állt a gyilkosságok lehetséges motívumai között. Főleg, ha volt miért gyilkolni.

– Elismerem, hogy legalább olyan jól ismerem Edet, mint bárki, aki az irodában dolgozik. Vagy talán egy kicsit jobban. – Estevez belekortyolt a forró kávéba. Miközben ezt tette, alig észrevehetően megrándult az arca. – Miért nem kaphat az ember egy tisztességes kávét? – tette fel a költői kérdést, aztán ismét Camelia szemébe nézett. – De téved, ha azt hiszi, hogy a bizalmasa vagyok. Soha nem jártunk össze. Sohasem vacsoráztunk együtt, legfeljebb csak üzleti ügyben, és sohasem jártam a házában.

– Házaiban – helyesbített Camelia. – Úgy tudom, van egy háza a tengerparton is, Charleston közelében. – A nyomozó is ivott egy korty kávét, ő, Estevezzel ellentétben,

finomnak találta, amit végül a rengeteg cukor számlájára írt.

– Jól tudja – bólintott Estevez. – Abban sem jártam soha.

– De az üzleti ügyek területén, gondolom, mindenbe bevonta Mr. Vincent.

Estevez bólintott. – Az ésszerűség határain belül. Ami azt jelenti, hogy pontosan annyit tudok, amennyit egy főnök megoszt az asszisztensével.

Camelia szintén egy bólintással nyugtázta a választ. Pontosan értette, mire céloz Estevez. Egy olyan ember, mint Ed Vincent, soha, senki előtt nem teregette volna ki az élettörténetét, az élete munkáját vagy az üzleti ügyeit. Teljes egészében semmiképp. Az ilyen emberek mindig titokban tartották a részleteket, amíg meg nem kötötték az üzletet.

– Ed számára a siker jelentette a legnagyobb boldogságot – folytatta Estevez. – És ha elkészült egy új Vincent-torony, akkor minden álma teljesült. Ezúttal egy szupertoronyról álmodott. Elkészítette a terveket, pontosan tudta, hogy mit akar… és úgy tűnt, megvalósítja ezt az álmot is. Aztán valaki beleköpött a levesébe. Camelia előredőlt.

– Miről beszél?

– Ugye, nem kell mondanom, hogy a dolog bizalmas? – kérdezte Estevez, és úgy pillantott körül a napsütötte irodában, mintha attól tartana, hogy illetéktelen betolakodó bujkál valahol. – Ed belefogott egy ingatlanfejlesztési ügyletbe, ami nemrég kapufára ment. Egy helikopter leszállóra alkudott egy üzletház tetején, az Ötödik sugárúton. Biztosították, hogy elfogadják az ajánlatát, és vele kötnek üzletet. Aztán néhány nappal ezelőtt egy névtelen ajánlattevő elővásárlási joggal állt elő, aki azt állította, hogy az ő licitjét, ami ráadásul magasabb is volt, mint az Ed által ajánlott összeg, már korábban elfogadták. A szerződés veszélybe került, és ez elég kellemetlenül érintette Edet. Főleg azért, mert fogalma sem volt, ki lehet a másik fél.

– Nem tudta, hogy ki licitál ellene?

– Nem. Úgy gondolta, hogy valami tengeren túli gazdag lehet. Hongkongi, esetleg arab. A legérdekesebb azonban az – folytatta, alig észrevehetően felvonva elegáns zakóba bújtatott vállát –, hogy ha hinni lehet az eladó fél jogászainak, ők sem tudták, ki áll a dolog hátterében. Tény, hogy valaki jobb ajánlatot tett le a miénknél. Legalábbis ezt állítják.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy az eladók esetleg hazudnak?

Estevez elgondolkozott a kérdésen. – Nem. Nem hinném, hogy mindenben hazudnak. Valóban lehet egy névtelen licitáló, akinek a személyazonosságát ők sem ismerik. De azt kétlem, hogy már előttünk megtették volna az ajánlatukat.

Camelia újratöltötte a bögréjét. – Szóval azt gondolja, hogy a lövéseket az egyik riválisuk adta le?

– Előfordulhat. – Estevez újra felvette szokásos testhelyzetét: kezét összekulcsolta az acél asztallapon, és Ca-meliára függesztette rezzenéstelen tekintetét. A nyomozónak az a kényelmetlen érzése támadt, hogy nem is ő vezeti a beszélgetést. Ezért összeszedte magát, és váratlanul azt kérdezte:

– És ki az a Zelda?

Estevez meglepetten felvonta sűrű, sötét szemöldökét. – Zelda? Fogalmam sincs.

– Nem tudja, milyen viszonyban volt Mr. Vincenttel?

– Nem. Nem is hallottam róla eddig. De várjon csak… Ed könyvecskéjében talán benne van. – Azzal lehajolt, és az íróasztal középső fiókjából előhúzott egy zöld, bőrkötésű könyvet. Felcsapta a Z betűnél.

– Zelda, Zelda, Zelda – dünnyögte. – Hm… nem látok ilyen nevet. Persze attól még benne lehet, csak másképp. Mondjuk, a vezetéknevénél. De ahhoz, hogy ezt kiderítsük, át kell nyálazni az egészet.

Camelia kinyújtotta a kezét. – Majd mi átnyálazzuk, uram.

– De… – habozott Estevez.

– Szeretnénk kideríteni, hogy ki akarta megölni Mr. Vincentet – szögezte le udvarias közönnyel Camelia, majd jelentőségteljes pillantást vetett az órájára. – Aki lehet, hogy már halott. Nem volt túl jó formában, amikor utoljára láttam.

– Jézusom! – Estevez szabályosan átlökte a könyvecskét az acél asztallapon. – Ezt, ugye, nem mondja komolyan? –Addig rezzenéstelen arca megvonaglott, és Camelia igazi fájdalmat látott átsuhanni rajta. És a sötét szempár is elkomorult.

– Ed Vincent nagyon jó ember – szólalt meg némi hallgatás után Estevez, érzékelhetően remegő hangon. – Egy miami utcán szedett össze engem, a kubai emigránst. Üres volt a zsebem, nem volt egy vasam sem, de a véletlen egymás mellé sodort bennünket. Ugyanarra a padra ültünk le mind a ketten, és egy darabig némán bámultuk az óceánt. Aztán meghívott egy csésze kávéra, és én közben elmeséltem neki az életem történetét. A szivargyáros apámtól kezdve, aki jó iskolába járatott. Az egyetemen gazdaságtant tanultam, és mivel a családom nem volt hajlandó elköltözni, Kubában maradtam, és a többiekkel együtt végigszenvedtem a legkilátástalanabb szegénység hosszú éveit. Az apámtól elvették a gyárát, de mégis ragaszkodott ahhoz a nyavalyás országhoz, fejébe vette ugyanis, hogy egyszer visszakapja a vagyonát. Hitt az Istenben meg a tisztességben, és nem volt hajlandó elismerni, hogy rablók között nincs sem tisztesség, sem becsület.

Aztán eljött a nap, amikor nem halogathattam tovább az indulást. Akkor már nős voltam, két gyerekkel. Meg kellett élnünk valamiből, és szerettem volna jobb életet biztosítani a családomnak.

Sötét pillantása találkozott Camelia hasonlóan sötét tekintetével. – Tudja maga, milyen az, amikor öreg szülőktől vesz búcsút az ember? Amikor tudja, hogy soha többé nem láthatja őket? – Komoran összevonta sűrű szemöldökét, és megrázta a fejét. – Hihetetlen fájdalommal és rettentő bűntudattal jár az ilyen pillanat. De én a fiaimat néztem, és az apám megértett. A jövő az ifjúságé, Ricardo, mondta. Menjetek békével.

– Felültünk az egyik olyan szörnyűséges hajóra, azt sem tudtuk, hogy célba érünk-e egyáltalán, vagy elnyel bennünket az alattomos óceán. Nekünk sikerült, és Amerika, hála istennek, befogadott minket. De egy kubai emigráns számára, hiába akartam munkát vállalni, nem termett sok babér. A kétségbeesés szélén voltam, amikor Ed odaült mellém arra a bizonyos padra.

Aztán beültünk egy kávéházba, és Ed végighallgatott. De ő egyetlen szót sem ejtett a múltjáról. Csak és kizárólag arról beszélt, hogy mivel foglalkozik, meg persze az ambícióiról. Aztán felajánlott egy állást, majd lakást keresett nekem New Yorkban. Felöltöztetett bennünket, és fizette a repülőjegyeinket. És végül ő gondoskodott arról is, hogy a fiaim elvégezhessék az egyetemet.

Ugye, most már belátja, felügyelő, hogy bármit gondolt is rólam, rossz lóra tett. Nem én húztam meg azt a ravaszt. Szeretem Ed Vincentet, és nagyon, de nagyon sajnálom, hogy nem engem lőttek meg helyette.

Estevez széttárta a karját. – Amivé lettem, és ami nekem, illetve a családomnak van, azt mind ennek az embernek köszönhetem.

Camelia kényelmetlenül érezte magát. Nem számított ilyen mélységű kitárulkozásra, ugyanakkor örült annak, hogy Estevez tisztára mosta magát. Kétség sem férhetett ahhoz, hogy minden szava igaz, és Camelia tisztelte azért, hogy ennyire nyíltan el merte mondani a történetét.

– Semmi szokatlant nem tapasztalt az utóbbi időben? Természetesen a dugába dőlt vállalkozáson és a névtelen licitálón kívül – szaladt ki belőle a tanácstalan kérdés, amire nem is tudta, hogy kap-e valamilyen választ. Ennek ellenére türelmesen várt, miközben Estevez megpróbálta végiggondolni a kérdéses időszak eseményeit.

– Van valami, amit furcsának találtam, amikor utoljára átnéztem a könyvelést.

Körülbelül egy hónappal ezelőtt Ed jelentős részvénycsomagot ajándékozott egy bizonyos Melba Eloise Merrydew-nak. Megdöbbentett a dolog, főleg mivel korábban sohasem hallottam a hölgyről. – Megvonta a vállát. – Ami persze nem meglepő, hiszen Ed magánéletéről gyakorlatilag semmit sem tudok.

– Mennyi részvényről van szó?

– Mint tudja, a Vincent Ingatlanfejlesztő Vállalat teljes egészében magánkézben lévő cég. A részvények hetven százaléka Ed tulajdonában van, húsz százaléka az enyém. A fennmaradó tíz százalékon az alkalmazottak osztoznak. Ed úgy gondolta, hogy ezzel megvásárolja a hűségüket, ugyanakkor tisztes részesedéshez juttatja őket a vállalat nyereségéből. – Elmosolyodott, újra elővillantva hófehér fogsorát. – Ilyen ember volt Ed Vincent, nyomozó.

– Reménykedjünk, hogy még most is ilyen – válaszolta Camelia. – Most már csak azt szeretném tudni, mennyi részvényt ruházott át erre a Melba Merrydew-ra.

– Harminc százalékot.

Camelia egy darabig döbbenten bámult maga elé, aztán felállt, és megköszönte Esteveznek, hogy fogadta. Hozzátette, hogy még újabb beszélgetésekre is szükség lehet, és elköszönt.

Éjszakai olvasmánynak magával vitte a zöld könyvecskét. Kapott mellé egy csomó információt, amelyek nagy része valószínűleg nem jó semmire. Arra végképp nem, hogy Ed Vincent szorult helyzetén segítsen.

9

Másnap este hétkor Ed Vincent még mindig élt. Egy különszobában volt, egész sor monitorra kapcsolva, és mindenütt csövek lógtak a testéből. Ma eggyel több, mint korábban. A fejében is elhelyeztek egy söntöt, hogy az agyából eltávozhasson a felesleges folyadék. Az egyik monitor a szívverését vetítette ki alig hallható ketyegéssel – akár egy verébé, olyan gyenge volt a pulzusa. Továbbra sem volt jó állapotban.

Camelia felügyelő Ed szobája előtt sétált fel-alá a hosszú, üres, tisztaságtól csillogó folyosón. Húsz lépést tett az egyik irányba, aztán húszat visszafelé. Kezeit összekulcsolta a háta mögött, és lehajtotta a fejét; úgy nézett ki, mint egy temetésen részt vevő királyi sarj.

Senki sem számított arra, hogy Ed túléli az éjszakát, de Camelia ott akart lenni a közelben, arra az esetre, ha esetleg mégis magához térne. Csak így volt esélye arra, hogy a Zelda névről megtudjon valamit. Egyre jobban hitte ugyanis, hogy szerelmi bűntényről van szó, a „megcsalt nő” tipikus bosszújával áll szemben.

Előző éjszaka minden egyes nevet leellenőrzött abban az istenverte zöld könyvben, de a Zelda nem szerepelt köztük. És a Melba Eloise Merrydew névvel sem találkozott. Amit elég különösnek talált. Ha olyan közeli barátságban volt velük Ed Vincent, akkor miért nem írta be a könyvébe a telefonszámukat?

Camelia megsimogatta borostás állát, és tűnődő pillantást vetett az ablak mögött gyülekező félhomályba. Lehet, hogy mégiscsak a titokzatos külföldi rivális akarta kivonni a forgalomból Edet? Végül is nagy, nemzetközi üzletről volt szó, amelyen dollármilliárdokat lehetett nyerni. Ki tudja? De eddig minden erőfeszítésük ellenére sem sikerült bizonyítékot találni arra, hogy a névtelen rivális valóban létezett. Nem beszélve arról a jelképességében is áthatolhatatlan függönyről, amely az Egyesült Államok és bizonyos, többek között távol- és közel-keleti, illetve latin-amerikai országok között

létezett. Camelia felsóhajtott. Hiába, egy nyomozónak sohasem könnyű az élete. De ugyanezt elmondhatta arról a szegény, szerencsétlen nótásról is, aki még mindig az életéért küzdött a keskeny kórházi ágyon.

Ed hallotta a saját szívverését. Amilyen lassú volt, azon sem lepődött volna meg, ha teljesen elhal, átadva helyét a lapos, hosszú hangnak. Gyakorlatilag felkészült arra, hogy bármikor leállhat a szíve. Morfiumtól kábultan feküdt, és átadta magát annak a hamis békének, amelyben szinte nem is érezte a fizikai létet, és amelyben egyetlen hangot tudott csak beazonosítani: saját szívének lassú dobogását.

Ha időnként magához tért is, szinte azonnal visszacsúszott abba az üres feketeségbe, amely ugyanolyan melegségérzetet ébresztett benne, mint a vér, amelyet a gépek pumpáltak az ereiben. De a sötétség alatt volt még egy titkos réteg, amely korábban sohasem bukkant felszínre benne. Hosszú évekig ott szunnyadt… azóta, hogy gyerekkorában eltemette azokat a bizonyos emlékeket…

Most, bár nem akarta, egyre gyakrabban jutott eszébe a múltja. De talán csak azért villantak fel csukott szemei előtt az elfelejtettnek hitt események, mert a teste már arra készült, hogy átadja magát a végső, végtelen álomnak.

Ó, istenem, gondolta meggyötörten, *nem akarok emlékezni. .. Már olyan régen eltemettem a múltamat… Vissza akarok ülni a Cessnába, a kis szárnyas lóra… Vissza akarok menni Zeldához. Ó, istenem, Zelda… Miért, miért, miért?*

Camelia ivott még egy kortyot a papírpohárban lötyögő keserű kávéból, de amikor megérezte a gyomrát összerántó, savas görcsöt, a szemeteskukába hajította az egészet. Közben azon tűnődött, hány ilyen ital vándorolhatott már le a nyelőcsövén a szolgálatban eltöltött huszonhat év alatt. Ha valaha az a szerencsétlenség éri, hogy egy eltévedt golyó miatt kórboncnok kése alá kerül, a gyomra, ha felnyitják, úgy fog kinézni, mint egy megrozsdásodott vasfazék, csak az ő gyomorfalán nem a rozsda, hanem a sav hagy majd barna színű, ormótlan hegeket. Ha van egy csöpp esze, folytatta az elmélkedést, soha többé nem fog a kezébe kávéspoharat. Ehhez azonban élete egyik fő élvezetéről kellett volna lemondania.

Az intenzív osztály előtt posztoló őr kemény küzdelmet folytatott azért, hogy ne aludjon el. Talán húszéves lehetett, és bárhogy erőlködött is, feje minduntalan a mellkasára bukott. Camelia elvigyorodott. Nem hibáztatta szegény fiút. A kórházi szolgálat mindig is a legunalmasabb feladatok közé tartozott.

Elővett egy fogpiszkálót, és húzogatni kezdte az ínyén. A francba, gondolta bosszúsan, feltétlenül időt kell szakítani egy fogorvosi vizsgálatra. Pokolian érzékeny volt az Ínye. Egyszer csak felpattant a kórterem ajtaja, és a folyosón megjelent a nővér. Az őr azonnal felugrott; látszott, hogy szeméből egyetlen pillanat alatt elröppent az álom.

Camelia fogpiszkálója éppen egy fájdalmas ponthoz ért. – Hogy van a betegünk, nővér? – motyogta alig érthetően.

A nő megsemmisítő pillantására azonnal kivette a szájából a fogpiszkálót.

– Mr. Vincent még mindig kómában van, nyomozó. Nem kommunikál senkivel. Továbbra is a gépek tartják életben. Csak reménykedhetünk, hogy javulni fog az állapota.

Camelia bólintott. – Köszönöm, nővér. – Akár, tette hozzá gondolatban, haza is mehet.

– Hé, Brotski – szólt oda az őrszemnek. – Nem akar pihenni egy kicsit? Igyon egy kávét, és kapjon be hozzá egy fánkot. Talán sikerül felébrednie. Addig én itt maradok.

A fiatal rendőr arca felragyogott. – Köszönöm, uram. Igazán kedves. Olyan lassan telik itt az idő, nem csoda, ha elálmosodik az ember.

Camelia hosszan nézett a távolodó alak után, akinek vékony testén mintha túlságosan nagy lett volna az egyenruha. Miközben figyelte, világos narancsszínű hajában felfedezett

egy engedetlen forgót. Nagyon fiatalnak látszott. Felsóhajtott. Manapság már a rendőröket sem úgy válogatják, mint akkor, amikor ő újoncként belépett a testületbe. Akkoriban legalább hat láb magasnak és kifejezetten erős testalkatúnak kellett lenni ahhoz, hogy bevegyenek valakit. Ő volt a kivétel, amelyik a szabályt erősítette.

Elfoglalta Brotski helyét az intenzív osztály bejárata előtt. Mellén összefont karokkal, hátrahajtott fejjel bámulta a mennyezetet, és közben Ed Vincentre gondolt. Azon tűnődött, hogy magánemberként miért volt annyira befelé forduló. És miért nem beszélt a múltjáról. Talán rejtegetnivalója volt?

A folyosó végén megállt a lift, majd egy rövid csengetés után kinyílt az ajtaja. Camelia arrafelé fordult. Egy nő lépett ki a liftből, majd félig futva elindult az intenzív osztály felé. Magas volt, karcsú, és úgy bukdácsolt magas sarkú cipőjében, mint egy tinédzser, aki először húzott ilyen lábbelit. Rövidre nyírt aranyszőke haja, hatalmas, aggodalommal teli barna szeme, hosszú, napbarnított lába volt, és nagyon, de nagyon rövid szoknyát viselt. Mesz-sziről látszott rajta, hogy nem New York-i. Camelia felállt, amikor a nő a közelébe ért.

– Ez az intenzív osztály? Hol van Ed Vincent? – Beszéd közben megigazította a vállán a táskája szíját, és rántott néhányat a szoknyáján is. Kapkodva szedte a levegőt, fáradt volt, és megviselt.

– Megtudhatnám, kisasszony, hogy miért érdekli?

– Maga az orvosa? – kérdezte, és megmarkolta Camelia karját. – Ó, hála istennek, éppen magával akartam beszélni. Kérem, mondja azt, hogy Ed talpra áll. Mondja, hogy életben marad. *Kérem!*

Camelia a nő bal kezére nézett. Nem látott rajta jegygyűrűt. Sőt semmilyen ékszert nem látott rajta, és ruházata is olcsó és egyszerű volt. – Én nem vagyok orvos – ábrándította ki Camelia.

A nő térde megbicsaklott, félő volt, hogy mindjárt összeesik. Camelia odasegítette a székhez, amelyre nyomban le is roskadt, és kimerülten a mellkasára horgasztotta a fejét.

Mivel Camelia biztosra vette, hogy a nő mindjárt elájul, elsietett vízért a falikúthoz. Talán egy közeli rokon lehet, gondolta, miközben a nő kezébe adta a papírpoharat. Vagy egy odaadó alkalmazott. Látszott rajta, hogy aggódik. Nem is kicsit. – És megtudhatnám, hogy pontosan ki maga?

A nő megemelte hosszú, aranyló szempilláit, és lágy, borostyánszínű szemével végigmérte Cameliát. – Zelda vagyok.

10

Camelia finom köhintéssel álcázta döbbent mosolyát. Bemutatkozott. – Marco Camelia felügyelő vagyok, a gyilkossági csoporttól.

A nő szeme elkerekedett. – A *gyilkossági csoporttól?* Ugye, ez nem azt jelenti, hogy Ed *meghalt? Jaj*, istenem? –nyöszörögte gyászos hangon, aztán felugrott, elszáguldott Camelia mellett, és belökte az intenzív kórterem ajtaját.

A nővér felkapta a fejét, majd amikor elhaladt mellette az ismeretlen jövevény, ő is talpra ugrott. – Hé, egy pillanat. .. – szólt utána mérgesen, de Zelda ekkor már ott állt az ágy mellett.

Ed arca olyan volt, mint egy idegené. Színtelen volt, és hiányzott róla a megszokott szakáll. Szemét csukva tartotta, és bár nagydarab ember volt, elképesztően törékenynek látszott.

Ő is halandó, gondolta Zelda, majd térdre ereszkedett, és óvatosan a kezei közé fogta a férfi kezét. A szíve olyan nehéz volt a mellkasában, mint az ólomgolyó. Még a dobogása is lelassult, úgy érezte, nem kap levegőt. *Lehet, hogy az én szívdobbanásaimat jelentik azok a sípoló hangok. .. mindjárt el is halnak. És akkor, Eddel együtt, én is meghalok…*

– Ki kell mennie innen, ifjú hölgy – figyelmeztette dühös suttogással az ügyeletes nővér, és a következő pillanatban megragadta a karját. A nő azonban meg sem hallotta. Minden figyelmét a beteg kötötte le.

– Látod, te nagy mamlasz, mégiscsak hallgatnod kellett volna rám – szipogta a könnyeivel küszködve Zelda. – A francba, Ed Vincent, miért nem vettél komolyan?

Marco Camelia intett a nővérnek, hogy hagyja békén a nőt.

– De hát itt én felelek a rendért, felügyelő – sziszegte a nővér dühösen. – És maguk zavarják a betegemet. Elképesztően kritikus állapotban van. Nyugalomra lenne szüksége. – Idegesen felkapta a fejét, amikor a monitor képe megváltozott. Az addig szinte teljesen lapos vonal helyén szignifikáns cikcakkvonal jelezte a beteg állapotában bekövetkezett változást. – Látja, mit csinál vele? – kérdezte rémülten, és elrohant az orvosért.

Camelia szótlanul figyelte a jelenetet. A monitor megváltozott képe önmagáért beszélt. Ed Vincent nyilvánvalóan megérezte a gyilkosa jelenlétét, arra reagált. Bár, emlékeztette magát Camelia, egyelőre senkit sem lehet gyilkosnak nevezni, hiszen még, hála istennek, él az áldozat.

Zelda. Camelia keményen megmarkolta a nő vállát, és maga felé fordította. A fáradt, sápadt arc sebzettnek látszott, a hatalmas szempár pupilláit kitágította a rémület. – Engedje pihenni.

A nő tekintete követte Camelia pillantását, és ő is felfedezte a monitoron ugráló vonalat. Esetlenül felállt, és egy hosszú pillanatig csak nézte a mozdulatlanul fekvő alakot. Aztán lehajolt, és gyengéden megcsókolta az arcát.

Puha, tollpiheszerű érintéssel, állapította meg magában Camelia, éppen akkor, amikor lendületesen feltárult az ajtó, és a kórterembe bemasírozott az ügyeletes orvos.

– Mi az ördög folyik itt? – kérdezte fojtott hangon, de a haragja így is nyilvánvaló volt. – Ki maga? Vagy tudja, mit? Ne is mondja meg, csak hordja el magát, de gyorsan.

Camelia szabályosan elvonszolta Zeldát Ed Vincent ágyától, még azt sem engedte neki, hogy az ajtóból visszanézzen.

Átfutott az agyán, hogy Zelda, „megcsalt nő” létére, túlságosan aggódik Ed Vincentért. Annyira, hogy inkább megölte volna, mintsem elveszítse. Ami ebben a nyavalyás világban nem is volt túl meglepő. Talán kampányt kellene folytatni a családi erőszak megelőzése érdekében, valami olyasmit, ami a drogfogyasztás frontján már bevált. Bár nem valószínű, hogy sokra mennénk vele, gondolta fásultan.

Zelda, olyan mozdulattal, mintha tovább nem tartanák meg a lábai, ledobta magát az ajtó mellett álló székre. – Miért? – kérdezte kétségbeesett hangon, miközben üres tekintettel bámult maga elé. – *Miért* akarták megölni?

Camelia figyelmét nem kerülte el a többes szám harmadik személy használata. – Mi is pontosan ezt szeretnénk tudni. És ez az oka annak, hogy most beviszem magát.

A nő értetlenül meredt a férfira.

Ebben a pillanatban a lift megállt a harmadik emeleten. Egy egyenruhás rendőr lépett ki belőle.

– Brotski, azt szeretném, ha ismertetné Miss Zeldával a jogait.

– *Tessék, uram? – A* fiatalember nem akart hinni a fülének. Alig tizenöt perce hagyta el az őrhelyét, és „Camille” máris jogokat akar ismertetni egy idegen nővel az intenzív osztály ajtaja előtt. Úgy látszik, mindenről lemaradt.

– Azt mondtam, ismertesse a jogait – ismételte meg komoran Camelia.

– Igen, uram. – A nő csak bámult, továbbra is értetlenül, miközben Brotski közölte

vele, hogy le van tartóztatva, és joga van hallgatni, vagy ügyvédet hívni.

– Nem értem… Mit akar ez az ember? – fordult kétségbeesetten Cameliához. – Ő semmit, én viszont beviszem kihallgatásra a Mr. Edward Vincent ellen elkövetett gyilkossági kísérlet miatt – közölte hivatalos hangon Camelia. Biztosra vette, hogy megvan az elkövető. Vincent maga nevezte meg, és mit ad isten, egyenesen besétált ide, a karjaiba.

– Magának elment az esze?

A nő nagy barna szeme szikrákat szórt, amikor felállt. Fenyegető alakja szabályosan az alig százhetvenöt centi magas Camelia fölé tornyosodott, aki kénytelen volt megállapítani, hogy a nő, magas sarkú cipőben, meghaladja a száznyolcvanat is.

– Épphogy ideértem Los Angelesből – ordította. – Azt sem tudtam, hogy Edet meglőtték, míg be nem mondta a tévé. Jézusom… – a hangja elcsuklott, amikor megértette, hogy mivel vádolják. – Nem gondolhatja komolyan, hogy *én* tettem.

– Csak ki akarjuk hallgatni, Miss Zelda – válaszolta nyugodt, tényszerű hangon Camelia. – Első lépésként talán elárulhatná nekünk a teljes nevét.

A nő először a kórterem felé pillantott, aztán végignézett a hosszú folyosón. Brotski, aki megértette, hogy menekülésen töri a fejét, elszántan elállta a lifthez vezető utat.

– Melba Eloise Merrydew – mondta végül a nő olyan hangon, ami alig volt több, mint egy elhaló sóhaj. Brotski szinte látta, hogyan párolgott el „Camille”-ból a lelkesedés, amikor rájött, hogy esetleg mégsem a gyilkost kapta el.

De Cameliának közben eszébe jutott a részvénycsomag. – Azt hittem, Zeldának hívják – vetette oda csípősen.

A nő szeme ismét könnybe lábadt, és ezúttal hagyta a könnycseppeket végigfolyni az arcán. – Csak Ed nevezett így. Tulajdonképpen… átkeresztelt.

– Becenevet adott magának – jegyezte meg segítő szándékkal Brotski, de Camelia pillantása a torkára forrasztotta a szót.

Camelia közben meggyőzte magát, hogy a megfelelő embert kapta el. Sőt. Teljesen biztos volt a dolgában. Már csak az indíték hiányzott, de tudta, hogy annak is ott kell lennie valahol. Az a jelentős részvénycsomag… Nem először állt volna pénz egy gyilkossági kísérlet hátterében. Pénz és szex – rendszerint erre a két dologra lehetett visszavezetni az ilyen eseteket, és a nyomozó biztosra vette, hogy ez sem különbözik a többitől.

– Arra kell kérnem, Miss Merrydew, hogy jöjjön velem. Csak beszélgetni akarok magával. Egyelőre nem vádoljuk semmivel. Ugyanakkor szeretnék néhány részletet megtudni Mr. Vincent magánéletével kapcsolatban.

– Szükségem lesz ügyvédre?

Mégsem olyan bolond, gondolta Brotski, mint ahogy azt a szokatlan megjelenése alapján hinni lehetett.

– Természetesen joga van ahhoz, hogy csak ügyvéd jelenlétében beszéljen.

– De hát én *szeretnék* segíteni maguknak. Mindent megteszek, amit csak tudok. Nincs semmi rejtegetnivalóm. – Miközben beszélt, vágyakozó pillantást vetett a kórterem ajtajára. – Engedje meg, hogy visszamenjek hozzá, elköszönni, aztán a magáé vagyok…

A nő elcsukló hangja egy pillanatra meglágyította Camelia kemény vonású arcát. Olyan kétségbeesettnek, olyan sebezhetőnek látszott, hogy Camelia maga sem értette, miként vádolhatta meg a szörnyű tett elkövetésével. Ugyanakkor tapasztalatból tudta, hogy a bűnösök néha ugyanolyan elragadóak tudnak lenni, mint az ártatlanok, már csak merő számításból is.

– Attól tartok, az orvos nem fog hozzájárulni ehhez, Miss Merrydew. Talán majd később…

Azzal megfogta a nő könyökét, és tolni kezdte a liftajtó felé. A nő azonban váratlanul

kitépte magát a szorításból, megfordult, és elkiáltotta magát, de olyan hangerővel, amelytől felébredtek volna még a halottak is. – Viszlát, életem! Várj meg, mert visszajövök!

A kórteremben tartózkodó orvosnak és nővérnek döbbenetes látványban volt része. Ed Vincent szája ugyanis megmozdult; a sarkai szabályosan felfelé görbültek, amikor az utolsó szó keresztülhasított a szobán. A monitoron piramis nagyságú hullámok cikáztak.

– Ha nem tudnám, hogy lehetetlen, azt mondanám, hogy elmosolyodott – motyogta döbbenten az orvos.

A beteghez lépett, életjeleket keresett rajta. Felhúzta a szemhéját, és egy kisméretű lámpával belevilágított a pupillájába. Semmi sem változott. Ed Vincent nem jött ki a kómából. Az arcrándulás véletlen egybeesés lehetett.

Hát mégiscsak megtaláltál, Zelda. Még idejében ideértél. Ne menj el, bébi, akarta kiáltani, de persze nem tudta. *Lehet, hogy nem bírom kivárni, hogy visszagyere… Maradj, Zelda.*

Kérlek, maradj. Mondd el, mit csináltál, mióta nem láttalak. Mesélj nekem Rileyról, meg a kutyáról, meg a Fészekrakókról… Vagy meséld el újra a megismerkedésünk történetét. ..

11

Dr. Art Jacobs a Waldorfban egy jótékonysági vacsorán vett részt, amelyet a Szívbetegségek Megelőzéséért Alapítvány támogatására rendeztek. Nem ez volt az első jótékonysági rendezvény, amelyen összefutott Alberto Ricci-vel, ráadásul a feleségeik ugyanazokban az egyesületekben tevékenykedtek. Általában csak köszönni szoktak egymásnak, de most Ricci odalépett hozzá.

– Üdvözlöm, Art. Hogy van? Jacobs meglepődött.

– Jól, Alberto. És maga? Hogy szolgál az egészsége? –Az emberek, ha odamentek hozzá, leginkább azért tették, mert így ingyenes orvosi tanácshoz juthattak.

– Jobban nem is lehetnék, köszönöm. Hanem úgy hallottam, hogy pár napja fontos páciense van. Ed Vincent.

– Igen. Szegény Ed. Nagyon jó barátom.

– És? Jól van?

Jacobs vállat vont. – Mit mondjak? Tartja magát. Egyelőre.

– Van esélye a gyógyulásra?

– Esély mindig van. Bár az ő esetében erősen kételkedem. Nagyon cudar állapotban volt, amikor utoljára láttam. De ki tudja? – Ismét megvonta a vállát. – Már két napot kibírt. Kemény fickó. Még az is előfordulhat, hogy talpra áll.

– Hát akkor reménykedjünk – mondta Ricci, és egy biccentéssel elköszönt.

Vajon mire ment ki ez az egész? Art el sem tudta képzelni. Miért érdekli annyira Alberto Riccit, hogy milyen állapotban van Ed? Hiszen tudomása szerint nem is ismerték egymást személyesen. Harmadszor is vállat vont. Talán csak kíváncsiságból érdeklődött a pasas. A lövöldözésről címlapon tudósítottak az újságok. Most Ricci elmondhatja a barátainak, hogy első kézből hallotta: Ed Vincentnek van némi esélye. Bár elég kevés.

– Elmondom, hogy kezdődött.

Melba Manhattan-belváros őrszobáján ült egy kicsi, ablaktalan helyiségben. Feszesen kihúzta magát a kényelmetlen széken, jó darabot megmutatva keresztbe vetett lábaiból. Bár még mindig nem értette, mit akarnak tőle, éberen figyelte a kérdéseket. Camelia megfoghatatlannak találta a szépségét, de kétségkívül volt valami rézszínű szemeinek metszésében, nyaka kecsességében és telt ajkaiban, ami magára vonta a férfiember tekintetét.

Legalább nem sír, gondolta elégedetten a nyomozó, miközben a nő kezébe adott egy csésze kávét. Aztán elővett a zsebéből egy csomag Winstont, kirázott belőle egyet, és odakínálta a nőnek.

Az megrázta a fejét. – Köszönöm, nem kérek.

A férfi szótlanul nézte, amint a kávéját kortyolgatja. Egy pillanatra sem bízott meg benne. A harmincszázalékos részvénytulajdon önmagában is tekintélyes vagyonnak számított. Ezek után Camelia csak azt szerette volna tudni, hogy mi áll Vincent végrendeletében.

Vár, gondolta Melba. Arra *vár, hogy bevalljam a bűnösségemet. Azt hiszi, hogy a markában vagyok.* Egy pillanatig azt kívánta, bár dohányozna, mert akkor lefoglalhatta volna valamivel a kezeit. Aztán gyorsan lehordta magát, amiért egy olyan férfi miatt idegeskedik, aki úgy néz ki, mint Al Pacino rendőrszerepben.

És végre, először, mióta megismerte, alaposan megnézte magának ezt az embert. Egész jóképűnek találta. Sima, fekete haja volt, széles, barázdált homloka, és sűrű, sötét szemöldöke, amely alatt sötét tekintet villogott. Álla kéklett a borostától, és elegáns zakója sem tudta elrejteni duzzadó izmait. Remek fizikai állapotban volt, és kemény zsarunak látszott.

Olyan irreálisnak tűnt a helyzet, hogy egy pillanatig azt hitte, egy mozifilm jelenetét forgatják éppen. De aztán visszarántották a valóságba, és az egy arculütéssel is felért. A nyomozó szemébe nézett, és közben emlékeztette magát, hogy miért van ott. Azért, hogy segítsen Ednek. Akinek égető *szüksége volt* rá.

– Mondtam Ednek, hogy valaki meg akarja ölni. – Az asztalra helyezte a papírpoharat, amely bizonytalanul megbillent a karcos felületen. – Mondtam neki.

– Igen? És pontosan mikor mondta neki, Zelda?

A nő metsző pillantást vetett a férfira, aki azonnal rájött, hogy hibázott a megszólítással. A „Zelda” nevet Ed Vincent alkotta, a jelek szerint kifejezetten saját használatra, így neki nem lett volna szabad a szájára vennie.

– Három hónappal ezelőtt – hangzott a hűvös hangú felelet. – Amikor megismertem.

Camelia meglazította ezüstszínű nyakkendőjét, és közben megpróbálta megemészteni az információt. Alig három hónapos ismeretség után Vincent a nőre ruházta a részvényeinek harminc százalékát… Valamit tudhat ez a ravasz kis bestia… Nagyot szippantott a cigarettából, amit a felesége tilalma ellenére sem tudott letenni, majd látva, hogy Zelda/Melba megpróbálja elhessegetni magától a füstöt, elnyomta a csikket az asztalra helyezett üvegtartóban.

– Ne haragudjon. Nem gondoltam, hogy zavarja a füst.

– Több esze is lehetne, felügyelő – válaszolta a nő, és helytelenítően megcsóválta a fejét. – A dohányzás öl.

Nem jobban, mint a 40 mm-es félautomatából kilőtt golyó, gondolta Camelia, de nem szólt.

Egy ideig csendben kortyolgatták a kávéikat.

– Talán az lenne a legjobb, ha az elején kezdené – jegyezte meg ezúttal tényleg segítő szándékkal a nyomozó.

A nő bólintott. – Rendben. Bár az „elején” még nem is ismertük egymást. – Az asztalra könyökölt, egészen közel hajolt a férfihoz, és ráemelte sírástól duzzadt szemét. – Bűntudatom van – kezdte suttogó, elgyötört hangon. – Ha egy kicsit erőszakosabb vagy rámenősebb vagyok, talán elkerülhető lett volna ez a szörnyűség. De Ed nem hallgatott rám…

Camelia hátradőlt. Úgy döntött, nem szól közbe, engedi, hogy a nő elmondjon mindent, amit csak akar.

– Október végén kezdődött az egész – folytatta Zelda. – A barátnőmmel, Harriet Simonsszal egy évvel ezelőtt közös céget alapítottunk. Mivel a költöztetés a fő profilunk, Fészekrakóknak neveztük el a vállalkozást. – Szerényen elmosolyodott. – Ami nem több, mint egy közepes méretű teherautó meg egy apró iroda a kaliforniai Venice Beach egyik öreg raktárépületében. A teherautót vadonatúján vettem – tette hozzá bánatosan. – Hester nénikém hagyott rám némi pénzt, abból fizettem ki a kezdő részletet. A fejem búbjáig eladósodtam miatta.

Az első megbízásunkat teljesítettük éppen. Egy cégigazgatót költöztettük át Beverly Hillsből Észak-Karolinába, a családjával együtt. Keresztülutaztuk a fél országot, de időre elvégeztük a munkát. Elmentünk vacsorázni, hogy ezt megünnepeljük. Harriet ételmérgezést kapott. Az osztrigától, azt hiszem. Kórházba került. Azt mondták, pár napig ott kell maradnia, nekem azonban vissza kellett mennem, ami azt jelentette, hogy egyedül kellett megtennem a teherautóval a hosszú utat. Azon a hétvégén ugyanis szükségünk volt rá Los Angelesben, egy másik munka miatt.

Egész nap esett az eső. Megállás nélkül. „Trópusi vihar”, mondták a tévében. Engem azonban egy özönvíz sem tarthatott volna vissza. Várt a megbízás, így elindultam… Ó, istenem… Olyan tisztán emlékszem mindenre, mintha tegnap történt volna a dolog…

13

Mel óvatosan vezette a negyvennyolc láb hosszú tizenhat kerekűt a keskeny úton. Az éjszaka olyan sötét volt, hogy szinte vágni lehetett, és a szél ijesztően dobálta a magas oldalú járművet. Az elhagyatott úton letört faágak és szeméthalmok nehezítették a közlekedést, és az oldalirányú eső vastagon ömlött alá a szélvédőn.

Melt megérzései és ösztönei irányították. Korholta magát, amiért egyáltalán elindult ebben az ítéletidőben, amikor a legfinomabb előrejelzések is trópusi vihart, a pesszimistábbak azonban hurrikánt jósoltak. Ám az üzlet nagy úr volt, és neki mindenképpen vissza kellett jutnia Los Angelesbe.

Átnedvesedett pólójában vacogva átkozta magát, hogy még egy pulóvert sem tett be a kocsiba. Ideges ujjait végigfuttatta cakkosra nyírt haján. Úgy érezte, időtlen idők óta úton van, és alig halad. Szentül hitte, hogy már réges-rég, de legalább fél órája el kellett volna érnie azt a kereszteződést, amely után a főút viszonylagos biztonságában folytathatta volna az emberpróbáló utat, de a tájékozódás nem tartozott az erősségei közé. Arról volt híres, hogy a saját házától kétutcányira is képes eltévedni.

Az utolsó fél órában egyetlen épület mellett sem haladt el, és annak lehetősége, hogy eltévedt ebben a dühöngő

viharban, halálra rémisztette. Szíve szerint már korábban visszafordult volna, de a nagy teherautóval ezt nem tudta megtenni a keskeny úton. Végül úgy döntött, hogy a

legközelebbi városban keres egy motelt, és ott tölti az éjszakát. Los Angeles várhat. Egy csésze kávé, egy szendvics és egy meleg ágy volt minden álma.

Aztán hirtelen véget ért az út. Mel az utolsó pillanatban lenyomta a féket, és a hatalmas jármű remegve megállt egy keskeny híd előtt. A hullámverés moraj lását még a süvítő szél sem nyomta el, és Mel csodálkozva állapította meg, hogy az óceán partjához ért. Szó szerint. A híd végét nem látta a zuhogó esőben, de azt nem volt nehéz észrevenni, hogy alatta magas, fehér tarajú hullámok kergetik egymást, és némelyik át is csap a híd felett.

Nem volt elég a hely, hogy megforduljon a teherautóval. Két lehetőség állt előtte. Vagy itt marad, és megvárja, míg elnyelik a dühöngő hullámok, vagy megkockáztatja az átkelést.

Óvatosan rákormányozta az autót a hídra, és hogy az iszonyatos erejű szélben meg tudja tartani, szorosan megmarkolta a kormánykereket. *Édes istenem, mit keresek én itt? Teljesen elment az eszem. Csak egy elmebeteg kockáztatja meg az átkelést egy ilyen keskeny tákolmányon, miközben tombol körülötte a hurrikán.* A nagy teherautó gyakorlatilag a vízen tette meg az utolsó métereket, majd továbbdöcögött egy víz alatt álló úton.

Mel lazított ujjai szorításán, és felsóhajtott. Legalább szilárd talajt érzett maga alatt, bár az úton hömpölygő víz magassága elérte már az egy lábat is. Letekerte az ablakot, kihajolt, és hátranézett. A hullámok már a híd felett kergették egymást, nem volt visszaút.

Felkapaszkodott egy enyhe emelkedőn, és hamarosan szárazabb talajon találta magát. Az út egy erdőn keresztül kanyargott tovább, ahol a fák hangos nyögdécseléssel állták a meg-megújuló szélrohamokat. Aztán meglátott egy házat.

– Hála istennek – motyogta. – *Civilizáció. Végre.*

A magányos ház csupa oromzatból és tornácból állt, és rendkívül kísértetiesen hatott. Ablakaiban nem világítottak vendégcsalogató fények, kéményéből nem kígyózott füstcsík, és az idegen érkezését nem jelezte kutyaugatás.

Mel gerincén végigfutott a hideg. Látta a *Psychót*, és a házról nyomban eszébe jutott a Bates Motel. Ösztöne azt súgta, hogy üljön vissza a teherautóba, és menjen vissza oda, ahonnan érkezett. De ekkor észrevette az autót a fák alatt. Egy teljesen hétköznapi Ford Taurust. Meggyőzte magát, hogy a *Psychóhan* senki sem vezetett ilyen közönséges járgányt, így belehajolt a nedves szélbe, és felkapaszkodott a lépcsőn.

Az ajtó előtt azonban ismét habozni kezdett. Egyedül volt, a ház több mérföldes távolságra volt mindentől, és el sem tudta képzelni, kié lehet. Könnyen előfordulhat, ijesztgette magát, hogy egy Norman Bates-szerű alaké. Megrázkódott, aztán a kezével letörölte az arcáról az esőt. Már nem fordulhatott vissza, hiszen akkor elnyelte volna a hídon áthömpölygő víz. Vagy agyoncsapta volna egy kicsavart fatörzs. Vagy egy elszakadt villanyvezeték. Vagy a szél felborította volna a teherautót. *Be kellett látnia, hogy két szék között a pad alá esett…*

Jéghideg ujjával kitapogatta a csengőgombot, és megnyomta.

14

Mel újra és újra megnyomta a csengőt. Aztán remegve dörömbölni kezdett az ajtón. Senki sem jött, hogy kinyissa. Ekkor lenyomta a kilincset. Legnagyobb meglepetésére az ajtó nyitva volt.

A házban teljes sötétség honolt.

– Halló! – Hangja kísérteties visszhangot vert a sötét falak között. – Van itt valaki? –

Várt, aztán újra elkiáltotta magát. Hangja vékonynak és remegősnek tűnt a sűrű csendben. Ujjaival kitapintotta a falon a villanykapcsolót. Lenyomta. A hirtelen támadt fényben hunyorognia kellett.

Egy lépcsőházban találta magát, ahonnan egy galériás hallba lehetett jutni. Gyakorlatilag az egész ház egyetlen helyiségből állt, és a berendezést is csak pár erősen kopott bútordarab alkotta. Úgy nézett ki, mintha senki sem lakott volna benne, ebből arra következtetett, hogy nyaralóként, esetleg hétvégi házként használhatják az épületet. Egy durva megmunkálású fa dohányzóasztal közepén felfedezett egy vészjóslóságában is gyönyörű bronzmacskát, amely egy rémült madarat tartott a szájában. Mellette egy zselés cukorkával teli kőtál árválkodott.

Mel, hogy hirtelen rátörő éhségérzetét csillapítsa, belemarkolt a cukorkába, majd még mindig csöpögő kezével a szájába tömte a váratlan csemegét. Közben azon tűnődött, mit tegyen. Ha itt találja a tulajdonos, még börtönbe is kerülhet illetéktelen behatolás miatt. Még akkor is, ha nem kellett betörnie, mert az ajtó nyitva állt. Tehetetlenségében felvonta a vállát. Csak nem fogják bedutyizni, amiért ide menekült a vihar elől?

Ám amikor meglátta magát a tükörben, elfogta a kétkedés. Úgy nézett ki, mint egy hajótörött. Fehér pólójáról gyakorlatilag lefolyt a Fészekrakók pirossal felfestett lógója, és Mel arra gondolt, egy hímzett felirat tartósabb lenne. Az orra vörös volt, a pólója második bőrként tapadt a testéhez, és átázott munkáscipője nagyokat cuppant, miközben az óceánra néző ablakhoz sétált.

A kilátás elé sűrű függönyt vont a vigasztalanul ömlő eső, de annál hangosabbnak tűnt a hullámverés. Mel megrázkódott. Az odakint tomboló erőszak, ha lehet, még kísértetiesebbé tette magát a házat is.

Egy váratlan zajtól nagyot dobbant a szíve. Mozdulatlanná merevedett, és még a lélegzetét is visszatartotta. Tényleg az ajtó csapódott volna? Az egész ház beleremegett az újabb szélrohamba, és Mel megesküdött volna, hogy néhány gerenda hangosan felnyögött. A szél miatt van, nyugtatta magát, de azért azt kívánta, bár itt lenne vele Harriet, mert akkor jót nevetnének a félelmeiken.

Óvatos léptekkel visszament a lépcsőházba, és ismét megkérdezte, van-e ott valaki, de valószínűleg szívrohamot kapott volna, ha azt a választ hallja, hogy igen. Teljesen átázott. Egy fürdőszobára lett volna szüksége, hogy kicsit rendbe szedhesse magát. A folyosó végét lezáró ajtóhoz lépett, benyitott, és felkapcsolta a villanyt.

Egy halott férfi megüvegesedett tekintete meredt rá. A feje egy véres massza volt, hatalmas vértócsa terpeszkedett körülötte, mindent elborítottak a szétfröccsent húscafatok és a ragacsos vércseppek…

Úgy érezte, hogy sikolt, de a torkából előtörő hang inkább vonításra hasonlított. El akart rohanni, de a lábát megbénította a rettenet.

Aztán kialudt a villany.

Ereiben olvadt lávaként áradt szét a félelem. Futásnak eredt, ám a következő pillanatban *egy férfi karjai között találta magát.*

Aztán csak azt érezte, hogy egy pisztoly csöve fúródik a bordái közé. Gondolkodás nélkül támadója gyomrába nyomta a könyökét, akinek elakadt a lélegzete, miközben hátratántorodott. Mel úgy érezte, szárnyai nőttek. Nem is futott, hanem repült, ki az éjszakába. Az élete forgott kockán.

A szél nekicsapta a falnak, és a függönyszerűen zuhogó eső teljesen elfedte a látását. Képtelen volt kivenni a teherautót. *Istenem, mindjárt utolér…*

A tornác korlátjába kapaszkodva előredőlt, és botladozva lement a lépcsőn. A szél azonban ledöntötte a lábáról. Az esőcseppek úgy záporoztak az arcára, mint a csípős pofonok, és egy újabb szélroham kiszívta a tüdejéből a levegőt. Lihegve a földre vetette magát, és hason csúszva araszolt tovább a gőzölgő aszfalton.

Ki kell jutnod innen… Muszáj… Gondolj Rileyra… Mi lesz vele nélküled?

Aztán, teljesen váratlanul, ott találta magát a teherautó alatt. Olyan vizes volt, mint egy rozmár, és levegő után kapkodott. Egész testét rázta a zokogás. Minden erejét összeszedve kimászott az autó alól, és az ajtajába kapaszkodva álló helyzetbe vonszolta magát. Rángatni kezdte. *Be van zárva… Nem emlékszem, hogy bezártam volna…*

Ekkor mégiscsak kivágódott az ajtó, de olyan hirtelenséggel, hogy majdnem ledöntötte a lábáról. – Köszönöm, istenem, köszönöm – dünnyögte Mel, és felkapaszkodott a sofőrkabinba. – Köszönöm.

Aztán egy kéz tapasztotta be a száját.

A fegyver ismét a bordái közé nyomult. – Fogd be a szádat. Még egy hang, és kinyiffantalak. Megértetted?

A férfi kezének állott cigarettaszaga volt. Mel félelméhez leküzdhetetlen hányinger csatlakozott. Öklendezni kezdett.

A kéz ösztönösen elengedte, mire Mel gondolkodás nélkül a férfira vetette magát. Körmeivel felszántotta az arcát, hüvelykujját a szemébe nyomta…

– A büdös francba! – Hangos reccsenés jelezte, hogy a férfi vaktában lesújtó ökle csontot talált. Mel ájultan csúszott a padlóra.

A férfi dühös pillantásokkal méregette az alélt testet. Szemét elborították a fájdalom könnyei. Az arcához emelte a kezét, és szétmázolta rajta a karmolások helyén csordogáló vért. A legszívesebben ott helyben megölte volna a nőt, hogy megbüntesse, de szüksége volt rá.

A zsebéből előhúzta méregdrága Ericssonját, és bepötyögte Mario de Soto számát. A telefont, csodával határos módon, felvették. Elmondta, hogy Ed Vincent sajnos nem érkezett meg, őt meg itt marasztalta ez az átkozott hurrikán, de ne aggódjon De Soto, legközelebb elvégzi, amivel megbízták. Ami Vincentet illeti, már most halottnak tekinthető. A nőről és a meggyilkolt kubairól nem tett említést.

– Felállni! – kiáltott durván Melre, majd egy erőteljes mozdulattal felrántotta, és a sofőrülésre lökte. – Most pedig szépen kiviszel bennünket innen! – adta ki az utasítást, és Mel halántékához szorította a Sigmát.

Mel egyenesen maga elé nézett. A feje zúgott, és biztosra vette, hogy ripityára tört az arccsontja. Esélye sem volt a menekvésre, így nem tehetett mást, mint hogy teljesítette a férfi parancsait. Remegő kezével elfordította az indítókulcsot. Legnagyobb meglepetésére azonnal beindult a motor.

A pisztoly csöve olyan hideg volt a halántékán, mint a jég. – Oké – mondta a férfi. – Menjünk!

A nagy teherautó gurulni kezdett a lejtős kocsifelhajtón, majd rákanyarodott a híd felé vezető, keskeny útra.

Magasságos isten, a híd! Már biztos víz alatt áll. Lehetetlen, hogy átjussanak rajta, és akkor búcsút mondhat az életének. Biztosra vette, hogy a férfi megfogja húzni a ravaszt. Riley, drága kislányom…

Az ablaktörlők nyikorogva tették a dolgukat, majd mintha elzártak volna egy égi csapot, elállt az eső. A szél is elcsitult, és vele együtt elcsendesedtek a hullámok is. Az elöntött hidat nem jelezte más, csak a vízből kiálló korlát.

Az ég kitisztult, világosodni kezdett. És mintha madarakat hallott volna énekelni. Mel biztosra vette, hogy *hallucinál.*

Ekkor eszébe jutott egy rég hallott történet a hurrikán szeméről. Itt, bár körülötte továbbra is tombolt a vihar, nyugalom honolt, és a bennrekedt madarak, amelyeket a szél felkapott valahol, és több száz, sőt több ezer mérföldre repített lakóhelyüktől, félelmükben csiripelni kezdtek az új, szokatlan környezetben. Aztán az örvénylő vihar ismét felkapta,

és még messzebbre repítette őket. Vagy megölte valamennyit. És ez a sors várt Melre is.

Mel kutató pillantást vetett a hirtelen lecsillapodott óceán sötétjére. Képtelen volt felmérni, hogy milyen mély a víz, és azt sem láthatta, hogy megvan-e még a híd. Kész öngyilkosság volt megkísérelni az átkelést.

A férfi azonban nem tágított. Ha lehet, még erősebben nyomta a fegyvert Mel homlokához, és durván rászólt: – Indíts már, te ribanc!

15

– Ahogy látom, sikerült átkelnie – jegyezte meg Camelia, egy meggyújtatlan cigarettát forgatva az ujjai között. Közben türelmetlenül dobolt kinyújtott lábaival. Teljesen őrült ez a Zelda vagy Melba? Vagy csak a bolondját akarja járatni vele? Nem tudta eldönteni, de azt elismerte magában, hogy jó mesemondó.

Mel elkapta a rendőr szkeptikus tekintetét, és haragos pillantással válaszolt. – Hála istennek, igen – mondta paprikásan, de aztán hirtelen elszontyolodott. – Az ördögbe, felügyelő, én itt kiöntöm a szívem magának. Folytassam egyáltalán?

A nő arcát rózsaszínre festette a harag, amitől Came-liának mosolyognia kellett. – Ha nagyon akarja, folytathatja.

– Óóóóó! – sóhajtotta Mel kétségbeesetten, majd ismét hátradőlt, már amennyire a kényelmetlen, egyenes hátú szék lehetővé tette számára a mozdulatot. Tekintete azonban nem enyhült meg. – Az az ember fegyvert tartott a fejemhez – mondta, és úgy hangsúlyozott minden egyes szót, mintha egy kisgyerekhez beszélne. – Nem akartam meghalni. Haza akartam menni, a kislányomhoz. Folytatni akartam a munkámat Harriettel. Családokat akartam költöztetni. *Életben akartam maradni.*

Egyenesen a felügyelő szemébe nézett, aki hideg pillantással válaszolt.

– Így magamban elmormoltam egy gyors „sajnálom”-ot Hester néninek, aki lehetővé tette számomra, hogy megvegyem a teherautót, majd gázt adtam, és belerohantam vele egy öles fába.

Camelia halk füttyszóval juttatta kifejezésre a csodálatát. – Remek ötlet volt. Nem hittem volna, hogy egy nő fejéből kipattanhat egy ilyen gondolat – tette hozzá, inkább csak magának. – A legtöbb hölgy azért aggódott volna, hogy ne essen karcolás az új autón.

Mel a durva asztaltáblára ejtette a könyökét, hogy lüktető halántékát megpihentethesse a kézfején. Túl fáradt, túl megviselt volt ahhoz, hogy vitába szálljon a megjegyzés miatt.

– Két nap múlva tértem csak magamhoz. A kórházban, természetesen. És az ágyam mellett ott ült Harriet. Az arcáról tisztán le tudtam olvasni a „vajon túléli-e” kifejezést.

Amikor Mel előtt kitisztult a világ, Harriet arcát látta maga előtt. Olyan érzése volt, mintha víz alá nyomták volna a fejét, és most végre, hosszú erőlködés után, sikerült volna felszínre bukkannia. De így is elmosódott maradt minden, ezért pislantott néhányat, és egyszerre csak ott volt Harriet.

Legjobb barátnője és üzlettársa, Harriet Simons a harmincas évei elején járt. Levitézlett színésznőnek vallotta magát, de az volt a helyzet, hogy Harrietet semmilyen vonatkozásban nem lehetett levitézlettnek minősíteni. Kis termetű, törékeny nő volt, aki időnként felkapta a telefont, hogy mindig távolinak tűnő, kissé karcos hangján megpróbálja kiszorítani ügynökéből az áttörést ígérő szerepet.

Az, hogy végül Fészekrakóknak nevezték el a cégüket, ugyancsak Harriet ötlete volt. A név, állította, nemcsak új lakóhelyükre tartó üzletfeleik szándékát tükrözi, hanem az

övékét is, akik régi, silány foglalkozásaiknak hátat fordítva megállapodtak, és beindították a vállalkozásukat. Harriet csak azt felejtette el, hogy ő maga még semmi esetre sem fordított hátat régi életének. Még mindig elment a meghallgatásokra meg a válogatásokra, és olyan szenvedéllyel olvasta a *Varietyt* meg a *Hollywood Reportax*, mint papnövendékek a Bibliát.

Mel csak az arcára kiülő aggodalmas kifejezés miatt találta furcsának a barátnőjét. Ahhoz ugyanis, hogy Harriet megijedjen, valami igazán rettenetes dolognak kellett történnie.

– Jól vagyok? – kérdezte Mel olyan rekedt hangon, amelyről csak nehezen hitte el, hogy az övé.

– Hát persze hogy jól vagy. – Harriet arcát nyomban beragyogta a megkönnyebbült öröm. – Ahhoz képest, te idióta, hogy nekivezetted az egyetlen és vadonatúj autónkat egy fának, egészen jól vagy, azt hiszem.

– Ha jól emlékszem, hurrikán volt – magyarázta elvékonyodott hangon Mel.

– Két napja vagy itt – vágott közbe Harriet. – Van egy hajszálrepedés a koponyádon, agyrázkódást kaptál, és eltört az arccsontod.

Mel az arcához emelte a kezét. Megtapintotta a kötést, és egyszerre minden eszébe jutott.

– Harriet – súgta rekedten, és megmarkolta a barátnője karját. – Meg akart ölni… Istenemre mondom, hogy meg akart ölni… És nem én lettem volna az első. Már a könyvtárban is volt egy hulla. *Ó, istenem,* ki kell jutnom innen, el kell mondanom a rendőröknek…

Már félig kinn volt az ágyból, amikor Harriet átkarolta, és visszanyomta. – Csak maradj szépen ott, ahol vagy – szólt rá szigorú hangon. – Ahogy a filmekben is mondani szokták, nem mész sehová. Egyelőre semmiképp.

Mel értetlenül meredt a barátnőjére. – *Talán nem hallottad, hogy mit mondtam?*Annál az embernél *fegyver volt,* és a homlokomhoz nyomta a csövét. Azért hajtottam neki annak a nyavalyás fának…

Először hitetlenkedés suhant át Harriet arcán, aztán aggodalom, aztán egy kifejezés, amely azt súgta, hogy esetleg, bár nem nagy a valószínűsége, nem egy friss fejsérülést szenvedett nő hallucinációjáról van szó, hanem Mel az igazat mondja. – Mondj el mindent. Az elejétől – parancsolt rá a gyakorlatias Harriet. És Mel szót fogadott neki.

Elmondta a történetet á-tól z-ig, aztán, amikor eszébe jutottak apró, de fontos részletek, újra kezdte. Még a holttest feje alatt felgyülemlett skarlátvörös vérfoltra és a sárgás húscafatokra is kitért. Elmondta, hogy elment az áram, aztán a férfi arcul csapta, és arra akarta kényszeríteni, hogy hajtson át a víz alá merült hídon, és fogalma sem volt, hogy képes lesz-e megcsinálni…

– *Majdnem* hihető, amit mondasz – kezdte óvatosan Harriet, amikor Mel elhallgatott. – És én szívesen el is hinném, ha az összetört autóban még találtak volna valakit. De rajtad kívül nem volt ott senki, Mel. Sem a férfi, sem a fegyver, amivel szerinted sakkban tartott. Teljesen egyedül voltál. Úgy vágtak ki a tűzoltók a kocsiból. Hallgass ide, Mel – folytatta a tőle megszokott józansággal. – Óriási szerencse már az is, hogy élsz. Próbáld meg elfelejteni ezt a rémálomszerű történetet. Valószínűleg az agyrázkódás miatt van az egész.

– Az ördögbe, Harriet, *nem* álmodtam. – Mel kiugrott az ágyból, a szekrényhez rohant, és elkezdte belegyömöszölni a ruháit abba az utazótáskába, amelyet a teherautóból szedtek ki vele együtt. Aztán szabályosan letépte magáról a kórházi köpenyt, magára rángatta az alsóneműjét és a melegítőjét, és belebújt a tornacipőjébe. – Oké, mehetünk – fordult Harriethez, aki tátott szájjal nézte.

– De *hová?* Beteg vagy, sérült, orvosi kezelésre szorulsz. Épp most tértél magadhoz egy súlyos agyrázkódásból. Az orvos meg fog ölni engem, ha kiengedlek ebből a

szobából. Úgyhogy inkább idehívom, most azonnal.

– Csinálj, amit akarsz. – Mel már kinn is volt a kórteremből, és kissé botladozva szaladni kezdett a fényes linóleummal borított folyosón. – Én kijelentkezem.

Harriet, mivel sok választása nem maradt, felkapta az utazótáskát, és elindult Mel után. – Mégis, *hová* megyünk?

Mel félig visszafordult, és egy lesújtó pillantással végigmérte a barátnőjét. – A rendőrségre, természetesen. –Mintha ez lett volna az egyetlen hely, ahová mehetett.

Az orvosok nem akarták elengedni, Mel azonban nem hagyta lebeszélni magát. Kijelentkezett a kórházból, és a bérelt autóval, amelyet ezúttal Harriet vezetett, elhajtottak az őrszobára.

– Gondolom, nem kell részleteznem, hogy mi történt – mondta Marco Cameliának.

– Bolondnak nézték?

A nő közelebb hajolt a rendőrhöz, és mélyen a szemébe nézett. – Miért, maga azt hiszi, bolond vagyok?

A férfi vállat vont. – Azt hiszem, maga nagyon jó mesélő, Miss Zelda.

Mel szeme fenyegetően kitágult. – Magának Melba.

– Ó, bocsásson meg. Miss Melba. Nos? Mit mondtak a rendőrök, ha nem azt, hogy megőrült?

Mel válla sokatmondóan előrebukott, s szemébe ismét értetlenség költözött. – Azt mondták, hogy senki sem halt meg a viharban. Egyetlen holttestet sem találtak. A környék lakói súlyosabb sérülések nélkül megúszták a hurrikánt, leszámítva néhány közúti balesetet, köztük az enyémet.

– Elmondtam nekik, hogy szerintem hol található a hétvégi ház, ahol a holttestet láttam. Azt válaszolták, hogy ismerik a tulajdonosát. Ed Vincentnek hívják, és ingatlanfejlesztéssel foglalkozik. Aztán szívességből fel is hívták nekem. A házvezetőnő vette fel a telefont. Megnyugtatott bennünket, hogy minden a legnagyobb rendben van a ház körül, sem holttestet, sem vért nem találtak sehol, a környék biztonságát semmiféle veszély nem fenyegeti. És bár Mr. Vincent szinte minden hétvégén odarepül, most nem indult útnak a vihar miatt. Ő tehát nem tartózkodott a házban, és a házvezetőnő sem. És tudomása szerint más sem.

16

Miközben Harrietre támaszkodva kifelé tartott a charlestoni őrszobáról, Mel maga is kezdte azt hinni, hogy csak álmodta az egészet. Lázas agya ötlötte ki a történetet, amelyet aztán, agyrázkódásos állapotában, tovább álmodott. Még szerencse, hogy ennyivel megúszta az ütközést…

Visszaültek a bérautóba. Mel fáradtan hátradőlt, és lehunyta a szemét. És ekkor, teljesen váratlanul, ismét orrában érezte a gyilkos kezét átitató állott dohányszagot, újra érezte a halántékán az acél hideg nyomását, és újra hallotta a támadó furcsa torokhangját: „Indíts már, te ribanc!”

Felpattant a szeme, és izgatottan előrehajolt. – Álmában nem érez *szagokat* az ember, és nem tudja megállapítani, milyen *tapintása* van valaminek. Úgyhogy nem álmodtam. Tényleg megtörtént, amit elmeséltem.

Kikászálódott a parányi autóból, megkerülte, és kinyitotta a sofőrülés melletti ajtót. – Én vezetek – mondta olyan hangon, hogy még a bátor, szókimondó Harriet sem mert

szembeszállni vele. Ellenkezés nélkül átadta a helyét a kormány mögött; még az sem jutott eszébe, hogy kétségbe vonja az agyrázkódáson átesett, még mindig sérült, gyógyszerekkel teletömött Mel alkalmasságát a vezetéshez.

– Kérlek, mondd, hogy csak kitaláltad ezt az egészet, aztán menjünk végre haza – könyörgött, miközben Mel szélsebesen kikanyarodott egy körforgalomból, és továbbhajtott a Charlestonból kivezető úton. – Most meg hová megyünk, az isten szerelmére?

– Mégis, mit gondolsz? – Mel padlóig nyomta a gázpedált. Sietett. Mielőbb el akarta érni a tengerparti utat, hogy legalább önmagának bebizonyíthassa: valóban megtörtént az, amit mindenki álommá akar silányítani.

Amikor feltűnt előttük a híd, keményen fékezett. Már nem volt víz alatt, de korlátja nagy része hiányzott, és a két szélén letöredezett a burkolat. VIGYÁZAT! ÉLETVESZÉLY! TILOS AZ ÁTKELÉS! – hirdette egy hatalmas tábla a pillér mellett.

– Hát akkor, nincs tovább – nyugtázta megkönnyebbülten Harriet. Úgy vélte, kezdenek kicsúszni a kezükből a dolgok, és egyébként sem volt kedve holttestek után kutatni egy ennyire elhagyatott, mindentől távol eső helyen.

– Tévedsz. – Mel felengedte a féket, mire a kocsi rágördült a rozoga hídra. – Áthajtottam már rajta rosszabb körülmények között is. Most legalább nem tizenhat kerekűt kell kormányoznom, és nem tombol körülöttünk a hurrikán. És még látok is.

Harriet még a lélegzetét is visszafojtotta. Egyik kezét az ajtókilincsen tartotta, hogy szükség esetén kiugorhasson, a másikkal eltakarta a szemét, hogy ne is lássa a hídon tátongó lyukakat és kitüremkedéseket, amelyeket Mel igyekezett kikerülni. – Csak azt ne mondd, hogy visszafelé még egyszer meg kell tennünk ezt az utat. – Harriet máskor erős hangja most egészen elgyengült. – Nem hiszem, hogy kibírom.

– Úszhatsz is. Más út ugyanis nem vezet a házhoz. Ó, Harr, már látom is! Mégis igazam volt!

Mel diadalkiáltása gyorsan elhalt. Erről az épületről senkinek sem jutott volna az eszébe a *Psycho.* Tökéletes összhangban állt a tájjal, és derűs nyugalom áradt belőle. A megszelídült óceán lusta hullámai halk loccsanással törtek meg a part menti sziklákon, az égen ragyogott a nap. Ebbe a békés képbe nem illett bele sem Norman Bates, sem a panziója.

– Erre gondoltál? Ez lenne a híres Horror Háza? – Harriet megkönnyebbülten felnevetett. – Istenem, már attól félem, hogy Drakula gróf vendégei leszünk.

Mel azonban oda sem figyelt rá. Kipattant a kormány mögül, felszaladt a tornác lépcsőjén, és megnyomta a csengőt. Harriet ugyancsak kiszállt, és az autónak dőlve figyelte, mit művel a barátnője.

Semmi sem történt. A ház üres volt. És ezúttal gondosan be volt zárva az ajtaja is.

– Az ördögbe! – morgott Mel, és újra becsengetett. –Hogy a kénköves mennykő csapna bele!

Harriet vihogni kezdett. – Ugyan, ugyan, dél bájos virága! Nem hiszem, hogy a mamádnak tetszene ez a kocsisokat is megszégyenítő stílus.

Mel közben megkerülte a házat, és minden egyes ablakhoz odanyomta az orrát. Kezét a homlokához emelve megpróbálta kirekeszteni az üvegen visszaverődő napsugarakat. – Ez az! – ordította diadalittasan, és sürgető mozdulatokkal odaintette maga mellé Harrietet. – Ez a könyvtár. Itt feküdt a holttest. Pontosan emlékszem az üveges tekintetére…

Harriet ugyancsak bekukucskált az ablakon. Teljesen normálisnak tűnt, amit látott. Minden a helyén volt, és sehol sem sötétlett vérfolt. – Nos, Mel? – kérdezte végül. –Hol van a holttest? Hol van az állítólagos gyilkos? Egyáltalán, *ki ő?*

– Nem tudom. – Mel hitetlenkedve megcsóválta a fejét. – Egyszerűen nem tudom. Mindössze annyit tudok, hogy nem vagyok őrült, de ha így megy tovább, biztosan az

leszek.

Leroskadt a tornác lépcsőjére, és fejét a kezére hajtva az aszfaltos kocsifelhajtóra meredt, amelyen szabályosan végigcsúszott, mielőtt utolérte volna a támadó. Emlékezett rá, hogy a gyilkos bevonszolta a teherautó kabinjába, ahol ő megpróbált küzdeni, és alaposan össze is karmolta a gyilkos arcát, és majdnem kinyomta a szemét… Ekkor kapta azt a brutális ütést az arcára, amitől a földre csúszott, és elkábította a fájdalom.

De annyira nem kábult el, hogy ne fogta volna föl a férfi szavait. – Felhívott valakit. Miután leütött, telefonon beszélt valakivel. Azt mondta neki, hogy nem találta itt Ed Vincentet, de legközelebb biztosan elkapja. – Mel szeme riadtan nézett a távolba. Megmarkolta Harriet vállát. – Figyelj ide, Harriet. *Hinned kell nekem.* Ed Vincent neve ott szerepel a gyilkos halállistáján. Ha nem figyelmeztetem, legközelebb ő lesz az, aki a könyvtár padlójára kerül.

– Akár mérget is vehetek rá? – kérdezte vigyorogva Harriet, bár ezúttal *majdnem* elhitte Mel szavait.

– Akár mérget is vehetsz rá, életem. – Mel már újra az autóban ült. – És ugyanezt tudom mondani Ed Vincémnek is.

– És most merre? – tudakolta Harriet, de amikor meglátta a vészesen közeledő, rozoga hidat, megint csak behunyta a szemét. Jól tette, mert ezúttal Mel még csak nem is lassított – szabályosan átrepült a lyukak felett.

– Haza. Telefonálunk Ed Vincémnek New Yorkba – közölte diadalmasan Mel. – Ö biztosan hinni fog nekem.

17

– És? – kérdezte Camelia.

– Azt akarja tudni, hogy hitt-e nekem? – Mel türelmetlenül dobolni kezdett az ujjaival az asztalon. Körbejártatta pillantását „börtönén”, a kamraszerű sivár szobán, amelyben nem volt más, csak egy vakablak, egy asztal, két szék és egy vastag porréteg. Annyira belefeledkezett a történetébe, hogy majdnem elfelejtette, hol van. – Lehetséges lenne, hogy hozzanak egy diétás kólát egy elítélt fogolynak? Kérem – tette hozzá némi megfontolás után.

– Persze. – Camelia felállt. Kiegyenesítette ezüstszürke nyakkendőjét, és – Mel szerint egy Al Pacinót idéző mozdulattal – hátrasimította a haját. Aztán keresztülvágott a sivár szobán, és utasította az ajtó előtt posztoló egyenruhást, hogy hozzon egy diétás kólát.

– Vagy legyen inkább kettő – mondta, majd ismét becsukta az ajtót.

Mel közben alaposabban megnézte magának. Mint férfit és mint rendőrt – azt a rendőrt, aki azt hiszi róla, hogy megpróbálta megölni a szeretőjét. Egy divatbáb, gondolta. Ha nem tudná róla, hogy zsaru, azt hinné, hogy a maffiához tartozik.

– Maga bizonyára nős – jegyezte meg, még mindig az asztalon dobolva.

– Miből gondolja?

A férfi hátradőlt a másiknál valamivel kényelmesebb székében, és lazán átvetette egyik lábát a másikon.

– Egy egyedülálló rendőr nem lenne ennyire elegáns. Frissen vasalt, enyhén keményített ing, vasalt nadrág, fényesített cipő…

A férfi elvigyorodott. – A cipőmet magam pucolom.

– Nos, hála istennek.

Camelia erre elnevette magát, aztán áthajolt az asztalon, és a nő kezére tette a kezét. –

Hagyja már abba a dobolást – mondta. – Azt hinné az ember, hogy ideges.

– Ki, én? – Mel harciasan felvetette a fejét. – Egyáltalán nem vagyok ideges, csak megpróbálom megtalálni az igazságot.

– Akárcsak én.

– Akárcsak maga. – Tekintetük összekapcsolódott, és ekkor Mel nem tudta tovább visszatartani a könnyeit. Nagy, kövér cseppek gördültek végig az arcán. Néhány a fülébe folyt, a többi megállt egy pillanatra az állán, aztán a padlóra hullt. Vinné el az ördög, szitkozódott magában Mel. Most meg úgy bömböl itt, mint egy csecsemő, és miért? Mert úgy érzi, összetört a szíve. *Ed kórházban fekszik. Ed életveszélyesen megsérült. Ed haldoklik…*

– Nem bírom ki – hüppögte, miközben feszes derékkal ült a székén. – Nem élem túl, ha elveszítem.

Camelia felállt. Előhúzott a zsebéből egy zsebkendőt, és odanyújtotta a nőnek.

Mel először a zsebkendőre nézett, aztán a rendőrre. Zokogásába kuncogás vegyült. Vagy talán csak tüsszentett? –Látja, erre gondoltam, amikor azt mondtam, hogy nős. Tiszta vászon zsebkendő. Bárki más egy csomag papír zsebkendőt ajánlott volna fel.

Brotski rendőr bekopogott, aztán – két doboz diétás kólával a kezében – be is lépett. – Koffeines – mondta Ca-meliának, aki utálkozó pillantással válaszolt.

Brotski gyorsan felmérte a helyzetet. A zokogó szőkét, a tiszta fehér zsebkendőt, a levegőben vibráló feszültséget, és zavartan csak ennyit mondott: – Elnézést, uram. – És már kinn is volt a folyosón.

– Tényleg ennyire szereti? – Camelia felpattintotta a doboz tetejét, és Mel kezébe adta a kólát. – Hiszen alig ismeri.

– Ez nem igaz – ellenkezett szipogva Mel, majd suttogva hozzátette: – Ismerem is, meg nem is.

Camelia megbillentette a székét. Összefont karokkal, keresztbe vetett lábakkal figyelt. Olyan sebezhetőnek, és olyan büszkének látta a vele szemben ülő nőt, hogy kísértésbe esett. Nem szívesen vallotta be, de hajlott rá, hogy higgyen neki. Gyorsan emlékeztette is magát, miért került a nő az őrszobára: azért, mert Ed Vincent azt mondta, hogy ő akarta meggyilkolni. Végigjártatta pillantását a lépettre nyírt szőke hajon, a becsületes whiskyszín szemeken és a remegő ajkakon. És persze a rövid szoknya alól kilógó, hihetetlenül hosszú lábak sem kerülték el a figyelmét, és erről valamilyen oknál fogva az *Elemi ösztön* és Sharon Stone jutott az eszébe. Akinél gonoszabb, elvetemültebb szereplője nem nagyon volt a filmtörténetnek.

Zavartan köhintett néhányat, majd visszabillentette a székét, és folytatta a kihallgatást. – Szóval, megtette? – kérdezte váratlanul. – Telefonált neki?

– Megpróbáltam. Isten a tanúm rá, többször is felhívtam. De Ed irodája olyan bevehetetlen volt, mint egy erőd. Lehetetlen volt átjutni a titkárnőkön meg az asszisztenseken. Mindegyik azt mondta, hogy Mr. Vincent nem fogad telefonhívásokat, de ha megmondom, hogy milyen ügyben keresem, esetleg tudnak segíteni. – Mel felhúzta a vállát, és megcsóválta a fejét. – Hogy mondhattam volna meg nekik? Azt hitték volna, hogy bolond vagyok. Közben azt gondoltam, hogy ez a Mr. Vincent egy Pökhendi Nagymenő, aki teljesen el van telve önmagával. Túl fontos ember ahhoz, hogy egy senki kis jöttmenttel szóba álljon. Már-már feladtam. Úgy kellett emlékeztetnem magam, hogy Ed Vincent életét *halálos veszély fenyegeti.*

Camelia feszülten várta a történet folytatását. Mel azonban hátrahajtott fejjel, behunyt szemmel hallgatott, mintha visszavonult volna egy másik világba, hogy ott újraélje az eseményeket.

– Így hát felszálltam egy New York-i gépre – mondta, alaposan meglepve Cameliát.

A Madison sugárúton álló Vincent-torony ötvenedik emeletén tágas recepció fogadta az érkezőt. A szőke recepciós szürke kosztümje és barnás színű rúzsa tökéletes összhangban állt a berendezés diszkrét szürke és barnás árnyalataival. Mel már nagyon bánta, hogy nem öltözött alkalomhoz illően, de annyira sietett, hogy elérje a New York-i gépet, hogy az első keze ügyébe eső ruhát kapta magára, egy régi darabot.

– Sajnálom, de Mr. Vincent senkit sem fogad bejelentés nélkül.

A recepciós udvarias volt, és miközben felvette a telefont, egyetlen kézmozdulattal elbocsátotta Melt.

A francokat nem. Mel a vállára csapta a táskáját, és három hosszú lépéssel a belső szentély felé vezető ajtónál termett. Az üvegfalú irodákból döbbent tekintetek figyelték, ahogy végigsétált a hosszú folyosón. A végéhez érve egy magas, kettős ajtó állta az útját. Hallotta a nyomában loholó recepciós cipőjének kopogását, és a figyelmeztetést is, hogy nem szabad bemennie, de nem törődött vele. Egyetlen erőteljes mozdulattal belökte az ajtót, és bemasírozott.

Ed Vincent az ablaknál állt, és a Madison sugárúton hömpölygő forgalmat bámulta. Ahogy az ajtónyitásra megpördült, egy szőke, tépett hajú, nagyon hosszú lábú, nagyon rövid szoknyát, nagyon magas sarkú bokacsizmát és viharvert fekete bőrdzsekit viselő nővel találta magát szembe. Döbbenten nézte a furcsa jelenséget.

Melba szokatlanul magas és remegő hangon adta elő jövetele célját, még mielőtt bárki kidobhatta volna az irodából. – Mr. Vincent, életem, azért repültem ide Los Angelesből, hogy elmondhassam magának a következőt. Valaki meg akarja ölni. – A férfi meghökkent pillantását látva még gyorsan hozzátette: – Azt gondoltam, nem árt, ha tudja.

A recepciós ekkor rontott be az irodába a biztonsági őr társaságában. – Annyira sajnálom, Mr. Vincent, de nem tudtam megállítani. Fogta magát, és iderohant, mint valami bolond…

A férfi felemelte a kezét. – Semmi baj. Elmehetnek.

Mel vett egy nagy levegőt. Maga sem tudta, hogy miért, de megrémült. Ed Vincent sokkal fiatalabb és sokkal vonzóbb volt, mint amilyennek hitte. És nagyobb is. Magas volt, vastag fekete szemöldöke alatt mélyen ülő kék szempár villogott. Markáns arcát dús fekete haj keretezte, és rövid, majdnem borostaszerű szakáll. Sötét öltönyében és kék ingében határozottan konzervatív ember benyomását keltette. Pontosan annak látszott, aki volt: egy gazdag, sikeres, magabiztos férfinak. Igazi nagymenőnek, a fényűző manhattani épület teljhatalmú urának.

Ed megvárta, hogy a recepciós és a biztonsági őr mögött becsukódjon az ajtó. Szemében vidámság villant, amikor megszólalt. – El tudom képzelni. Sok embert ismerek, aki szívesen látna a föld alatt.

Melba egyik lábáról a másikra állt idegességében, úgy egyensúlyozott elképesztően magas sarkain, mint egy törött lábú gém. Hirtelen maga sem tudta, mit keres a pazar falak között. A férfi közben tetőtől talpig végigmérte, összekócolódott szőke hajától kezdve a fekete hasított bőr bokacsizma orráig. Látni lehetett, hogy nem hisz neki.

– Az *igazat* mondom – makacskodott. – *Láttam a gyilkost.* Velem együtt ott volt a maga tengerparti házában, Dél-Karolinában. Hallottam, ahogy magáról beszélt. Engem is meg akart ölni…

Ed Vincent kinyújtotta a kezét. – Örülök, hogy megismerhetem, Miss…

– Merrydew. Higgye el, nem vagyok őrült. Tényleg láttam. A gyilkost is, meg a

holttestet is. Ott feküdt, a maga könyvtárában…

– Oké, oké – bólintott a férfi. – Nos, mivel kifejezetten azért repült ide Los Angelesből, hogy mindezt elmondja nekem, az a legkevesebb, hogy meghívom ebédelni. És közben megbeszélhetjük a dolgot. Rendben?

Mel azt hitte, rosszul hall. Ez az idióta ebédelni hívja… – *Hát nem hallotta, hogy mit mondtam?*– kérdezte kétségbeesetten, és a nyomaték kedvéért öklével rácsapott a férfi íróasztalára. – Tényleg ott voltam abban a *Rémségek Palotájában,* amit maga nyaralónak nevez…

Ed elvigyorodott a leírás hallatán.

– Oké. Most már tényleg elhiszem, hogy ott volt.

– Ó, istenem, köszönöm – fohászkodott Mel hangosan, aztán ledobta magát az íróasztal mögött álló kényelmes, zöld színű bőrszékbe, és kinyújtotta maga előtt hosszú, napbarnított lábait. – Tudja, életem – folytatta megkönnyebbülten –, azt hittem, sohasem jutok el magáig. – Észrevette a férfi arcán a meglepett kifejezést, és gyorsan hozzátette: – Ne haragudjon, ha véletlenül életemnek nevezem, de mi délen mindenkit így szólítunk. Ez amolyan bevett szófordulat arrafelé.

Mel gyomra hangos korgásba kezdett. Utoljára a repülőgépen evett, előző este. – Ha jobban belegondolok, még nem is reggeliztem – jegyezte meg, inkább önmagának. – Nem volt rá időm…

Ed kinyújtotta a kezét, és gyengéd mozdulattal talpra állította a hívatlan vendéget, aki magas sarkú csizmájában ugyanolyan magas volt, mint ő maga. Egy pillanatig farkasszemet néztek.

Hűha, nem semmi ez a pali, gondolta Mel, és hangosan felsóhajtott. Jobb lesz, ha vigyázol magadra, életem…

Az asszisztensek és titkárnők az ajtó mellett sorakozva várták a fejleményeket, de Mel pillantásra sem méltatta őket. – Viszlát, életem – intett oda lazán a szőke recepciósnak, miközben Ed Vincent karján tovalibbent. Néha a legkisebb bosszúnak is édes íze van.

– Nem bánja, ha gyalog megyünk az étterembe? Olyan szép napunk van. – És Ed már karon is fogta, és a tömegen át elindult vele a Madisonon, dél felé.

Mel titokban örült, hogy nem limuzint ajánlottak neki, mert azzal végképp levette volna a lábáról a híres nagymenő. Nem beszélve arról, hogy *valóban* szép nap volt. Napfényes, ugyanakkor friss.

– A legszebb arcát mutatja magának New York – mondta Ed Vincent, és magában mosolyogva arra gondolt, hogy a nő úgy néz ki a Madisonon hömpölygő, kabátos-sálas dámák között, mint egy eltévedt valkűr. És a kaliforniai Mel valóban úgy festett hosszú, aranybarnára sült csupasz lábaival és magasan fenn tartott fejével, mint egy messziről jött idegen, bár ennek, a jelek szerint, nem volt tudatában. Ezt a másságot találta annyira vonzónak a fér-

fi, a nő egyértelmű zizzentsége ellenére is. Bár ahhoz kétség sem férhetett, hogy ott járt a házában. Elvigyorodott, amikor felidézte a *Rémségek Palotája* kifejezést: ez csak egy nőnek juthat eszébe.

Mel meztelen lába és megviselt bőrdzsekije kiváltott néhány oldalpillantást a Négy Évszakban. Kényelmetlenül nézegette a Bili Blass kosztümökbe öltözött nőket. – Úgy érzem, kilógok közülük.

– Legfeljebb azért – felelte könnyedén a férfi –, mert korát tekintve a lányuk lehetne.

– Bár úgy lenne – válaszolta vigyorogva Mel. – De valójában egy harminckét éves nő ül itt magával szemben, aki mellesleg egy imádni való hétéves kislány egyedülálló anyukája.

– Ez igazán csodálatos. Emlékszem, milyen jó érzés volt, amikor az én anyukám mondott rólam hasonló dolgokat.

– Velünk van még az édesanyja?

A férfi elmosolyodott a megszépítő körülíráson. Ez is Los Angeles-i jellegzetesség volt. – Sajnos, életem, már nincs.

– Sajnálom. – Mel lehajtotta a fejét, és zavartan morzsolgatni kezdett egy kenyérdarabot. – És azt is sajnálom, hogy megkérdeztem. Nem akartam kíváncsiskodni. – Aztán váratlanul a férfira mosolygott. – Ez az „életem” ragályos, ugye?

Ed Vincent egészen más volt, mint amire Mel számított. Volt valami a tekintetében, valami óvatosság vagy hiányérzet, amit nem tudott leplezni. Gazdagsága és sikerei ellenére sem lehetett volna elbizakodott embernek tekinteni. Mel azon tűnődött, milyen múltja lehet.

Ebéd közben, egy üveg bor mellett Mel elmesélte a történetét, különös hangsúlyt helyezve arra a telefonbeszélgetésre, amelyben a gyilkos a leendő áldozatai közé sorolta Vincentet. – És azt mondta, hogy legközelebb nem fog hibázni – tette hozzá kifulladtan.

– Hinnie kell nekem – mondta szenvedélyesen, majd átnyúlt az asztal felett, és megmarkolta a férfi kezét. – *Ott voltam. Mindent láttam, és mindent hallottam.*

– És miért nem ment el a rendőrségre?

– Elmentem. De nem hittek nekem. Ahogy a barátnőm, Harriet sem. Ha még ő sem hitte el, mit várhattam volna a zsaruktól? Még az orvos is azt mondta, hogy az agyrázkódás miatt fellépő lázálmokat keverem a valósággal. – Vállat vont. – így visszamentem a hétvégi házhoz Harriettel. Látnom kellett, hogy tényleg ott voltam-e.

Az ajtó zárva volt, így nem tudtunk bejutni, de benéztünk az ablakon. Akkor már nem volt ott a könyvtárban a holttest. „Látod”, mondta Harriet, „mégiscsak álmodtál”.

De esküszöm, Mr. Vincent, hogy nem álmodtam – bizonygatta Mel. – *Láttam, amit láttam.* A gyilkos rá akart kényszeríteni, hogy vigyem át a víz alá merült hídon. *Pisztolyt* szegezett a halántékomnak. Tudom, *hogy néz ki* az az ember, felismerném a *hangját,* az *akcentusát.* Azokat csak nem álmodtam?

Mel nagy levegőt vett, és az órájára nézett. – Hát akkor, elmondtam magának. Most már mennem kell, hogy elérjem a hatkor induló Los Angeles-i gépet.

Felkapta a táskáját, és közben kiborította az egészet. Ed letérdelt mellé, és segített neki összeszedni a rúzsokat, jegyzettömböket, fényképeket, tollakat, kulcsokat, régi bevásárlólistákat, nyugtákat, napszemüvegeket. – Tényleg csak azért tette meg ezt a nagy utat, hogy mindezt elmondja nekem? – kérdezte közben.

– Azért. De maga nagyfiú. Most, hogy figyelmeztettem, talán tud vigyázni magára.

A férfi olyan szívből jövő hangon nevetett, hogy többen felkapták a fejüket. Mel szenvedélyesen újra megfogta a kezét. – Tudom, hogy végzetszerűen hangzik, amit mondok, de arra kérem, Mr. Vincent, hogy próbálja megvédeni magát.

A nő ujjai melegek és bársonyos tapintásúak voltak a férfi kézfején, ö maga pedig olyan volt, mint egy hosszú, vibráló villámlás, és a férfi, érdekes módon, vonzónak találta a szokatlan külsejét. – Ha megígérem, hogy vigyázni fogok, segít megkeresni a gyilkost?

Mel felnyögött. – Tudtam, hogy nem ok nélkül kapom ezt a jó ebédet. Csakhogy én már megtettem a magamét. Már itt sem vagyok…

– De maga az egyetlen, aki tudja, hogy néz ki a gyilkos – emlékeztette Ed.

Ezen a nő egy kicsit elgondolkozott. – Oké, akkor segítek – mondta végül. De ne feledje, hogy dolgozó nő vagyok, és gyermekét egyedül nevelő anya. Ráadásul Los Angelesben élek. Nem hagyhatok ott csapot-papot, hogy nyomozósdit játsszam.

– Majd felfogadunk egy magándetektívet.

A férfi a karját fogta, miközben kimentek az étteremből. Az egyébként magas, kicsit esetlen mozgású Mel kicsinek és értékesnek érezte magát az erős érintéstől. Éppen akkor, amikor kiléptek az ajtón, megállt az út szélén egy limuzin. – Hová megyünk? – kérdezte gyanakvással teli hangon a nő.

– Bili kiviszi magát a repülőtérre. Nekem, attól tartok, vissza kell mennem az irodába. Hogy megrendeljem a magánnyomozói szolgáltatást.

A férfi nevetve mondta mindezt, Mel azonban nem csatlakozott hozzá. – A dolog véresen komoly, ezt egy percig se felejtse el – intette szigorúan.

– Nem fogom. De szükségem lenne a telefonszámára meg a címére. Persze csak akkor, ha szeretné, hogy tájékoztassam a fejleményekről.

Mel előhúzott a táskájában uralkodó káosz közepéből egy olcsó jegyzettömböt, és lendületesen írni kezdett. –Tessék, itt van – mondta, miután letépte a tömbről a legfelső lapot. – Ezen mindent megtalál.

– Melba Eloise Merrydew – olvasta hangosan a férfi, majd Melre nézett, és szélesen elvigyorodott. – Életem… Ezzel a névvel nyugodtan szerepelhetne egy Fitzgerald-regényben is. Nem is értem, miért nem Zeldának keresztelték.

– Huh, Zelda… Már csak ez hiányozna – motyogta Mel.

– Hamarosan jelentkezem, Zelda – mondta a férfi, mielőtt becsukta volna a limuzin ajtaját.

Amikor Mel néhány pillanat múlva visszanézett, a férfi még mindig ott állt az út szélén, és nevetett.

– Még hogy *Zelda* – dünnyögte morcosan, miközben befészkelte magát a bőrülés puha melegébe. Az arcán azonban elégedett mosoly játszott. Ezúttal legalább nem Scarletthez akarták hasonlítani.

19

Mel Cameliára nézett. – Ed tényleg felfogadott egy magánnyomozót. Az kapcsolatba lépett a charlestoni rendőrséggel és a kórházzal. A rendőri jelentésben az állt, hogy megcsúsztam az úton, és belerohantam egy fába. Az autóm felborult, és a felismerhetetlenségig összetört. A kórházi zárójelentés megerősítette, hogy megrepedt a koponyám, és súlyos agyrázkódást szenvedtem, amitől emlékezetzavaraim lettek. Ja, és hogy eltört az arccsontom, és saját felelősségemre hagytam el a kórházat.

A magánnyomozó azonban, becsületére legyen mondva, elment a hétvégi házba, és egy speciális lézer segítségével azonosította az egyébként „láthatatlan” vagy „rejtett” vérnyomokat. Azt mondta, ezek a „fluoreszkáló fehér foltok” azután maradtak, hogy valaki feltakarította a vért. A könyvtárban volt belőlük a legtöbb, a szőnyegen. És volt néhány pötty, amely a garázs felé vezetett.

Ed ebből megtudta, hogy az igazat mondtam. Tényleg volt egy holttest a könyvtárban. Azt, hogy a fali széfből pénz is hiányzik, csak ezután fedezte fel.

A magánnyomozó azt a következtetést vonta le, hogy rablótámadás történt, aztán az egyik betörő, hogy megkaparinthassa a pénzt, lelőtte a másikat. Ed ellen senki sem tervezett gyilkosságot. Ed nem is forszírozta tovább ezt a vonalat, mert nem akart még jobban belekeverni az ügybe. Azt mondta, aggódik miattam, mert láttam a gyilkost. Szerinte *én* vagyok veszélyben, és nem ő.

Bármit gondolt is korábban Camelia, most már elhitte, hogy a nő igazat mond.

– Most már visszamehetek Edhez? – kérdezte könyörögve Mel.

Mel az Ed ágya mellé tolt szék szélén kuporgott. Camelia tíz percet engedélyezett neki. Egy másodperccel sem többet. *Tíz nyavalyás percet, mikor ki tudja, meddig él.* Mel közben felidézte magában, hogy mi történt, miután a magándetektív befejezettnek nyilvánította a nyomozást. Azokat a magánéletbeli pillanatokat próbálta összerakosgatni, amelyekről nem számolt be Cameliának. Amelyek Edről és róla szóltak. Arról az alkalomról, amikor újra találkoztak. Mintha fényévek teltek volna el azóta. Főleg így, hogy Ed itt feküdt ezen a kórházi ágyon, és neki végig kellett néznie a haldoklását. Olyan közelinek tűnt most a vég. Pedig, ha jobban belegondolt, csak most kezdődött el a történetük…

A parányi Santa Monica-i ház első verandáján ültek Har-riettel, és jégbe hűtött Miller Lite-ot kortyolgattak, így próbálták kipihenni a mögöttük álló kemény napokat. Nem sokkal korábban értek csak haza, és még nem vetették le „munkaruhájukat”, ami fekete sortból, átizzadt fehér pólóból, gyűrött zokniból és bakancsból állt. Az összetört tizenhat kerekű helyett sikerült szerezniük egy másik, ugyancsak vadonatúj, szintén negyvennyolc láb hosszú, ezüstszürke járgányt, amelynek oldalán rúzsvörös felirat hirdette a cég nevét – „Fészekrakók”.

Mel simogató pillantást vetett az út szélén parkoló autóra. Ügy szerette, mint a saját gyermekét, vagyis annyira talán mégsem, de majdnem annyira. Saját szellemi és testi erejéből kuporgatta össze a rávalót, és abból az összegből, amelyet nagy nehezen sikerült kimuzsikálni a biztosítótársaságból, miután a másik összetört. – Hát nem ez a legszebb teherautó, Harriet, életem? – kérdezte gyönyörködve Mel.

Ezen a napon egy kissé excentrikus idős hölgyet költöztettek az egyik méregdrága lakásból a másikba, ugyanazon a blokkon belül. A nő egész végig a költségek miatt panaszkodott. Nem értette, miért van szükség ilyen nagy teherautóra és olyan sok rakodómunkásra; biztosra vette, hogy másutt olcsóbban megkapta volna ugyanezt a szolgáltatást, ők azonban, ha fogcsikorgatva is, elvégezték, amit vállaltak, és végül magára hagyták a még mindig morgolódó asszonyt az új otthonában, ahol a hálóban frissen húzott ágynemű, a fürdőszobában tiszta törülköző és új, illatos szappan várta. A hűtőszekrényét feltöltötték, a kávéfőzőbe bekészítették a kávét, és az előszobaasztalon ott illatozott a cég névjegye – egy nagy csokor virág.

– A vén banya annyit sem mondott, hogy köszönöm – sóhajtott fel kimerülten Harriet. – Ó, Riley, ezer bocs, elfelejtettem, hogy te is itt vagy.

Mel hétéves kislánya, Riley, hangos kacagással nyugtázta Harriet megjegyzését. Szívből fakadó, gurgulázó hangja, mint mindig, fertőzőnek bizonyult. Még a két gerenda közé kifeszített nyugágy is beleremegett. Riley a hátán feküdt. A mellkasán ott lihegett a kistestű, fehér-barna foltos terrier, Lola, és lehunyt szemmel átadta magát a ringatózás élvezetének. – Semmi baj – mondta Riley, amikor meg tudott szólalni. – Hallottam már ennél rosszabbat is.

– Az *kizárt* dolog – állította méltóságteljesen Mel. –Ebben a házban senki sem káromkodik.

– Csak akkor, amikor azt hiszitek, hogy nem hallom. –Riley rájuk villantotta foghíjas mosolyát. – Vendég – tette hozzá, és kíváncsi pillantást vetett a házuk elé bekanyarodó BMW-re.

– Senkit sem várok – közölte Mel, és a tornác korlátjára lendítve hosszú lábát legyezni kezdte magát az egyik kezével. Közben élvezettel belekortyolt a másik kezében tartott hideg sörbe. Santa Ana felől forró sivatagi levegő érkezett a térségbe, és iszonyatos volt a

hőség. A hőmérő higanyszála harminc fok körül tanyázott még éjszaka is.

– Biztos a vén banya az – vihogta Riley. – Utánatok jött, folytatni a siránkozást.

Lola leugrott a kislány mellkasáról, és a bejárati lépcsőhöz rohant. A BMW-ből kiszálló magas férfira szegezte fenyegető tekintetét.

– Nini, egy házőrző kutya – jegyezte meg Ed Vincent, majd zsebre dugott kézzel megállt a tornác előtt. – Hogy s mint, Zelda?

– *Zelda?* – Harriet kérdő pillantással meredt Melre. –Kiről beszél?

– Ó, magasságos isten! – Mel egy villámgyors mozdulattal a szék mögé dugta a sörösdobozt, és izgatottan talpra ugrott. Amennyire tudta, lejjebb húzta a combján a fekete sortot, míg gyűrött pólóján ideges simításokkal próbált igazítani.

Ednek mosolyognia kellett a döbbent arckifejezés láttán. Előre tudta, hogy bármit érez majd, az arcára lesz írva, és biztosra vette, hogy a mondanivalóját sem fogja véka alá rejteni. Zelda Merrydew-ban ugyanis nyoma sem volt a fortélynak vagy ravaszságnak. Akkor sem, ha a széke mögé dugta a sörösdobozát. – Tetszik az új teherautójuk – folytatta Ed zavartalanul, és elmosolyodott, amikor elképzelte Melt a kormány mögött. Nem semmi látvány lehetett.

– Mit keres itt? – kérdezte Mel elég barátságtalanul.

– Itt jártam a környéken. Gondoltam, próbára teszem a szerencsémet, és meghívom vacsorázni a nyomozótársamat. Remélem, nem kapok kosarat.

– *Ó…* – búgta Riley, és, hogy jobban szemügyre vehesse a vendéget, kikászálódott a függőágyból. – *Randira* hívnak, anya. – Mel rendreutasító pillantással próbálta megfegyelmezni a lányát, aki erre hangos vihogásba kezdett.

– Mit ért azon, hogy „nyomozótárs”? – kérdezte hangos suttogással Harriet, Melhez intézve szavait.

– Melbával közösen próbálunk felderíteni egy bűnügyet. – Ed lehajolt, hogy megpaskolja a kutyát, ám amikor az vicsorogni kezdett, gyorsan visszahúzta a kezét.

– Ne féljen Lolától – mondta egy foghíjas mosoly kíséretében Riley. – Csak üdvözölni akarja. Nem veszélyes. Csak akkor harap, ha nagyon, de nagyon utál valakit.

– Ez a nyavalyás kutya egyszerűen modortalan – vetette közbe Harriet. – Te pedig úgy viselkedsz – fordult Melhez –, hogy a mamád elszégyellné magát, ha látna. Hol van a híres udvariasságod? Vagy nem akarod behívni a vendégedet?

– Jaj, dehogyisnem. – Mel érezte, hogy eluralkodik rajta az izgalom. – Riley, fogd már meg azt a kutyát. Kérem, fáradjon be, Mr. Vincent. Bemutatom a cégtársamat, egyben a legjobb barátnőmet, Harriet Simonst. És a lányomat, Riley-t.

– Elmész vele vacsorázni, anya? – tudakolta határozottan Riley. – Úgy emlékszem, kérdezett tőled valamit, és te mindig azt tanítottad nekem, hogy a kérdésekre válaszolni kell. Rád talán nem vonatkozik ez a szabály?

– Ó… ó… – motyogta Mel, és zavarában elmosolyodott. – De igen. Igazad van… Köszönöm. Úgy értem… Előbb át kellene öltöznöm, azt hiszem…

– Azt bizony jól tennéd, anya – felelte szárazon Riley, és nyomban magához ragadta a házigazda szerepét. – Megkínálhatjuk egy hideg itallal, Mr. Vincent? Egy diétás kólával, esetleg egy limonádéval?

Mel elsietett zuhanyozni, Riley és Harriet gondjaira bízva Edet. A férfi elégedetten nézett körül. Mel otthona olyan volt, mint egy varázskosár. Volt benne néhány szép antik darab, valószínűleg a Merrydew-ültetvény polgárháború előtti berendezéséből, és voltak kevésbé csinos, megkopott tárgyak. Az egyik sarokba nyomorítva egy kisméretű zongora állt, és a tenger felől érkező szellő meg-meglebbentette a nyitott ablakok előtt fodrozódó, krémszínű függönyöket.

A kerámiacserepekben vidám sárga és narancsszín virágok pompáztak, egy ablakpárkányon felejtett tányéron félbehagyott szendvics búslakodott, a vidám, kék-fehér

konyha hatalmas asztalán Riley könyvei hevertek nagy összevisszaságban. A keményfa padlót karcolások borították, a napsugarak fénynyalábjaiban porszemek táncoltak. A ház kényelmesnek tűnt, belakottnak. És ez így volt jól, hiszen *pontosan olyan volt, mint Zelda.*

Az orrába ment a por, amitől tüsszentenie kellett. Közben, hála Riley-nak, megérkezett a limonádé, és a kislány, nem vesztegetve az időt, azonnal faggatni kezdte, hogy pontosan hol lakik, és egyáltalán, mit keres Los Angelesben.

– Egy rámenős mama sem kérdezhette volna ki jobban – jegyezte meg vigyorogva Harriet.

Amikor Mel visszatért, Ed feltápászkodott a nagy, süppedős kanapéról, és szemügyre vette a nőt. Ruhája úgy nézett ki, mintha fekete elasztikus kötésekből varrták volna össze. Úgy simult a testére, mint kesztyű a kézre, vagy még szorosabban. Mély kivágású volt, nagyon rövid és nagyon szűk. Mel elragadóan festett benne.

– Ez a legújabb divat – magyarázta, látva a férfi tekintetét. Közben megpróbálta feljebb húzni a kivágást, és nyújtott egy kicsit a szoknyarészen. – Szoros, mint egy fűző, ahol kell, behúzza, ahol kell, kiemeli a női idomokat. A szépségért sajnos meg kell szenvedni, még akkor is, ha az mulandó dolog.

– Azt akarja mondani, ha leveszi a ruhát, az, ami alatta van, szétesik, mint egy túlfőtt virsli?

A férfi nevetve tette fel a kérdést, és Mel ezúttal vette a lapot. – Vannak napok, amikor pontosan ez történik – mondta vigyorogva. – Maga azonban csak nyerhet azzal, hogy ezt vettem fel, mert így olcsón megúszhatja az estét. Pár kanál levesnél meg néhány salátalevélnél többet nem nagyon tudok legyűrni…

– Vagy ha mégis, szétreped rajtad a cucc, és mindenki meglátja a virslit, ami alatta van – fejezte be az anyja helyett Riley a mondatot, azzal a mélyről jövő kacajjal, amely Ed szerint nem is a szívéből, hanem egyenesen a gyomrából érkezett. – Szerinted nem úgy néz ki a mami, mint egy utcalány? – kérdezte a kislány suttogva Harriet-től, ügyelve arra, hogy azért mindenki hallja.

– Kösz, lányom, ezt a végtelen jóindulatot – mondta Mel, és búcsúzásképpen könnyű puszit nyomott a kislány vörös fürtjeire.

21

– Szóval, hova megyünk? – kérdezte Mel, miután beült a ház előtt parkoló BMW tágas anyósülésébe.

Ed vállat vont. – L. A. a maga városa, nem az enyém. Hová szeretne menni?

Mel egy hosszú oldalpillantással végigmérte a férfit, azon tűnődve, hogy milyen helyen érezné jól magát. Milyen nagyvilági, gondolta. Kasmírpulcsijában, pamutnadrágjában és papucscipőjében úgy néz ki, mint egy laza, tősgyökeres Los Angeles-i. Egy hirtelen támadt ötlettel úgy döntött, hogy a Serenatába viszi, abba a kicsi, funky stílusú étterembe, ahol ő maga törzsvendégnek számított, és ahol a helyieken kívül az összes leendő író és színész gyakorta megfordult. Visszafogottságában is forgalmas hely volt, és egy szörnyűséges törkölyalapú koktél volt az egyik italspecialitása, amelyért Mel, bár nem szokta bevallani, teljesen odavolt.

Rendelt is belőle kettőt, és amikor felszolgálták, az asztal fölött rámosolygott a férfira. – Meglátja, ízleni fog – mondta, amikor Ed bizalmatlanul felvonta a szemöldökét. – Nem beszélve arról, hogy úgynevezett erős ital nem szerepel a kínálatban.

A férfi felnevetett. – Akkor nem hiszem, hogy sok választásom marad. És mivel nem

nagyon ismerem ki magam egy mexikói étlapon, az lenne a legjobb, ha ételt is maga választana. – A nő kissé féloldalas mosolya Rileyra emlékeztette Edet. Amilyen az anyja, olyan a lánya, gondolta jókedvűen.

– Jó érzés itt ülni magával – jegyezte meg.

– Én is szeretek itt lenni. Ezért jöttünk ide – felelte Mel. Aztán, mivel eszébe jutott a Négy Évszak az ott ebédelő dámákkal, akiket sofőrös limuzinok vártak, még hozzátette: – Nem szívesen mondom, életem, de ez a való világ.

A férfi bólintott. – Tudom. Volt alkalmam megismerni.

– Tényleg? – Mel őszintén meglepődött. – Azt hittem, örökség útján jutott a vagyonához, és mint a legtöbb gazdag kölyök, tovább gyarapította a család millióit, sőt milliárdokat csinált belőlük, ami hatalmas üzleti érzékre vall.

A férfi szerényen elmosolyodott. – Azért nem egészen így volt.

– Nem? Hát hogyan? Nem akarja elmondani?

– Csak maga után.

A nő elmondta, hogy Melba Eloise Merrydew-ként született Merrydew Oaksban, egy régi georgiai ültetvényen, egy önmagát modern Scarlettnek gondoló anyától és egy erősen alkoholizáló apától, akit viszont senki sem nevezett volna Rhettnek.

– Az életem első öt éve viszonylagos nyugalomban telt el – folytatta. – Csakhogy közben az apám eltékozolta a családi vagyont, így anya vette kézbe az ügyeket. Eladta a házat, apát bedugta egy rehabilitációs intézetbe, mi pedig Atlantába költöztünk, egy viszonylag tágas, mondhatni, fényűző lakásba. Anya magániskolába járatott, amit igazából nem engedett volna meg a családi kassza, és, továbbra is a déli úrinő szerepét játszva, eladói állást vállalt a Brown Jordans áruházban, ahol egész szép karriert sikerült befutnia. Velem ellentétben neki mindig volt stílusa, és hamarosan a divatrészleg vezetője lett. Nagyon büszke volt magára, és nem érdemtelenül.

Végül sikerült elvégeznem az iskolát. Elmentem pincérnek, és az így keresett pénzből fedeztem a főiskolai tanulmányaimat. Apa sohasem jött vissza hozzánk – meglógott az intézetből, és végleg nyoma veszett. Legközelebb akkor hallottunk róla, amikor a rendőrség értesített minket, hogy megtalálták a holttestét egy autóroncsban, valahol Montanában.

Anya el sem tudta képzelni, hogy az a déli úriember, aki apa valaha volt, mit kereshetett ilyen vad vidéken, de az egyáltalán nem lepte meg, hogy a karambolt két okra vezették vissza. A magas véralkoholszintre és a jávorszarvasra, amelyet elütött.

Belekortyolt a törkölyös koktélba, és vágott egy fintort. – Nem tudom, mit szeretek ezen a kotyvalékon – panaszkodott.

– Én sem – értett egyet két korty között a férfi. – És? Mi történt az édesanyjával?

– Ó, vele minden a legnagyobb rendben van. Ha nem is fényűzően, de jó körülmények között él egy nyugdíjas otthonban, Észak-Karolinában. Bridzsezik – kitűnő bridzsjátékos – és élénk társasági életet él. És, bár életében nem főzött, régi déli ételrecepteket küld nekem e-mailen. *Nekem*, aki energiaszeleteken és diétás kólán élek! Még mindig a déli szépséget játssza, bár azt hiszem, a Chapel Hill-i otthonban jóval nehezebb lehet eljátszani az igazi déli úrinő szerepét, mint annak idején Merrydew Oaksban – mondta Mel nevetve.

– Nem akármilyen nő lehet – jegyezte meg Ed.

– Hát nem. De imádnivaló. Nagyon szeretem. És most maga következik, Mr. Vincent.

– Hm… – A férfi úgy tett, mintha minden figyelmét lekötné a nachos és a salsa. – Velem még várjunk egy kicsit. Inkább nézze meg ezt.

Mel gyorsan átfutotta a levelet. A magánnyomozó jelentése volt. Részletesen kitért a feltakarított vér csak lézerrel látható nyomaira.

– Most már talán hisz nekem – jegyezte meg diadalmas hangon Mel. A jelentés bizonyíték volt arra, hogy nem álmodott, és ennek nagyon örült. Bár, ha jobban

belegondolt, mindenki, de különösen Ed, akkor járt volna jobban, ha álomnak bizonyul az egész.

– Én eddig is hittem. Most már bizonyíték is van arra, amit elmondott, de hogy a holttesttel mi történt, azt nem sikerült kideríteni.

– Akkor most mit csinálunk?

Mel várakozó pillantást vetett a férfira, mintha biztosra vette volna, hogy az minden kérdésre tudja a választ. Ed nem szívesen ábrándította ki. – Maga az egyetlen, aki azonosítani tudja a gyilkost, és ezért veszélyben van.

Mel torkán majdnem megakadt a koktél. *–Én?És maga?* A múltkor még megúszta, de biztos vagyok benne, hogy a gyilkos újra próbálkozni fog. Tényleg nem tudja, hogy *ki* ez az ember? – Hosszú szempillája alól gyanakvó pillantásokkal méregette Edet, aki egyelőre semmit sem volt hajlandó elárulni a múltjáról, és Mel ezt elgondolkodtatónak találta. – Árulja el, *miért* akarják ennyire eltenni láb alól?

– De hát nem akarnak. A magánnyomozó szerint egy balul végződött rablásról van csak szó. Ezt bizonyítja az a százezer dollár, ami eltűnt a széfemből.

– *Százezer dollár?* – A nő szeme kidülledt a csodálkozástól. Ed felnevetett.

– Ha valaki olyan szegény volt, mint én, az szereti, ha mindig van a keze ügyében némi apró. Hátha véletlenül kell valamire.

– Némi apró – ismételte meg gúnyosan Mel. – Mi, a többség, nem vagyunk olyan szerencsések, hogy aprónak tekinthetnénk százezer dollárt.

– Én sem kizárólag a szerencsémnek köszönhetem, hogy ilyen helyzetben vagyok – emlékeztette Ed.

– Tudom, tudom, megdolgozott érte, s a többi s a többi. Egyetértek magával. Százezret otthon tartani tényleg nem nagy dolog. Főleg ha milliókat örököl valaki.

– Ami azokat a milliókat illeti…

– Igen?

– Majd később megbeszéljük – mondta Ed, és beletúrt a tányérján lévő, rizses-babos egyveleggel körített csirkés tacóba, amit egy zöld mártással öntöttek le. Amikor belekóstolt, azt hitte, bombát robbantottak a fejében. Fájdalmas hangon felnyögött. – Nem kell ahhoz puska, hogy megöljék az embert. Ebből már egyetlen kanál is halálos.

Mel rá se hederített az ételre. – De valaki tényleg az életére tör. A saját fülemmel hallottam, hogy az a férfi ezt mondta valakinek.

– Ezt már biztosan álmodta, hölgyem. – Ed elvigyorodott. – Annyit biztosan tudunk, hogy a rabló profi volt. Legalábbis az, ahogy a holttesttől megszabadult, és ahogy eltakarította a nyomokat, profizmusra vall. És nemcsak az ajtót zárta vissza tökéletesen, hanem a széfet is. A kerék- és lábnyomok eltüntetéséről pedig az áradás és az eső gondoskodott. Szóval, ahogy mondani szokták, ennyire jutottunk, Zelda, életem. És ha nem haragszik, a továbbiakban szeretném élvezettel elfogyasztani ezt a gyilkos erejű vacsorát.

– A férfiaknál nincs bolondabb szerzet – állapította meg a fejét csóválva Mel. – És úgy látom, hogy ez a gazdag férfiakra duplán igaz. És ha már itt tartunk, még mindig nem mondta el az élettörténetét.

– Majd bepótolom – ígérte a férfi. – Lesz még rá alkalom.

– Én vezetek – közölte ellentmondást nem tűrő hangon Mel, amikor kiléptek az étteremből. – Még sohasem vezettem BMW-t, ezenkívül szeretném elvinni egy különleges helyre.

A férfi engedelmesen beült az anyósülésre, Mel pedig ráfordult az óceán partján kanyargó Pacific Coast autó-útra, és észak felé vette az irányt. Keresztülhajtottak Malibun, majd egy lendületes hajtűkanyar után megálltak az út óceán felőli oldalán. Mel

megnyomott egy gombot, mire engedelmesen lecsúsztak az ablakok. Az alig sarlónyi hold nem tudta megvilágítani a sötét víztömeget, de a parti sziklákon lágyan megtörő hullámok halk csobogását felrepítette hozzájuk a hűvös éjszakai szellő.

– Végre nyugalom – sóhajtotta Mel, és kéjesen a hűvös bőrülésre támasztotta a fejét. Amikor kissé elfordult, találkozott a pillantásuk.

– És most meséljen a gyerekkoráról – kérte csendesen.

22

Ed számára nem volt könnyű a családjáról beszélni. Ezt még csak egyszer tette meg életében. És akkor is egy nő előtt.

Hat testvér közül Ed volt a legfiatalabb. A Great Smoky-hegység lankái között látta meg a napvilágot, Tennessee-ben, és egy kétszobás, hullámpalás viskóban nevelkedett, amelynek deszkafalait kívülről kátránypapír, belülről újságpapírból összetákolt „tapéta” borította.

Ed élete első tizennégy évében sohasem távolodott el az otthonától tizenöt mérföldnél messzebbre. Apja gyökérzöldségekkel megpakolt, ősrégi Dodge furgonja épphogy a hainsville-i piacig eldöcögött velük szombatonként, majd vissza, miután eladták a kicsi, de termékeny földjükön termesztett árut. A helyiek szerint szinte minden megtermett a pár holdas területen, ám abból, amit eladtak, csupán annyira futotta, hogy tető maradhatott a fejük felett, és jóllakassák a hat gyereket, akiknek mellesleg nagyobb szükségük lett volna a húsra, mint a krumplira.

A patakból kifogott pisztrángból és sügérből sohasem volt annyi, hogy elverje a növésben lévő gyerekek örökös éhségét, akik csak azért lelkesedtek a tökért meg a babért, mert nem volt más választásuk. Az éléskamrában legfeljebb az erdőben bőven termő gombafajták és az idénygyümölcsök jelentettek némi változatosságot, amit a gyerekeknek kellett összegyűjteniük.

Három bátyjához és két nővéréhez hasonlóan Ed is csontos, sovány fiú volt, gyomra mindig éhesen korgott, ezért mindig éberen járta az erdőt, lövésre kész puskával, hogy egy-egy fogollyal, mókussal, erdei szalonkával vagy bármi mással gazdagíthassa a tűzhelyen rotyogó fazék szegényes tartalmát.

Anyja, a valamikor minden bizonnyal csinos, vonzó Ellin annyira sovány volt, hogy a csontjai szinte átszúrták a bőrét, s agyondolgozott testén, mint a megcsomósodott kötelek, kidudorodtak az inak. Soványan lötyögő mellei hat gyermeket neveltek fel gyors egymásutánban, és kérges kezével mindig volt ereje végigsimítani a homlokukon, ha láz gyötörte őket, vagy valamilyen fájdalom. Fáradt szopránjával álomba ringatta őket, és mindig mosolyogva kívánt nekik jó éjszakát, azt ígérve, hogy egyszer, talán nem is olyan sokára, jobbra fordul az életük.

– És akkor veszek neked egy új ruhát, mama – mondogatta neki az ifjú Ed.

– És, gondolom, a ruhán kívül még gyémántgyűrűt is ígértem volna neki – tette most hozzá –, ha bármit tudtam volna a gyémántokról. De nagyfokú tudatlanságomban fogalmam sem volt arról, hogy léteznek drágakövek.

A gyerekek mindannyian az anyjukra hasonlítottak. Az ő keskeny, erős csontú arcát és mélyen ülő, kék szemét örökölték, és hozzá hasonlóan mindegyiküknek sűrű, sötét szemöldöke volt. Fülük takarosan simult a koponyájukhoz, és fogorvosi ellátás nélkül is egészségesek maradtak hófehér fogaik. Ami az apjuk szerint a zöldséges étrendnek volt köszönhető, valamint egyetlen, jól tejelő tehenüknek és néhány apró, tojásról mindig

bőségesen gondoskodó tyúkjuknak. Marhasültet sohasem ettek, baromfit is csak ritka alkalmakkor, ilyenkor sokáig dédelgetek emlékezetükben a csodálatos ízt, míg a disznóölést különleges ünnepként tartották számon, amikor, évente egyszer, teleehették magukat disznóhússal meg töpörtyűvel.

Mindegyik gyerek az anyjuk dús, fekete haját örökölte, amely olyan egyenes szálú volt, mint a villanyvezeték, és olyan sűrű és puha, mint nyáron a frissen kaszált, illatos szénából rakott kazal. És mindannyian azt a hegyi akcentust beszélték, amelyet csak a környékbeliek értettek, az avatatlan fülnek azonban úgy hatott, mint egy egzotikus idegen nyelv.

Tavasztól késő őszig mezítláb szaladgáltak, kemény volt a talpuk, mint az indiánoké, bőrüket aranybarnára égette, a hajukat kiszítta a hegyi nap. Szeptemberben vonakodva visszatértek az iskolapadba. Durva bélésű cipőjük, amit ilyenkor a lábukra húztak, lekoptatta a talpukra rakódott kérget. Egyikük sem akart iskolába járni, csak Ed és a legidősebb fivér, Mitchell, aki, bár más indíttatásból, mint a kisöccse, szintén alig várta, hogy megkezdődjön a tanév.

„Az én két kis könyvmolyom”, így nevezte őket a mama, és elmosolyodott, amikor látta, hogy falják a földrajz-, a történelem- és a matematikakönyveket. Ed nem tudta, mit jelent a könyvmoly, és Mitch sem, de mindegyiknek megvolt a maga oka, amiért tanulni akart. Mindketten többet szerettek volna kapni az élettől annál a durva, nélkülöző életmódnál, amelyben tengődtek.

– Nem mintha tisztában lettem volna azzal, hogy bármitől is megfosztanak – mondta Ed Zeldának. – Egy gyerek nem veszi észre az ilyesmit. Úgy fogadja el a dolgokat, ahogy vannak. Ha nem tudja, hogy mások másfajta életet élnek, akkor hogyan hiányozhatna neki? Mégis, a szívem mélyén éreztem, hogy van valahol egy másik, jobb világ. És érdekes módon nem olyan háromszobás, folyó vizes, cölöpkerítéses házról álmodoztam, mint amilyeneket Hainsville-ben láttam. Nekem annál merészebb álmaim voltak. Én az igazi világot szerettem volna megismerni.

Már akkor szerelmes voltam a kalandba és az utazásba. Nem tudtam, hogyan fogom elérni, de biztosra vettem, hogy egy napon kiröppenek ködös hegyi kalitkámból, mint egy madár, és egy nagy sugárhajtású repülőgéppel körberepülöm a világot. Párizsban fogok ebédelni, és bebarangolom London parkjait, talán még kezet is rázok a királyi család valamelyik tagjával. – Ed elmosolyodott. –Semmi sem lehetetlen, amikor még csak tizenkét éves az ember.

Ed bátyja, Mitch, másként gondolkozott. Kiálló arccsontjai mögött megbúvó, keskeny, kissé ferde tekintete miatt majdnem úgy nézett ki, mint egy cseroki indián. Persze a szeme neki is kék volt, mint az anyjuké, de egyébként inkább az apjára ütött. Robusztusabb volt, mint a testvérei, vállán és hátán csak úgy feszültek az izmok, nyaka erős volt, álla kissé előreálló, szögletes. Zörgő csontú családjában ő volt a kakukktojás, és még nem töltötte be a tizenötöt, a teste már olyan volt, mint egy igazi felnőtté. Edhez hasonlóan ő is másra vágyott, és mint az öccse, ő is magán viselte ennek a furcsa megfosztottságnak a jellegzetes jegyeit. Éhezett valamire, amit nem kaphatott meg, ezért éber tekintettel járta szűk világát, és gyorsan és jól bánt a fegyverrel is. Mégis más volt, mint Ed.

Anyjukban még az is felmerült, hogy elcserélték a gyermekét. Bár minduntalan azt bizonygatta, hogy ugyanúgy szereti elsőszülöttjét, mint a többit, igazából sohasem értette Mitchet. Főleg a kegyetlenségét nem tudta elfogadni, amellyel akkor is szívesen meggyilkolt egy-egy állatot, ha nem volt szükség rá az aznapi ebédhez. Szerette kínozni az öccseit, és nem restellte bevetni ellenük nagyobb testsúlyát és erejét, amikor, fájdalmas kiáltásaikkal mit sem törődve, lebirkózta, és a durva földhöz szorította őket. A húgait

pedig addig cukkolta, amíg el nem sírták magukat. Gyakran és szívesen verekedett az iskolában és a templomban is. Szertartás után azzal hozott szégyent a családjára, hogy elcsalt valakit a közeli erdőbe, és ott jól összeverte. Egyszer még a seriffhelyettes is elkapta, amikor pálinkát főzött egy eldugott helyen. Alig bírt megállni a lábán, annyira lerészegedett.

– Mitchet nem érdekelte, hogy mit gondolnak róla – mondta Ed. – Kíméletlen, önző ember módjára élte az életét. És minden rosszban benne volt. Szegény jó anyánk szerint nem véletlenül. És bárhogy elpáholta utána az apám, nem tudta jó útra téríteni.

Még csak tizenhét éves volt, de már toronyként magasodott az apánk fölé. Könnyűszerrel meg is ölhette volna, ha úgy akarja. Hatalmas karjának egyetlen csapásával le tudta volna teríteni, vagy akár egy jól célzott lövéssel. Mert Mitch remekül bánt a fegyverrel. És olyan volt, mint egy vulkán. Sohasem lehetett tudni, mikor fog kitörni.

Apa azonban nem félt tőle. Büszke ember volt, és büszkesége abból fakadt, hogy a pár hold, amelyen gazdálkodott, a saját tulajdona volt. Igaz, húsz évig tartott, hogy összeszedje a négyszáz dollárt, amelyért végül megvette. De sikerült neki.

– Mitch túl sokat akar – mondta egyszer Ednek az apja. Hainsville-be tartottak éppen a rozsdás, fehér furgonnal, hogy a szombati vásárban eladják a heti termésüket. –Mitchet nem elégíti ki a farmerélet, még így sem, hogy a saját földünkön gazdálkodunk.

Pedig egyetlen lehetőségünk van csak, fiam, a kemény munka – folytatta, miközben lefelé ereszkedtek a sziklákkal övezett hegyi úton. A reggeli köd apró cseppjei szikrákat szórtak az út mellett kanyargó patak felszínén, és fénylő réteget vontak a poros sziklákra. Aztán réteken haladtak keresztül, ahol a derékig érő vadvirágok felett narancssárga-fekete pillangók köröztek, kiterjesztve szárnyukat a reggeli nap meleg sugarai felé. Gyakorlatilag egyetlen keréknyomot követtek, míg el nem érték a tizenöt mérföldre fekvő városkába vezető aszfaltos utat.

Csakhogy Mitch, ahogy én látom, nem szeret dolgozni, ő azt szeretné, hogy minden az ölébe hulljon, mégpedig azonnal. És ő az a fajta, aki megszerzi magának, amit akar. Bármibe kerüljön is.

– Nos, most már tudja, milyen gyerekkorom volt. – Ed könnyed hangon beszélt, de Mel kihallotta mögüle a kétségbeesést.

– Nagyon sajnálom – mondta akadozva.

A férfi vállat vont. – Ugyan, miért? Nem én voltam az egyetlen gyerek, aki szegény sorban nevelkedett.

– De maga kiverekedte magát ebből a szegénységből.

– Csakhogy addig még eltelt némi idő. – A férfi elhallgatott. – És nem is kevés – tette hozzá halkan, és akkora szomorúság csendült ki a hangjából, hogy Mel, bármenynyire szerette volna, nem merte megkérdezni az okát. Inkább odahajolt a férfihoz, és megcsókolta. Az egész nem volt több, mint egy könnyed, puha, majdhogynem légies érintés.

Aztán, még mielőtt a férfi magához tért volna a kábulatból, elindította az autót, és elindult vissza, Santa Moni-ca felé.

– Holnap korán reggel visszamegyek New Yorkba – mondta Ed. Összekapcsolódott a tekintetük.

A nő bólintott. – Én pedig átköltöztetem a Forks házaspárt Encinóból Sherman Oaksba. Egy szabad percem sem lesz. – Ismét odahajolt a férfihoz, és megpuszilta, ezúttal az arcát. – Meg kell mondanom, életem – folytatta csibészes mosollyal –, hogy élvezem ezt a detektíves játékot. – Azzal kipattant az autóból, becsapta maga mögött az ajtót, és egy

könnyed mozdulattal búcsút intett.

Ed nézte, amint egyetlen, hosszú lépéssel átlibbent a lépcsők felett. Az ajtóhoz érve megállt, és mielőtt bement volna, még egyszer odaintegetett a férfinak. Ed nevetve visszaintett, aztán beindította a motort, és hagyta, hogy elnyelje a Santa Monica-i éjszaka.

Ezt követően gyakorivá váltak a találkozásaik – a férfi egyszerűen nem bírt távol maradni Santa Monicától. Kibérelt egy kis repülőgépet, és minden péntek este odarepült. Elmentek vacsorázni, elvitték Riley-t a Lakers, majd a Kings meccsére, és hogy össze ne fagyjanak a jéghideg hokistadionban, hot dogot ettek és nevettek. Szinte *mindig* nevettek. És Riley úgy fogta Ed kezét, mintha sohasem akarná elengedni. Egyikük sem akarta elengedni… Még Lola is megkedvelte a férfit. Annyira, hogy még a harapdálással is felhagyott. – Pedig bizonyítékom van rá, hogy hányszor megharapott – mondta Ed, és nevetve megemelte össze-harapdáltnak semmiképp sem mondható kezét. Bejárták együtt Mel kedvenc helyeit, megismerkedett a nő barátaival, ő azonban soha senkinek sem mutatta be Melt.

– Van egyáltalán barátod? – kérdezte egy alkalommal a nő.

– Van, de nem sok – ismerte be a férfi. – Óvatos ember vagyok.

– Vajon miért? – tűnődött Mel hangosan. A férfi különös, távoli pillantással válaszolt, és kék szemében, hacsak egy villanásig is, felszínre bukkant az eltemetett fájdalom. Mel el sem tudta képzelni, mire gondol ilyenkor.

– Talán majd egyszer elmesélem – felelte a férfi némi hallgatás után. Aztán gyorsan témát váltott, majd meghívta az egész csapatot – Harrietet is beleértve – a Bel Air Hotel csinos kerthelyiségébe egy bőséges vasárnapi villásreggelire. De a múltjáról soha többé nem beszélt.

23

Mel a kórházi ágy szélén ült, és a férfit nézte.

Ed megérezte, hogy ott van. Felismerte édes, friss illatát, és hálát adott az Istennek, hogy legalább egy érzéke még működik. Muszáj volt megérintenie… Hihetetlen erőfeszítéssel megemelte a kezét.

Mel nézte, ahogy a férfi ujjai fájdalmas lassúsággal araszolni kezdenek a kórházi ágyneműn, egyenesen őfelé. Két keze közé fogta az erőtlen kezet, ráhajolt, és megcsókolta. *Ed tudja, hogy itt vagyok,* ujjongott magában. *Tudja…*

Az ajtóból figyelő Art Jacobs tisztában volt vele, hogy csodát lát.

– Maradhat – mondta a nővérnek, és Mel felé biccentett. – Ameddig csak akar.

Hát itt vagy, gondolta Ed. *Végre, megtaláltál. Kérlek, soha többé ne engedd el a kezemet. Amíg fogod, tudom, hogy élek. Érzem a véred lüktetését, ami talán az én keringésemnek is erőt ad ahhoz, hogy életre keljen, és vért pumpáljon ebbe az öreg szívbe… amely kétszer olyan gyorsan dobog, ha érzem, hogy itt vagy a közelemben. És ez az első találkozásunktól kezdve így van… Szentimentális vagyok, tudom. De ha a halálos ágyán sem válhat szentimentálissá egy férfi, akkor mikor? Bár újra megcsókolnál, Zelda. Annyira szeretném érezni az ajkaid édes érintését a számon. Szeretnélek megölelni, Zelda, szeretnék szeretkezni veled…*

Emlékszem az első alkalomra. Meghívtalak New Yorkba, hétvégére. Kimentem eléd a repülőtérre. A kapunál vártalak. Te kiléptél arról a folyosóról, körülnéztél, engem keresett

a pillantásod. Attól féltél, hogy nem mentem ki eléd… Hogy cserbenhagytalak. Elárult a tekinteted. És amikor észrevettél, gyertyák lobbantak a szemedben. Ragyogni kezdtél. Mint az arany. Csak az orrod volt piros. En mégis gyönyörűnek láttalak.

„Ne csókolj meg, mert te is elkapod a náthát”, mondtad figyelmeztető hangon, és elfordítottad a fejedet. Mintha nem azért hívtalak volna New Yorkba, hogy összevissza csókoljalak.. „Egek, ha épp ahhoz van kedved, de meg tudod gyötörni szegény emberfiát…”

Így hát megfogtam a kezed, és akkor sem engedtem el, amikor beültünk a Urnába, így mentünk egészen Manhattanig. Annyira lenyűgözőnek találtad a Vincent-tornyot az Ötödik sugárúton, hogy végig kellett hogy vezesselek az egész épületen. A legszívesebben minden négyzetcentiméterét megvizsgáltad volna. „Hű”, mondtad az előcsarnokba lépve. „Egy vagyonba kerülhetett. És egyedül építetted az egészet.”

Szerényen csak annyit válaszoltam, hogy nem egészen.

Még jobban lenyűgözött, amikor beszálltunk a liftbe, és megnyomtam a tetőtéri lakást jelölő T gombot. A szemed kitágult a csodálkozástól… „Ilyenkor pontosan olyan vagy, mint Riley, és én nem tudom, melyikőtök a gyerek. Te vagy ő?”

Amikor felértünk, odarohantál a padlótól plafonig érő ablakhoz, kinéztél… Ott hevert előtted egész Manhattan… „Az ott a Central Park”, ámuldoztál. Annyira szerettelek volna magamhoz ölelni. De te azt hitted volna, csak azért csaltalak New Yorkba, hogy elcsábítsalak. Ami egyébként igaz is volt. Legalábbis részben. Mert nem csak a csábítás lebegett a szemem előtt. Már akkor tudtam, hogy…

Érezte, hogy a nő elhúzódik tőle. *Ó, bébi, ne húzd el a kezed. Ne menj el… Kérlek… Ó, Zel, nagyobb szükségem van rád most, mint korábban bármikor. Attól félek, hogy elfoglak hagyni, Zel… Rettegéssel tölt el a gondolat. Nem akarok meghalni…*

Ahogy a nő odahajolt hozzá, ismét megcsapta az orrát az ismerős illat, aztán megérezte az ajkán a puha ajkakat és az arcára csorduló könnyek hűvös nedvességét. – Itt vagyok, életem – mondta a suttogó hang. – És itt is maradok. Sohasem hagylak el. Camelia felügyelőnek úgy kell majd elvontatnia. Ha sikerül neki egyáltalán, merthogy én sokkal nagyobb vagyok.

Kuncogni kezdett a könnyein át, azzal a ragadós kuncogással, amely szinte minden együtt töltött pillanatukat megédesítette, a legkomolyabbakat is, és amitől Ed szívében mindig felengedett a fagy… Ha képes lett volna rá, felsóhajt a rátörő, őszinte boldogságtól, de még mindig gép segítségével lélegzett, és a gépek nem tudnak sóhajtani… *Átkozott masinák… csak egyszer jussak ki innen…*

Hallotta, hogy a nő mond valamit. Hegyezni kezdte a fülét, nehogy elmulasszon egyet is a lágyan elmormolt szavakból, ahogyan Mel felidézte az emlékeit.

– Beléptem abba a tetőtéri lakásba – mondta Mel. – Magam sem tudom, hogy mit vártam… a szultán palotáját, vagy a Tádzs Mahalt. Meg kell hagyni, tágas volt, majdhogynem hatalmas, és nem volt benne más, csak néhány öreg bútordarab. Egy asztal, néhány szék, egy vénséges szőnyeg és egy kanapé, amely úgy nézett ki, mintha az üdvhadsereg boltjából került volna oda. Gondolom, az állam is leesett, mert nevetni kezdtél.

„Nem tudtam, hogy éppen költözöl”, valami ilyesmit mondtam. „Mikor érkeznek a bútoraid?”

„Semmikor”, felelted, „már öt éve itt lakom. Ez a helyzet…

„Hm… Nem állítom, hogy fészekrakó típus lennél”, méltatlankodtam, de aztán én is elnevettem magam. A hálószobádon már meg sem lepődtem. Pontosan azt találtam benne, amire a nappali után számítani lehetett. Egy ágyat, egy széket, egy lámpát. Mit mondjak,

nem voltak nagy igényeid. A hifi volt az egyetlen kivételt. A legkomolyabb volt, amit valaha láttam. ‚A legújabb és a legjobb", jegyezted meg büszkén, miközben feltettél egy cédét, a Chat Bakers *Long Ago and Far Away című.* számát. Sohasem fogom elfelejteni. Ez lett a mi közös dalunk…

Az ablakhoz sétáltam. Az Ötödik sugárút fényárban úszott, és esett a hó. Odajöttél te is, és megálltál mellettem… nem értél hozzám, mégis úgy éreztem, mintha átölelnél… az elektromos szikrák úgy pattogtak köztünk, mint a morzejelek. Esküszöm, felállt a szőr a hátamon. Korábban sohasem éreztem ilyet… soha…

Mel szomorú pillantást vetett Edre. Olyan mozdulatlannak, olyan csendesnek, olyan sápadtnak tűnt a kórházi ágyon, csak a gépek tartották benne az életet. – Remélem, te sem felejtetted el, szerelmem – mondta vágyakozó hangon. – Nagyon, de nagyon remélem…

Hát persze hogy nem felejtettem el. Téged néztelek, és megpróbáltalak elraktározni az emlékezetemben, ilyen alkalmakra, mint ez a mostani, amikor nem láthatlak. Azon tűnődtem, milyen elnevezés illene a leginkább rád. A vásott kölyökre gondoltam, de ahhoz kisebbnek kellett volna lenned, inkább egy valkűrhöz tudtalak volna hasonlítani. Felötlött bennem, hogy sohasem meríthetem meg az ujjaimat a hajadban, amely annyira rövid, alig pár centi, kivéve a szemedbe lógó, tépett tincseket. És emlékszem, mint merültem el az aranybarna szemed pillantásában. Szinte elolvadtam tőle. Imádtam azokat a hosszú, aranyló szempillákat, amelyek mögött olyan ártatlannak látszott a tekinteted. Olyan lettél tőlük, mint egy őzike. Még az orrod is tetszett. Egyenes, egy kicsit talán hosszú is – arrogáns, ha tudni akarod az igazat, de valahogy illett a csontozatodhoz. De a szád, az a gyönyörűséges szád, az tényleg különleges volt… még akkor is elakadt tőle a lélegzetem, ha összeszorítottad az ajkaidat. Azokat a telt, csücsörítő ajkakat. Sebezhető… ez jutott róluk eszembe.

„Menjünk el valahová", mondtad, éppen akkor, amikor a karjaimba akartalak venni. „Szeretnék végigsétálni az ötödik sugárúton ebben a gyönyörű hóesésben." Így hát sétálni vittem az én kaliforniai idegenemet a hóviharban…

– Olyan volt, mint maga a mennyország – emlékezett mosolyogva Mel. – Mint a földi paradicsom. Csupa hó volt a fejünk, és néhány hópihe megtapadt a szakálladon is. A Plazán a lovaknak kis kalapot tettek a fejükre, takarót borítottak a hátukra, és sült gesztenye illata járta át a levegőt. „Varázslatos", mondtam, mire te elnevetted magad, és azt válaszoltad, hogy „Csak te gondolod így, vess csak egy pillantást a forgalomra". És valóban, az úton szinte egymást érték az autók. Láttuk, hogy a sofőrök haragos arccal ülnek a kormány mögött, szinte éreztem a tehetetlenségüket, bár bennünket nem érintett a dolog. „Szálljatok ki, és menjetek gyalog", kiáltottam oda nekik nevetve.

Úgy éreztem, egy mágikus kör közepén vagyunk. És ez akkor sem változott, amikor beültünk abba a helyes kis étterembe a keleti Negyvenkilencedik utcában, ahol a párás ablakokon nem lehetett kilátni, és a levegőben szinte bele lehetett harapni a sercegő szalonna, a készülő burgerek meg a forró kávé csodálatos illatába… A hó leolvadt a hajunkról. Megosztoztunk egy adag sült sonkán, és a kávé, amit utána megittunk, olyan forró volt, hogy égette a torkomat.

Valamilyen flancos helyre szerettelek volna elvinni, ahol finom ennivalóval, pezsgővel, rózsákkal kedveskedhettem volna neked. Le akartalak venni a lábadról a jó modorommal és azzal, hogy a főpincér a nevemen szólít. Hah, esélyem sem volt rá, hogy ezt megtegyem… és téged nem is izgatott a dolog. Örültél, hogy sétálhatsz a hóban, szabályos táncot lejtettél azokon a nevetséges magas sarkukon. És ragaszkodtál hozzá, hogy abban a kiskocsmában együnk…

– Visszafelé menet végignéztük az Ötödik sugárút összes kirakatát – mondta Mel nevetve. – A Sacks, a Gucci, a Bergdorf és a többi üzlet előtt azt tervezgettem, mi mindent fogok venni, ha a Fészekrakókból bejön némi pénz. Erre azt mondtad, bármit megveszel nekem, amit csak akarok… és csak akkor hagytál fel a próbálkozással, amikor figyelmeztettelek, hogy a déli mamám nem helyeselné, ha bármit elfogadnék tőled. Nem mintha azt helyeselte volna, ami azután történt…

Beléptünk a liftbe, gondolta a férfi, *és egymás karjába omoltunk. Úgy éreztem, elolvadunk. Nem bírtuk kivárni, hogy felérjünk a tetőre. Amikor egy pillanatra elvontam a szádról a számat, azt kérdezted: „Mi lesz, ha be akar szállni valaki?” „Beengedjük”, mondtam. „Nem érdekel. Rhett is ezt mondaná.” Erre te vihogni kezdtél, és nem bírtad abbahagyni… Lehetetlen próbálkozásnak tűnt, hogy újra megcsókoljalak…*

– Nem vettük észre, hogy kinyílt a liftajtó, annyira belemerültünk a csókolózásba – emlékezett Mel. – Hogy hogyan, nem tudom, de sikerült kiszállnunk, anélkül, hogy elvettük volna a szánkat egymáséról. Egek, annyira lángoltunk egymásért, képesek lettünk volna felolvasztani a hóvihart… Kigomboltad a kabátomat, én kihúztam az ujjából a kezemet, és hagytam, hogy leessen. Aztán én is elkezdtem kigombolni a kabátodat. „Meztelenre!”, követeltem mámoros hangon, és nevetve a földre dobtam. „Majd”, mondtad halkan, aztán megint feltetted a Chat Baker-cédét… Kellemes zenével, lágy fényekkel vettél körül.

„Hadd töltsek egy pohár pezsgőt”, mondtad, „szeretném átadni a rózsákat.”

„Felejtsd el”, motyogtam. Aztán felpattant a szemem. „Milyen rózsákról beszélsz?”

Ekkor kézen fogtál, és átvezettél a hálószobába. Mindent rózsák borítottak. Fehér, krémszínű, halvány rózsaszín, őszibarack-, sárgabarackszínű rózsák… A néhány óra alatt, míg távol voltunk, illatos arborétummá változott a hálószoba. Arra gondoltam, hogy sivárnak találod, magyaráztad. *Ekkor tudatosult bennem, hogy szerelmes vagyok beléd…*

Amint megláttam az ámuló tekintetedet, tudtam, hogy szeretlek, gondolt vissza Ed. *Ahogy a rózsákra néztél… először félelem, aztán csodálat villant a szemedben, majd egészen ellágyultál. .. „Hogy csináltad?”, kérdezted, és hitetlenkedve ingatni kezdted a fejed. Én lezserül vállat vontam. „New Yorkban vagyunk, bébi”, mondtam vigyorogva.*

„Ahol te vagy a király”, kiáltottad, és a nyakamba vetetted magad. Ami, mivel a nevetséges cipőidben majdnem olyan magas vagy, mint én, nem is lehetett túl nehéz. Azt, hogy ki kit döntött le a lábáról, már nem tudnám megmondani… annyira odavoltunk egymásért, hogy egyszerűen letéptük a ruháinkat, kiléptünk az alsóneműnkből és egy pillanatig egymásra bámultunk. Pontosan olyan voltál, mint amilyennek elképzeltelek. Ingerlően karcsú derekad szelíd ívben kiszélesedett a csípődnél, a bőröd olyan sima volt, akár a selyem, és ott, ahol a combjaid összeértek, hívogatóan megcsillant a fény a puha, aranyszínű háromszögön… Nem tudtam, hogy mit bámuljak meg jobban… a hihetetlenül hosszú lábadat vagy a csodásan gömbölyödő melledet, amelyről előre tudtam, hogy olyan lesz a tapintása, minta legpuhább bársonyé…

Mel mosolygott. – Végigmértelek. Tetőtől talpig. Oda-vissza. Edzett voltál, izmos és tettre kész… Egyszerűen nem tudtam levenni rólad a szememet. Aztán, hiába próbáltam visszatartani, kibuggyant belőlem a nevetés. Tudom, tudom… hajlamos vagyok a leglehetetlenebb pillanatokban elnevetni magam… Ahelyett, hogy izgató lennék, erotikus… *„És még azt mondják, hogy a méret nem számít”*, valami ilyesmit motyogtam, ha jól emlékszem. Az az igazság, hogy teljesen letaglózott a döbbenet…

Ed is emlékezett erre a pillanatra, és a szívből jövő, öblös nevetésre, amely kibuggyant belőle, mielőtt magához ölelte volna Melt. Aztán az ágyra zuhantak, és csak akkor csendesedtek el, amikor ismét egymásra találtak az ajkaik. Ed úgy érezte, mintha egy csupor friss szamócadzsembe kóstolt volna bele.

A nyakam köré fontad a karodat, és magadhoz húztad az arcomat. „Ne hagyd abba”, motyogtad, amikor egy pillanatra megemeltem a fejem, hogy levegőt vegyek. Ettől megint nevetnem kellett, és, miután teleszívtam magam levegővel, ott folytattam, ahol abbahagytam.

– Éreztem, hogy benyomulsz a combjaim közé… olyan kemény voltál, mint a baseballütő, és perzselően forró. Akartalak, Ed. Jobban akartalak, mint korábban bárki mást. Azt akartam, hogy olvadj velem eggyé. Azt akartam, hogy örökre a tiéd legyek. Mindent akartam. Aztán valahol mélyen elkezdted belém csepegtetni a forróságodat, amibe, érdekes módon, az egész testem beleremegett. Azt hittem, sohasem leszek képes elállítani a remegéshullámokat, amelyek egyre magasabbra repítettek, egészen a mennyországig, és közben apró, gyengéd csókokkal borítottad az arcomat… Olyan puhák, olyan simogatóak voltak ezek a csókok, mint a lepkeszárny…

Eggyé váltunk, Zelda, emlékezett Ed. És meglepő módon, a teste is emlékezni kezdett. Felidézte az eggyé válás édes érzését, a testüket körülvevő illatokat és az izzó szenvedélyt. *Aztán egyszer csak hátradobtad a fejed.* Ó, istenem, *nyögted, majd egy kiáltást hallottam, amelyről nem tudtam eldönteni, hogy a tiéd vagy az enyém.*

Mel felidézte a pillanatot, amikor kinyitotta a szemét, mert látnia kellett a férfit. – Az arcodat néztem, amit még mindig eltorzított a szenvedély – suttogta. – Beleborzongtam a gondolatba, hogy az a rengeteg érzelem nekem szól… nekünk. Olyan nehéz volt a tested a testemen, mégsem akartam megmozdulni. Olyan csúszósak voltunk az izzadságtól, mint két szumós… még most is az orromban van a szex és a rózsák illata. Sohasem fogom elfelejteni a szerelmünknek ezt a mámorító aromáját, Ed, soha…

Mel arcán végigfolytak a könnyek, mert miközben megcsókolta a férfit, szembesülnie kellett a rideg valóságot jelentő kórházi ággyal. Pár pillanat erejéig visszaröppent az időben, a múlt valóságába, ezért most dupla szenvedést okozott neki, amit látott. A mozdulatlanul fekvő Ed, akibe gépek pumpálják az életet…

– *Nem* fogsz meghalni – súgta, és megmarkolta a férfi kezét. – Nem engedem, hogy meghalj. Hallasz engem, Ed Vincent?

Hát persze hogy hallak, válaszolta gondolatban a férfi, és valahol belül még el is mosolyodott. *És ha valaki életben tud tartani, az te vagy, bébi. Csak te. Bár esküszöm, én is mindent megteszek… De nem tudom, hogy elég lesz-e…*

– Már akkor meg akartam mondani neked, hogy szeretlek – vallotta be Mel. – De nem mertem. Úgy értem, egy nő nem állhat oda egy férfi elé, csak hogy közölje vele, hogy szereti, még akkor sem, ha az a férfi felrepítette a mennyországba, aztán vissza. A végén még azt hitted volna, hogy el akarlak kötelezni.

Rád néztem. Csukva volt a szemed, és nagyon szerettem volna tudni, hogy mire gondolsz. Abban bíztam, azt fogod mondani, hogy szeretsz. Mert én nem mertem bevallani, hogy szeretlek, mert attól féltem, hogy elijesztenélek egy ilyen vallomással. Nem tudtam, mit érzel irántam. Még az is eszembe jutott, hogy esetleg csak egy egyéjszakás kaland vagyok neked. Vagy valami hasonló. Aztán kinyitottad a szemed, és valami olyasmit

motyogtál, hogy „legközelebb jobban gondold meg, hogy mit művelsz velem. A végén még komoly bajba kerülsz.”

– Nem kellett volna viccelődnöm – mondta Mel. – Most már tudom, de akkor megrémített az a borzasztó erős érzelem. Aztán a visszhangos nevetésed majdnem szétlapította a mellkasomat, és tehetetlenségemben én is vihogni kezdtem. És csak azt éreztem, hogy ismét tettre kemény vagy…

Korábban sohasem nevettem szeretkezés közben. Ed emlékezett rá, hogy ezt mondta Melnek. *A legszívesebben felfaltalak volna.*

„Most nehogy elkezdj nekem mesélni a többi nőről”, mondtad szigorúan, azon a „semmi ostobaságot nem akarok hallani” hangon. „Szeretném azt hinni, hogy én vagyok az egyetlen.”

„Te vagy az egyetlen Zelda”, mondtam erre, és komolyan is gondoltam. „És az is maradsz.”

„Remek”, felelted. „Nekem is te vagy az egyetlen.”

Aztán megint kuncogni kezdtél, valahonnan a torkod mélyéről, mire én gyorsan megcsókoltalak. „Akkor kvittek vagyunk”, válaszoltam. „Most kezdődik számunkra az élet. Ezzel a pillanattal.” Felkönyököltem. Összefonódott a tekintetünk, aztán csak azt éreztem, hogy ismét benned vagyok, és hogy válaszol a tested. Megesküdtél, hogy ennek a válasznak semmi köze hozzád, néhány testrészed önálló életre kelt. És ezek a testrészek akarnak engem, és nem fogadnak el nemleges választ.

„Tudtam, hogy nem leszel képes nemet mondani egy hölgynek”, dünnyögted, és végigfuttattad a kezedet a meztelen fenekemen, amitől nekem megint nevetnem kellett, még úgy is, hogy ott mozogtam benned…

Ó, Zelda, Zelda… miért is nem tarthatott örökké ez az éjszaka?

– *Így* kezdődött – jegyezte meg szomorúan Mel. – Ki gondolta volna akkor, hogy ez fog történni veled? De nem engedem, hogy elvegyenek tőlem. Megkeresem azokat a gazfickókat, és végzek velük. Esküszöm, Ed, ha meghalsz, puszta kézzel fogom megfojtani őket.

Még egy ok, hogy életben maradjak, gondolta Ed. *Nem engedhetem meg, hogy Zelda gyilkossá váljon miattam. Ne menjen el az eszed,* akarta mondani, *de ilyesmit mondani Zeldának annyit ért, mint megtiltani egy kanárinak, hogy énekeljen.*

A kórterem ajtajában álló Camelia meghallotta Mel utolsó szavait, és most már biztos volt benne, hogy ártatlanul vádolta meg a nőt. Mel, mivel nem tudhatta, hogy ő is ott van, és hallja a szavait, az igazat mondta Ed Vincentnek.

Ekkor Mel, mintha megérezte volna a jelenlétét, az ajtó felé fordult. Az arca beesett volt a kialvatlanságtól, látszott, hogy majdnem összeesik; teljesen kimerítette az Ed életéért folytatott küzdelem. Camelia szívébe belehasított az együtt érző fájdalom.

– Mit szólna egy csésze kávéhoz? – kérdezte tőle.

24

Camelia Mel Merrydew-val – alias Zeldával – szemben foglalt helyet a kórháztól egysaroknyira lévő füstös kis vendéglőben. A nő megjelenésének nem vált előnyére az

újabb, alvás nélkül eltöltött éjszaka. Bőre elveszítette jellegzetes kaliforniai ragyogását, amelyet Camelia az első találkozásuk alkalmával olyan feltűnőnek talált. Most színtelen volt, majdhogynem szürke, s a szeme alatt éktelenkedő karikák sötét monoklikként hatottak. Fájdalom volt ránézni is.

– Pokolian néz ki – szaladt ki Camelia száján kissé meggondolatlanul. – Ez így nem mehet tovább. Mármint evés és alvás nélkül. Maga is tudja, hogy ezzel nem használ senkinek. Neki főleg nem.

Mel a férfira nézett a kávéscsésze pereme felett. Meglepettnek látszott.

Az asztaluknál megállt a pincér. – Mit parancsolnak? – gyors mozgású volt, hatékony, igazi New York-i, látszott, hogy nincs elvesztegetni való ideje. Kérdően fordult Mel felé, aki először csak megrázta a fejét, aztán el is fordult.

– A hölgynek hozzon egy tojásrántottát, szalonnával és szezámmagos pirítóssal – adta le a rendelést Camelia. –Én lazacos sajtkrémet kérek ugyancsak pirítóssal. De jó ropogós legyen.

– Én nem vagyok éhes – tiltakozott Mel erőtlenül.

– Ó, dehogyisnem. Csak megfeledkezett az evésről. Ideje visszakapcsolni étkezési módba – mondta Camelia vigyorogva, de Mel nem díjazta a szóviccét. – Figyeljen rám – folytatta gyengéd hangon a férfi. – Tudom, hogy mit gondol, és igaza van. Semmi közöm hozzá, hogy mit csinál. De Ed Vincenthez van közöm, nem is kevés. És ebben a pillanatban nekem nagyobb szükségem van magára, mint neki.

Mel, hirtelen pánikba esve, hátratolta a székét, és felugrott. – Nem lett volna szabad magára hagynom.

– Attól, hogy nincs ott mellette, még nem fog meghalni, ezt maga is tudja – folytatta a rendőr. – Sőt az is lehet, hogy egyáltalán nem fog meghalni. Eszébe jutott már ez a lehetőség, Miss Melba?

– Mel – javította ki automatikusan a nő. Aztán visszaült a székére, és – mintha Camelia bármilyen magyarázatot várt volna – így folytatta: – Mindig is utáltam a nevemet. Melba Eloise Merrydew. A kaliforniai pillecukor jut róla eszébe mindenkinek, meg a sziruppal meghintett tejszínhabos fagyi. Nem egy nyakigláb, örökmozgó kölyök. Szegény anyám, mennyire szerette volna, hogy a lánya igazi déli szépség legyen. – Váratlanul elvigyorodott. – Mindig mondtam neki, hogy az élet nem kívánságműsor, életem.

Aztán, mintha az eszébe jutott volna valami fontos, Cameliára meredt, és remegő szájjal megkérdezte: – Mégis hogy értette, amit az előbb kérdezett? Hogy eszembe jutott-e, hogy Ed esetleg nem fog meghalni? Mégis mit gondol, mi az ördögért harcolok? Miért töltöm az ágya mellett a nap minden percét? Miért beszélek hozzá? És miért könyörgök neki, hogy ébredjen fel, vagy legalább nyissa ki a szemét?

– Nem gondolok semmit, de egyvalamit biztosan tudok. Ha az a szegény ember meghallja a könyörgését, és kinyitja a szemét, azonnal visszacsukja majd, ha meglátja magát. Azt fogja kérdezni: ki ez a vén csoroszlya az ágyam mellett? Miért nem az én georgiai szépségem könyörög itt nekem?

Mel gyöngyözve felkacagott, s Camelia megkönnyebbülten elvigyorodott.

– Hát tényleg ennyire pocsékul festek?

– Tényleg – bólintott Camelia.

Mel felsóhajtott, amikor a pincér letette elé a szalonnás tojást. – így jár az, aki nem igazi szépség. Egy ilyen lányon még a rúzs meg az arcpír sem tud tartósan segíteni. – Futó pillantást vetett a tojásra, és hirtelen úgy érezte, éhen hal, ha nem eszik belőle egy jó nagy falatot. – És maga? Mikor találta meg az igazit?

A férfi beleharapott a lazacos sajtkrémmel vastagon megkent pirítósba. – Huszonhat évvel ezelőtt. Maga talán még nem is élt akkor.

– Téved. Már a harminckettőt is betöltöttem.

– Én meg negyvenhat vagyok. – Camelia elégedett pillantással nyugtázta, hogy a nőnek ízlik a rántotta. Nem tudta, miért sajnálta meg, de megsajnálta. Teljesen más volt, mint azok a nők, akiket az útjába sodort a sors. Először is, végtelenül becsületesnek látszott, és Camelia ezzel a tulajdonsággal, legalábbis rendőrként, csak ritkán találkozott. Plusz, teljesen védtelen volt, ennélfogva nagyon sebezhető. Hogy megjárta például ezzel az Ed Vincenttel is. Aki, isten tudja csak, hogy mit, de olyasmit tett, vagy olyasmire készült, ami miatt valakik meg akarták ölni.

Camelia, személy szerint, lefogadta volna, hogy félresikerült üzleti tranzakció vagy pénz áll a dolog hátterében. Vagy nő. Pénz és szex. A legtöbb bűntény erre a két dologra vezethető vissza. Ezt bizonyította a rendőrségnél összegyűjtött, huszonhat éves tapasztalat.

– Van gyereke? – kérdezte Mel, miközben jó étvággyal a szájába dugott egy pirosra sült szalonnadarabot. Ennél jobbat, legalábbis úgy érezte, hetek óta nem evett.

– Van. Négy. – És büszke apa módjára sorolni kezdte a neveiket: Gianni, Daria, Julio és Maria. Igazi olasz és Puerto Ricó-i egyveleg – tette hozzá.

– Lefogadom, hogy van magánál néhány fénykép – mondta Mel, és mosolyogva nézte, ahogy Camelia előkapja a zsebéből a levéltárcáját.

– Ő a legidősebb, Gianni. Bostonban tanul, a műszaki egyetemen. Hamarosan végez. Daria a *The Today Show* gyártásvezető asszisztense. Julio, akit csak Julesnek hívunk, elsőéves a Rutgersen. És ő a legkisebb, Maria. Tizenhat éves, és még nem tudja, mit kezdhetne az életével.

Mel alaposan megnézte a fényképeket. Nem felületesen, ahogy a legtöbb ember tette volna egy idegen gyerekeivel. – Gyönyörű családja van. Joggal büszke rájuk, Camelia nyomozó.

– Marco – javította ki a férfi.

Egy hosszú pillanatra összekapcsolódott a pillantásuk. Mel arra gondolt, hogy nem érti ugyan a férfit, de határozottan kedveli. Camelia meg arra, hogy ők ketten nagyon különböznek, ugyanakkor, valahol mélyen, megérintette a nő, és ez zavarta egy kicsit.

– Nekem is van egy kislányom, Riley – mondta Mel, majd ő is előhúzta a táskájából a tárcáját, és ő is megmutatta a lánya fényképét Cameliának. – Tavaly készült – fűzte hozzá. – Most hiányzik a két első foga. – Elmosolyodott, ahogy felvillant előtte a kislány fogatlan, pimasz kis arca. Ó, istenem, még nem is telefonált neki… Harriet nagyon dühös lehet.

– Csinos kislány – mondta a rendőr. – Olyan, mint maga.

Mel elfintorította az arcát. – Köszönöm, uram, ön igazán kedves, de a „csinos” jelző eddig minden rólam készült személyleírásból kimaradt.

A férfi eltűnődött a tréfásnak szánt megjegyzésen, aztán csak ennyit mondott: – De a „szép” biztosan nem maradt ki, Miss Melba.

Döbbent csend követte a szavait. Végül Mel volt az, aki megszólalt. – Ha nem tudnám, hogy nem igaz, azt hinném, hogy flörtöl velem, Camelia nyomozó – mondta széles mosollyal.

A férfi, meglepetten, hogy élvezi a helyzetet, maga is elvigyorodott. – Férjes asszonyokkal sohasem flörtölök.

Mel megrázta a fejét. – Csakhogy én nem vagyok férjes asszony. Soha nem is voltam. Már terhes voltam, amikor rájöttem, hogy a férfi, akitől Riley fogant, nem elég jó ahhoz, hogy a gyerekem apja legyen. Na, nem mintha ő mellettem akart volna maradni. – Vállat vont. – így elköszöntünk egymástól. Úgy döntöttem, egyedül nevelem fel a lányomat. Minden felelősséget magamra vállaltam. Bár manapság nem én vagyok az egyetlen nő, aki ezt csinálja. Egyre többen leszünk – magyarázta, mit sem törődve a férfi arcára kiülő döbbenettel. – Jobb egyedül, mint egy rossz apával, akinek örökké bottal üthetjük a nyomát. Mi a véleménye?

A férfi bólintott. – Azt hiszem, igaza van. Bár én ebben a vonatkozásban elég ódivatú vagyok.

– Milyen asszony a felesége? – kérdezte Mel, majd ösztönösen átnyúlt az asztalon, és letört egy darabot a férfi pirítósából. – Hm… finom.

– Tessék, egye meg – tolta elé Camelia a tányérját, és intett a pincérnek, hogy vigyen nekik még egy kis kávét. – Claudia? Remek teremtés. Kedves… és nagyon jó ember.

A nő vidám pillantásokat vetett a férfira a csésze pereme felett. – Folytassa. Lefogadom, hogy megőrül érte. Gyönyörű nő, igaz?

Camelia szerényen vállat vont. – Máskülönben hogy lennének ilyen szép gyerekeim? Mert hogy nem a Camelia-géneket örökölték, az teljesen nyilvánvaló.

– Külső vonatkozásban talán nem. De mást is örökölhettek az apjuktól. Például az eszüket. Meg a jó természetüket. És a kedvességüket. – Az utolsó falat pirítóst is eltüntette. – Gondolom, jól megvannak az ágyban is.

Camelia félrenyelte a kávét, mire Mel vidáman felnevetett. – Ugyan, Marco, felnőtt nő vagyok, nekem elmondhatja.

– Oké. Nagyon jól megvagyunk. És megesküszöm az életemre, hogy erről még nem beszéltem senkivel.

– Nos, remélem, Claudia elől azért nem titkolta el. - Lehetetlen nőszemély, gondolta Camelia, és elmosolyodott.

Mel a pirítós morzsáit méregette a tányéron. – Eddel is nagyon jó volt – jegyezte meg csendesen. – Korábban el sem tudtam képzelni, hogy ilyen is lehet egy kapcsolat. Ilyen… szeretettel teli. Mert tudja, Marco, én nagyon szeretem Edet.

– Tudom. Higgye el, tudom. Egy templomban esküdött asszony sem lenne képes ilyen hosszú virrasztásra. És bocsánatot kérek, hogy egyáltalán meggyanúsítottam.

Azt nem árulta el Melnek, hogy hallotta azt a néhány szót, amelyet halálosan sérült szerelmének suttogott éppen a fülébe, amikor ő benyitott. Tulajdonképpen bűntudatot érzett, hogy így történt. Mert akkor, amikor részese lett az intim pillanatnak, olyan oldaláról ismerte meg Melt, amilyenről soha máskor nem lett volna alkalma megismerni. És ettől teljesen új színben látta.

– Az imént azt mondtam, hogy szükségem van a segítségére.

– Bármit megteszek, ezt maga is tudja. – Mel elővett a táskájából egy barnás árnyalatú rúzst, és tükör nélkül végighúzta az ajkain.

– Ez már kész művészet.

– Sokéves gyakorlás eredménye. Nem mintha sokat számítana, amikor olyan pokolian festek.

– Sajnálom, hogy ezt mondtam.

A nő vállat vont. – Valószínűleg nem hazudott. Nem néztem tükörbe, mióta ideértem. De azt hiszem, igaza van. Ha Ed felébred, szépnek kell látnia. És erre csak akkor van esély, ha teszek érte valamit.

– Csak nézzen ki úgy, ahogy általában szokott, és boldoggá teszi Edet.

– Tényleg azt gondolja, hogy fel fog ébredni, Marco? Őszintén.

A nő nagy barna szeme könyörgően nézett a férfira, aki észrevette a pillantásában bujkáló félelmet is. – Nem vagyok orvos, Mel, de azt tudom, hogy elvileg már halottnak kellene lennie. Négy, Sigma félautomatából kilőtt, 40-es kaliberű golyó kipurcantana egy elefántot is. De Ed erős fickó, és ráadásul keményen küzd az életéért. Ezért őszintén hiszem, hogy jók az esélyei.

Mel bólintott, de szorosan összezárt ajkai elárulták, hogy alig bírja visszatartani a könnyeit. – Köszönöm – mondta lágyan. Most már biztos volt benne, hogy kedveli ezt az embert. Tény, hogy kemény fickó, de egy rendőrnek ilyennek kell lennie. A mélységes empátia azonban nem a szakmájából fakad, hanem olasz lelkéből. Mel átnyúlt az asztal

felett, és újra megfogta a férfi kezét. – Lehetünk barátok? – kérdezte bátortalanul.

Camelia bólintott. – Lehetünk.

25

Camelia megitta a kávéját. Aztán idegesen megköszörülte a torkát, és attól kezdve ismét magára öltötte hivatalos modorát. – Ed magánnyomozója elküldte nekem a jelentését, azzal a megjegyzéssel, hogy valamilyen incidens egész biztosan történt a házban. És megerősítette azt is, amit Ed az eltűnt pénzzel kapcsolatban mondott. Na mármost, százezer dollár nem kis pénz, tehát bárki lopta el, azóta biztosan felvitte az isten a dolgát.

Mel üres tekintettel hallgatta a beszámolót. – Mégis, ki lehetett?

– Azt reméltem, hogy erre a kérdésre *maga* fogja megadni a választ.

A nő felnyögött. – Hát még mindig engem gyanúsít? – kérdezte. – Azt hittem, ezen már túl vagyunk.

– Nem. Most már tudom, hogy nem bűnös, de talán tud segíteni az elkövető előállításában. Kezdjük a könyvtárszobában látott holttesttel.

– Mint egy Agatha Christie-regényben. – Ezúttal Camelia nézett értetlenül. – A híres krimiíróról beszélek, biztosan ismeri. Az ő könyveiben is mindig a könyvtárszobában találják meg a holttesteket.

– Akiket rendszerint a komornyik tesz el láb alól.

Egyszerre kezdtek el nevetni, és Mel egy pillanatig úgy érezte, hogy könnyebb lett a szíve. Ha még tud nevetni, talán remény is van… Talán nem hal meg Ed. *Ó, Ed, Ed… Bármit megteszek, hogy segítsek. Bármit…*

– A támadó… – kezdte Camelia.

– Nevezzük inkább gyilkosnak – szakította félbe ingerülten Mel.

– Rendben. Legyen hát gyilkos és támadó… Tudom, hogy sötét volt, és úgy esett az eső, mintha dézsából öntötték volna, és a szél évszázados fákat csavart ki tövestül, ezért nem láthatta jól az arcát… De valamire biztosan emlékszik. A legkisebb apróság is fontos lehet. Rajta, Mel, próbálja felidézni, hogy milyennek látta azt az embert.

A nő hátradőlt, és lehunyta a szemét. Camelia újabb adag kávét rendelt.

Mel az érzékeire koncentrált. Arra, hogy mit érzett, amikor a férfi hozzáért, milyen szaga volt, milyen hangja…

Marco pedig arra gondolt, hogy milyen ártatlannak tűnik a nő, akár egy kislány, bár nem a kislány volt rá a legtalálóbb kifejezés. Vagy mégis? A lába, az ajkai, azok a könnyen remegő ajkak… És a szeme most felpattant, és egyenesen az ő éjsötét szemébe nézett, és – magasságos isten – olyan kerekre tágult a pupillája, mint két hatalmas, aranybarna malátacsepp… Camelia sohasem gondolta magát költőinek, de most csak hasonlatok segítségével tudta megragadni a valóságot.

– Azt hiszem, külföldi lehetett – mondta Mel. – Akcentussal beszélt. Tudja, ahogy a James Bond-filmekben beszélnek a kémek. És erős dohányos lehet, mert nikotin-szagú volt a keze. Majdnem elhánytam magam, azért is engedett el, mert öklendezni kezdtem. Ezt az alkalmat használtam fel arra, hogy a szemébe nyomjam az ujjaimat.

Az biztos, hogy jól megkarmoltam. Bár nem láttam, éreztem, hogy kövér arca volt. Vagy nem is kövér, inkább húsos. És vastag, erős nyaka. Szerintem én elég magas vagyok, de ő magasabb volt még nálam is… úgy két méter körüli lehetett. Iszonyatosan nagydarab ember volt. A keze, amikor hátulról befogta vele a számat, a fülemtől a fülemig ért…

Felsóhajtott, majd ismét hátradőlt. – Ez minden, azt hiszem – mondta nagyon józan hangon, aztán belekortyolt a frissen felszolgált, forró kávéba. – Az az igazság, hogy alig láttam belőle valamit. Mindenhol sötét volt… A házban, a szabadban és a teherautó kabinjában is. Habár… Várjon csak!

Újra becsukta a szemét, és megborzongott. Ami cseppet sem volt meglepő, hiszen azokat a perceket élte újra, amikor azt hitte, hogy eljött számára a vég. Amikor a teherautót a fa felé fordította, a saját fényszóróiból a kabinba is visszaverődött némi fény. A gyilkos még mindig a homlokához szorította a pisztolyt. Elég volt rágondolni, máris végigfutott a hátán a jeges borzongás, amit akkor is érzett. Mintha a halál hideg szele csapta volna meg.

Marco szótlanul nézte a nő arcán legördülő könnyeket. A szeme még mindig csukva volt, és a férfinak úgy kellett visszafogni magát, hogy meg ne ölelje. Mert szerette volna a mellére vonni, és megnyugtatni, hogy most már nem kell félnie, majd ő megvédi, ha úgy hozza a sors. Aztán gyorsan korholni kezdte magát. Ilyen gondolatokat csak egy amatőr engedhet meg magának, nem egy profi! Magasságos isten, hová jutott! Gyorsan belekortyolt a kávéjába, és közben majdnem elégette a száját, de legalább magához tért.

Melnek eszébe jutott, hogy mielőtt lenyomta a gázpedált, gyors oldalpillantást vetett a férfira, aki minden kétséget kizáróan arra készült, hogy megölje őt…

– Úgy nézett ki, mint egy pitbull – mondta nagyon halk, szinte suttogó hangon. – Lapos, kicsit előreugró homloka volt, olyan bikaszerű. Keskeny szeme, szorosan összezárt szája, frissen borotvált arca és sűrű, sötét haja… Öltönyt és nyakkendőt viselt. Emlékszem, meg is fordult a fejemben, hogy mióta hordanak nyakkendőt a gyilkosok?

Felsóhajtott, és megint a szájához emelte a kávéscsészéjét. – Ennél többre tényleg nem emlékszem.

Camelia bólintott. – Kezdetnek ez is elég. Majd elmegyünk a rendőrségi fantomképrajzolóhoz, neki is elmondja ugyanezt, és közös erővel megalkotnak egy számítógépes rekonstrukciót. Aztán kerítünk egy nyelvész szakértőt, akivel megpróbálják kitalálni, milyen akcentussal beszélt a támadó.

– Oké – bólintott Mel lelkesen.

– Most akkor térjünk át Ed Vincentre. Mit *tud* róla, Mel?

A nő elkerekedett szemekkel bámult Cameliára. – Feltételezhetően azt, amit maga is *tud*, nyomozó. Úgy értem, mindenki tudja, hogy kicsoda Ed Vincent. – Még ahhoz is volt ereje, hogy elnevesse magát. – Rajtam kívül. A jelek szerint én voltam az egyetlen, aki nem tudtam, hogy mekkora híre van New Yorkban, hogy ingatlanfejlesztéssel foglalkozik, és hogy rendkívül gazdag… Nekem csak azt tűnt fel, hogy jóképű, és nagyon, de nagyon kedves. Ed jó ember, Marco, ha ezt akarja hallani. El sem tudom képzelni, mi oka lehet annak, hogy meg akarták ölni.

– Márpedig meg akarták. És újra meg fogják próbálni.

Mel fejében megszólalt a vészcsengő. Talpra ugrott. –Vissza kell mennem hozzá.

– Ugyan, nyugi, a kórházban senki sem férkőzhet a közelébe. Az őrök nem engedik meg. Azok sem, akik az ajtó előtt váltják egymást, és azok sem, akik a liftnél. Plusz a kórház elé is állítottunk megfigyelőt. Éjjel-nappal vigyázunk rá, Mel.

Mel fájdalmas sóhajjal visszacsusszant a székére. – Na, jól van. Hogy értette, hogy mit tudok Edről? Mit szeretne hallani?

– Kezdetnek talán azt, hogy *kicsoda* Ed Vincent. A nő megrázta a fejét. – Nem értem a kérdést.

– Akkor kezdjük elölről. Azt szeretném tudni, hogy honnan, milyen családból származik, és milyen életet élt, amikor még nem volt ennyire híres. Ezekre a kérdésekre csak meg tudja adni a választ?

– Annyit tudok róla, hogy szegény volt. *Nagyon szegény*. A mítoszt, hogy családi

örökség útján jutott a vagyonához, a média kreálta köré. Nekem legalábbis azt mesélte, hogy egy kétszobás kunyhóban nevelkedett Tennessee-ben, valahol a hegyekben. Talán Hainstownban. Igen, mintha ezt mondta volna. Büszkén mesélte, hogy apja a saját földjén gazdálkodott. Abból éltek, amit megtermeltek. És volt néhány bátyja meg nővére.

– Ez érdekes – jegyezte meg Camelia. – Ed nem olyan embernek tűnik, aki hátat fordít a családjának, csak mert meggazdagodott. Mi a véleménye?

Mel meglepetten gondolta, hogy Cameliának igaza van. – Tényleg furcsa. És az is, hogy név szerint egyik testvérét sem említette sosem. Kivéve a legidősebbet, akit Mitchnek hívnak. El sem tudom képzelni, hol lakhatnak, vagy hogy tartja-e velük a kapcsolatot.

– Lehet, hogy szétesett a család – jegyezte meg Camelia. – Nem először fordulna elő. Még a legjobbak között sem ritkaság.

– Ez igaz. De Ed nem ilyen. Ő nem haragtartó fajta. Nem beszélve arról, hogy minden rászorulón segít, és szinte folyamatosan jótékonykodik. Nem tudom elhinni, hogy hátat fordított volna saját, szegény sorban élő családtagjainak, amikor az idegenekkel annyira bőkezű.

Camelia józanul nézett maga elé. – Akkor hát – kezdte megfontoltan –, ezt a rejtélyt nekem kell megoldanom. Ami azt jelenti, hogy el kell utaznom Tennesseebe, ebbe a Hainstown nevű porfészekbe. Már ha megtalálom a térképen – tette hozzá vigyorogva.

– Lehet, hogy *Hainsville* volt – tűnődött hangosan a nő. – És ha rajta lesz is a térképen, nem lesz nagyobb, mint egy tűszúrás. Erre mérget vehet. – És ekkor hirtelen derengeni kezdett benne, hogy mire készül Camelia. Arra, hogy felkutassa Ed múltját. A férfiét, akivel ő meg szeretné osztani az életét, és akinek titkai vannak. Amelyeket eddig nem osztott meg senkivel. Még vele sem. – Bár magával mehetnék – búgta vágyakozó hangon.

– Gondolja, hogy a segítségemre lehetne? – kérdezte szándékosan közönyös hangon Camelia, miközben a szájához emelte a kávéscsészét, és azt gondolta: Magasságos isten, itt van az egyetlen nő a földkerekségen, aki talán egyetlen ártatlan szempillaverdeséssel el tudná csábítani, vagy a csücsörítő ajka egyetlen mosolyával, és gyakorlatilag felajánlja, hogy elkíséri…

Magasba törő hegycsúcsok és égig érő fenyőfák között megbúvó rusztikus motelszobák, bársonyosan sötét éjszakák képe suhant el a lelki szemei előtt, amelyeken nem világított más, csak a milliárdnyi mérföld távolságban pislakoló csillagok, meg harmatos reggelek, amikor olyan csábító tud lenni a kellemesen összekuszált, meleg ágynemű. Vett egy nagy levegőt, kiitta a kávéját, és újabb adagot rendelt.

Mel kétkedő képet vágott. – Persze nem hagyhatom magára Edet. Esetleg… – Elhallgatott, mert képtelen volt kimondani, hogy „esetleg meghalhat”, még akkor is, ha tudta, alig van esélye az életben maradásra. Épp azért akart mellette maradni. Hogy ne egyedül kelljen meghalnia. – ...szüksége lehet rám – mondta végül kihívóan.

Camelia megpróbálta összekotorni a maradék eszét. Lemondta a megrendelt kávét, és kérte a számlát. – Az lesz a legjobb, ha mielőbb megpróbáljuk összehozni azt a fantomképet. Aztán kiválasztjuk a legmegfelelőbbnek tűnő akcentust, és meglátjuk, mire megyünk vele. Még az is elképzelhető, hogy elvezet bennünket a gyilkoshoz – mondta kicsit nyersen. – Én közben elmegyek Hainsville-be, körülnézek egy kicsit Ed múltjában, maga pedig itt marad, és mindent megtesz azért, hogy összeálljon egy azonosítást segítő anyag. – Hátratolta a székét, felállt, és kinyújtotta a kezét. – Áll az alku?

– Áll – mondta Mel, és mosolyogva belecsapott a férfi tenyerébe.

Ismét Brotski volt őrségben. Ott állt Ed ajtaja előtt, és prédára várva kémlelte a hosszú, szürke folyosót. Mel arra gondolt, hogy narancssárga forgóival és könnyen piruló arcával túl fiatal ahhoz, hogy rendőr legyen. Ráadásul úgy tűnt, hogy halálosan unja magát; nyilvánvalóan nem ilyennek képzelte a rendőri munkát. Jelenléte mégis megnyugtatóan hatott Melre, mert azt jelentette, hogy míg ő távol volt, nem következett be a legrosszabb, hiszen akkor nem állna őr az ajtó előtt. Ed még él, és Brotskinak az a feladata, hogy megvédje.

– Úgy fest, mint akinek jólesne némi friss levegő meg egy csésze kávé – fordult Mel mosolyogva a fiúhoz. – Tudja, mit? Járjon egyet, én addig átveszem a helyét.

Brotski babakék szeme összeszűkült, az álla megfeszült. – Köszönöm, asszonyom, de szolgálatban vagyok – mondta mereven.

– Jó… rendben. Bocs – motyogta Mel. Hirtelen olyan érzése támadt, mintha ismét ő lenne az elsőrendű vádlott, ezért megpróbált elosonni a rendőr mellett. Már az ajtógombot szorongatták az ujjai, amikor megérezte a nyakán a fiú leheletét, és a következő pillanatban egy kéz nehezedett a kézfejére. Meglepetten fordult hátra.

– Sajnálom, hölgyem, de nem mehet be – közölte szilárd elszántsággal Brotski. – Mr. Vincéntnek ugyanis látogatója van. Kifejezetten azt kérte, hogy ne zavarják.

Mel arca elkomorult, és váratlanul rátört a remegés. – Azt akarja mondani, hogy beengedett valakit, és ez az illető most *egyedül* van odabenn? – Felháborodását suttogássá csitította a félelem. Lehet, hogy *a gyilkos* az, suhant át az agyán a rémisztő gondolat. Vagy bárki, aki ártani akar Ednek.

– Az a valaki Mr. Vincent üzlettársa, asszonyom – magyarázta egy birka türelmével a fiatal rendőr, de a kezét továbbra sem vette le az ajtókilincsről, és Mel biztos lehetett benne, hogy nem fogja beengedni. Ha kell, estig szorítja a kezét, de nem fogja hagyni, hogy elforduljon a gomb. – Mr. Estevez neve az elsők között szerepel azoknak a listáján, akiknek Camelia felügyelő engedélyezte a látogatást.

Mel türelmetlenül elfordult. – Nos, remélem, hogy Mr. Estevez fényképes okmányokkal igazolta magát.

– Igen, asszonyom – felelte Brotski olyan egyenességgel, hogy Mel, ha nem ilyen komoly a helyzet, biztosan elneveti magát.

Ehelyett vágyakozó pillantást vetett az ajtóra. – Vajon miért akart kettesben maradni Eddel? Nincs olyan állapotban, hogy beszélgetni lehetne vele.

– Ez csak Mr. Estevezre tartozik, asszonyom.

– Ó, az isten szerelmére, szólítson már Melnek! – mondta a nő egy olyan mélyről jövő sóhaj kíséretében, mintha az egyenesen a cipője orrából érkezett volna, aztán megkérdezte: – Nem bánja, ha pár percre kölcsönveszem a székét? – Érezte, hogy az elfogyasztott koffein ellenére is erőt vesz rajta a fáradtság. Egy perc alatt elbírt volna aludni, még a kemény széken is, ha nem tudja, hogy Mr. Estevez kettesben van odabent Eddel. Miközben ő kívülről őrködik az ajtó előtt, és közben azért imádkozik, hogy ne Mr. Estevez legyen a gyilkos. Aztán eszébe jutott, hogy Camelia személyesen nyilvánította *persona gratának* a férfit, és ettől megnyugodott.

Halvány mosolyra húzódott a szája, ahogy eszébe jutott Marco Camelia. Tényleg olyan volt, mint egy filmbéli rendőr, sötét hajú, sima arcú, kemény, akinek ráadásul igazi aranyszív dobogott a mellkasában. Ugyanakkor gyengéd férj is volt, és szerető családapa, imádta a feleségét és a gyerekeit. *És aki mindezek ellenére határozottan vonzódott Melhez.*

Nyílt az ajtó, és egy magas, ezüsthajú, előkelő úr lépett a folyosóra. Mel egy szemvillanás alatt talpon termett. A férfi meglepetten fordult a zaj felé. – Ön csak Miss

Merrydew lehet – mondta, és üdvözlésre nyújtotta a kezét.

– Mr. Estevez – felelte Mel, és kezet rázott a férfival. Meglepően hűvösnek találta az érintését, mintha a halál üzenetét közvetítette volna felé. És Mel hátán megint végigfutott a hideg. Alig tudta megállni, hogy be ne rohanjon a monitorokkal teli szoba félhomályába a villogó-zümmögő gépek közé, megnézni, hogy a férfi, aki a kezét szorongatja, nem ölte-e meg Edet. – Hogy van? – biccentett fejével az ajtó felé.

– Változatlanul. Még mindig nem reagál semmire. Meséltem neki a cégről, meg az étteremről, ahová időnként szívesen beült, a közös ismerőseinkről… – megcsóválta a fejét. – Semmit sem értem el vele. Talán ön többre lesz képes, Miss Merrydew – tette hozzá élesen megvillanó tekintettel.

– Nagyon remélem.

Az ezt követő kellemetlen csendben alaposan végigmérték egymást. Estevez azon tűnődött, mit láthatott ebben a nőben Ed. És Mel pontosan tudta, hogy ezt gondolja.

– Megkérdezhetem, hol lakik, Miss Merrydew? – kérdezte végül a férfi.

– Hogy érti, hogy hol lakom? – Mel értetlenül bámult Estevezre. – Itt.

A férfi felvonta a szemöldökét. – Azt akarja mondani, hogy kapott a kórháztól egy szobát?

– Nem. Azt akarom mondani, hogy itt lakom, Eddel. Ez legalább megmagyarázta a nő szeme körül sötétlő karikákat, amelyek színükben, legalábbis a döbbent Estevez szerint, nyugodtan versenyre kelhettek volna Van Gogh íriszeivel. Maga sem értette, miért, de megenyhült a nő iránt. – Hiszen akkor aludni sem tud. És a kialvatlanság senkinek sem tesz jót, Miss Merrydew. Pihenésre lenne szüksége. Foglalok magának egy hotelszobát. Ha itt szükség lesz magára, bármikor felhívhatják.

Mel megrázta a fejét. – Ed mellett kell maradnom. Hogy meg ne haljon. – Elhallgatott, majd makacsul még hozzátette: – Nem fogom engedni.

Estevez felsóhajtott. Nagyon jól ismerte ezt az érzést. Azzal, hogy ez a nő itt van Ed mellett, és átpumpálja belé a saját életerejét, talán tényleg életben tudja tartani. –Bárcsak igaza lenne, Miss Merrydew – válaszolta halk, megértő hangon. – De sajnos, mindannyiunk életében eljön az a pillanat, amikor már csak a tudomány segíthet rajtunk. Az orvosok, a nővérek, a gépek és a gyógyszerek tartják életben Edet is.

– A testét talán igen. De én a lelke miatt vagyok itt.

Mel érezte, hogy a szemében gyűlni kezdenek a könnyek. Hatalmas hullámokban tört rá a fáradtság. Megcsuklott a térde, és ha nem ül le rögtön Brotski székére, talán össze is roskad. A fiatal rendőr egy pillantást vetett rá, és elrohant vízért.

– Nagyon sajnálom, Miss Merrydew – mondta Estevez, miközben letérdelt mellé, és színtelen szájához emelte a papírpoharat. – Nagyon nehéz lehet önnek, de szeretném, ha tudná, hogy engem és a családomat is fájdalmasan érint a dolog. Mi lenne, ha hozzánk költözne, míg New Yorkban tartózkodik? Szívesen látnánk.

Vajon értem teszi mindezt? Vagy Edért? Mel nem tudta volna eldönteni. Semmit sem tudott sem Estevezről, sem a családjáról, csak annyit, hogy a férfi Ed üzlettársa, és hogy Camelia jóváhagyásával van itt. Ennek ellenére majdnem engedett a csábításnak. Annyira vágyott egy puha ágyra, és, be kellett ismernie, a gondoskodásra, hogy már-már rábólintott az ajánlatra. Forró teával és langyos zuhannyal dédelgették volna, és olyan emberek vették volna körül, akik szemmel láthatóan szeretik Edet. De aztán eszébe jutott, hogy miért van itt…

– Köszönöm, Mr. Estevez, ez nagyon kedves öntől, de jól vagyok. És ha nem bírom tovább, még mindig elmehetek Ed lakására. Ott, ha nincs is velem, közel érezhetném magamhoz, és talán pihenni is tudnék egy kicsit.

Estevez szemöldöke a magasba szaladt. – A tetőtéri lakásról beszél? Van hozzá kulcsa egyáltalán?

– Persze. Edtől kaptam, ö pedig, cserébe, megkapta az én Santa Monica-i házam kulcsait. – Elmosolyodott, amikor felidézte magában a kulcscsere pillanatát. – Azt hiszem, ő kötötte a rosszabb üzletet.

Estevez a bőkezű részvénycsomag-átírásra gondolt, majd a tetőtéri lakást nyitó kulcsra. Ez a furcsa kis nő vagy nagyon nagy intrikus, vagy sokkal többet jelent Ed számára, mint azt bárki hitte volna.

– Ahogy gondolja – mondta síri hangon, majd udvariasan meghajtotta a fejét, kezet rázott Mellel, és elköszönt.

Igazi úriember, gondolta Mel, miközben a peckesen távolodó alakot nézte. *Egy jóképű úriember.* Az ő déli szépséget megtestesítő mamájának biztos nagyon tetszene.

Pokolian érezte magát. Ugyanakkor Ed volt az, aki gépekhez, katéterekhez és monitorokhoz kötve küzdött még mindig az életéért, és ezt egy percig sem tudta elfelejteni. Óvatosan bekukucskált az ajtónyíláson.

Ed ugyanúgy nézett ki, mint amikor utoljára látta: arca sápadt volt, és beesett, és változatlanul csukva volt a szeme. Még mindig gép lélegzett helyette, és ott, ahol az elektródákat rákapcsolták, leborotválták a mellkasát. A szakállát is levágták, most rövid borosta sötétlett a helyén. Milyen fura, gondolta Mel, hogy bizonyos életfunkciók akkor is működnek, amikor az emberből kiröppenni készül az élet. Halkan elfoglalta a helyét az ágy mellett, és az ujjai közé fogta a férfi hideg kezét. Gyengéden masszírozni kezdte, abban bízva, hogy mozdulataival serkenteni tudja a lelassult keringést.

Ed nyugtalanul dobálni kezdte magát, és Mel félreállt, hogy utat adjon az ágyhoz siető nővérnek. A nővér ellenőrizte a gépeket meg az Edet életben tartó csöveket és katétereket. Mel semmit sem szeretett volna jobban, mint egyedül ápolni a férfit. Megmosdatni, megetetni, és a karjaiban tartani. Olyan gyengéden bánt volna vele, mint egy kisbabával.

– Nyugtalan – állapította meg a nővér a nyilvánvalót.

Mel elkapta a nő helytelenítő tekintetét, és elfordította a fejét. Nem fogja hagyni, hogy ez az őrmestereket is megszégyenítő némber kidobja innen. Ha kell, örökre itt marad. Ha mást nem csinál, legalább fogja a férfi kezét, és megpróbálja életben tartani. Attól félt, ha pár pillanatnál hosszabb időre elengedi a jéghideg ujjakat, elszivárog az élet a férfiból, és ott hal meg, a szeme előtt.

– Egyedül kellene hagyni, hogy pihenhessen – jegyezte meg nyomatékosan a nővér, de hát dr. Jacobs személyesen engedélyezte ennek a nőnek, hogy a beteg mellett maradjon, így az ápolószemélyzet semmit sem tehetett.

Itt marad velem, gondolta Ed. *Áldja meg az isten. De mi lesz Riley-val? Biztosan hiányzik neki az anyja, nincs jogom itt tartani…* A lepedő tonnás súllyal nyomta a lábát, ezért türelmetlenül mocorogni kezdett. *Riley,* gondolta. *Akár az én kicsi lányom is lehetnél, az én saját gyermekem. És talán testvéreid is születhetnének, és akkor nem lennél egyedül. Csakhogy még meg sem kértem a mamád kezét…*

Vajon miért nem? Amikor mindent szeretek benne, azt, ahogy kinéz, a nevetését, a gyerekét, sőt még a kutyáját is… Most rögtön megkérném, hogy legyen a feleségem, ha nem lenne ez az átkozott cső a torkomban, és ki tudnám nyitni azt a mamlasz számat. Itt és most azt mondanám neki, hogy: Zelda Merrydew, szeretlek, és azt akarom, hogy gyere hozzám feleségül. ..

De tudta, hogy előbb el kellene mondania néhány dolgot önmagáról. Hogy Zelda pontosan megtudhassa, ki is ő. Mire számíthat, ha a felesége lesz. Tudnia kell, ki rejlik valójában a manhattani nagyvállalkozó álarca mögött…

Életében kétszer került ennyire közel a halálhoz. Az első alkalommal egy előre kitervelt gaztett következtében. Másodszor egyszerűen nem tudott kitérni előle. De mindkét alkalommal sikerült legyőznie a kaszást. Vajon sikerül-e harmadszor is?

Ed sokáig dobálta magát. Mel számára óráknak, napoknak, sőt heteknek tűntek a tehetetlen pillanatok.

– Meg kell kérnem, hogy rövid időre hagyja el a szobát – mondta fagyosan a nővér. – Hamarosan itt a vizit ideje, és szeretném rendbe tenni a beteget, mire az orvos ideér.

Mel tudta, hogy a nővérnek igaza van, vannak dolgok, amelyek végignézésével megsértené azt a kevés méltóságot, ami a férfiban megmaradt: a katétercsere, a vérvétel és a test lemosása személyes dolog. Még akkor is, ha arról a testről van szó, amely nem is olyan régen még szenvedélyesen szeretett…

Megindultan kiment a folyosóra. Alig vette észre az ajtó mellett ülő új őrt. Aztán összeszedte magát, odament a fizetős telefonhoz, és felhívta az otthoni számát.

– Halló? – Riley vékony hangja kimondatlan kérdésekkel volt tele.

Bármi történt, bármilyen szomorú volt is, a lánya hangja semmi máshoz sem fogható boldogsággal töltötte el Melt. Ez mindig így volt, és ezen semmi sem változtathatott. Ez a legszebb abban, hogy az ember szülő lehet, gondolta hálásan Mel. A legnehezebb pillanatokban is ott volt neki Riley.

– Szia, kicsim, anya vagyok.

– Jaj, mami, annyira vártuk már a hívásodat!

– Sajnálom, életem, de nem volt egy szabad pillanatom. Arra sem volt időm, hogy telefonáljak, aztán meg el is felejtettem… Nem mintha nem gondoltam volna *rád*, csak az a helyzet, hogy…

– Tudom, mami, nincs is semmi baj. Jól van Ed?

A kislány olyan megértőnek, olyan felnőttesnek tűnt, hogy Mel majdnem elsírta magát. De nem akarta, hogy az Eddel történtek miatt Riley-nak a szükségesnél korábban kelljen felnőnie, és főleg nem akarta olyan dolgokkal terhelni, amiket a hétéves kisgyerek nem vagy csak nehezen tudott volna megemészteni.

– Ed megvan, szívem, sőt egész jól tartja magát. De hát tudod, hogy milyen nagy, és milyen erős…

– Persze, mami, tudom, de a tévéhíradóban azt mondták, hogy még mindig kómában van. Ez azt jelenti, hogy beszélgetni sem tudtok?

Mel sóhaja valahonnan a gyomra mélyéről tört elő.

– Azt, szívecském.

– De anya, nem lehet, hogy Ed hallja, amit mondanak neki? Mert ha szerinted hallja, akkor megkérlek, hogy adj át neki egy üzenetet. Azt, hogy nagyon szeretem. És ha jobban lesz, részt vehet a vasárnapi programjainkon. Bármikor, bármin, amihez kedve van. Érted, anya? *Bármikor*. Ugye, megmondod neki?

Mel maga előtt látta a kislányt, ahogy ezt mondja: fontoskodva a fülére szorítja a kagylót, és miközben az ujjával a haját tekergeti, amúgy is nagy, barna szeme még jobban kitágul, és igenlő válaszért esedezik. Olyan pillanat volt ez, amit Mel, már most tudta, nem fog elfelejteni soha. Riley először mondta ki hangosan, hogy szereti Edet, és ennek bizonyságául olyasmit ajánlott neki, amit addig

nem ajánlott fel senkinek: hogy megosztja vele az anyjával töltött, értékes kincsként dédelgetett vasárnapokat. És kétszer is megkérte Melt, hogy tolmácsolja neki az üzenetét. Hát hogyne tolmácsolná, amikor Riley talán el tudja érni azt, amit neki nem sikerült… vagy keresetlen szavaival talán mosolyt csal Ed ajkaira.

A könnyein át megígérte Riley-nak, hogy át fogja adni az üzenetét, amint visszamegy Ed szobájába.

– Mert itt vagyok a kórházban, életem, csak kijöttem a folyosóra, hogy felhívjalak. Nagyon hiányzol, kicsim. Gyűlölöm, hogy nem vagy itt velem.

– Én is gyűlölöm, hogy nem vagy itt, mami – válaszolta Riley azon az elvékonyult hangon, amellyel a sírását próbálta mindig palástolni.

0, istenem, gondolta Mel kétségbeesetten. Nincs jogom ezt tenni vele. Otthon kellene lennem, a kislányom mellett. De hogy hagyhatnám itt Edet? Sehogy… Ugyanakkor Riley-t sem hozhatom ide… Nincs jogom arra kényszeríteni, hogy itt virrasszon velem egy haldokló ágyánál…

– Az iskolában minden rendben van, életem? – kérdezte, abban bízva, hogy sikerül semleges területre terelnie a beszélgetést.

– Persze. Ha nem számítom, hogy Jason Mason az őrületbe kerget. Örökké ott lóg a nyakamon, és mellém akart ülni még az ebédlőben is – méltatlankodott Riley olyan hangon, hogy Melnek nevetnie kellett.

– Biztosan szerelmes beléd, szívem. Képtelen ellenállni a nagy barna szemednek meg a gyönyörűséges vörös fürtjeidnek.

– Utálom a vörös fürtjeimét. Kivasaltatom és aztán kiszőkíttetem a hajamat. És akkor pontosan úgy fogok kinézni, mint egy igazi kaliforniai cicababa.

– Aha. És akkor főszerepet kapsz majd a *Baywatchban.* Más már nem is hiányzik nekem. Kösz, haver.

Riley vihogni kezdett, Mel pedig megkönnyebbülten felsóhajtott. – Aztán vigyázz magadra, lányom, hallod? –mondta, most már mosolyogva. – Hiányzol, szeretlek, és hamarosan találkozunk. Mondd csak, nincs ott a közeledben Harriet?

– De igen. Itt kagylózik, közvetlenül mellettem. Szia, anya, én is nagyon szeretlek! Adom Harrietet – mondta vidáman, de hirtelen elkomolyodott. – Ugye, nem felejted el átadni az üzenetet?

– Nem, életem. És biztos vagyok benne, hogy Ed örülni fog neki.

– Szeretlek, mami – kiáltotta Riley, mert Harriet közben kivette a kezéből a kagylót.

– Nos? – kérdezte síri hangon.

– Látom, nem vagy beszédes kedvedben – jegyezte meg csípősen Mel.

– Talán azt szeretnéd, hogy bővebben is kifejtsem a kérdést, amikor pontosan tudod, hogy mire gondolok? Családi ügyről van szó, tehát ne okoskodj, hanem felelj a kérdésemre. Pozitív szemléletű választ várok.

– Még él. Ez a legtöbb, amit elmondhatok. – Hogy megtörje a hosszúra nyúló, kellemetlen csendet, Mel gyorsan beszámolt Harrietnek Ed állapotáról.

– Szóval semmi jó – vonta le Harriet a végkövetkeztetést, amivel Mel csak egyetérteni tudott. – Akarod, hogy odamenjek? – kérdezte Harriet. – Bár csak morális támogatást tudok ajánlani.

– Kösz, de romokban heverő nőkből egy is bőven elég Ednek. Kettővel biztosan nem tudna mit kezdeni. És én most tényleg ramaty állapotban vagyok. Utoljára otthon hunytam le a szemem.

– Akkor az lesz a legjobb, ha gyorsan ágyba bújsz. –Harriet hangjába jó adag aggodalom vegyült. – Sem Ednek, sem magadnak nem használsz azzal, ha tönkreteszed magad.

A kimerültség úgy fogta körül Melt, mint a sűrű köd. Tudta, hogy Harrietnek, Esteveznek, Cameliának egyaránt igaza van. Így nem folytathatja tovább. Lecsúszott a padlóra, és hátát a falnak támasztva megpróbálta a fülénél tartani a telefont. De közben majdnem lecsukódott a szeme.

– Vigyázz Rileyra, Harr. Helyettem is.

– Ezt nem kell kérned, ez természetes. Maradj, ameddig úgy látod, hogy maradnod kell. Mindketten szeretünk, Mel.

Mel visszatette a helyére a kagylót. Még ahhoz is fáradt volt, hogy elsírja magát. Valahogy felállt, és végigvonszolta magát a hosszú, üres, némaságba burkolózó folyosón. Sem az ajtó mellett posztoló rendőrt nem vette észre, sem a kórteremben foglalatoskodó nővért. Egyenesen Ed ágyához lépett, a férfi fölé hajolt, és megfogta a kezét.

– Riley üzenetet küldött neked, Ed. Először is azt kell megmondanom, hogy nagyon, de nagyon szeret. Másodszor azt, hogy szívesen lát a vasárnapjainkon. Bármikor csatlakozhatsz hozzánk, ha te is úgy akarod. Mit szólsz hozzá, életem? Hát nem nagyszerű? Riley szeret téged. És én is. Csak ennyit akartam mondani.

Ed azonban meg sem mozdult. Egyetlen izomrándulással sem jelezte, hogy hallotta volna Mel szavait.

Mel magába roskadtan nézte a csizmája orrát, aztán kibotorkált a kórteremből. A kórház előtt fogott egy taxit, és a Vincent-toronyhoz vitette magát, az Ötödik sugarúira.

Ed tetőtéri lakását az elhagyatottság levegője lengte körül. Nem volt rózsaillat, nem szólt andalító zene, és nem vibrált a falak között egy varázslatos éjszaka ígérete. Mel végigfeküdt az érintetlen ágyon, és lehunyta a szemét. Az, hogy nyomban elaludt, enyhe kifejezés. Valósággal körülölelte a kábulat. Olyan érzése volt, mintha lelökték volna valahonnan. Egyre sebesebben zuhant a mély felé. Utolsó gondolata az volt, hogy ilyesmit érezhet Ed is. Aztán átadta magát az öntudatlanságnak.

28

Melt a telefon berregése ébresztette öntudatlan álmából. Szemét szorosan összezárva a kagyló után nyúlt, de mivel nem találta ott, ahol általában lenni szokott, erőlködve felnyitotta a pilláit, és hogy ne bántsa az éjjeli lámpa tompa fénye, kezével ernyőt formált a szeme fölé.

De a lámpáról kiderült, hogy nem az ő lámpája, az ágyról, hogy nem az ő ágya, és a telefoncsörgésről, hogy nem az ő telefonja csörög…

Aztán hirtelen minden az eszébe jutott. *Szentséges isten, biztosan a kórházból keresnek… Ó, Ed, várj… ne menj el… mindjárt ott leszek…*

Az ereiben szétáramló adrenalin szabályosan kilökte az ágyból. A telefont keresve vadul körülnézett. De sehol sem látta a készüléket. Csak a csörgését hallotta továbbra is. *Ó, istenem, istenem… Ed szerelmem, életem, mindenem…*

Ekkor eszébe villant valami. Ed ki nem állhatta, ha a hálószobájában csörgött a telefon, így gondoskodott róla, hogy ez sohase fordulhasson elő. Egyszerűen száműzött a szobából minden készüléket, mondván, hogy őt senki se zaklassa az éjszaka közepén. Az üzleti ügyek várhattak reggelig is. *De a kórház nem.* Mel keresztülviharzott a padlásnyi nappalin, és felkapta a nehezen megtalált telefont…

A csörgés ugyanabban a pillanatban abbamaradt.

Jézusom! Kimerülten a kanapéra roskadt. Keze annyira reszketett, hogy majdnem kiesett belőle a kagyló, s az ajka remegését csak úgy tudta megállítani, hogy beleharapott. Nem omolhat össze, egy ilyen nehéz, égetően fontos pillanatban semmiképp. Sőt nagyon is észnél kell lennie. Fel kell hívnia a kórházat. Mégpedig azonnal.

Aztán megint megszólalt a készülék. Mel már az első nyikkanásra felkapta a kagylót.

– Mel! Maga az?

Keserves nyögéssel engedte ki a visszatartott levegőt. –Ó, istenem, hát maga az,

Camelia. Mi történt? Csak nincs valami baj? Eddel történt valami?

A férfi gyorsan elvágta a kérdésáradatot. – Ed úgy van, ahogyan hagyta. Én maga miatt aggódtam. Huszonnégy órája eltűnt a szemünk elől. Senki sem látta, senki sem tudta, hogy hol van…

Huszonnégy órája… Ennyi időre egyedül hagyta Edet. Bármi megtörténhetett volna közben. Bármi… De szerencsére semmi sem történt. Mel hangosan dobogó szívére szorította a kezét, abban bízva, hogy így elfojthatja a mellkasában dübörgő hangokat.

– Három órája folyamatosan hívom. Már azon voltam, hogy odamegyek, és betöröm az ajtót. – Camelia hangja most már nyugodtabb volt. – Máskor ne ijesszen meg ennyire – tette hozzá egészen lágyan.

Mel úgy szorította a füléhez a telefont, mint egy életmentő kötelet. – Nincs semmi baj, ne aggódjon. Jól vagyok. Csak egy kicsit kimerültem. Azaz talán nem is kicsit.

– Lefogadom, hogy most új nőnek érzi magát.

A férfi hangjában bujkáló mosolytól Mel is elmosolyodott. – Bár úgy lenne – vallotta be őszintén. – Talán ha lezuhanyozom, és iszom egy csésze kávét…

– Nem lenne kedve velem kávézni? Van néhány dolog, amit szeretnék magával megbeszélni.

– Persze. Természetesen. – Hirtelen megpillantotta magát a tükörben, és elfintorodott. – Csak adjon egy fél órát.

– A Negyvenkilencedik utcában, az Ötödik sugárút és a Madison között van egy kis bisztró. Ott várom.

Mel beviharzott a kis füstös bisztróba. Ugyanitt vacsorázott Eddel is azon a varázslatos, hóeséses éjszakán, amelyen először szeretkeztek. Azzal a vad, szenvedélyes, látványos, mókás, erotikus szerelemmel. Az arcára kiülő mosoly még most is ennek az ölelkezésnek az emlékét őrizte, amely nemcsak a testén hagyott örökös nyomokat, hanem erotikus képek formájában mindörökre beírta magát az elméjébe is.

Nem Camelia volt a bisztróban az egyetlen férfi, aki felkapta a fejét, amikor belépett. Volt valami benne, ahogy felborzolt szőke hajával ott állt az ajtóban, talán már abban, ahogy állt, magasan, egyenes háttal, mégis kecsesen. Olyan átkozottul szexi volt, hogy Cameliának elállt a lélegzete. Úgy vélte, kétszer is meg kell gondolnia azt, amit mondani akart.

– Hát itt van. – Mel rámosolygott a férfira, azzal a széles, szívből fakadó mosollyal, amellyel már korábban is lehengerelte. Bőre ismét a régi aranyszínben ragyogott, csak úgy áradt belőle a megszokott georgiai üdeség. Egy kiadós alvásra volt csak szüksége, gondolta Camelia. Mint egy kisgyereknek.

A férfi udvariasan kihúzta neki a széket, majd miután mindketten leültek, intett a pincérnek, aki már hozta is a kávét.

Az asztal pici volt, összezsúfolódva ültek. Mel a könyökére támaszkodott, és még mindig mosolygott. Olyan közel volt egymáshoz az arcuk, hogy Camelia meg tudta volna csókolni. Bár ilyesmi meg sem fordulhatott volna a gondolatai között.

– Sokkal jobban néz ki – jegyezte meg visszafogottan. Mel bólintott, amitől táncra perdültek a fején a tépett, frissen mosott tincsek. – Az alvás meg a zuhany mindig használ – válaszolta. – Ha nem is vagyok szívdöglesztő formában, határozottan jobban érzem magam.

Camelia arra gondolt, hogy még a szívdöglesztőnél is jobb formában van, de nem szándékozott vitát nyitni a kérdésről. Főleg így nem, hogy az orrát megcsapta a nő testéből áradó enyhe rózsa-, esetleg jázminillat. Ami, állapította meg némi bűntudattal, egész másként hatott az érzékeire, mint a Claudia által annyira kedvelt Arpége, és legalább annyira imádta. Némán felnyögött. Lehet, hogy át kellene kérnie magát egy másik ügyhöz,

vagy valamilyen módon elérni, hogy más valaki kapja az Ed Vincent ellen elkövetett gyilkossági kísérletet.

Hátrasimította egyébként is sima, fekete haját, kiegyenesítette ezüstszürke nyakkendőjét, megkeverte a kávéját, aztán ennivalót rendelt a pincérnél. Magának sonkás-sajtos szendvicset rozskenyérből, Melnek pedig szalonnástojásos szendvicset császárzsemléből. Mel nevetve megjegyezte, hogy a férfi úgy gondoskodik róla, mint egy igazi apa.

– Az is vagyok. Marco Camelia, mindenki apukája – vigyorodott el a férfi.

– A ma reggeli *Posfoan* nem így jellemezték – válaszolta hirtelen elkomolyodva Mel. – A taxiban olvastam, idefelé jövet. Ott valami olyasmit írtak magáról, hogy a legjobb, egyben a legkeményebb rendőr New Yorkban, és ha valaki képes megtalálni Ed Vincent támadóját, az csakis maga lehet.

Camelia, még mindig a kávéját kevergetve, eltűnődött a hallottakon. – Remélem, igazuk van – mondta végül.

Eddig ugyanis egyetlen nyomot sem találtak, ami legalább sejtetni engedte volna, hogy ki állhat a bűntény hátterében. Vagy hogy miért akarták megölni Edet. A tengerparti ház falában elhelyezett széfben csak pénz volt, megközelítően néhány százezer. Camelia hajlamos volt elhinni, hogy Ednek igaza volt – annak, aki szegénynek született, szüksége lehetett az efféle anyagi biztosítékokra.

Mel érezte, hogy kihagy a szíve. Teljes egészében megbízott Cameliában, akinek a megjegyzéséből most azt szűrte ki, hogy valami baj csúszott a számításba. Megragadta a férfi karját, és idegesen végigmérte. – Azt akarja mondani, hogy nem tudja megtalálni a támadót? Miért? Valaki csak ismeri. És biztosan van valaki, aki tudja, hogy ki akarta megölni Edet.

– Itt nem az a fő kérdés, hogy ki, hanem az, hogy *miért* – jegyezte meg csendesen Camelia. – A legnagyobb baj az, hogy egyelőre nem a ló van elöl, hanem a kocsi. És az ügyet csak akkor tekinthetjük megoldottnak, ha meg tudjuk fordítani a fogatot. Ha meg akarjuk találni a gyilkost, Mel, meg kell ismernünk Ed Vincent múltját.

A *gyilkos* szó szíven ütötte Melt. – Ed még él – jegyezte meg harciasan.

– Igen, sőt a ma reggeli hírek szerint stabilabb az állapota, mint eddig bármikor. A kómából még nem jött ki, és a neheze még egyértelműen hátravan, de tartja magát, és ez is valami.

Mel fél órával korábban ugyanezt a tájékoztatást kapta telefonon. – És ez jó hír? – kérdezte kétkedő hangon, mert ő, a lelke mélyén, ennél sokkal többre számított. Valami olyasmire, hogy Ed felébredt, és őt akarja látni.

– Jobb, mint az eddigiek. – Camelia csak ennyit bírt mondani. – És némi időt nyerünk vele.

– És végre rendezni tudjuk a sorainkat – tette hozzá Mel.

A pincér kihozta és az asztalra tette a rendelésüket. Megkérdezte, kérnek-e még valamit, aztán újratöltötte a csészéiket, és távozott.

– Huszonnégy óra alvás hosszú idő. Biztosan megéhezett – jegyezte meg Camelia, bár ő maga, a legnagyobb meglepetésére, egyáltalán nem érezte éhesnek magát. Ugyanakkor élvezettel nézte, ahogy a nő habzsolni kezdte a szendvicsét. Ráadásul úgy látta, hogy minden falattal erősebb, magabiztosabb lesz, végül majdnem teljesen visszatért belé az élet. Most már egyáltalán nem hasonlított arra a színtelen verébre, akivel alig egy nappal korábban a kórház melletti étterembe beült.

– A legjobb helyekre viszem magát – mondta, és ő is beleharapott a szendvicsébe.

– Ez az én formám – válaszolta dévaj mosollyal Mel. –De azt hiszem, az én hibám. Valahogy senkit sem tudok rávenni, hogy, mondjuk, a Le Cirque 2000-be vigyen. Talán az öltözködésem lehet az oka. Meg az, hogy nem húzok harisnyát a csizmámhoz.

Bizonyságként előhúzta az egyik lábát az asztal alól. A fekete fordított bőr bokacsizma sarka legalább tíz centivel megnövelte amúgy is tekintélyes magasságát. Meztelen lába még őrizte kaliforniai barnaságát, és a valósnál is hosszabbnak tűnt a rövid szoknya miatt, amihez fehér, testhez simuló pólót és fekete bőrdzsekit viselt.

– Nekem semmi kifogásom ellene. – Camelia alig tudta levenni a szemét a látványról. Végül megadóan harapott egyet a szendvicséből.

– És ízlésesnek találja? – kérdezte Mel jellegzetes, fültől fülig érő mosolyával, aminek láttán alig tudta megállni az ember, hogy ne mosolyogjon maga is vissza. – A barátnőm, Harriet szerint hiába nevelkedtem délen, folyamatos ízlésficamban szenvedek.

– Erről jut eszembe, megtaláltam a térképen Hainsville-t. Nem Hainstown, ahogy először mondta, a második tipp volt a helyes. És abban is igaza volt, hogy csak egy tűszúrásnyi pont jelöli, bár abból, amit hallottam róla, csak látszólag jelentéktelen ez a tűszúrás. A valóságban egy kis virágzó üdülőváros, golfpályákkal, szórakozóhelyekkel és egyéb, hasonló létesítményekkel.

Mel felvonta a szemöldökét. – Mit gondol, van valami köze Ednek ehhez a virágzó állapothoz?

Camelia vállat vont. – Végül is – mondta két harapás között – ingatlanfejlesztéssel foglalkozik. Elképzelhető, hogy benne van a keze. De kapcsolatba léptem a helyi rendőrséggel, és ők azt mondják, hogy a városban szinte az összes ingatlan egy Hains nevű férfié.

– Huh… Most már értem. Ezért hívják Hainsville-nek. – Mel közben megette szalonnás-tojásos szendvicsét, és mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, a férfi sonkás-sajtos szendvicsébe is beleharapott.

Mintha születésünk óta ismernénk egymást, gondolta Camelia. – Ugyanakkor – folytatta, és közben le nem vette a szemét a nőről – a rendőrök még sohasem hallottak Ed Vincentről. Teljesen ismeretlen számukra a név.

– Ez is érthető – bólintott Mel. – Senki sem lehet próféta a saját hazájában. Miért pont Ed lenne az?

Camelia elgondolkozott a megjegyzésen, aztán mosolyogva csak ennyit mondott: – Oké, de Ed mégiscsak ott nőtt fel, Hainsville-ben, igaz, hogy csak egy kétszobás kunyhóban, de attól még ismerhették volna. Főleg, ha ott járt iskolába is. Hogy lehetséges akkor, hogy sehol sem tudunk a nyomára bukkanni?

Mel kétkedő pillantást vetett Cameliára. Lehet, hogy Ed hazudott? Elcsüggedt még a gondolattól is. De nem, mondott ellent önmagának, Ed sohasem traktálta volna hazugságokkal. De most már bizonyosnak látszott, hogy az élete jóval bonyolultabb volt annál, mint amit elmesélt.

– Lehet, hogy mégiscsak gazdagnak született, és örökség útján jutott a vagyonához – folytatta a találgatást Camelia. – Talán csak jobb színben akart feltűnni maga előtt.

Mel megrázta a fejét, összeszorította a száját és bosszúsan összevonta a szemöldökét. – Nem – mondta határozottan. – Én hiszek Ednek.

– Akkor bizonyára Hainsville-ben hazudik valaki. –Camelia sötét szeme rövid időre összefonódott Mel malátaszínű pillantásával, amely harciasan megvillant.

– Akkor, az ördögbe is – csapott az asztalra olyan erővel, hogy felborultak a poharak, és tartalmuk Camelia makulátlan szürke nadrágjára folyt –, elmegyünk Hainsville-be, és kiderítjük, hogy ki az! – kiabálta.

Mel a kórházi ágy szélén ült, és Ed kezét fogta. A férfit nézte, és közben azért fohászkodott, hogy nyissa ki a szemét, de bármennyire szerette volna, nem történt meg a csoda. Egyre nehezebb lett a szíve.

– Tegnap éjjel az ágyadban aludtam, életem – mondta, miközben masszírozni kezdte Ed karját, abban bízva, hogy előbb-utóbb érkezik valamilyen reakció a gyengéd érintésre. – Nélküled. A varázslatos szerelmünk nélkül. Melegség nélkül. Amint letettem a fejem a párnádra, feneketlen, mély álomba zuhantam. Az volt az utolsó gondolatom, hogy valami ilyesmit érezhet Ed is. És ő is ilyen helyen járhat. Még az is felmerült bennem, hogy az álmainkban esetleg találkozunk. – Szomorúan megcsóválta a fejét. – De nem volt álom. Nem volt más, csak a mélységet kitöltő feketeség. Veled is ez történik, Ed? Ott lebegsz, a nagy semmiben?

Nem, akarta kiáltani a férfi. *Nem, nem, nem. Tudom, hogy itt vagy. És szeretném megmondani, hogy szeretlek, de valamiért nem tudom… Ó, bébi, ne hagyj el… ne mondj le rólam. Ne engedd, hogy reménytelen esetként kezeljenek. Hiszen még élek… élek…*

– Ma délelőtt láttam az agyadról készült felvételeket – suttogta Mel. – Az orvos mindent megmutatott rajtuk. Az agy vérellátása gyakorlatilag helyreállt, agyműködés is van, ami azt jelenti, hogy még itt vagy velünk, és remélem, hogy ennél csak jobb lesz a helyzeted. Ami engem illet, sohasem mondok le rólad, drágám. A tiéd vagyok, mindörökre. És nemcsak nekem hiányzol, hanem Riley-nak is. Mondtam, hogy mit üzent? Azt, hogy nagyon szeret, és a jövőben rád is ki akarja terjeszteni a vasárnapokat. Ó, istenem! – mondta halk kuncogással Mel. – Mindent elfelejtek. Még az ilyen apróságokat is, hogy átadtam-e egy üzenetet. Lehet, hogy nem ártana bekapnom néhány gingko-bilobát, az talán felfrissítené az emlékezetemet…

Csak engem ne felejts el, életem… Mindig emlékezz arra, ami köztünk történt. Mást nem is kérek.

– Ed – fordította Mel ismét komolyra a szót. – A rendőr, aki az ügyedben nyomoz… Marco Cameliának hívják. Nos, ez a Camelia kapcsolatba lépett a szülővárosoddal, Hainsville-lel… Ugye, emlékszel rá, hogy egyszer meséltél róla? – Mel a szájába harapott. Hogy kérdezhetett ilyen ostobaságot, amikor tudja, hogy Ed nem emlékszik semmire.

Hát persze hogy emlékszem Hainsville-re… Már hogyne emlékeznék… Bár beszélni nem tudott, a szívébe markolt a félelem.

– Ed, az ottani rendőrök azt mondják, hogy nem ismernek. Hogy Ed Vincent nevű férfi sohasem lakott a városukban. Valaki hazudik, Ed. Én tudom, hogy ez a valaki nem te vagy, és Camelia is hajlik arra, hogy higgyen nekem. Ugyanakkor azt gondolja, hogy ennek a hazugságnak köze lehet a lövöldözéshez. Ezt azonban csak úgy tudja kideríteni, ha elmegy Tennesseebe, a szülővárosodba. Úgy döntöttem, életem, hogy én is vele megyek, és megpróbáljuk megkeresni a gyökereidet. Aztán, ha visszajöttünk, tájékoztatlak a fejleményekről. Rendben?

Ne!, akarta kiáltani Ed. *Eszedbe ne jusson odamenni, Mel. Kérlek… Nem teheted meg, hogy odamész…*

A monitor sípolni kezdett. Mel riadtan felkapta a fejét, a nővér az ágyhoz rohant.

Most nem az a nővér volt szolgálatban, aki a legszívesebben kidobta volna Melt, hanem egy másik, egy sokkal, de sokkal kedvesebb.

– Jól van – biztosította Melt. – Csak egy kicsit izgatott. De legalább mutat valamilyen reakciót.

– És ez jó jel? – kérdezte félve Mel.

– Igen. Meglátja, mindjárt jobban is lesz. Nincs miért aggódnia.

– Talán az lesz a legjobb, ha megvárom, amíg lecsillapodik. Addig megpróbálom befogni a számat. – Azzal újra megfogta Ed kezét, és simogatni kezdte, de a férfi meg sem mozdult. Úgy feküdt, akár egy halott.

Akarattal sem tudott volna megszabadulni az emlékeitől. Még a jelenét is a múltja töltötte ki. És ez a múlt, úgy látszik, most a jövőjétől is meg fogja fosztani. Pedig milyen egyszerűnek tűnt valamikor az élet… Persze akkor még csak hátulgombolós kölyök volt, aki titokban gigantikus álmokat szövögetett.

Ne menj el, Zelda, rimánkodott némán. *Kérlek… nagyon szépen kérlek… Ne menj oda…*

Először a tizennegyedik születésnapján történt, hogy megcsapta a halál szele. Úgy tűnt, hogy egyetlen év alatt vált fiúból felnőtté. A magassága már a százkilencven centit is elérte, kiszélesedett a mellkasa, erősebb lett a nyaka, és a teste, bár megőrizte karcsúságát, jelentősen gyarapodott. A földeken végzett kemény munkától és a téli tüzelő felaprításától új izomkötegek jelentek meg a karjain, és mozgása olyan sima és fürge volt az örökös hegymenetektől, mint egy hivatásos bokszolóé.

Az anyja, Ellin volt talán az egyetlen, aki tudta, hogy nem neki találták ki a mezőgazdasági munkát. Látta, hogy legkisebb fia örökké a könyveket bújja, és gondolatai mindig valahol a távolban járnak, nem a parányi gazdaság körül. Születésnapi ajándékként mégsem könyvet, hanem új inget vásárolt neki Hainsville-ben, a férfiruhaboltban, egy sötétkék kockás flanelt, amelynek színei annyira illettek a fiú szeméhez, és hozzá egy kék farmernadrágot, amely még túl hosszú volt ugyan a gyerek nyurga lábaira, de látni lehetett, hogy két hónap múlva tócsaugró lesz a túlméretezett nadrágból is. És az is nyilvánvalónak tűnt, hogy a következő születésnapján, amikor befejezi az iskolát, el fog menni a farmról. Nekivág annak a nagyobb, teljesebb világnak, amelyről mindig is álmodott.

– Boldog születésnapot, fiam! – Az apja, Farrar, könnyedén megbokszolta a fia vállát.

Olyan szeretet megnyilvánulások, mint a csók meg az ölelés, majdhogynem tabunak számítottak a visszafogott hegyi emberek között. Ed szívét már attól is elöntötte a szeretet, hogy az apja megbokszolta a vállát, vagy hogy az anyja félénken magához ölelte, és mosolyogva végighúzta kérges tenyerét a fiú sűrű, fekete haján.

Legfiatalabb gyerekként mindig ő kapta utoljára a többiek által kinőtt ruhákat. Mire az egyes darabok eljutottak hozzá Mitchtől, majd Jaredtől és Jesse-től, még a tartós farmernadrágok is kifakultak és kirojtosodtak a térd és a fenék körül. Ezeket a részeket foltokkal erősítette meg a mindenhez értő Ellin. Ettől persze Ed nem lógott ki a többiek közül az iskolában, hiszen sokan még az övénél is szegényebb családból származtak, így nekik sem jutott jobb ruha. Ráadásul anyja kínosan ügyelt rá, hogy öltözékük mindig makulátlanul tiszta legyen, annak ellenére, hogy még hideg folyó víz sem volt a házban.

A hátsó tornácon felállított horganyzott teknőben történt a nagymosás. Ellin a teknőn keresztbe fektetett fém mosódeszkára tette a piszkos darabokat, és addig dörzsölte őket, míg el nem tűnt belőlük az utolsó folt is. A nehéz munkában a két lány, Grace és Honor segített neki. Az egyik berakta a kimosott ruhát a vasból készült mángorlóhengerbe, a másik megforgatta. Aztán a szárítókötélre terítették a tiszta darabokat, majd amikor megszárította őket a szél, leszedték, és gondosan összehajtogatták őket a vasaláshoz.

Arra a bizonyos napra, mivel hétfő volt, éppen mosást tervezett Ellin, de az alacsonyan lógó felhőkből egész nap ömlött az eső. A szél is feltámadt, megborzongatta a magas fenyők tűlevelét, meg a kőrisek és a nyárfák lombját, és az idejekorán lehullott leveleket hosszan kergette maga előtt. Ilyen időben nem kis meglepetést okozott az asszony számára az egyre közeledő motorzúgás. Azon tűnődött, kinek volt kedve útra kelni egy ilyen estén, amikor a mind erősebbé váló szél a fák kidöntésével fenyegetett, és olyan mennyiségű eső

zúdult a földre, hogy kiléptek a medrükből a patakok. A meredek lejtők csúszós sártengerré változtak, amiben könnyen megrekedhetett volna a legjobb jármű is.

Ed, az apja és az anyja éppen akkor fordult a hang irányába, amikor az autó előbukkant a kaptató tetején, majd befordult a keréknyomokkal teli udvarba. Ellin azonnal felismerte a levélzöld terepjárót. Kíváncsi pillantást vetett a férjére. – Szerinted mit akar tőlünk Michael Hains?

– Vajon mit? – kérdezett vissza sokatmondó tömörséggel Farrar.

– De hiszen már megmondtad neki, hogy nem eladó. –Az asszony hangját átszínezte a rosszul palástolt aggodalom. Nem tetszett neki a látogató. Hains meg akarta venni a földjüket. A férje már kétszer nemet mondott az ajánlatára, de Hains nem az a fajta ember volt, akit el lehetett utasítani. Ami megtetszett neki, azt általában meg is szerezte magának. Egész életében működött ez az elv, és nem látta be, miért ne működhetne ebben az esetben is.

Hainsville város gyakorlatilag Michael Hains tulajdona volt, ezért is viselte a nevét. Övé volt a benzinkút, a vaskereskedés, a gabona- és állateledel-kereskedés, és a Hains Haberdashery nevű ruhakereskedés, ahol Ellin a születésnapi inget és nadrágot vásárolta Ednek. Plusz az élelmiszerbolt, a gyógyszertár, a fodrászat, a Hains autóalkatrész-szaküzlet és a Dew Drop Inn autósbüfé. Még a vörös téglából épült városházának is ő volt a tulajdonosa, amiért a város éves bért fizetett neki. Hains befolyása azonban nemcsak a városkára terjedt ki, hanem azon túlra is. Az ő tulajdonában voltak a környékbeli földek, több ezer hold, amit felesbe kiadott azoknak a gazdáknak, akik kérgesre dolgozták a kezüket azért, hogy ki tudják fizetni Hains-nek az éves bérleti díjakat. Hainsville-ben egyetlen ember volt, aki igazán jól járt – Michael Hains.

Aki most az ő földjükre is szemet vetett. Addig ment szájról szájra a hír, míg végül Farrar fülébe is eljutott. Mule Champlin, a vaskereskedést is működtető kovács súgta meg neki, akivel Farrar sohasem dolgoztatott ugyan, mert sorstársaihoz hasonlóan túl szegény volt ahhoz, hogy a kovács bármilyen szolgáltatását igénybe vegye, inkább maguk patkolták a lovaikat. Ennek ellenére éppen Mule volt az, akitől megtudta, hogy Michael Hains és egy ingatlanfejlesztő társaság egy új városrész kialakítását tervezi, bevásárlóközponttal, golfpályával és olcsó, gyorsan felhúzott házakkal. Mule azt is tudni vélte, miért akarja megvásárolni Hains Farrar földjét. Azért, mert oda szánta az új golfpálya központját.

– 'Estét, Mr. Hains – mondta most Farrar, számos zsebei egyikébe süllyesztve a kezét, előre-hátra ringatva inas testét sárban megvetett sarkain. Az idegesség biztos jele, gondolta Ed.

– Eljöttem, hogy megtegyem az utolsó ajánlatomat. –Hains beállt a rozoga tornácra az eső elől, és keresztbe fonta a karjait hordónyi mellkasán. Nagydarab ember volt, magasabb, mint a tizennyolc éves Mitch, aki a közelben lézengett, kihegyezett fülekkel persze, hogy el ne mulasszon valamit a nehézkesen kibontakozó párbeszédből.

– El se' tom' képzelni, mér' fáj annyira a foga a fődemre, Mr. Hains – jegyezte meg Farrar, és ha lehet, még mélyebbre tolta a zsebében a kezét.

– Pedig egyszerű. – Hains tekintete az apja mögött lebzselő Mitchre siklott. – Meg akarom növelni a területemet. Már az összes földet felvásároltam a környéken, kivéve a maga néhány holdját. Hajlandó vagyok tisztességes árat fizetni érte.

Ellin ugyancsak összefonta a kezét a mellkasán, úgy, ahogy Hains is tette, bár belőle inkább a védekező ösztön váltotta ki a mozdulatot. A hívatlan vendég szavai kellemetlenül érintették, és fokozták benne a bizalmatlanságot.

– Aztán, ha fontolóra venném az ajánlatát – folytatta Farrar –, ami nem jelenti azt, hogy el is fogadom, pontosan mekkorára rúgna az összeg, amit adni akar?

Hains kiismerhetetlen, sötét pillantással mérte végig a férfit. – Nagyon magasra. Sokkal

magasabbra, mint amennyit ez a földdarab ér. A duplájánál is többet ajánlok. Kétezer dollárt.

Ellin felszisszent. Kétezer dollár rengeteg pénz volt. Farrar azonban gyors számításokat végzett a fejében. Annak idején négyszázat fizetett a földért. Több év kellene ahhoz, hogy kétezret megkeressen vele, és közben a nagy részét felélnék. Ugyanakkor, ha megtartja, legalább a saját földjén gazdálkodhat, megtermelheti mindazt, amire a családjának szüksége van, a saját házukban élhetnek és mindig lesz mit enniük. Ha eladja a földjét, a másén kell dolgoznia, a fiaival együtt, felesben, például Hainsnek, éhbérért. Legyen átkozott, ha azután, hogy tízéves kora óta dolgozik, visszakerül arra a szintre, ahonnan elindult, a nincstelenek közé. Nem beszélve arról, hogy a földje, ha hinni lehet a szóbeszédnek, jóval többet ér kétezernél.

– Nagyon köszönöm az ajánlatát, Mr. Hains – kezdte Farrar a hegyi emberek jellegzetes tájszólásával. – De úgy hiszem, megtartom a fődemet.

Hains húsos arcára vörös foltokat festett a harag és a kétségbeesés, de a hangját sikerült kordában tartania. –Akkor hadd édesítsem meg az ajánlatomat. Odaveszem a fiát, Mitchet, a cégemhez. Mondjuk úgy, hogy tanoncnak. Kitanulja az üzletet, jószágigazgatót faragok belőle. Jó fizetést adok neki. És magának egy szájjal kevesebbet kell etetnie.

– Ja, és eggyel kevesebb kéz dogozik a fődemen. – Farrar makacsul megrázta a fejét.

Ed meghallotta Mitch dühös felhorkanását, és oldalról a hang irányába nézett. A bátyja keskeny vágású szeme haragos villogásba kezdett, szája egyetlen vonallá keskenyedett, álla megfeszült.

Te tudtál erről, testvér, gondolta Ed döbbenten. Te mindent megbeszéltél Michael Hainsszel. Együtt terveltétek ki, hogy lehetne apát a kis vagyonától megfosztani. Ed szívét összeszorította a bátyja aljassága miatt érzett fájdalom. Áruló, kiáltotta némán. Pár ezer dollárért képes lennél odadobni mindent. A családodat, az elsőszülöttségi jogodat. Azért, hogy egy ilyen senkiházi, erkölcstelen embernél dolgozhass, mint Michael Hains.

Hains leengedte összefont karjait, és csípőre tette a kezét. Szétvetett lábakkal állt, és arrogáns, megvető pillantásokkal méregette Farrart. – Ez az utolsó szava?

– A legutolsó, Mr. Hains. – Farrar, mint mindig, most is megőrizte az udvariasságát.

Hains sarkon fordult. Peckes léptekkel lesétált a rozoga tornácról, kilépett a zuhogó esőbe, és keresztülgázolt a bokáig érő sártengeren.

Farrar megpördült, és Mitchre támadt. – Mégis hogy képzelted, hogy a hátam mögött összeállsz Michael Hainsszel? Képes voltál mellészegődni, hogy elvehesse a fődemet. A *mi* fődünket. A *családunk* fődjét. Azt, amiér' annyit dogoztam. És ami egyszer a tietek lesz. Hát milyen fiú vagy te?

Mitch egy dühös lépéssel az apja előtt termett. Ökölbe szorított kézzel meredt rá. Csak most látszott igazán, hogy mennyivel magasabb és erősebb, mint Farrar. Egy pillanatig úgy tűnt, hogy meg is üti. Ed legalábbis így látta, ezért gyorsan közéjük lépett.

Mitchből robbanásszerűen tört elő az addig elfojtott harag. – Épp most fosztottál meg a legjobb munkától, amit eddig embernek ajánlottak errefelé. Az egyetlen lehetőségtől, hogy változtathassak az életemen. És mindezt miért?

Mitch kétségbeesetten széttárta a karját, és körbejártatta dühös tekintetét a víztől csöpögő fákon, a keréknyomokkal teli udvaron, és az udvar mögött elnyúló, felázott földdarabon. – Azt akarod, hogy olyan legyek, mint te? Hogy itt éljem le az életemet, ebben az istenverte sárfészekben? Kitörjem kezem-lábam a semmiért? Azért a pár falatért, ami az asztalra kerül? És közben levetett rongyokban járjak? És ne taníttathassam a gyerekeimet? – Megvetően az apja lába elé köpött. – Ez a véleményem rólad meg a drágalátos földedről. Már Hains ajánlata előtt sem ért sokat. Most meg… nulla az értéke. Érted? *Nulla!* Ezt próbáld beleverni abba a konok fejedbe, *apa!*

Még egy utolsó, gyilkos pillantással végigmérte az apját, aztán, Michael Hainshez

hasonlóan, kisétált az esőbe. Csakhogy neki, Hainsszel ellentétben, nem volt levélzöld terepjárója, amibe beszállhatott volna, hogy a városba hajtson, így gyalog vágott neki az útnak. Az anyja el sem tudta képzelni, hová tart ezen a csúf, esőáztatta estén.

Az asszony a férjére nézett, akinek válla meggörnyedt, mintha új, minden eddiginél súlyosabb terhet pakoltak volna rá. Végtelenül szánta a fia kegyetlensége miatt.

– Semmi baj, apa. – Ed mindennél jobban szerette volna átölelni az apját, de az íratlan szabályok ezt nem engedték. – Mitch nem akart megbántani. Csak csalódott az állás miatt.

– Csalódott? – Farrar Edre emelte elcsigázott tekintetét. – Énszerintem nem arról van szó, hogy csalódott lenne. Énszerintem Mitch a lelkét is eladná, ha azzal Michael Hains kedvébe' járhatna.

Már mindannyian lefeküdtek, de Mitch még mindig nem ért haza.

– Biztos a hainsville-i kocsmában iszik – jegyezte meg szomorúan Ellin.

– Mary Hannah James sokkal jobban érdekli, mint a szesz – mondta Ed, csak hogy elterelje az anyja gondolatait a kocsmáról.

Nővére, Grace, szabályosan felhorkant a megjegyzés hallatán. – Szerintem egyiket sem veti meg. Sőt. A szeszért is odavan, *meg a* lányokért is.

– Én meg azt gondolom, hogy Michael Hainsszel van, és a következő lépést tervezgetik. – Farrar fáradt hangja a szokásosnál is színtelenebb volt a fia árulása után. – Ma már nem is jön vissza. Nem mer a szemem elé kerülni.

A lányok már régen visszavonultak az egyetlen hálószobába aludni, csak Ed nézte továbbra is a plafont. A bádogtetőn úgy hatott az esőcseppek folyamatos kopogása, mint a dobpergés. A szél majdnem beszakította az ajtókat meg az ablakokat, és hideg fuvallatok formájában benyomult a repedéseken.

Ellin kinyitotta az öreg vaskályha ajtaját, és mielőtt rádobott volna néhány hasáb fát, felpiszkálta a szunnyadó parazsat. – így – mondta elégedetten, majd becsapta az ajtót. – Legalább nem fogunk fázni az éjszaka.

Mi nem, csak Mitch, gondolta Ed, miközben befészkelte magát a tűzhely mellett kialakított, kényelmes vacokba. Ellin a hálószobában aludt a lányokkal, míg a fiúk az apjukkal osztoztak az úgynevezett nagyszobán. A többiek hamarosan álomba merültek, csak Ed feküdt tovább is ébren. Aggódott Mitch miatt.

Miért vetemedett arra, amit tett? Mitch nem szorult rá, hogy eladja az elsőszülöttségi jogát, mint Ézsau, csak azért, hogy neki tetsző állása legyen. Okos volt, képezte magát, matematikából egyenesen zseninek számított. Bármit megtehetett volna, amit csak akart. Bárhol szerezhetett volna magának munkát, nem csak itt, Hainsville-ben.

Ed sokáig forgolódott, dobálta magát; rettenetesen bántotta, ahogy Mitch elbánt az apjukkal. Amikor nem bírta tovább, felkelt, magára húzta kopott farmernadrágját és ingét, majd a bakancsát, és végül magára terítette apja öreg, viaszosvászon esőköpenyét. Aztán habozni kezdett. Arra gondolt, milyen sáros és mocskos lesz, mire eljut a városig. És mivel nem akart nyomorult látványt nyújtani, gyorsan beledobta az új ingjét meg az új nadrágját egy hátizsákba, hogy átöltözhessen, ha odaér.

Óvatosan elosont a fivérei mellett. Olyan mélyen aludtak, hogy az ajtónyikorgás sem ébresztette fel őket. A lombokba belekapó szél süvítése egyébként is minden más hangot elnyomott.

Botladozva-csúszkálva nekivágott a város felé vezető lejtős ösvénynek. Elhatározta, hogy Hainsville-ig meg sem áll. Az volt a célja, hogy megkeresi Mitchet, és ha megtalálja, megpróbálja jobb belátásra bírni. Ő kész minden segítséget megadni neki, amit csak tud, de azt nem fogja hagyni, hogy tönkretegye az apjukat. Ebben az elhatározásában senki, még a nagy hatalmú Michael Hains sem ingathatta meg.

Mel azelőtt csak egyszer járt rendőrségi őrszobán, akkor, amikor Camelia bevitte kihallgatásra. Annak alapján azonban, amit most látott, úgy döntött, többé nem szeretne vendégségbe jönni ide. A szürke falak, az acélborítású iratszekrények, az elhasználódott székek, az íráshoz használt olcsó asztalok, a papírpoharak, a furcsa kinézetű fánkos dobozok, az aktahalmok, az eltépett papírokkal teli fémkosarak, a csörömpölő telefonok, az ordítozó bűnözők, a siránkozó rokonok, a tapintható feszültség, és az állig felfegyverzett, kék egyenruhás, kemény arcú férfiak látványa mind halálra ijesztette. Tudta, hogy nekik köszönhetően biztonságosabb a világ, ennek ellenére szerette volna távol tartani magát tőlük, amennyire lehetett.

Camelia a könyökénél fogva bevezette egy apró irodába, ahol már ült egy jóképű, súlyemelőhöz méltó izomzattal megáldott, olajbarna szemű Casanova, aki a külleme ellenére abszolút hivatalosan viselkedett.

Kezet rázott Mellel, aztán odaült a számítógéphez, és máris feltette neki az első kérdéseket. Miközben Mel arról beszélt, hogy milyennek látta a támadót, különféle arcrészek villantak fel a monitoron.

– Elnézést, hogy nem tudok többet segíteni – mentegetőzött idegesen. – De igazából nem tudok különbséget tenni aközött, amit *valóban* láttam, és amiről úgy *hiszem,* hogy láttam.

– Azért csak próbálja meg, asszonyom – felelte a férfi. –Én majd megkísérlem kipótolni a hiányokat.

Mel először is végignézte a monitoron sorakozó részleteket. Igen, pontosan így nézett ki a homloka, mint egy pitbullé, ilyen brutálisan, félig elrejtve a szemeit. A szeme is keskeny volt, de az lehetett a pillantásától is. Nem, a színére nem emlékezett. És ez így ment még sokáig.

Felnyögött, amikor a férfi végül megmutatta neki a kész fantomképet. *A gyilkost látta maga előtt.* Visszanyelte a hányingerét, de ideges kéztördelésbe kezdett, és hogy a félelem vagy az öröm könnyei ki ne csorduljanak a szeméből, erősen beleharapott az ajkába. Végre megvolt az a kiindulópont a nyomozáshoz.

– Lehet, hogy nem voltam egészen pontos – szabadkozott még mindig Mel, mert attól félt, hogy esetleg félrevezető leírást adott. – De azt hiszem, ezt a férfit láttam.

– Remek, asszonyom. Most majd összevetjük a képet az országos nyilvántartással, és meglátjuk, mire megyünk vele.

– Köszönöm – motyogta hálásan, már az ajtó felé araszolva Mel. – Igazán köszönöm.

Annyira szeretett volna kívül lenni, hogy majdnem futásnak eredt, de Cameliának még tervei voltak vele. Be kellett ülnie egy másik szürke, ablaktalan helyiségbe, és végighallgatni azokat a felvételeket, amelyeket a hang- és beszédszakértő játszott le neki. Csupa férfi volt, és mindegyik valamilyen idegen akcentussal beszélt. A papírcsészében lévő kávénak olyan íze volt, mintha egy hétig bent állt volna a gépben, és még a Camelia által felkínált ropogós-krémes fánk sem tudta elcsábítani.

Már vagy a harmincadik felvételt hallgatták, Mel úgy érezte, forog vele a világ, és biztos volt benne, hogy elveszítette a fonalat, amikor az egyik hangtól derengeni kezdett valami az emlékezetében. Sima, mély torokhang volt, egészen mélyről jövő, erős…

– Ez az! – kiáltotta, és izgatottan felugrott a székből. –ő is pontosan így beszélt! Ó, istenem, végre pontosan fel tudok idézni valamit!

– Ukrán – informálta őket a szakértő. ~ A kaukázusi térség jellegzetes akcentusa. A Fekete-tenger közelében beszélnek így. A legtöbb gazfickó ebből a térségből indult el

Amerikába, a Boszporuszon és Törökországon át. Útközben megváltoztatták a személyazonosságukat, és politikai menedékjogot kértek. Így kerültek hozzánk, egy csomó rendes emberrel együtt.

– Fantasztikus! – lelkesedett Camelia. – Csatolni fogjuk az aktához, és meglátjuk, mit tudunk kihozni belőle.

Most már végre kimehettek a szabadba. A napfényes utcán sétálva beszívták a New Yorkban friss levegőnek számító kipufogógázt, és egy megkönnyebbült sóhajjal elindultak az Ötödik sugárútra, Mel utazáshoz összekészített holmijáért.

Camelia járt már Ed otthonában, sőt személyesen nézte végig minden négyzetcentiméterét, de hiába fésülte át a lehető legaprólékosabban, semmit sem talált benne. Olyan nyomot semmiképp, ami elvezette volna a gyilkoshoz vagy legalább a gyilkosság motívumához. Most, miközben a földszinti előcsarnokban várt Melre, eszébe jutott, hogy van egy apróság, ami akár indítékként is felfogható. A drága ötödik sugárúti telekért folytatott küzdelem. Csapata már elkezdett dolgozni ezen a vonalon, de eddig nem sikerült átjutni az igazi licitálót álcázó cégképviselők vastag védőfalat alkotó rétegén. A nyomozásba már az államrendőrséget és az FBI-t is bevonták, és Camelia bízott benne, hogy előbb-utóbb előállnak majd a válaszokkal. De hogy mikor, azt nem tudta volna megmondani.

Csengetett a lift. Mel lépett ki belőle. Arca rózsaszín volt a gyors mosakodástól, amelyre azért volt szüksége, hogy megszabadulhasson a számára idegen világ láthatatlan porszemeitől és illataitól. Mosolytalansága mögött az állt, hogy magára kellett hagynia Edet, és a whiskyszínű szemekből tükröződő aggodalom felébresztette Cameliában a védelmező ösztönöket.

Mel odakacsázott a férfihoz a nevetséges tűsarkain, amelyek még magasabbá tették, egy pillanatra megállt előtte, aztán természetes mozdulattal belekarolt. – Mehetünk.

Rendőrségi autóval mentek a repülőtérre, egy Crown Vicben, sietve, hogy az erős forgalom ellenére elérjék a délutáni nashville-i járatot.

31

Mel elaludt a repülőn, aztán végigaludta a Hainsville-be vezető hosszú autóutat a kölcsönzött Ford Explorerben. Fejét a karjára hajtva összegömbölyödött a hátsó ülésen, és hogy ne fázzon, magára húzta Camelia zakóját.

– Még sohasem jutott eszébe, hogy magával hozzon egy pár zoknit vagy egy pulcsit? – kérdezte Camelia döbbenten, amikor látta, hogy Mel meztelen lábbal, szokásos ujjatlan pólójában és fekete bőrdzsekijében akar nekivágni a többnapos útnak. – Nem Kaliforniában vagyunk, az istenért, ha egyáltalán tudja, hogy mire gondolok.

Mel most már tudta. Hideg volt, és az eső is esett. –Mindjárt a hó is elered – motyogta félálomban. Camelia felsóhajtott. Hiába volt déli származású, Melből igazi kaliforniai lett. Erről eszébe jutott, hogy mégiscsak jó ötlet volt magával hozni. Hamisítatlan délies akcentusát talán jobban el fogják fogadni a helyiek, mint az ő jellegzetesen bronxi beszédmodorát. Persze a jelenlétének nem ez volt az egyetlen oka, és Camelia ezt nagyon jól tudta.

Késő volt, de penitenciaképpen, ahelyett, hogy egyenesen a fogadóba mentek volna, ahol a férfi alig várta már, hogy elköltsenek kettesben egy kellemes, kiadós vacsorát, a seriff irodájához hajtottak.

Az alacsony, vörös téglás, sötét palatetős épület a Fő utcán állt, szemben a grandiózus

városházával, amelynek fehér oszlopos előcsarnokában egy fehér, piros és kék szalaggal díszített medalionról egy férfi profilja tekintett az érkezőkre. Az épület belsejébe vezető dupla szárnyas ajtó felett skarlátvörös betűkből kirakott felirat szerint MICHAEL HAINS üdvözölte ily módon a városházára belépő vendégeket.

– Hogy mindenki pontosan tudja, ki az úr a városban – jegyezte meg szárazon Camelia, és erre a még álmatag Mel is felpillantott.

Maga a város egészen kicsi volt. A lakóházak ablakait színpompás virágosládák díszítették, a fehérre festett léckerítéseken szigorú figyelmeztetések hívták fel a járókelők figyelmét arra, hogy ne szemeteljenek, eszükbe ne jusson ott parkolni, vagy hogy takarítsák fel a piszkot a kutyájuk után. Hogy nagyobb legyen a hatás, a táblákon az egyes esetekben kiszabható büntetések mértékét is feltüntették. Az utcai lámpák a századfordulón divatos, filigrán vaslámpák másolatai voltak, bár azokban az időkben, legalábbis Mel szerint, a minden bizonnyal egyirányú utcácskáknak egyetlen fényforrása lehetett csupán: a hold. A városháza előtt zöldellő, bársonyos pázsitot tökéletes körökben kialakított virágágyások díszítették. Az épületek földszintjén fehérre festett üzletek voltak, csinos holland ajtókkal; a takaros vörös téglás, fehér deszkaburkolatos házakban csillogó rézrudak tartották a színpompás vászonfüggönyöket. És bár még csak kilenc óra volt, egyetlen lelket sem lehetett látni az utcán.

– Ó, istenem, Stepfordban vagyunk – suttogta átszellemülten Mel.

– Vagy Disneylandben. – Camelia addigra már kiszállt a kocsiból, és elindult a seriff hivatal bejárata felé. Mel sietős léptekkel a nyomába eredt.

Két fickót találtak odabenn, két nagydarab, testes figurát. Mindkettő homokszínű egyenruhát és krémszínű Stetson-kalapot viselt, még benn az irodában is, és mindketten kávét kortyolgattak Michael Hains-portréval díszített bögréikből. Meglepetten kapták fel a fejüket, amikor Camelia belökte az ajtót. Végigmérték elegáns szürke öltönyét, ezüstszürke nyakkendőjét, egész nagyvárosi külsejét. Hamis mosolyuk minden szónál jobban kifejezte ellenszenvüket.

– Miben segíthetünk? – kérdezte a magasabbik, anélkül, hogy felállt volna. – Uram – tette hozzá mégis egy lenéző fintor kíséretében.

Cameliának olyan érzése volt, hogy aki nem Hainsville-ben él, az nem is számít. Ekkor Mel is beviharzott a helyiségbe, mire a két testes rendőr, nagy széknyikorgás közepette, talpra ügyetlenkedte magát. Mel, ha nem is festett szokványosán, ízig-vérig nő volt, és ezt még a két fakabát is észrevette.

Camelia felvillantotta NYPD (New York Police Department – New York-i rendőrség) feliratú jelvényét, amitől a fiúk szemmel láthatóan visszahúzták az agancsaikat.

– Marco Camelia nyomozó – mondta, és miután így letaglózta őket, megengedte magának a nyájas hangot. A New York-i rendőrség fényévekre volt a hainsville-i őrstől.

– Ő pedig Ms. Melba Merrydew, a… hm… asszisztensem. Mel maga is döbbent képet vágott, de miután Camelia figyelmen kívül hagyta az arckifejezését, jobbnak látta venni a lapot. Mélyen a bőrdzsekije zsebébe süllyesztette a kezét, és megpróbált olyan rendőrösnek és keménynek látszani, amilyennek csak tudott. Bár amikor eszébe jutott a rózsás arcú, sárgarépafejű Brotski, aki úgy nézett ki, mint egy iskolás fiú, alig tudta visszatartani a kuncogását.

– Nos… igen… hm… Miben lehetünk a segítségükre, nyomozó? – kérdezte ismét a magasabbik, miközben, áthajolva a pulton, esetlenül kezet rázott a vendégekkel.

– Látom, csendes estéjük van – jegyezte meg Camelia, miközben körbepillantott a feltűnően rendezett helyiségen, ahol minden a helyén volt, sehol sem éktelenkedtek dülöngélő papírhalmok, papírpoharak vagy zsírfoltos fánkos zacskók. És a csendet is csak a megszólaló rendőr hangja törte meg.

– Hainsville-ben minden este csendes.

– Ennyire törvénytisztelő emberek lakják?

– Ennyire, uram. És mi büszkék vagyunk erre.

A vidéki zsaru acélkék tekintete állta Camelia barna szicíliai pillantását.

– Öööö… parancsol kávét, asszonyom? – kérdezte Mel-től a másik rendőr, a takaros Coffe Master gép felé intve a kezével.

– Nem, köszönöm.

Mel felvillantott egy ragyogó mosolyt; Camelia megesküdött volna, hogy elgyengült tőle a fickó térde. Legalábbis abból, ahogy visszahanyatlott pult mögött álló, párnázott székébe, csak arra lehetett következtetni, hogy kiszállt az erő a lábaiból. Camelia elvigyorodott. – Én viszont szívesen innék egy kortyot; hosszú volt idáig az út.

Egyik rendőr sem mozdult, így Camelia a pultra könyökölt, de most nem mosolygott. – Azt mondtam, jólesne egy csésze kávé – ismételte el lágyan, mégis volt valami a hangjában, amitől mindkét fickó talpra ugrott.

– Igen, uram. Parancsoljanak, jöjjenek beljebb, foglaljanak helyet. Jeb, nézz utána, hátha találsz valahol egy kis süteményt. Vagy Ma Jewel muffint. Szerintem néhánynak még kell lennie a hűtő tetején lévő dobozban.

Az utasításokat osztó zsaru közben megemelte a pultot, és átengedte őket, majd a tejüveg irodaajtó is feltárult. Leültették őket a makulátlanul tiszta asztal mellé, majd a másik rendőr, krémszínű Michael Hains-díszítésű bögrékben, eléjük tette a kávét, és egy bögrékhez illő tartóban a cukrot. A kancsóban, amely színében és díszítésében teljesen megegyezett a többi darabbal, valódi tejszín illatozott.

– Elegáns – jegyezte meg Camelia. – Nekünk New Yorkban nincs két egyforma poharunk. Nem telik rá.

– Hainsville fontos turistacélpont, Camelia felügyelő – mondta a testesebbik rendőr. – Minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy minél vonzóbb legyen. Még itt, az őrsön is.

– Ez meg is látszik – jegyezte meg Mel, de nem nyúlt a kávéjához. Túl fáradt volt ahhoz is, hogy megigya. Ahogy mondani szokták, már élni sem volt ereje. Ideges gondolatai Ed körül forogtak, és alig várta, hogy felhívhassa a kórházat. De aztán emlékeztette magát, hogy Camelia asszisztenseként érkezett Hainsville-be, mégpedig éppen Ed miatt. Előredőlt, és elkezdte hegyezni a fülét.

– Én Duxbury seriff vagyok, ő pedig a helyettesem, Higgies. Nos, uram, ismét megkérdezem: miben segíthet a hainsville-i rendőrség a New York-i kollégáknak?

A két helyi erő az asztal túloldalán foglalt helyet, és így, egymás mellett, olyannak tűntek Camelia szemében, mint az egypetéjű ikrek. Képtelen lett volna megkülönböztetni őket. Egyforma kalapot viseltek, mindkettőjüknek széles, vörös arca, világoskék szeme és szőke bajusza volt. Ha fekete kalap lett volna rajtuk a krémszínű helyett, úgy néztek volna ki, mint a régi westernfilmekben a rosszfiúk.

– Hallottak valaha egy Ed Vincent nevű férfiról?

– Vincentet mondott? – kérdezett vissza Duxbury. –Nem, uram. Nem mondhatnám, hogy hallottunk volna róla – mondta. – Ilyen nevű ember biztosan nem lakik erre, a turistákat meg nem ismerjük név szerint. Tudja, rengetegen jönnek, a golf miatt. Ha jól tudom, vagy hetvenkét golfpálya van Tennesseeben, és a legjobbak itt, nálunk találhatók – tette hozzá büszkén.

Camelia bólintott. – Én sajnos nem vagyok nagy golfos. Én Ed Vincent miatt vagyok itt. Aki azt állítja, hogy itt született, és itt is nőtt fel, a hegyek között, egy kétszobás, rozoga kunyhóban. Nagy családja volt. Most a negyvenes évei elején járhat. Azelőtt élt itt, hogy Mr. Hains ennyire felfejlesztette a várost.

– Nem emlékszem ilyen névre – jegyezte meg Higgins.

– Nézzék, itt a fényképe. Ez alapján talán beugrik valami.

A két rendőr tanulmányozni kezdte a képet. Mel szíve a torkában dobogott. Biztosra vette, hogy fel fogják ismerni. Egy olyan embert, mint Ed, nem lehet elfelejteni. Végül is, itt nőtt fel, és, ha mással nem is, a magasságával biztosan feltűnést keltett. Bár a két rendőr is nagyon magas volt. Egek, gondolta Mel, lehet, hogy csupa nagydarab, langaléta ember él errefelé?

Duxbury megrázta a fejét, és visszaadta Cameliának a fényképet. – Talán valami New York-i nagymenő?

– Olyasmi – dünnyögte Camelia, miközben visszacsúsztatta a fotót a tárcájába. – Tényleg nem hallottak róla soha?

– Errefelé nincsenek nagymenők, nyomozó. Michael Hains volt az utolsó, de ő már tíztizenegy éve halott. Ennek ellenére még mindenen ott van a képe. Hogy is mondjam… szimbólum lett belőle. Olyasmi, mint másutt a címer, vagy a briteknél az a családfa-dolog. És bár Michael Hainsnek nem volt címe, a környéken ő volt az úr. Ha ő nincs, akkor ma nem lenne Hainsville se.

– Alig bírtam megállni, hogy meg ne kérdezzem: kinek hiányozna? – jegyezte meg Mel, miközben sietve beszálltak az esőáztatta Explorerbe. – Hidegrázást kapok ettől a helytől. Még azt is nehezemre esik elképzelni, hogy Ed itt lakott.

– Nem is kell – felelte Camelia. – Ed a régi Hainsville-ben élt, és az, szerintem, még csak nem is hasonlított erre a mostanira.

Camelia szokatlanul mogorvának látszott. Hiába tette meg a hosszú utat, nem lett okosabb. A végén még, gondolta zsémbesen, új taktikával kell előállnia. Pedig azt hitte, hogy mostantól könnyű dolga lesz. Melre pillantott, aki ugyancsak magába roskadtan kuporgott az anyósülésen. – Megmondom, mire van szükségünk – mondta a férfi. – Egy italra, aztán egy jó vacsorára.

– Igen – motyogta Mel vékony, vacogó hangon. – Ezzel én is kiegyeznék.

A Hainsville-i Inn & Country Club is pontosan olyan volt, mint a város. Élénkvörös téglából és fehér deszkából épült, ápolt pázsitját virágok szegélyezték, amelyek, Mel szerint, csak azért nem húzták össze a szirmaikat a szakadó esőben, mert féltek, hogy leteremtené őket valaki.

Camelia mindkettőjüket bejelentette a recepción, ahonnan egyenesen a csupa plüss bárba mentek. A masszív, folyami sziklából épített kandallóban műfahasábok lobogtak vidáman, már ha vidámnak lehet tekinteni egy műtüzet.

A pult mögött álló fiatal, szelíd képű csaposnál megrendelték az italaikat: Mel koktélt, Camelia sört ivott. És a magas bárszéken ülve mindketten elmerültek a gondolataikban.

Mel belekortyolt a koktéljába. A fiatal csapos remekül eltalálta az áfonyáié és a lime arányát, és a vodka, amellyel megbolondította, sem akármi volt, hanem Belvedere. Ez volt az első jó dolog, ami Mellel történt, mióta a városkába ért. Hálásan elmosolyodott. Aztán elővették a telefonjaikat. Mel a kórházat hívta, Camelia az őrszobát.

Egyiküket sem érte különösebb meglepetés: Ed állapota se nem javult, se nem rosszabbodott, és a gyilkos utáni nyomozásban sem történt előrelépés.

Camelia lenyelte a sört, aztán rendelt magának egy szimpla whiskyt. Az ital színe Mel szemére emlékeztette. Lopva a nőre pillantott. Szeme körül ismét ott voltak a lilás karikák, és nagyokat ásított. Levertnek látszott. Camelia elnyomott egy sóhajt.

– Olyan fáradt vagyok, hogy enni sincs kedvem – mondta Mel, miközben egy maroknyi mogyorót dugott a szájába. – Semmi mást nem akarok, csak aludni.

Camelia bólintott. – Holnap talán jobb napunk lesz.

Mel nem szólt, de látszott rajta, hogy ő is ebben reménykedik. Aztán megitta a koktélját, lecsúszott a bárszékről, puhán arcon csókolta a férfit, jó éjszakát kívánt neki, és már majdnem a kijáratnál járt, mire Camelia észrevette, hogy tulajdonképpen egyedül

maradt.

– Mégis, hánykor ébresztethetem? – kiáltott utána.

– Engem? Ó, bármikor. Most maga parancsol, Camelia. Maga a főnök, én csak az asszisztens vagyok. Vagy elfelejtette?

A férfi mosolyogva nézte, amint Mel hosszú, egyenletes léptekkel odasétált a lifthez. Csak azt sajnálta, hogy nem maradt ott még egy ital erejéig. Sóhajtva rendelt magának egy újabb szimpla whiskyt, csak azért, hogy felidézze magának a nő szeme színét.

Aztán összeszedte magát, és gyorsan beütötte az otthoni számát a telefonjába.

32

Másnap korán reggel Camelia egyedül reggelizett a kissé túldíszített ebédlő cserepes növényei között. A fiatal, szőke pincérnő suhogó, bő, vörös szoknyában és fehér kötényben, dudaszó mellett szolgálta fel a reggelit. Nyilvánvalóan alkalmazkodott a helyi normákhoz, mert ugyanolyan szelíd tekintete és tökéletes fogsora volt, mint Hainsville-ben mindenkinek. Camelia el sem tudta képzelni, honnan szedtek össze ennyi tökéletes embert.

– A környékről származik? – kérdezte a pincérnőtől, miközben leadta a rendelést.

– Természetesen, uram. A családom három nemzedék óta itt él.

A férfi bólintott. – Akkor talán hallott egy Ed Vincent nevű férfiról?

– Vincentről? Nem, uram. Nem emlékszem, hogy valaha is hallottam volna ezt a nevet. Pedig elhiheti, hogy mindenkit ismerek errefelé. – Felnevetett, elővillantva fehérnél is fehérebb, tökéletes fogait. Cameliának ismét az a kellemetlen érzése támadta, hogy egy „stepfordi feleséggel” beszél.

– Hm… itt mindenki annyira kedves – jegyezte meg, miközben elvette a pincérnőtől a helyi lap aznapi számát.

The Hainsville Gazette. Mi más lehetne a címe? Camelia kedvetlenül elvigyorodott.

Az újságot lapozgatva megette a tökéletesen elkészített szalonnás tojást és azt az ízetlen péksüteményt, amely még formájában sem emlékeztetett az általa annyira kedvelt, ropogósra sütött New York-i *hagelre.* Amikor végzett, leöblítette a kávéval, amely keserű sem volt, koffeint sem tartalmazott, és jóval hidegebb volt annál, mint ahogy ő a kávéját szerette, aztán megint a kezébe vette az újságot.

ÖTVEN ÉVE SZÁLLÍTJA HAINSVILLE-NEK A HÍREKET, állt a címoldalon, közvetlenül az újság neve alatt, a kiadó címe mellett.

Amikor Mel frissen és energikusan, fekete bőrdzsekijében, miniszoknyájában és magas sarkú bokacsizmájában feltűnt a cserepes virágok között, felállt.

– Most már legalább tudom, hol folytatjuk a nyomozást – mondta üdvözlésképpen.

– Tényleg? – kérdezte Mel vigyorogva. – Oké, életem, menjünk. – Azzal belekarolt a férfiba, és már úton is voltak. Megint.

A *The Hainsville Gazette* kiadóhivatala a Harmadik utcában állt, és a város talán legrégebbi épületét foglalta el. Ugyanakkor úgy nézett ki, mint ahol a fennállás ötven éve alatt egy porszemet sem toltak arrébb.

Camelia elmagyarázta jövetelük célját a pult mögött ülő, őszes hajú nőnek, aki kivételesen nem tartozott ahhoz a Disneylandbe is beillő stábhoz, amelyet kifejezetten a turisták fogadására tartott fenn a város. Kellemetlen modorú, besavanyodott némbernek látszott.

– Sose hallottam ilyen fickóról – mondta elutasító hangon, papírjai között matatva.

Milyen kicsi is a hírnév, gondolta szomorúan Mel. Errefelé még csak nem is hallottak Edről. Senki sem tudta, mit ért el, és azt sem, hogy milyen jó ember. Nem mintha érdekelt volna bárkit is.

És bár Camelia határozott kívánságára negyven évig visszamenően átnézték a helyi híreket, kiderült, hogy a nő igazat mondott. Vincent családról sehol sem esett említés.

– Megmondtam, hogy így lesz – motyogta Mel, miközben a portól prüszkölve és a nő arcátlan modorától elképedve maguk mögött hagyták a kiadót.

– Ed élete legokosabb lépését követte el, amikor elköltözött innen – jegyezte meg szárazon Camelia, majd még hozzátette: – Ha itt élt egyáltalán. – Az Explorerhez érve rózsaszín „mikuláscsomagot” találtak az ablaktörlő alatt. Camelia idegesen zsebre vágta. – Ennyit a vendégszeretetről – mormogta dühösen.

Mel halk vihogásba kezdett. – Egy rendőrnek ez nem lehet probléma. Egy telefonnal elintézheti.

– Csakhogy én törvénytisztelő rendőr vagyok – felelte dölyfösen Camelia. – Én befizetem a büntetéseimet.

Mel felvonta a szemöldökét, és hogy el ne nevesse magát újra, összeszorította a száját. – Most mit fogunk csinálni?

– Majd meglátja – dörmögte Camelia, és intett Mel-nek, hogy szálljon be a kocsiba.

A városháza előtt volt kijelölt parkolóhely, így nem kellett attól tartaniuk, hogy újabb büntetőcédula kerül az ablaktörlő alá. Az épület belseje ugyanolyan mesterkélt volt, mint amilyenre a külseje alapján számítani lehetett. A világos tölgyszínű lambéria, a fekete-fehér kockás márványpadló és az aranylevelekkel díszített dór oszlopok majdhogynem mauzóleumszerűvé varázsolták a teret. A recepciós megmondta nekik, hogy az épület mely részében található a földhivatal, és addig mentek a végtelennek tűnő folyosók labirintusában, míg meg nem találták.

Camelia már meg sem lepődött, hogy az első, felületes nézelődés nem hozott eredményt. Ekkor azonban valóban munkához látott. Felkutatta a térség összes, valamikori földbirtokosának a nevét, és azonosította az időpontokat, amelyen a birtokukban lévő föld Michael Hains tulajdonába került.

– Úgy tűnik, a város minden egyes lakója eladta a tulajdonát Hainsnek – jegyezte meg fásultan Mel.

– Kivéve egy bizonyos Farrar Rogant. Az ő területét – alig pár holdas földdarab – gyakorlatilag ingyen, egy dollárért szerezte meg magának a környék jótevője. Ami elég különös, hiszen mindenki más ezreket kapott.

– Vajon mi lehetett a dolog hátterében? – kérdezte Mel, bár érdemi válaszra, igazából, nem számított.

– Jöjjön. Megpróbáljuk kideríteni – javasolta Camelia. Visszamentek a *Gazette-hez.* Az ősz hajú nő egyáltalán nem örült annak, hogy ilyen gyorsan viszontlátja őket. Az ő esetében szó sem volt nyájasságról vagy hófehér fogú mosolyról. Mel az óráját nézegette, szerette volna felhívni a kórházat, és égett a vágytól, hogy újra meghallhassa Riley hangját… És Harrietét. Egek, mennyire hiányzott neki a megszokott élete! Maga sem értette, mit keres itt, ebben a hazug városban, nem létező emberek után kutatva, amikor azokkal kellene lennie, akiket szeret, még akkor is, ha ehhez ketté kellett volna szakítania magát.

A nő felszisszent, amikor Camelia az orra alá dugta a jelvényét. – Nem mondták, hogy rendőrök – nyöszörögte. – Hát persze hogy emlékszem a Rogan névre. Valamilyen balesettel kapcsolatban emlegették. De hogy pontosan mi történt, azt már nem tudom. Igen, uram – folytatta most már tisztelettudóan. – Megmutatom, hol nézhet utána az archivált anyagban. Parancsoljon, uram.

Viszonylag rövid időn belül megtalálták a keresett újságot. És a nagy, vastag betűs

címet nem volt nehéz észrevenni.

Farrar Rogan és családja, ha szomorú apropóból is, de címlapra került.

33

A *Hainsville Gazette* elmosódott, égett romokat ábrázoló képe alatt a következő felirat állt: „Az EGÉSZ ROGAN CSALÁD SZÉNNÉ ÉGETT EGY TRAGIKUS TŰZESETBEN.” Ezután következett a cikk:

Eddig ismeretlen okok miatt kigyulladt és porig égett Farrar Rogan faháza. A tűzben az egész család elpusztult: Farrar, a felesége, Ellin, a két lányuk, Honor és Grace, és a négy fiuk közül három, Jared, Jesse és Theo. A legidősebb fiú, Mitch, csak azért nem esett áldozatául a pusztító tűznek, mert a tragédia idején a hainsville-i kocsmában tartózkodott.

A rejtélyes tűzeset körülményeit még vizsgálják, bár a seriff szerint, aki Mitch vallomása alapján jutott erre a következtetésre, az öreg vaskályhából kipattant szikra okozhatta, amelyet a tegnapihoz hasonló, hideg éjszakákon a feleség, Ellin, lefekvés előtt még általában jó alaposan megrakott. A ház olyan gyorsan tüzet fogott, hogy a lángokat még a szakadó eső sem tudta kioltani.

A Rogan család elhunyt tagjaiért a temetőkápolnában lesz a gyászszertartás, szombaton délelőtt 10 órakor. Mitch a család minden ismerősét meghívta, hogy szeretteitől vele együtt végső búcsút vehessenek.

Michael Hains úgy próbálta enyhíteni az egyetlen életben maradt családtag, Mitch helyzetét, hogy munkát ajánlott neki a cégénél, amit a fiú el is fogadott.

A szombati újság még közölt egy képet a hét egyszerű fenyőkoporsó körül fedetlen fővel felsorakozott gyászolókról. Minden koporsó tetején hatalmas kálacsokor pihent, a lap szerint Michael Hains nagylelkű bőkezűsége nyomán.

– És most hová megyünk? – kérdezte sokadszor is Mel, már az Explorerben. Ismét megeredt az eső, hosszú, ferde cseppek csattantak a szélvédőn, olyan sebesen, mint a puskaropogás. Melnek eszébe jutott a hurrikán éjszakája, és megborzongott.

– A hainsville-i temetőbe – felelte Camelia. – Szeretnék meggyőződni róla, hogy még mindig ott vannak, mert, magunk között szólva, azon sem csodálkoznék, ha Hains kiásatta volna őket, csak azért, hogy megszerezhesse azt a földdarabot is.

– Maga szerint ennyire gonosz lett volna?

– Még annál is gonoszabb. A velejéig romlott ember volt, bármiben lefogadom.

– És mi történhetett Mitchcsel? Mit gondol, volt valami köze a családtagjai halálához? – Szeme ijedten kitágult, amikor saját szavai nyomán felébredt benne a gyanú. – Ó, istenem, ugye nem hiszi azt, hogy Mitch valójában Ed, és azért változtatta meg a nevét, mert…

– Mert meggyilkolta őket? – Camelia, miközben behajtottak a temető – vagy ahogy a kapu díszes ikeroszlopain az aranyozott betűkből kirakott, fennkölt felirat hirdette, a Hainsville-i Sírkert – cikornyás, kovácsoltvas kapuján, tanácstalanul felvonta a vállát. – Mit mondjak erre, kislány? Milyen választ szeretne hallani? Akarja tudni, hogy szerintem mi az igazság?

Mel üres tekintettel bámult maga elé. Ed? Az ő Edje, mint lehetséges gyilkos? Teljesen magába roskadt. Még a gyomra is összerándult a gondolattól, amelyet, az eszére hallgatva, gyorsan el is hessegetett magától. – Nem! – kiáltotta. – Elmehet a fenébe, Marco Camelia! Erről nem fog meggyőzni soha!

A férfi bólintott. – Jó, jó, nem is akarom. Előbb-utóbb csak elbillen valamerre a mérleg nyelve. Az lesz a legjobb, ha kivárjuk.

Mel csendesen álldogált a férfi mellett, és az esőfüggönyön át megpróbálta kivenni az egyszerű fekete márvány sírkövön a neveket. Az aranyozás már réges-rég lekopott a betűkről, így azok szinte teljesen egybeolvadtak a fekete háttérrel. Csak a sírkő tetejére vésett ROGAN árulkodott arról, hogy kiket takar valójában a sírhalom.

– Hét név – szipogta Mel, és ezúttal nemcsak az orrát törölte meg, hanem elhomályosuló szemeit is. – És egyik sem Edé. – Szörnyen érezte magát. Fázott, csuromvíz volt a ruhája, és erőt vett rajta a reményvesztettség is. Bárhol a világon jobban érezte volna magát, mint a fekete sírkő előtt, Camelia társaságában, aki csupa olyasmivel tömte a fejét, amit ő nem akart meghallani. Pedig ez az *igazság*, ismételte makacsul az agya, ő azonban továbbra is tagadni próbálta a nyilvánvalót. *Nem, nem, nem,* motyogta kitartóan. *Az én Edem nem lehet gyilkos. Ebben biztos vagyok.*

Duxbury seriff nem repesett a boldogságtól, amikor ismét besétáltak hozzá az irodájába, ugyanakkor készségesen elmondta nekik mindazt, amit a Rogan családról és a tragédiát túlélő fiúról, Mitchről tudott.

– Mindenki ismerte Roganékat – mondta tűnődő hangon. – Kedves emberek voltak. Kivéve Mitchet, a legidősebb fiút. Szép kis alak volt, mondhatom. Az a pletyka járta, hogy neki is köze volt az ügyhöz.

– Mármint hogy a családját ért tragédiához? – kérdezte a csupa fül Camelia.

– Igen. Igaz, hogy csak pletyka volt, de sokan gondolták úgy, hogy nem baleset, hanem gyilkosság okozta a család halálát. Aztán a pletyka elhalt, Mitch meg beállt dolgozni Michael Hainshez. Mit mondjak, nem sokáig játszotta a jófiú szerepét. Szegény Mr. Hainst alaposan kifosztotta. Mindent ellopott tőle, amire csak rá tudta tenni a kezét. Aztán szépen elszelelt, Hains nyakába zúdítva azokat, akik hiteleztek neki. Úgy tudom, végül elkapták és leültették, de amikor kiszabadult, ott folytatta, ahol abbahagyta. És ahogy hallottam, hamarosan ismét teletömte a zsebeit. Hát igen. Nem akármilyen kölyök volt ez a Mitch Rogan. Megérte a pénzét – tette hozzá majdnem tisztelettel.

Egyikük sem szólt az autóban. Mindketten átadták magukat a gondolataiknak.

– Sajnálom – mondta Camelia, amikor az esőfüggönyön át megpillantották a Hainsville Inn fényeit. – Nem akartam befeketíteni Edet. Csak az a helyzet, hogy ebben a pillanatban szinte minden efelé mutat. De ezek csak közvetett dolgok, lehet, hogy hamisnak bizonyul az egész. – Felvonta a vállát. – Ha kiderül, hogy tévedtem, majd bocsánatot kérek. Akár kétszer is.

– Rendben – felelte Mel mereven. De a férfi tudta, hogy nem így gondolja, és felsóhajtott.

– Igyon meg velem valamit – mondta, Mel számára teljesen váratlanul. – Beszélnünk kell.

Annak ellenére, hogy bőrig áztak, teljesen átfagytak, és kétségbe voltak esve, egyenesen a bárba mentek. Ugyanazokat az italokat rendelték, mint előző alkalommal, egy sört és egy Cosmopolitant. És a mindig mosolygó fiatal pincér ismét egy tökéletesen elkészített koktélt tett le Mel elé. Aki ismét elővette a telefonját, és felhívta a kórházat. Ahol minden változatlan volt. Persze Camelia is felhívta a „hivatalt”, mert tudni akarta, hogy történt-e otthon valami. És ezúttal úgy tűnt, hogy igen. Nem is kevés.

Figyelmesen hallgatott, miközben Mel a koktélját kortyolgatta, és mogyorót ropogtatott. Napközben valahogy megfeledkeztek az ebédről, és most, hogy ez eszébe jutott, mardosni kezdte a gyomrát az éhség.

Hallotta, hogy Camelia Mitch Rogannel kapcsolatos utasításokat ad a kollégáinak. Hegyezni kezdte a fülét. Megpróbálta kitalálni, mi hangozhat el a vonal másik végén, de a

férfi arca kifejezéstelen volt, a megjegyzései pedig semmit sem mondtak Melnek. Végül eltette a telefonját. Belekortyolt a sörébe, és rendelt egy szimpla whiskyt.

– Hallott valaha egy George Artenski nevű férfiról? –Mel megrázta a fejét. – Az országos adattár az ő nevével hozta össze azt a fantomképet, amelyet a maga segítségével készített a kollégám. Úgy tűnik, ő az emberünk.

Mel sápadt arca kiszínesedett, és hogy a szíve ki ne ugorjon a helyéről, megmarkolta a mellkasát. – Elkapták!

– Még nem. De néhány dolgot sikerült megtudnunk róla. Valószínűleg azóta megváltoztatta a személyazonosságát, és olyan helyre költözött, ahol nem ismerik, és teljesen új életet kezdett. De Artenski bérgyilkos, és a bérgyilkosokat általában szerződés köti. Lefogadom, hogy ez most is így volt.

– De miért? Miért akarná bárki megölni Edet?

Még mindig nem érti, gondolta keserűen Camelia. Vagy csak nem akarja belátni, hogy Ed nem az a kedves, gondoskodó, szerető fickó, akinek megismerte. De ezt nem most akarta közölni vele. – Ezt még ki kell derítenünk. Úgy, hogy közben a rejtőzködő bérgyilkosunk ne fogjon gyanút. És ha szerencsénk van, azt fogja hinni, hogy megúszta.

– Miért? Nem? – kérdezte Mel ellenségesen.

– De. Eddig igen – ismerte be Camelia. – De nem sokáig. Még nem mutatjuk be ugyan a képét a tévében, de az ország összes rendőrségi számítógépében benne van, és biztos vagyok benne, hogy valahol valaki fel fogja ismerni. Mégpedig nem is olyan sokára, ezt elhiheti.

– Tényleg, Marco?

Mel megfogta Camelia kezét. A férfi ágyékában forró lávaként áradt szét az izgalom. Elfordította a tekintetét, majd gyorsan ivott egy korty whiskyt.

– *Tényleg elhihetem?* – folytatta Mel könyörgő hangon, és közben azt gondolta, mennyivel nagyobb biztonságban érezné magát, ha rács mögött tudhatná a gyilkost. És mennyivel nagyobb biztonságban lenne Ed, még így is, hogy a nap huszonnégy órájában fegyveres őrség áll az ajtója előtt.

– Akár fogadhatunk is – mondta Camelia, és megszorította a nő kezét. Aztán, vigyázva, hogy ne legyen feltűnő, gyorsan elhúzta a magáét. – Élve van rá szükségünk, Mel. – Azért, folytatta gondolatban, hogy megtudhassuk, mi történt. De akár ki is mondhatta volna.

Mel esze ugyanis vágott, mint a borotva, és még így, lehajtott fejjel, sápadtan és vacogva is olyan gyönyörű volt, hogy Cameliának elállt a lélegzete. Mindennél jobban szerette volna kinyújtani a kezét, megsimogatni a nő szép ívű nyakát, ott, ahol az aranyszínű haj apró pihékben folytatódott lefelé; szerette volna beszívni a csábító illatát… Jézus, korholta magát, egy szolgálatban lévő zsaru nem gondolkodik így… De akkor… miért hozta el magával egyáltalán? Gyorsan a tudata mélyére száműzte a választ. Melhez hasonlóan ő sem akarta tudni az igazságot.

– Hallott már valaha egy bizonyos Mamzelle Dorothea Jefferson Duvalról? – kérdezte. Mel ismét megrázta a fejét. – Én sem – folytatta Camelia. – Azt az információt kaptam, hogy keresett. Telefonon. Egy idősek otthonában lakik, Charleston közelében. Azt mondta, fontos. Ed Vincenttel van kapcsolatban. De senki mással nem hajlandó beszélni, csak velem.

– És honnan szerzett tudomást magáról?

– Talán látott a tévében. Vagy olvasott az ügyről az újságban. Nem tudom. De egy gyors látogatást esetleg megérne a dolog. Azt gondoltam, holnap elugrunk Charlestonba, megnézzük a hétvégi házat, és beszélünk az ottani seriffel.

– Oké. – Késő́re járt. Mel azt hitte, szétrobban a feje. Orra kivörösödött a széltől, egyfolytában szipogott, és nagyon, de nagyon fázott. Mást sem akart, csak bebújni a jó meleg ágyba, vagy visszamenni New Yorkba, Edhez. *Ed, életem, megfogom tudni, hogy ki*

követte el ezt a rémséget. Bízz bennem… Annyit már most is tudok, hogy nem te voltál. ..

– Ne haragudjon, Marco – mondta –, de nem tudok magával vacsorázni. Majd a szobaszerviznél rendelek valamit. Csirkelevest és sajtos kukoricakását. A mamától is ezt kaptam mindig, amikor rosszul éreztem magam.

– Semmi baj, kislány. Aludjon jól. Jó éjszakát. – Mel az arcához hajolt, és puhán megpuszilta. De most nem mosolygott hozzá. Camelia felsóhajtott. Úgy látszik, összezúzta az álmait.

És mindaz, amit eddig átéltek, olyan messze volt az általa megálmodott csillagfényes égbolttól és a kellemesen összekuszált ágytól, hogy mosolyognia kellett. Itt voltak, az isten háta mögött, egy önmagát turistaközpontként feltüntető jelentéktelen sárfészekben, ahol koromsötétek az éjszakák, és úgy esik az eső, mintha dézsából öntenek, és a nő, akibe teljesen belehabarodott, szipogva, papír zsebkendőt szorongatva visszavonult a szobájába, hogy inkább a szobaszerviznél rendelje meg a vacsorát, egy személyre.

Csirkelevest és sajtos kukoricakását. Amitől azt remélte, hogy jobban lesz. Camelia szívből kívánta, hogy így legyen.

34

A Charleston felé tartó gépen ültek. Olyan kicsi volt a hely az ülések között, hogy Mel térde gyakorlatilag az állát verte. Szemét szorosan lezárta, arcát rózsaszínre festette a láz. Ha néha megszólalt, hogy válaszoljon Camelia kérdéseire, olyan volt a hangja, mint a repedt fazék.

Ennyit az elképzelt románcról, jegyezte meg gondolatban Camelia, és elvigyorodott. Lehet, hogy így bünteti a Mindenható a majdnem-megtévedt férjeket? Bár az igazsághoz hozzátartozott, hogy kettőjük közül inkább Mel szenvedett.

Camelia rendelt az utaskísérőnél egy forró teát, és ragaszkodott hozzá, hogy Mel meg is igya, és bevegye hozzá azt a Tylenol Flu megfázás elleni tablettát, amelyet a repülőtéren vásárolt még a felszállás előtt.

– Kösz – recsegte Mel alig hallhatóan.

– Elbűvölő – jegyezte meg Camelia szárazon. –Mi?

– A hangja. Mintha rozsdás vasat smirgliznének.

A nő kuncogva belekortyolt a teájába. Ahhoz képest, hogy repülőgépen szolgálták fel, tényleg *majdnem* forró volt. – Már éppen kezdtem meggyűlölni, tudja?

Camelia sötét oldalpillantással válaszolt. – Miért? –kérdezte ártatlanul. – Mert elhoztam Stepfordville-be, és tejben-vajban fürösztöttem? Mert ha ahhoz volt kedve, Cosmopolitant ihatott már reggelire is? Vagy mert úgy bántam magával, mint egy igazi hölggyel?

– Köszönöm – súgta Mel azon a recsegős hangon, amitől csak még szexisebbnek találta a férfi, talán mert fokozta a különcségét, amely a jelek szerint annyira vonzotta az Ed Vincémhez és a hozzá hasonló férfiakat.

– Mit?

– Azt, hogy hölgyként bánt velem.

Tekintetük találkozott egy pillanatra, aztán Camelia zavartan elfordította a fejét. – Szívesen – válaszolta, de azt, hogy mit érez valójában, nem tudta eltitkolni a nő előtt. Látta rajta, hogy olvas a gondolataiban. Összefonta az ujjait, és Claudiára gondolt. Elete szerelmére, a gyerekei anyjára, a nőre, aki addig az egész világot jelentette neki. Mit keres itt egyáltalán, tízezer méter magasságban egy másik nővel? Mégis mit gondolt, mi jöhet ki

ebből a halva született ötletből? Amikor ő maga sohasem tudta megérteni a hűtlenséget, az alkalmi félrelépéseket meg pláne nem. Egy percig sem hitte, hogy a bennük meglelt pillanatnyi öröm megérné azt a szörnyű fájdalmat, amelyet a másik, hűséges, társát szerető félnek esetleg ki kell állnia. És ebben a vonatkozásban ugyanígy gondolkozott most is. Csak nem így érzett.

Ragyogott a nap, amikor Charlestonba értek. A tengerillatú levegő, a kék ég és a könnyű, puha szellő üdítő változatosságot jelentett a sok eső után. Camelia, első örömteli nekibuzdulásában, kikölcsönzött egy lenyitható tetejű Crysler Sebringet. Beültek, és mint két, bolondos hangulatban lévő tinédzser, keresztülhajtottak a városon. Hajukba bele-belekapott a szél, de ez csak tovább fokozta fergeteges kedvüket.

Messziről látszott, hogy a Fairland Otthont gazdag, stílusos, de önmagukat ellátni képtelen emberek számára építették. A szép, kőoromzatú épület olyan benyomást keltett a hegytetőn, mint egy palota. Ablakaiból lenyűgöző kilátás nyílt a környező vidékre és a kavicsos kocsifelhajtóra, amely hosszú, impozáns ívben kanyarodott az oszlopos előcsarnok elé. Az épületbe vezető magas, kettős ajtókat sarkig kitárták a simogató napsugarak előtt, és a hosszú, csillogó-villogó folyosó szabályosan fürdött a beáramló fényben.

Camelia mindent szemügyre vett, mielőtt kiszállt volna a kocsiból. – Hm… a társadalombiztosítási járulékból nem futja ilyesmire – jegyezte meg tűnődő hangon. –Ami azt jelenti, hogy a mi Mamzelle Dorotheánk jól van eleresztve. Máskülönben nem bírná kifizetni a költségeket.

Bementek, végigsétáltak a hosszú folyosón, és bekopogtattak az IRODA feliratú ajtón.

– Jöjjenek be! – szólt ki egy jellegzetesen dallamos déli hang.

A hang egy kellemes külsejű középkorú nőhöz tartozott, aki dús, ősz haját kék bársonypánttal fogta hátra. Alacsony volt, és egy kicsit dundi. Arca, bár nem viselt sminket, olyan színű és olyan bársonyos volt, mint a halvány rózsaszirom; kicsi, drótkeretes szemüvege mögött vidám zöld szempár csillogott.

– *Ő* legalább nem úgy néz ki, mint egy stepfordi feleség – súgta Mel.

– Mert most Realville-ben vagyunk, és nem Hainsville-ben – súgta vissza Camelia. – Üdvözlöm, asszonyom. Marco Camelia nyomozó vagyok a New York-i Rendőrkapitányságról – mondta kedves, mégis hivatalos hangon, és felvillantotta a jelvényét. Az asszony, amikor meglátta, megilletődve felkiáltott.

– Ó, micsoda megtiszteltetés, hogy személyesen is megismerkedhetem egy ilyen csodálatos, bátor férfival. Önnek irigylésre méltóan izgalmas munkája van. És állandóan kockára teszi az életét másokért!

Camelia meghallotta Mel csuklásnak álcázott kuncogását, és hogy leplezze zavarát, köhécselni kezdett. – Ez csak a tévében van így, asszonyom. A valóságban ugyanolyan nyugodt életet élünk, mint bárki más. – Ez persze nem volt egészen igaz, de Camelia nem olyan ember volt, aki érdemtelenül elfogadott volna egy valóban eltúlzott dicséretet. Hallotta, hogy Mel megint felvihog, és erről eszébe jutott, hogy őt is illene bemutatnia. – ő az asszisztensem, Ms. Melba Merrydew – mondta gyorsan.

Mel, emlékeztetve magát az új szerepére, zsebébe süllyesztette a kezét, és felvette a nyomozóasszisztensek szerinte jellegzetes testtartását: kihúzta magát, felszegte az állát, megacélozta a tekintetét, és szigorú arckifejezést öltött.

Ezúttal Camelia volt az, aki elnevette magát. Rövid szoknyájával és hosszú lábaival Mel inkább hasonlított showgirlhöz, mint nyomozóhoz, de ezt semmi pénzért sem mondta volna meg neki.

– Merrydew? – ismételte meg tűnődő hangon az asszony. – Régen, kislánykoromban ismertem egy Merrydew Oaks nevű helyet, Georgiában. Jártam is ott, és úgy emlékszem, gyönyörű volt. Ugye, drágám, maga nem déli származású?

Mel szeme elkerekedett a döbbenettől. Megint bebizonyosodott, hogy milyen kicsi a világ. – De bizony, déli vagyok – válaszolta önérzetesen. – És Merrydew Oaks a családom tulajdona volt. Egészen addig, míg be nem köszöntöttek ránk a nehéz idők.

Hanghordozása annyira hasonlított a Scarlettéhez, hogy Camelia csak Mel szigorú pillantására tudta elfojtani a szája sarkát megrándító vigyort.

– Ó, drágám, örülök, hogy megismerhetem. És őszintén sajnálom, hogy a nehéz idők nem kímélték meg az otthonukat. De hát nem ez történt mindnyájunkkal? Ó, istenem, még be sem mutatkoztam! – kiáltott fel ismét a nő, és kikecmergett az elegáns íróasztal mögül. – Rhianna Fairland vagyok. – Barátságosan kezet rázott mindkettőjükkel, majd hellyel kínálta őket. – Miben segíthet az én szerény öreg személyem a New York-i Rendőrkapitányságnak?

Rájuk villantotta ragyogó mosolyát, és Mel, önmagát is meglepve, visszamosolygott. *Ismerte* ezt az asszonyt. Pontosan olyan volt, mint az anyja, ízig-vérig déli, okos, szókimondó, és ajkáról le nem fagyott az a mézédes mosoly.

– Szép ez az otthon, Ms. Fairland – jegyezte meg Camelia, abban bízva, hogy néhány bókkal meglágyíthatja az asszony szívét, és könnyebben elérik, amiért jöttek. –És milyen gyönyörű a környezet. Gondolom, nem keveset fizetnek a családok azért, hogy itt helyezhessék el idős szeretteiket.

– Jól gondolja – felelte mosolyogva az asszony, majd egy légies mozdulattal felborzolta ősz haját, és megigazította John Lennont és hatvanas éveket idéző szemüvegét. –Tudja, vannak családok, amelynek valamilyen úton-módon sikerült megtartaniuk a vagyonukat. És olyanok is vannak, nem is kevesen, amelyek az utóbbi időben lettek gazdagok. – Csilingelő nevetése vidám visszhangot vert a napsütötte, perzsaszőnyeges irodában. – És mi szívesen látjuk őket. A régi gazdagokat is, meg az újakat is. Nem engedhetem meg magamnak, hogy sznob legyek. Ártana az üzletnek.

Arca ellágyult, tekintete a távolba révedt, valahová egészen messzire. – Persze nem volt ez mindig így. Mert ki gondolta volna, hogy én, Rhianna Fairland, az előkelő déli úrilány, a hatvanas évek mozgalmainak hű követője itt fogok kikötni, egy öregotthon vezetőjeként? Még Woodstockban is ott voltam – folytatta büszkén. – Elkötelezett híve voltam a testfestésnek, a szabad szerelemnek meg a többinek. Még a kábítószert is kipróbáltam. Hoppá, a rendőrség előtt talán mégsem kellene mindezt bevallanom. De hát, olyan régen történt, talán igaz sem volt. Mindenki ezt csinálta akkoriban. Most viszont – fordult hozzájuk ragyogó mosolyával – azt szeretném tudni, hogy miben segíthetek.

– Ha jól tudom, van a vendégei között egy Mamzelle Dorothea Jefferson Duval nevű hölgy.

– Természetesen! – Az asszony zöld szemében vidám kíváncsiság villant. – Mamzelle D az egyik legkedvesebb lakóm. Vajon mit követett el, amivel még a New York-i egyenruhások figyelmét is magára vonta?

Mel halk kuncogásba kezdett, de Camelia ezúttal nem figyelt rá. – Semmi különöset, Ms. Fairland. Felhívta a kapitányságot. A gyilkossági csoportot – tette hozzá halkan, mire az asszony jól hallhatóan felnyögött.

– A gyilkossági csoportot? Ó, istenem, csak nem? Úgy értem… Dorothea *nem* ölhetett meg senkit. *Évek óta.* ki sem tette a lábát az épületből.

Camelia sietve megnyugtatta Rhiannát. – Nem is vádoljuk semmivel, asszonyom. Mamzelle Dorothea más okból kifolyólag hívta fel a kapitányságot.

– Azt mondja, *telefonált?* Vajon hogy csinálta? A vendégeink – mert vendégnek hívjuk őket, annak ellenére, hogy a többségük folyamatos orvosi kezelés alatt áll – csak felügyelet mellett használhatják a telefont. – Sokatmondó mozdulattal megkopogtatta a homlokát. – Némelyiküknek ugyanis… hogy is mondjam… hiányzik egy kereke. Ilyen állapotban nem telefonálgathatnak összevissza. Ha kíváncsiak a véleményemre, Dorothea

túl sok időt töltött a tévé előtt az utóbbi időben. De hogy miként tudta lebonyolítani azt a telefonhívást… Fogalmam sincs. Mellesleg ő az egyik legrégebbi vendégünk – tette hozzá. – Már majdnem huszonöt éve itt lakik.

Aztán a kezét a szája elé tartva, halk suttogással így folytatta: – Súlyos alkoholproblémával került ide szegény drágám, amiből úgy-ahogy sikerült talpra állítanunk. Most már persze öreg, nagyon öreg. Kilencvenhárom éves, el tudják képzelni? Nem hittem volna, hogy ilyen sokáig fogja bírni, de minden orvosi véleményre rácáfolt.

Elhallgatott, hogy levegőt vegyen, amit Camelia arra használt fel, hogy beszúrjon egy újabb kérdést.

– És Mamzelle Dorothea… – Habozott. Alkalmasabb szót keresett az „épelméjű" helyett, de nem igazán talált. –… jó szellemi állapotban van?

– A lehető legjobban. Néha egy kicsit… hogy is mondjam… zavart. Az egyik pillanatban még vág az esze, a másikban meg azt sem tudja, hol van. Nem lehet szentírásnak venni, amit mond. A telefonhívást azonban továbbra sem értem. Rejtély, hogy tudta lebonyolítani.

– Azt állítja, hogy ismer egy Ed Vincent nevű férfit.

– Hát persze hogy ismeri. Ő fizeti a számláit. Gyakran meg is látogatja. – Az asszony arcáról lefagyott a szirupos mosoly. – Vagyis, látogatta. A közelmúltig.

Mel döbbenten hallgatott. Ed gondoskodott volna erről az idős asszonyról? Egyszer sem tett említést róla… Ugyanakkor Ed szívesen jótékonykodott, és ezáltal egy csomó embernek gondját viselte. Olyanokról is, akikről Mel semmit sem tudott. Mit tudott ő egyáltalán Edről? Szinte semmit, gondolta kétségbeesetten.

Camelia rendőrösen kifejezéstelen arccal várta Rhianna Fairlandtól a folytatást.

Rhianna számára minden világos lett. – Lehet, hogy Dorothea *Edről akar* mondani valamit, azért telefonált… Biztosan szeretné tudni, hogy ki tette. Szegény Dorothea. Annyira várta a múlt hétvégén, és nem jött. Pedig ez nem volt rá jellemző. Nem, egyáltalán. Minden vasárnap megjelent, kivéve, amikor a hurrikán miatt nem tudott jönni. És persze a mostani hétvégét.

A tekintete Melre siklott. – Annyira sajnálom – mondta elszontyolodva. – Mr. Vincent nagyon kedves és nagyon jólelkű ember volt. Mindnyájunknak hiányzik.

– Még nem halt meg. – Mel szavaiban ellenségesség és riadalom bujkált. *Túl sokáig volt távol, bármi megtörténhetett, mióta eljött, az emberek már most úgy beszélnek Edről, mint egy halottról…*

– Természetesen nem szóltam Dorotheának a történtekről. Nem akartam felizgatni. Fogalmam sincs, hogyan értesült a dologról. A tévénézést szigorúan korlátozzuk, és amennyire tudom, olyan rossz a látása, hogy az újságot már nem tudja elolvasni. A számláit pedig egy magánalapítványon keresztül fizetik.

Egy laza mozdulattal hátrabillentett egy előrehulló hajtincset. Mint egy hatvanas évekből itt maradt tinédzser, gondolta Camelia. Az volt az elmélete, hogy bizonyos emberek, sok vonatkozásban, nem tudtak kilépni abból a korból, amelyikben igazán boldogok voltak. Ez történhetett Ms. Fairlanddel is.

– Ms. Fairland, attól tartok, ki kell hallgatnom Mamzelle Dorotheát. Úgy sejtem, olyan információ van a birtokában, amellyel segítheti az Ed Vincent ügyében folytatott nyomozást.

– *Dorothea?!* Megeszem a sapkámat, ha bármi használhatót tud mondani. – A döbbenettől magába zuhant, mint egy rongybaba. – De honnan is tudhatná, hogy ki akarta megölni Mr. Vincentet?

– Nem tudom. Mindenesetre azt állította az üzenetében, hogy az információ, amelyet szeretne megosztani velünk, érdekes, és a nyomozás szempontjából is fontos lehet. – Camelia vállat vont. – Attól tartok, nem mondhatok le a személyes találkozásról, Ms.

Fairland.

– Hát… nem is tudom…

– Rendőrségi ügyről van szó, asszonyom, és én abszolút hivatalos minőségben vagyok itt – figyelmeztette Camelia.

– Ó, majdnem elfelejtettem. Hát persze. Azt hiszem, ha rendőrségi ügyről van szó, semmit sem tehetek. De azért figyelmeztetném önöket, hogy idős, törékeny hölgyről van szó. Kérem, legyenek körültekintők.

35

Mamzelle Dorothea szobája tágas volt. Virágos teraszra néző, dupla franciaablaka nyitva állt. Gardéniaillatú levegő áradt be, és behallatszott a szökőkútból csordogáló víz megnyugtató hangja. Mel gyermekkora ezernyi, hasonlóan lusta, napsütéses délutánjára gondolt, amikor még maga is délen lakott, a nagy ültetvényes házban.

Mamzelle Dorothea ennél jóval hosszabb múltra tekintett vissza, amelynek minden egyes napja jól látható nyomot hagyott barázdált arcán. Élesen kiugró arccsontján megfeszült a pergamenszerű bőr, majdhogynem áttetsző, halványkék szemében értelem csillogott, és érdeklődve mérte végig az érkezőket. Ritkás haját olyan szorosan hátrafogták, hogy Mel szerint egy ráncfelvarrással is felért, bár Mamzelle Dorothea a maga kilencvenhárom évével valószínűleg túl volt már minden hiúságon. Ezt bizonyította az a tény is, hogy a kellemes meleg ellenére elnyűtt, megállapíthatatlan eredetű szőrmekabátot viselt, amely, állapotából kiindulva, nyugodtan származhatott valamilyen kőkorszaki állattól is.

Sovány karjával közelebb intette magához őket. – Kerüljenek beljebb a barlangomba! – mondta vékony üveghangon, amelyet olyan mély, torokhangú kuncogás követett, hogy Mel megugrott ijedtében.

Ám a szoba tényleg úgy festett, mint egy díszes barlang. Puffosra tömött virágmintás kanapékkal, csipkés székvédőkkel, díszes vázákkal, színpompás, papagájokat és tukánokat ábrázoló porcelánfigurákkal, kristálymütyürkékkel, hímzett huzatú zsámolyokkal és faragott polcokkal volt tele. Mamzelle Dorothea a jelek szerint az egész múltját magával hozta a Fairland Otthonba.

Fénykép azonban csak egyetlenegy volt az egész szobában. Az éjjeliszekrényen állt, nagy ezüstkeretben, és Edet ábrázolta, olyan jóképűen, olyan *elevenen*, hogy Mel felkiáltott.

A bemutatkozást követően Mamzelle Dorothea visszahuppant a leopárdmintás párnákkal kibélelt karosszékbe, amely még így is túl nagynak tűnt a törékeny alakjához képest, aztán hosszan végigmérte Melt. – Szóval, magába szerelmes Ed – mondta végül.

Mel odaguggolt Mamzelle Dorothea mellé, és kezébe fogta sovány, madárcsontú ujjait. – Hát tudja? – kérdezte meglepetten.

– Ed mindent elmond nekem. *Mindent* – tette hozzá egy huncut kacsintással. – És ez mindig is így volt. Amióta csak ismerem.

Miközben beszélt, szúrós pillantást vetett a fülét hegyező Rhianna Fairlandre. – Maga most elmehet – mondta tüskésen. – A beszélgetésem Miss Merrydew-val és Camelia felügyelővel szigorúan magánjellegű.

Ms. Fairland habozó pillantást vetett Cameliára, aki bólintott, mire a nő egy bánatos sóhaj kíséretében kivonult a szobából, és hangtalanul behúzta maga mögött az ajtót.

Hosszú árnyékok verődtek a szobára; Mamzelle Dorothea olyan volt köztük, mint egy

sápadt, rosszul megvilágított viaszfigura.

– Elég sokáig tartott, míg ideértek – jegyezte meg éles hangon, Cameliához intézve a szavait.

– Sajnálom, Mamzelle, de csak tegnap este kaptam meg az üzenetét. Hainsville-ben.

– Huh… Hainsville-ben. – Az asszony grimasza önmagáért beszélt.

– Járt már ott?

– Még soha. Hála istennek. De Ed elbeszéléseiből nem olyan helynek tűnik, ahol szívesen letelepedne az ember.

– Mégis, miket mesélt magának Ed, Mamzelle Dorothea? – Mel már egy aprócska zsámolyon ült, közvetlenül az öregasszony széke mellett, és hogy érzékelhető kapcsolatban maradhasson az egyetlen lénnyel, aki a jelek szerint jól ismerte és szerette Edet, és akit Ed nyilvánvalóan viszontszeretett, ismét megfogta a madárcsontú kezet.

– Azt hittem, Ed másfajta nők után bolondul – jegyezte meg a Mamzelle, miközben még egyszer alaposan végigmérte Melt. – Nem ilyenre számítottam. – Mel belenézett az asszony korát meghazudtoló, élénk, vízkék szemekbe, és tudta, hogy ezt az asszonyt semmivel sem lehetne becsapni. – Megesküdtem volna, hogy a déli szépségek vonzzák, akiknek biztos egzisztencia áll a hátuk mögött. Legalábbis, így szokott lenni az olyan férfiaknál, akik felfelé törnek.

– Én nem hinném, hogy Ed felfelé tör, Mamzelle – felelte Mel. – Én nagyon is úgy látom, hogy Ed ennél magasabbra már nemigen juthat.

– Ah… Akkor már nincs szüksége trófeafeleségre. A trófeafeleségeknek – folytatta, ravasz pillantást verve Cameliára – ezernyi alakjuk van, felügyelő, és nem lehet tudni, mikor milyen formát öltenek. A szőke bombázóból, a fiatalsága miatt vonzó szexi tinédzserből és a filmsztárból egyaránt lehet trófeafeleség. Sőt még a szomszédban lakó déli szépségből is.

Camelia zavartan bólintott. Lefogadta volna, hogy az idős asszony olvas a gondolataiban.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha illő módon bemutatkozom. Mademoiselle Dorothea Jefferson Duval vagyok. Anyai ágon a híres elnök, apai ágon a kreol Duvalok leszármazottja. És itt, Charlestonban éltem le az egész életemet.

– Kellemes hely – mormogta Camelia, és közben azon tűnődött, mi az ördögöt keres itt. Most majd végig kell hallgatnia ennek a mindent összezagyváló vénasszonynak az élettörténetét, aki el fogja mondani, hogy Ed Vincent egy igazi hős, mert merő jótékonyságból kifizeti a számláit ezen az osztályon felüli helyen.

– Mamzelle Dorothea, meséljen nekem Edről. Kérem – fogta könyörgőre Mel. Annyira szerette volna tudni, mi az igazság a férfi múltja körül, hogy akár három napot, három éjszakát eltöltött volna a kényelmetlen zsámolyon. Könnyekben, csókokban fürösztötte volna az idős asszonyt, a lelkét is neki adta volna, ha ez lett volna az ára annak, hogy meghallhassa a történetét.

Mamzelle Dorothea azonban, ahelyett, hogy belefogott volna, előhúzott egy palack bourbont az egyik leopárd-mintás párna mögül. Aztán, a vendégei döbbent pillantása mellett, elvett egy csorba szélű, foltos üvegpoharat a széke mellett álló, kerek tölgyasztalkáról, öntött magának egy tekintélyes adagot, amit a fejét hátradöntve azonnal le is eresztett a torkán. Elégedetten felsóhajtott.

– Évek óta próbálnak megfosztani ettől. Még Ed is. Pedig megmondtam neki, hogy ez olyan, mintha egy csecsemőtől akarná elvenni az anyatejet. – Pajkos nevetése most nem torokhangú döcögésnek hatott, hanem a déli szépségekre jellemző, lágy csilingelésnek. Olyan volt Mel fülének, mint a zene. – Már vagy ötven éve mondják, hogy ez fog a sírba vinni. Hah! Amint látják, még mindig itt vagyok. Amit az orvosaim többsége már nem mondhat el magáról. Nem is tudom, hányat sikerült túlélnem. És tudják, mindig van

valaki, akit meg lehet zsarolni. És akkor az ember viszonylag könnyen megszerezhet bármit, amit csak akar. De hát ezt maguk úgyis tudják – tette hozzá, megint csak Cameliához intézve a szavait.

– Igen, asszonyom. Tényleg tudom – mondta udvariasan Camelia, és közben arra gondolt, hogy ebben a korban már nem árthat a bourbon. Mamzelle Dorotheának szerencséje van.

– Azért hívtam magukat ide – tért végre az asszony a tárgyra –, mert azt gondoltam, hogy ideje lenne megismerniük az igazi Ed Vincentet. Születési nevén Theo Rogant – tette hozzá némi hallgatás után.

Mel megkönnyebbült sóhaja sokáig ott visszhangzott az árnyékos szobában. Hála istennek, gondolta. Hála istennek, hogy az asszony nem Mitchet mondott. Most már nem kell attól tartania, hogy egy gyilkosba szeretett bele…

– De hát… Theo nem halt meg abban a tragikus lakástűzben? – kérdezte döbbenten Camelia.

A Mamzelle egy királynői mozdulattal leintette. –Nem, nem, de ne legyen ennyire türelmetlen. Ne fusson a dolgok elébe. Harminc éve ismerem Edet, és mindent el fogok róla mondani, de az elején szeretném kezdeni. – Elhallgatott, és miközben újabb korty italt töltött magának, megpróbálta végiggondolni, hogy mit is fog mondani.

36

Hiányzott neki. El sem tudta volna mondani, mennyire. Hiányzott neki az illata, az a hűs, erotikus illat, amelyet a Bloomingdale's parfümosztályán úszó illatfelhőben is felismert volna, a lágy hús, a liliom, a jázmin és a nyár csábító illategyvelege, amely maga volt a kábulat… Megmosolyogtatta már az is, hogy rá gondolt… Hová tűntél? Ó, Zelda, merre vagy? Remélem, nem mentél el, oda… Hainsville-be… Ugye, nem? Fáj rágondolni, hogy esetleg ott vagy… azon a helyen, ahol majdnem véget ért az életem, és ahol a bűntudatom és a szégyenem örökké kísérteni fog…

Gondolatban ismét visszatért ahhoz a szörnyűséges éjszakához. Amikor a születésnapja volt, és amikor Michael Hains erőnek erejével meg akarta venni az apja földjét, akire Mitch majdnem kezet emelt, mert elutasította az ajánlatot. Abban a pillanatban biztosra vette, hogy Mitch nekimegy az apjuknak. Iszonyú dühös volt… vagy még annál is rosszabb… sokkal, de sokkal rosszabb…

Theo kisurrant a házból, és futásnak eredt. A süvítő szél belekapaszkodott a hátizsákjába, és nagyokat dobott rajta, ö maga alig kapott levegőt. Hogy el ne essen, lihegve megkapaszkodott egy-egy fa törzsében. Olyan volt, mintha életre kelt volna az erdő. Az egész hegyoldal nyögött és remegett. A hatalmas erejű orkán fákat csavart ki tövestül, és nagy, frissen letört ágakat görgetett maga előtt.

Ed megkönnyebbült, amikor végre kiért az erdőből, és a réten átvágva elérte a Hainsville-be vezető, kátyús aszfaltutat. Ettől kezdve, ha lehet, még gyorsabban futott. A fejét előreszegte, és kihasználva a hátszelet – amely, mintha tudta volna, hogy sürgős ügyben jár, nagyokat lökött rajta – szinte repült a város felé.

Már jó néhány mérföldet megtett, amikor az éjszaka sötétjébe belehasítottak egy autó fényszórói. Talán Michael Hains megszánta Mitchet, és hazaviszi, villant át a fején a gondolat. Mivel nem szerette volna, hogy észrevegyék, beugrott az út szélét szegélyező nyárfák közé. A fák karcsú törzse szinte a földig hajolt, és a sárgás lomb gyakorlatilag

teljesen eltakarta. Pontosan úgy, mint a *Gyerekek az erdőben* című mesében.

Visszafojtott lélegzettel figyelte a rejtekhelye mellett elhaladó autót. A fényszóró félig elvakította, de így is látta, hogy egy furgon, és ketten ülnek benne. Nem ismerte sem az autót, sem a benne ülőket; azt gondolta, hogy idegenek, akik a környéken vállaltak munkát. El sem tudta képzelni, merre tarthatnak ebben az ítéletidőben. Az út az egyik Hains-birtokig, a Sorrygate Farmig volt csak kiépítve, ahová biztosan nem mentek ilyen késői időpontban, így csak egyetlen lehetőség maradt. Az ő saját otthona.

Az agyából kipattanó figyelmeztető jelzések arra ösztönözték, hogy haladéktalanul forduljon vissza. Lábai szinte maguktól indultak el ugyanazon az úton, amelyen érkezett. Nekifeszült a szélnek, és mit sem törődve az arcát verő, jéghideg esővel, futott, ahogy a lába bírta.

Már majdnem otthon volt, amikor meglátta a vörös ragyogást az alacsony ég peremén. – Nem! – kiáltotta. – Ó, istenem, add, hogy ne legyen igaz! – És ismét futásnak eredt. Botladozva, csúszkálva és *kétségbeesetten* próbált közelebb kerülni a házhoz.

Elérte a tisztást. Látta, hogy a férfiak még több gázolajat locsolnak a lángokra. A kátránypapírral fedett ház izzó tűzgolyóvá vált.

Theo már nem tudta, és nem is akarta visszafogni a torkából feltörő sikolyokat. Látta, hogy a tűzgolyó fényében kirajzolódó alakok felé fordulnak, és hallotta nyers, szitkozódó hangjukat. Aztán az egyik kezében fegyver villant.

A sokktól megbénult fiú torkából újabb vérfagyasztó sikoly tört elő. Minden félelmét és szenvedését beleadta ebbe az egyetlen, elnyújtott hangba. Ösztöne azonban azt súgta, hogy menekülnie kell. Erőt vett magán, és elindult az erdő mélye felé.

Úgy ismerte az erdőt, a titkaival együtt, mint a tenyerét. Tudta, hol lehet jól elrejtőzni benne, és hamarosan meg is találta azt a parányi barlangot, ahol bújócskázni szokott a nővéreivel. Nagy, csontos testét betuszkolta a nyíláson, és kezét a fejére szorítva meglapult, mint egy sebzett állat. Majd kétméteres magassága ellenére is csak egy rémült, tizennégy éves kölyök volt, aki teljesen magára maradt. Egész testében remegett, és alig mert levegőt venni. Rettegve, megadóan várta, hogy családja gyilkosai rátaláljanak.

Az agyán, mintha elektromos sokk érte volna, keresztülcikázott egy név. *Mitch.*

Nem Mitch volt az, aki felgyújtotta a házat, és nem is ő pusztította el a családjukat, hanem a két idegen. De Theo a lelke mélyén tudta, hogy a dologhoz Mitchnek is köze volt.

Hallotta az aljnövényzet zörgését a férfiak közelgő léptei alatt, ki tudta venni fojtott hangú szitkozódásukat, majd egy idő után azt is, hogy befejezettnek nyilvánították a keresést.

– Hagyjuk a büdös francba – dörmögte az egyik.

– Bárki volt is, úgyse mer szólni senkinek – kiáltotta a másik olyan közelségből, hogy Theo összerándult.

– Az egész családnak vége. Elvégeztük a melót – szögezte le az első. – Ideje elhúzni a csíkot.

A léptek távolodásával a hangok is elhaltak. Hamarosan felzúgott a furgon motorja, és az autó eltűnt az éjszakában.

Theo, még mindig letaglózva a sokktól, előmászott a búvóhelyéről. Visszaszaladt a tisztásra, és megállt otthona füstölgő maradványai előtt. Amelyek között ott voltak valahol a családtagjai maradványai is. *Kivéve Mitchet.*

A könnyek olyan vastagon csorogtak az arcán, mint az éjszakai eső. Egy idő után aztán abbamaradt a zokogása, de csak azért, hogy átadja a helyét az egész lényén eluralkodó szégyenérzetnek.

Elrohant, elbújt az erdőben, miközben az összes családtagja szénné égett. Bár látta a tüzes robbanást, amelyben mindannyian meghaltak, és tudta, hogy semmivel sem

menthette volna meg őket, nem tudott úrrá lenni a szégyenén.

Meg sem próbált segíteni rajtuk… El kellett volna kapnia a fickókat, kitekerni a nyakukat és átszúrni a mellüket egy vasvillával. Meg kellett volna ölnie mind a kettőt. *Úgy, ahogy most megfogja ölni Mitchet.*

Leült annak a hegyi kőrisnek a csonkjára, amelyet egy évvel korábban vágott ki az apja, mert túlságosan magasra nőtt, és átadta magát a kétségbeesésnek. A fájdalom olyan súlyosan nehezedett a szívére, mint egy szikladarab. Aztán végiggondolta, mit fog tenni. Visszamegy a városba, megkeresi Mitchet… vagy tucatnyi mód jutott az eszébe arra, hogyan fogja megölni.

Már hajnalodott, amikor felállt a fatönkről, és odasétált a még mindig füstölgő romhoz. – Isten áldjon benneteket, anya és apa – suttogta. – És benneteket is, Jared és Jesse, Honor és Grace. Ti most már a mennyországban vagytok. Bízzátok magatokat a jóistenre, ö majd gondoskodik rólatok. *Én pedig Mitchről gondoskodom.*

És ebben a pillanatban, akár meg is esküdött volna rá, meghallotta az anyja hangját, azt a nyugodt, mindig racionális hangot, amely most egyenesen hozzá beszélt, és azt mondta, nem szabad megölnie Mitchet. Mert ha megöli, akkor ő is gyilkossá válik, márpedig ő nem szeretné, hogy vér tapadjon a legkisebb fia kezeihez.

A fiú megemelte a fejét, és csodálkozva körülnézett. De persze sehol sem látta az anyját. A hang, amit hallott, a saját lelkiismerete hangja volt, és az is azt súgta, hogy nem szabad gyilkossá válnia.

Ezek után csak egy dolgot tehetett. Felkapta a hátizsákot, benne a születésnapi farmernadrággal és inggel, és az erdőn keresztül elindult a hegytető felé. A sűrű hajnali ködben nem láthatta a csúcsot, de legalább az eső elállt, és a felhőkön átverekedte magát néhány gyenge napsugár.

A hegy másik oldalán Dél-Karolina feküdt, és Theo olyan messze akart kerülni Tennesseetől, a gyilkos Mitch-től és Michael Hainstől, amilyen messzire csak lehetett.

A gyilkosoknak egyvalamiben igazuk volt. Az emberek azt fogják hinni, hogy az egész család odaveszett. És ha van egy kis szerencséje, többé nem fogja látni a bátyját.

37

– Egyetlen könnyet sem ejtettem, amikor elmesélte, mi történt azon az éjszakán. Az egész családját meggyilkolták – mormogta Mamzelle Dorothea. – És akkor sem sírtam, amikor megtudtam, hogy mi történt azután. Önző asszony voltam. A szüleim elkényeztettek, mondhatni, teljesen elrontottak. Sohasem érdekelt, hogy mit gondolnak mások. Pontosan úgy éltem az életemet, ahogy nekem tetszett. De ez a fiatal idegen megérintette a szívemet. Helyesebben azt, ami a szívemből addigra megmaradt.

Nézegetni kezdte az üvegét, mintha a bourbon borostyánszínű mélységéből választ kaphatna arra a kérdésre, hogy miért is esett meg a szíve Theo Roganen.

– Olyan fiatal volt – mondta végül. – Olyan szánni valóan fiatal. És sovány, és kiéhezett. És szó sem volt arról, hogy, hozzám hasonlóan, önszántából vált volna ilyenné. Mert tudják, én saját elhatározásból döntöttem az ital mellett. Ha választanom kellett az étel meg az ital között, gondolkodás nélkül az italt választottam. És Theo olyan gáláns volt mindehhez. Mint egy ifjú úriember. – Egy hosszú percre elhallgatott, majd egy halk sóhaj után így folytatta: – ő lehetett volna a meg nem született fiad, gondoltam magamban. Aki miatt érdemes lenne folytatnod az életedet. Ekkor még egyszer megnéztem magamnak, jó alaposan, aztán azt mondtam, ugyancsak magamban: Tudod, mit, Dorothea, még lehet is.

– És így kezdődött, kedveseim – tette hozzá lágy, álmatag hangon –, a mi közös életünk.

Ed élettelen súlynak érezte a testét. *Élettelen*, gondolta. *Milyen ironikus. A testem meghalt, de az agyam még működik. Sőt. Folyamatosan túlórázik. Agyonnyom az emlékeimmel.*

Örökké úton voltam, mint egy vándor. Időnként felugrottam egy-egy tehervonatra, próbáltam kitérni a törvény elől, a hozzám hasonló boboktól kuncsorogtam ételt, és ha hagyták, meghúztam magam a tábortüzük mellett. Kiéhezett, sovány gyerek voltam, ugyanakkor jóval idősebbnek látszottam a magam tizennégy événél, amit ki is használtam. Tizenhatnak hazudtam magam, és soha, senki sem kérdőjelezte meg a koromat. Ha alkalmam nyílt rá, munkát vállaltam: dohányt, gyapotot szedtem; bármilyen mezei munkát elvégeztem. Rosszabb életem volt, mint az apámnak. Ő legalább ki tudott hasítani magának egy darabka földet, de én alacsonyabb szinten álltam még azoknál is, akik felesben dolgoztak. Idénymunkásként olyan értéktelen voltam, mint egy darab fa. Csak egy görnyedt hátat jelentettem a krumpliföld közepén. Gyűlöltem a helyzetemet, ugyanakkor nem láttam belőle kiutat. És akkor találkoztam Dorothea Jejferson Duvallal. Ő mentett meg.

Egy esős, fagypont körüli éjszakán, majdnem egy évvel azután, hogy azon a bizonyos hegygerincen át megérkezett Dél-Karolinába, Charlestonban találta magát. Nem volt más ruhája, csak a születésnapi farmernadrág, amely, ahogy az anyja előre látta, már jóval a bokája felett lengedezett, a megkopott kék kockás flaneling, egy pár öreg, agyonfoltozott bakancs és az a vízhatlan esőkabát, amely az apjáé volt valamikor.

Január volt, a föld ropogott a talaj menti fagytól. Nem volt munka, amit elvállalhatott volna, így Theo ötven centtel a zsebében botorkált be Charleston gyönyörű városába, vacogva a hidegtől, éhesen.

Még sohasem járt ilyen helyen. A palotának is beillő házak magas, fényárban úszó ablakai megvilágították az utcákat, tereket. A boltok kirakatai olyan árukkal voltak tele, amilyeneket Theo addig csak filmekben látott, azt is csak akkor, ha időnként, évente egyszer, ellátogatott a hainsville-i moziba. Az utcákon jól öltözött emberek jártak; a zsúfolt éttermekből olyan illatok áradtak felé, amelyek az őrületig fokozták benne az étel utáni vágyakozást. Az éjszakai úttesten csillogó autók suhantak hazafelé.

A város megtestesítette mindazt, amiről Theo gyerekként álmodott, sőt annál többet is. Szépség sugárzott belőle, pompa, gazdagság és érzékiség. Theo biztosra vette, hogy szebb, mint Párizs és London, talán csak Rómával nem vehette fel a versenyt, antik dolgok vonatkozásában semmiképp. Nem mintha lett volna összehasonlítási alapja, hiszen Charleston volt az első *igazi* város, amit életében látott, de ez is elég volt ahhoz, hogy tudja: ha gazdag lenne, semmit sem szeretne jobban, mint itt élni, a csodálatos házak valamelyikében.

A pasztellszín épületeket magas falak keretezték; csupán a cikornyás vaskapukon lehetett bepillantani a magnóliabokrok szegélyezte udvarokba és az ősi tölgyek mögött megbúvó kertekbe, nem beszélve a rejtett hátsó udvarokról, amelyekben a télire elnémult szökőkutak előrevetítették a még távoli nyár simogató melegét és a csörgedező víz muzsikával is felérő hangjait.

Theo megvárta, hogy becsukjanak az éttermek, csak ekkor esett neki a szemeteskukáknak, bár a bennük rejlő ételmaradékért kemény küzdelmet kellett folytatnia az ugyancsak lesben álló kóbor macskákkal. Mohón nyelte a vacsoratányérokról lekapart morzsákat, a bordacsontokon maradt, ízletes húsdarabokat, sőt még a rizs- és babszemeket is megpróbálta kiválogatni a szemétből. Ennek ellenére nem tudott jóllakni. Éhesen járta a

város elcsendesedett utcáit, hosszú, szürke árnyékként, amely nem tűnt fel senkinek.

Úgy éjfélre járhatott az idő, amikor megérkezett a helyiek számára Batteryként ismert környékre, ahol egészen a tengerpartig ért a hatalmas tölgyek alatt elnyúló füves terület. Az égig érő tölgyek alatt szobrok és megrozsdásodott ágyúk meredeztek. A szél jeges fuvallatokban süvített keresztül a néma tájon. Theo teste megborzongott a fekete viharkabát alatt. Lelki szemeivel szinte látta, amint a testvérei odahúzódnak a vaskályha köré, és megpróbálják odadugni átfagyott lábujjaikat is a vaslapon sülő gesztenyék mellé, miközben lökdösődnek és vitatkoznak az újságpapírral kitapétázott, aprócska kunyhóban, mint valami acsarkodó kölyökkutyák.

Abban a pillanatban annyira vágyott a családja és otthona után, hogy elgyengültek a térdei. Beleroskadt a fagyos fűbe, lehajtotta a fejét, és átadta magát a testét-lelkét marcangoló gyásznak. Arra gondolt, nincs miért élnie.

Végül, amikor már teljesen átfagyott, összeszedte magát, és menedéket keresve a szél elől, elindult vissza, a város felé. Hamarosan a Batterytől északra fekvő rész grandiózus házai között találta magát. Arra gondolt, hogy a sötét, néma falak melegében már békés, boldog álmát alussza a sok szerencsés család. Az irigység keserű ízként gyülemlett össze a szájában, bár a nagy házak bármelyikéről lemondott volna, ha visszaforgathatta volna az időt annak a szomorúan végződött, esős napnak a délutánjáig, és még egyszer odakuporodhatott volna a saját családjával az ócska kunyhóban a vidáman pattogó vaskályha mellé. Ahol biztonságban érezhette volna magát a Great Smoky árnyékában.

Hogy kifújja magát, megállt egy rózsaszín falú, ódon ház előtt, amelynek körvonalait épphogy ki lehetett venni a csupaszon imbolygó fák mögött. Ebben a házban nem égett a villany, Theo mégis észrevette, hogy hacsak résnyire is, de nyitva van a kapuja. Hirtelen nagyon csábítónak tűnt a kapu mögött elnyúló udvar. Gyorsan átpréselte magát a nyíláson. A falakról visszacsapódó szél olyan erővel nyomta a mellkasát, hogy ismét meg kellett állnia. Levegő után kapkodva várta, hogy a szeme megszokja a sötétséget. Vidéki, szegény gyerek lévén hozzá volt szokva a durva felszínen való gyalogláshoz, és jobban tájékozódott a legsötétebb éjszakában is, mint a legtöbb ember fényes nappal.

Óvatosan elsétált egy befagyott szökőkút mellett, kinyitott a téglafalban egy alacsony faajtót, és belépett egy elhanyagolt kertbe, amelyről még télen, éjszakai sötétségben is meg tudta állapítani, hogy évtizedek óta nem érintette emberi kéz. Az indák szabályosan megfojtották a kaméliabokrokat, a csupasz rózsabokrok egészen a földig lógatták tüskés ágaikat. Az élő sövény, amely valaha a virágágyásokat keretezte, vadul elburjánzott. A ház falát és a kertet mindenütt befutotta a borostyán, amelynek sűrű levelei közül alig látszottak ki a nimfákat és angyalokat ábrázoló szobrok. És ekkor a kert távoli zugában felfedezett egy másik épületet, amelyet annyira belepett a kosz, hogy amíg be nem lépett az ajtaján, nem lehetett megállapítani, hogy üvegből vannak a falai.

Amikor a szeme hozzászokott a korábbinál is nagyobb sötétséghez, már a rég elszáradt növényeket is ki tudta venni a polcokon: az összepöndörödött levelű citrom- és narancsfákat, a hasonló sorsra jutott fügét és a rácsra futtatott őszibarackot. Ekkor már tudta, hogy a hideg ellenére valami melegházfélében lehet, amelynek a közepén volt egy hosszú asztal is. Erre szokták a téli fagy elől a cserepes virágokat behordani, és itt nevelték a palántákat is. Az apja maga is készített egy melegházat, hogy dédelgetett paradicsompalántáit legyen hol felnevelnie.

Az asztalon felfedezett néhány régi liszteszsákot. Egy percig sem habozott. Felmászott az asztal tetejére, magára húzta a zsákokat, úgy, hogy az orra hegye sem látszott ki alóluk, és hogy minél több meleget meg tudjon tartani, magzati pózba gömbölyödött. Legalább erre az éjszakára sikerült szállást találnia.

Ám ahogy zuhanni kezdett a hőmérséklet, és a jég pattogni kezdett az üvegfalakon, olyan érzése támadt, hogy esetleg nem éli túl az éjjelt. Ha Mitch és Michael Hains nem

tudta megölni, most majd a fagy végez vele. És mivel jobb társaságra nem számíthatott ezen az éjszakán, szívesen fogadta még a halált is.

Akkor ébredt, amikor az első erőtlen, kóbor napsugár melegét megérezte a lábán. Anélkül, hogy kibújt volna a zsákok alól, kinyújtóztatta elgémberedett testét. A feje fölé tolta hosszú karjait, és csodálkozva megállapította, hogy életben maradt. Első gondolata az volt, hogy mennyire éhes már megint.

– A mindenit. Bárki vagy, nagydarab fickó vagy. – A női hang úgy hatott a hajnali csendben, mint a pisztolydörrenés.

Theo ledobta magáról a zsákokat, és a hang gazdájára meredt. Az idős asszony ott ült vele szemben, egy zöld fonott székben. Árnyékba vont szemei nyugodtan méregették a hívatlan látogatót. Ezüsthaját szorosan hátrafogva viselte. Csontos arcát ráncok borították. Sovány volt. Karomszerű ujjakban végződő kezével, elnyűtt cipőbe bújtatott, apró lábával és ősrégi, szemmel láthatóan nagyobb testre szabott, loncsos szőrmekabátjában semmivel sem kelthetett jobb benyomást, mint Theo. A lába mellett, a földön, üres bourbonosüveg csillogott.

A fiú megkönnyebbülten felsóhajtott. Arra gondolt, hogy az asszony maga is csavargó, és hozzá hasonlóan átmeneti szállást keres. És meleget. Megsajnálta. Azt, hogy hány éves a nő, nem tudta volna megmondani, de ahhoz túl öregnek látszott, hogy ilyen áldatlan körülmények között sokáig ki tudjon tartani. Szívesen segített volna rajta, de magán sem tudott segíteni.

– Sajnálom, asszonyom, ha megijesztettem – mondta udvariasan, mert eszébe jutott, hogy az idősekkel így kell beszélni.

Az asszony csukláshoz hasonló hangokat hallatott. Theo tarkóján felállt a szőr, de aztán rájött, hogy amit hall, az csak nevetés. – Én pont fordítva látom a helyzetet. Szerintem kettőnk közül nem én vagyok az, aki megijedt. Jól gondolom, hogy a hegyvidékről jöttél? Arrafelé beszélnek ilyen akcentussal.

Theo érezte, hogy elvörösödik. Szinte kivehetetlen akcentusa nem először sodorta bajba, mióta vándorolt. Sokáig nem tudott rájönni, hogy miért nem értik meg a beszédét az emberek, de azt maga is érezte, hogy a többség másképp beszél, ezért megpróbálta utánozni őket.

Sietve lecsusszant az asztalról. Ingét visszagyűrte a nadrágjába, majd csontos kezével lesimította sűrű, sötét haját, amely minden erőlködése ellenére is úgy állt a feje búbján, mint egy kakastaréj. – Nem tűnt fő, amikor écca-ka bejöttem. Ha látom, hogy itt van, nem zavartam vóna. Bocsánatot kérek, ha nem tudott alunni miattam.

Az asszony ismét felkuncogott. – Az én koromban már nemigen számít, hogy mennyit alszik az ember. Igazából már nem is érdekel. Majd kialszom magam, ha örökre lehunyom a szemem. Addig meg elleszek valahogy.

Egy darabig némán méregették egymást, egyik sem értette pontosan, hogyan került oda a másik. Theo szentül hitte, hogy az asszony legalább olyan szegény, mint amilyen ő maga, ugyanakkor tagadhatatlanul művelt ember módjára beszélt. Az asszony meg azt gondolta, hogy a fiú egy vadonban élő fiatal állathoz hasonlít leginkább: vad és sovány.

– Mi ketten egyformák vagyunk – mondta végül, miután azonosította a fiú tekintetében a fájdalmat és a félelmet –, de különböző okokból, azt hiszem. – Az asszony lassú mozdulattal kikászálódott a fonott székből. Theo sietve mellé lépett, hogy segítsen neki. Összerándult az arca, amikor az asszonyhoz ért. A keze hideg volt, mint a jég, vörös, mégis vértelen, a leheletének bourbonszaga volt.

– Hová akar menni, asszonyom? Tudok segíteni valamiben?

– Szerinted? – Az asszony felnézett rá; talán olyan magas sem volt, mint a kisebbik húga, Grace.

Theo ismét elvörösödött, ezúttal a kétségbeesésétől. – Nem. Asziszem, nem tudok. Nincs semmim, amit fölajánlhatnék. Legföjjebb a karomat, ha meg akar támaszkonni valamibe'.

Az asszony eltűnődött a válaszon, majd bólintott. – Ez nagyon emberi gondolkodásra vall. De köszönöm, elboldogulok egyedül is. – Azzal, ezüstszínű pálcájára támaszkodva, odacsoszogott az üvegház ajtajához. – Gondolom, éhes vagy – jegyezte meg, mielőtt lenyomta volna a kilincset.

– Igen, asszonyom. Asziszem, az vagyok. – Most, hogy emlékeztették az éhségére, Theo gyomra hangos korgásba kezdett. – De előbb-utóbb maj' csak találok valamit.

– Minél előbb, annál jobb – biccentett az asszony. –Várj meg itt, jó?

Olyan óvatosan csukta be a repedt üvegajtót, mintha velencei kristályból lettek volna a táblái. Theo hitetlenkedve csóválta a fejét. A természet hangja azonban visszarántotta a hideg valóságba. Keresett a kertben egy távoli zugot, ahol kiüríthette a hólyagját.

Miközben piszkos farmernadrágját gombolgatta, észrevett egy vízzel teli vödröt. Betörte a tetején a jeget, és arcára fröcskölte a hideg vizet. A szeme sem rándult közben. Egész életében hideg vízben mosakodott, még a leghidegebb télben is. Ismét hátrasimította a haját, és addig igazgatta a ruházatát, amíg rendbe nem szedte magát annyira, amennyire azt hónapok óta viselt darabjai megengedték.

Néhány perc múlva visszatért az öregasszony. Egy ősrégi, szebb napokat is látott babakocsit tolt maga előtt. A még mindig csillogó sötétkék váz és a puha, krémszínű bőrből készült belső valamikor egy gazdag család csemetéjét ringathatta. Most egy friss bagett volt benne, egy doboz vaj, és egy kancsó nagyon forró kávé, amelynek Theo már az illatától majdnem térdre rogyott.

– Honnan szette? – vonta kérdőre az öregasszonyt, mert biztosra vette, hogy a finomságok csak lopás útján kerülhettek hozzá.

– Bentről. Jó ismeretségben vagyok a ház lakóival. – A fiúra mosolygott. – Néha megsajnálnak, és akkor adnak valamit. Azt mondják, táplálékra van szükségem. Pedig nem nekem van szükségem táplálékra, hanem neked, meg a hozzád hasonló sihedereknek. – Azzal Theo elé lökte a babakocsit. – Szolgáld ki magad.

Ö maga visszaült a fonott székbe, onnan figyelte, miként tölti tele Theo kávéval a kocsiban talált porcelánbögréket. – Cukrot és tejszínt, asszonyom? – kérdezte egy várakozó pillantás kíséretében.

– Jó a modorod – jegyezte meg az asszony, miközben egy olyan elegáns mozdulattal, mintha királyi palástot terített volna magára, a vállára borította a szakadt szőrmét. – Ami a kérdésedet illeti, köszönöm, egész életemben feketén ittam a kávét, és ezen most sem fogok változtatni. Bár az orvosok azt mondják, rosszul teszem. Persze mit tudják ők, mi jó nekem? Vén bolond valamennyi. Ha ennyire tudják, mi jó az embernek, hogy lehet, hogy ők is meghalnak? Ezt tőlük is meg szoktam kérdezni, de választ persze nem kapok.

Ivott egy kortyot a kávéjából, és érdekes módon jelét sem adta annak, hogy forrónak találta volna. Theo egy perccel korábban égette meg vele a száját. – Törj le nekem egy darabkát abból a bagettből, és vajazd meg, légy szíves.

Theo még sohasem látott ezüstkést, márpedig amit most fogott, az színezüstből készült, és aprólékosan kidolgozott minta díszítette a nyelét. – Ez túl szép ahhoz, hogy használjuk – mondta, miközben egyik kezéből a másikba tette a míves evőeszközt.

– Jegyezd meg jól, amit most mondani fogok, fiam – mondta az öregasszony, és mélyen a fiú szemébe nézett. Theo bátran állta a pillantását. Az asszonynak áttetsző, kék szeme volt, majdnem olyan világos, mint a téli égbolt. Ha elég kitartóan nézem, gondolta Theo, talán a lelkébe is beleláthatok. Még az is átfutott az agyán, hogy a nő esetleg boszorkány. Megremegett a gondolattól. – Jegyezd meg, hogy egy szép tárgy csak szebb lesz attól, ha használja valaki.

Theo elgondolkozott azon, amit hallott, és arra a következtetésre jutott, hogy az asszonynak talán igaza van.

– Szerintem akár be is mutatkozhatnánk egymásnak, nem gondolod?

Az asszony egyenes háttal kortyolgatta a kávéját. Most úgy nézett ki, mint egy pipiskedő veréb. Az arcára halvány rózsaszín foltot festett a forró ital.

Theo maga elé tette a vajjal megkent bagettdarabot. Majd egy éve nem evett ilyen finomságot, ezért nehezére esett megválni tőle, akár egy pillanatra is. De a jó modor azt kívánta, hogy letegye, főleg ennek az asszonynak a kedvéért, hiszen neki köszönhette a finom reggelit és a szerencséjét. – Theodor Rogan vagyok, asszonyom. A néhai Farrar Rogan legkisebb fia Kelet-Tennesseeből, Hainsville városából.

– Még sohasem hallottam erről a helyről – jegyezte meg tűnődve az asszony. – Bár ezzel szerintem nem vagyok egyedül. A Hainsville elnevezés biztosan nem egy metropolist takar.

– Nem, asszonyom.

– Hát akkor… Engem Dorothea Jefferson Duvalnak hívnak. Anyai ágon a híres elnök leszármazottja vagyok, apai ágon meg a kreol Duvaloké.

– És hogy szólíthatom? A Mrs. Duval megfelel? –Theo, bár nagyon szeretett volna visszatérni a reggelijéhez, udvarias volt továbbra is.

– Nem. Az én nevem *Mademoiselle Jefferson Duval.* Ezt jó lesz, ha megjegyzed magadnak, Theo Rogan.

– Ahogy kívánja, asszonyom – válaszolta sietve Theo, és elismételte: – Mam'zelle Jefferson Duval.

– Fejezd be a reggelidet – parancsolt rá két korty kávé között az asszony. – Aztán majd beszélgetünk.

Ettől kezdve az üvegházban aludtam minden éjjel, emlékezett Ed. *És Mamzelle Jefferson Duval minden reggel megjelent az öreg babakocsival, benne a friss bagettel, a vajjal meg a tűzforró kávéval. Egy idő után meg sem kérdeztem tőle, honnan hozta, és azt sem, hogy hol és mivel tölti nappal az idejét, vagy hogy hol alszik éjszaka. Ő sem mondott magáról semmit, ugyanakkor rengeteg kérdést tett fel reggeli közben. Én jobban meglepődtem, mint ő, amikor egy alkalommal azon kaptam magam, hogy Mitekről és a családom meggyilkolásáról mesélek neki. És arról, hogy mennyire szégyellem magam, amiért semmit sem tettem a megmentésükért. És hogy egyetlen vágyam van: megölni a saját fivéremet.*

Mamzelle Dorothea kicsi, kék eres kezével újabb adag bourbont töltött a csorba pohárba, és szájához emelte az italt. Átható világoskék szeme Camelia arcát kutatta a pohár pereme fölött. – Erre megkérdeztem tőle: Akkor miért nem ölted meg? És tudja, mit válaszolt? *„Azér mer'akkor vér tapadt vóna az én kezembe'is. Aminek nagyon nem örült vónaa mamám”*

– Azt mondtam neki, helyesen döntött, aztán megkérdeztem tőle: Aztán mit akarsz kezdeni az életeddel, ha már megmaradtál?

Az asszony keze remegett, miközben visszatette a pecsétes antik asztalkára az újfent megüresedett poharat. – Azt szeretném, hogy legyen belőlem valaki, mondta erre Theo. Valaki, akit emberszámba vesznek. Szerencséd van, gondoltam magamban. Mert én vagyok az a valaki, aki ehhez hozzá tud segíteni.

Hátradőlt a puha párnák közé. Koponyaszerű arca any-nyira beleveszett az árnyékokba, mintha nem is lett volna ott. Egy szellem Ed múltjából, gondolta Mel.

– Fáradt vagyok – mormogta Mamzelle Dorothea. –Holnap is lesz nap. Ha akarnak, visszajöhetnek…

Már aludt, amikor lábujjhegyen tipegve elindultak az ajtó felé. Az idős asszony egyedül

maradt a gardéniaillattal, a szökőkút csilingelő hangjával és a dicső múltról szóló álmaival.

Camelia hangtalanul behúzta maguk mögött a nehéz ajtót, és közben arra gondolt, hogy bizonyos helyeken milyen gyorsan elsajátít az ember bizonyos szokásokat.

Miközben az autó felé lépegettek, Camelia lopva Melre pillantott. A nő egyetlen szó nélkül hallgatta végig a Mamzelle történetét. Egyszer sem szólt közbe, és egyetlen könnyet sem ejtett. De a háta merevségéből, ökölbe szorított kezéből, vonallá préselt ajkából nem volt nehéz kitalálni, hogy mennyire feszült.

A férfi könnyedén a vállára csúsztatta a kezét. – Nyugodtan sírjon egy kicsit.

Mel ránézett, megrázta a fejét, majd fáradtan elmosolyodott. – Szegény Ed – suttogta. – Szegény fiú. Egyáltalán, hogy élhette túl?

– Csak úgy – válaszolta Camelia –, hogy ott volt neki Mamzelle Dorothea.

– Áldja meg az isten – mondta Mel egészen halkan. De a szíve, akárcsak a Mamzelle, továbbra is kimondhatatlanul fájt a fiúért, akiből idővel felnőtt férfi lett, és akibe ő menthetetlenül beleszeretett.

38

Visszafelé Mel ült a bérelt autó kormánya mögött. Camelia még a szemét is behunyta.

– Ne felejtse el, hogy rendőr vagyok – mondta, amikor felnézett. – Akár be is idéztethetem, mert kétszeresen túllépi a megengedett sebességet.

Mel a fékre lépett, majd miután a sebességmérő mutatója megállapodott az ötvenen, Cameliára villantotta széles mosolyát. – Elnézést, nyomozó. Egy pillanatig azt hittem, baráttal vagyok.

Találkozott a pillantásuk. – Jól hitte.

Mel bólintott, aztán gyorsan elkapta a tekintetét, de továbbra is mosolygott.

Camelia ugyanekkor meredten bámult kifelé az ablakon. Ennél világosabban nem fogalmazhatta meg, hogy szerelmes a mellette ülő nőbe. Már így is nevetségesnek érezte magát. És úgy is néztek ki. Vagy legalábbis furcsán. A magas, szőke nő, és az alacsonyabb, sötét hajú pasas. A kemény szicíliai zsaru és a szeleburdi déli szépség kaliforniai változata. Felsóhajtott. Ilyen elképesztően érzéki, tapintani vágyó nővel még sohasem találkozott. Ha az utcán sétáltak, belékarolt, a vacsoraasztalnál megfogta a kezét, és az autóban, ha fáradtnak érezte magát, a vállára hajtotta a fejét, miközben ő vezetett.

És Camelia most egy haldokló férfit irigyelt.

– Köszönöm a Tylenol Flu tablettát – mondta Mel. –Sokkal jobban érzem magam.

– Mitől? A gyógyszertől, vagy Mamzelle Dorothea történetétől? – A nő megint odamosolygott, mire Camelia gyorsan hozzátette: – Oké, oké. Ha akarja, bocsánatot kérek azért, mert meggyanúsítottam Edet, hogy ő Mitch.

– Kérjen. Hacsak – idézte gonoszkodó hangon a férfit – nem akarja megvárni, merre billen el a mérleg nyelve.

– Rendben. Bocsánatot kérek. De azért hadd emlékeztessem, hogy még nagyon keveset tudunk Ed Vincentről. Csupán annyit, hogy Theo Rogan az igazi neve.

– Ez igaz. De ahogy Mamzelle Dorothea mondta, holnap is lesz nap.

Észak felé tartottak a keskeny, elhagyatott úton, amelyet Mel úgy ismert már, mint a saját tenyerét. Érdekes, gondolta, hogy mennyivel rövidebbnek tűnt ugyanez az út azon a hosszú, végzetes éjszakán, amikor a szél úgy dobálta a faágakat, mint a gyufaszálakat, és

az óceán a medréből kilépve görgette haragos hullámait.

A hídhoz érve lefékezett, és miközben újfent végignézett a helyen, ahol egyszer már farkasszemet nézett a halállal, üresben járatta a motort. A hidat már megjavították, a hatalmas, szelíd vízfelület ezüstös csillámokat vetett. Érezte, hogy Camelia a vállára teszi a kezét. Ismét találkozott a pillantásuk.

– Vége, Mel – jegyezte meg halkan Camelia. – Most már nem kell félnie ezen a helyen.

De Melt belülről még most is rázta a remegés. Csak akkor vette észre, hogy visszatartotta a levegőt, amikor a túlpartra érve egy hatalmas sóhaj szakadt fel belőle. Mel ráfordult a fák alatt kanyargó, hepehupás útra, majd megállt a ház előtt. Kikapcsolta a motort, de nem szálltak ki rögtön. Egy darabig némán nézegették Ed napfényben fürdő búvóhelyét.

– Szép – jegyezte meg végül Camelia. Aztán kiszállt az autóból, és felsétált a tornácra. – Igen. Határozottan az – tette hozzá őszinte lelkesedéssel, és magában átértékelte a nagymenő, dúsgazdag Ed Vincémről alkotott képét. A ház alapvetően kényelmes volt, de inkább hasonlított halászkunyhóhoz, mint palotához, márpedig ő inkább az utóbbira számított.

Közben Mel is felszökdécselt a lépcsőn. Megállt Camelia mellett, és bepillantott az ablakokon. Egyszer csak megragadta a férfi karját. – Ez az! Ebben a szobában feküdt a holttest. A széf pedig ott van, a festmény mögött – mutatott Mel egy erdei fakunyhót ábrázoló képre.

– Ed szülőháza – jegyezte meg Camelia, és Mel magában igazat adott neki. Ed sohasem felejtette el a régi otthonát, a közben eltelt évek és sikerek ellenére sem.

– Menjünk be – javasolta Mel.

Camelia kitalálta, hogy így akarja legyőzni a félelmeit. Farkasszemet néz velük. – Rendőr vagyok – mondta. –Nem fogok betörni egy idegen házába. Házkutatási parancs nélkül semmiképp.

– Én meg a tulajdonos szeretője vagyok – felelte Mel –, és akkor lépem át ennek a háznak a küszöbét, amikor csak akarom. – Elvigyorodott. – Ráadásul nem is először tenném.

– Van kulcsa?

Mel megrázta a fejét. A férfi felsóhajtott, aztán visszament a tornácra, hogy megnézze az ajtót. Egy ősrégi zár volt rajta, könnyedén elbírt volna vele egy gyerek is. Egy arany Visa kártyával öt másodperc alatt ki lehetett nyitni.

Mel rajongva nézte. – Ez igen, életem. Az ember azt gondolná, hogy ezzel keresi a kenyerét.

Camelia belökte az ajtót. Úgy álltak ott a küszöbön, mint egy kisstílű betörőpáros, akik attól félnek, hogy bármelyik pillanatban elkaphatják őket.

– Nem szép dolog így betörni a házba – jegyezte meg helytelenítő hangon Camelia. De Mel ekkor már az óceánra néző tágas nappaliban állt. Camelia látta, hogy a jobb oldali ajtóhoz érve megfeszül a válla, és vesz egy nagy levegőt.

A helyiséget, amelyet előző ittléte során csak pár szörnyű pillanatig látott, mielőtt elment volna az áram, most napsugarak világították meg. Tekintete megállapodott azon a helyen, ahol élénkvörös vértócsa és sárgás agyvelő-és húsdarabok között, véráztatta bankjegyekkel körülvéve a holttest feküdt. Most egy tökéletesen tiszta, kék-piros mintás keleti szőnyeg takarta ugyanezt a helyet. Az egész falat elfoglaló könyvespolcokon egyetlen porszemet sem lehetett látni. A ház elhagyatottságára csak egy elszáradt begónia utalt az ablakpárkányon.

Amikor csitulni kezdett a szívdobogása, Mel óvatos lépést tett a könyvtárszoba belseje felé. Aztán még egyet, majd még egyet. Semmi baj, nyugtatgatta magát, minden rendben, már nem kell félni. Ed szobájában van, Ed könyvei között, az ablak előtt Ed íróasztala áll,

és az ő tollai hevernek a kagylókkal díszített tolltartóban. Milyen kedves, futott át az agyán a homályos gondolat, hogy ilyen gyerekes, kagylódíszítésű dobozban tartja a tollait, amikor megengedhetné magának a legdrágább Dunhill vagy Marc Cross szekretert is. De Ed már csak ilyen volt.

Aztán megmutatta a mögé lépő Cameliának a helyet, ahol a holttest feküdt, és a fali széfet is, a kép mögött.

Camelia alaposan megnézett mindent, de semmi olyat nem látott, aminek hasznát vehette volna. A házat alaposan kitakarították, a helyi rendőrség meg átvizsgálta, sőt az Ed által megbízott magánnyomozó is. Az érdeklődése így elméleti szinten maradt.

Kézen fogta Melt, kivezette a könyvtárból, és behúzta maguk mögött az ajtót. – Gyönyörködjön csak a kilátásban. – Azzal a franciaablakhoz lépett, kinyitotta, és kiléptek a szabadba.

Levetették a dzsekijüket, sőt Camelia még az ezüstszínű nyakkendőjét is meglazította, és feltűrte az ingujját. Néhány percig csak álltak, arcukat a nap felé fordították, és hagyták, hogy a tüdejüket átjárja a friss tengeri levegő. – Mint a kirándulók a tengerparton – dünnyögte elégedetten Camelia.

A Grand Banks 38, *Európa* névre keresztelt bárka a háztól jobbra eső magándokk mellett ringatózott a szelíd hullámokon. Néhány falépcső vezetett a fedélzetére. Camelia értett a hajókhoz. Bár neki magának egy csónakja sem volt, szívesen elfogadott volna egy hasonló játékszert. Ezen a napon másodszor fogta el az irigység Ed Vincent iránt.

Lesétált a kikötőcölöphöz vezető lépcsőn, és átlépett a makulátlanul tiszta tikfa fedélzetre. Itt aztán nem volt üveggyapot, a régi, de gyönyörűen helyreállított hajó maga volt a megtestesült tökély. Egyetlen repedés sem volt a lakkozáson, bár a hajóhidat takaró vásznat miszlikbe tépte a hurrikán. Camelia egy pillantást vetett a hangszigetelt doboz alatt csillogó vadonatúj motorra. Volt benne néhány lóerő. Camelia úgy képzelte, hogy tizennégy csomó lehet a végsebessége.

Mel leugrott mellé. Lassú léptekkel végigsétált a fedélzeten, végigfuttatta a tenyerét a tikfa korláton, amit, ebben teljesen biztos volt, Ed saját kezűleg csiszolt ilyen ragyogó fényesre. A hajó orrában lévő luxuskabin ék alakban végződött. Bútorzata az ékből kiinduló ágyból és egy nagyméretű hajóládából állt. A kicsi, keskeny konyhában egy elektromos főzőlapot, egy mikrohullámú sütőt és egy tikfa tetejű Gruernet hűtődobozt fedezett fel Mel kutató tekintete.

Egy férfi hajója volt, ez meglátszott rajta. Nem volt benne semmi flanc, semmi dísz, és olyan tiszta volt, akár egy műtő. Mel elaraszolt az orrba, és a korlátra támaszkodva a mélybe bámult. Gondolatai azonban New Yorkban jártak, a kórházban, ahol egyenruhás őrök vigyázták egy haldokló ember életét. Az arcán visszatarthatatlanul csorogni kezdtek a könnyek, és miközben a súlyos cseppek egybeolvadtak a víz ezüst tükrével, a karjára fektette a fejét, és átadta magát az érzelmeinek.

Így talált rá Camelia. Esetlenül mögé lépett, és némán nézte a zokogástól rázkódó, karcsú testet. És bár szerette volna megvigasztalni, nem találta a megfelelő szavakat.

– Nem mondhatok semmit, amit már ne mondtam volna el, Mel – szólalt meg végül. – Higgye el, mindent megtettünk, amit lehetett.

A nő bólintott. – Tudom. – A hangja azonban újra elcsuklott, mire Camelia odatámaszkodott mellé, a korlátra. Szerette volna magához ölelni, ugyanúgy, mint amikor először találkoztak. Csakhogy azóta megismerte, és most egész másképp fájt érte a szíve.

És ekkor megakadt valamin a tekintete. Valamin, ami fennakadt a horgonyláncon. Áthajolt a korláton, hogy jobban láthassa, mit takarnak az éppen hogy kivehető körvonalak.

Körbenézett, hol találhatna egy vasmacskát. Végül a hajóládában rábukkant egyre. Visszasietett, áthajolt a korláton, és addig ügyeskedett, míg meg nem akasztotta vele a

láncon lebegő valamit. Izzadt. A tárgy olyan súlyos volt, hogy nem bírta kiemelni. Végül lecsúszott a vasmacskáról, és ismét beleakadt a horgonyláncba.

Camelia felhagyott a próbálkozással. – Mel, életem – mondta, mire a nő, hála a magasságos égnek, ráemelte könnyben úszó tekintetét, és még el is mosolyodott.

– Ugye mondtam, hogy ragadós ez az „életem”? – kérdezte szipogva.

– Bébi – fordította a szót komolyra Camelia. – Miért nem megy be? Olyan kényelmes ágyat láttam odabent a házban, pihenhetne egy kicsit.

Mel szeme elkerekedett. – Miért?

A férfi felsóhajtott, aztán arra gondolt, hogy előbb-utóbb úgyis el kell mondania. – Azt hiszem, találtunk valamit a hajón, ami esetleg érdekes lehet. Fel akarom hívni a seriffet, mert egyedül nem bírok vele.

Mel áthajolt a korláton. – Én nem látok semmit.

– Azért, mert fennakadt a horgonyláncon. Segítségre van szükségem, hogy kiemeljem.

Mel szeme, ha lehet, még nagyobbra tágult. – Ugye, nem hiszi, hogy…

– Magam sem tudom, hogy mit higgyek, Mel. De ha segíteni akar, most visszamegy szépen a házba, és csinál magának egy csésze teát. Vagy lefoglalja magát valamivel.

Mit szoktak csinálni a déli hölgyek, amikor az értésükre adják, hogy láb alatt vannak?

– Kamillateát – felelte Mel, és a szeméhez emelt egy agyonhasznált papír zsebkendőt. Camelia azonnal odanyújtott neki egy ropogósra vasalt igazit.

– Már megint ez a *deja vu* – szipogta Mel, és elvigyorodott, mert eszébe jutott, hogy egy hasonlóan tiszta zsebkendőből találta ki, hogy Camelia nős. – De azért ne gondolja, hogy ilyen könnyen megszabadul tőlem, felügyelő. Itt maradok, és el sem mozdulok, míg ki nem derítjük, hogy mi van a víz alatt.

– Lehet, hogy nem fogja elnyerni a tetszését – figyelmeztette Camelia.

– Vállalom a kockázatot.

Mel a hajó távoli végébe sétált, és leült egy árnyékos helyre. Camelia felhívta a helyi rendőrséget, aztán csatlakozott Melhez. – Tíz percen belül itt lesznek – mondta. Ettől kezdve egyikük sem szólt; némán bámulták a tükörsima óceánt. Vártak.

39

A seriflf hatékonyan intézkedett. Csupa erős, testes emberrel érkezett, köztük egy búvárral, ezenkívül hatalmas vasmacskákkal és acélvágókkal. A helyszínre érve kezet ráztak Cameliával és Mellel, és azonnal munkához láttak.

A házba száműzött Mel a teraszról nézte, mint tűnik el a búvár a hajó mögött. Ám szinte nyomban fel is bukkant a víz színén.

– Hűtőládának nézem – hallotta Mel a hangját. – Csak valaki, aki nagyon ráért, körbetekerte egy nehéz lánccal. Szerintem megvan egy tonna is.

A seriff a kezébe adott egy acélvágót, és a búvár újra eltűnt a víz alatt. Mel türelmetlenül várta, hogy felbukkanjon, de ezúttal a végtelenségig lent maradt. Camelia fel-alá járkált a fedélzeten. Kezét összekulcsolta a háta mögött. Körülbelül annyira illett bele ebbe a környezetbe, mint egy csokor gyermekláncfű a Times Square forgatagába. Sima fekete haját felborzolta a szél. Rendkívül jóképű volt, bár ő maga valószínűleg nem tudott erről. Mel azonban lefogadta volna, hogy Claudia éppen a jóképűsége miatt szeretett bele. És mekkora szerencséje volt!

Végül mégiscsak felbukkant a búvár. Egy súlyos, megrozsdásodott láncot vonszolt maga után. Két testes rendőr áthajolt a korláton, átvették tőle a láncot, és kampók

segítségével a felszínre húzták a ládát.

Camelia maga is térdre ereszkedett, és mit sem törődve azzal, hogy a tengervíz foltot hagy makulátlan sötétszürke nadrágján, sőt esetleg örökre tönkre is teszi, segített átemelni a fedélzetre a még mindig súlyos ládát.

A férfiak körbeállták. Kék színű műanyag hűtőláda volt, hatalmas rozsdafoltokkal az oldalán, sárga szigetelőszalaggal vastagon áttekerve.

Letépték róla a szigetelőszalagot, és leemelték a tetejét.

– Istenem! – Mel hallotta, hogy Camelia felnyög, aztán csak azt látta, hogy mindenki az orrára szorítja a kezét, és amilyen gyorsan csak lehet, hátralép.

– Az ég szerelmére, tegyék már vissza azt a nyavalyás tetőt! – mondta fuldokló hangon a seriff, majd előkapta a telefonját, és odarendelt egy halottszállító autót.

– Igen, igen, egy holttest – hallotta Mel. – De hogy kié vagy mié, azt elég nehéz lenne megmondani. A látottak alapján akár kutyatetem is lehet.

Camelia felkapaszkodott a falépcsőkön, és odament Melhez. Mel esdekelve felé nyújtotta a karját. – Ez nem lehet igaz – suttogta rémülten. – Ilyen dolgok nem történhetnek meg egy normális életet élő nővel. Ez egy rémálom, ráadásul egyre rosszabb lesz.

Camelia magához húzta. Kemény mellkasához szorította a puha testet, érezte remegését és enyhe virágillatát. – Fel fogják boncolni – mondta. – Ebben a pillanatban semmit sem lehet róla tudni, de lefogadom, hogy ugyanezt a testet látta a könyvtárban.

– Éljen Agatha Christie – motyogta a férfi nyakába Mel. – Most már nincs más dolgunk, mint megtalálni azt a nyavalyás komornyikot.

A férfi vonakodva elengedte. – Menjünk innen – mondta, és a kezébe nyomta a bőrdzsekijét. – Frissebb levegőre van szükségem, meg egy jó erős italra.

Mel belekarolt, és elindultak az autójuk felé. Ezúttal Camelia vezetett. Az egysávos hídnál szembetalálkoztak a helyszínre érkező hullaszállítóval, majd a rendőrségi fotós kocsijával is. Megvárták, hogy mindkettő átkeljen a hídon, csak azután folytatták útjukat.

– Magát is ki fogják kérdezni – jegyezte meg Camelia. Mel bólintott. – De remélem, ezúttal nem fogják azt hinni, hogy én tettem – fűzte hozzá fáradtan.

Hainsville-lel ellentétben Charleston nagyon is valóságosnak tűnt; látszott, hogy történelme van. Szép volt, elegáns és előkelő. A történelmi belvárost, Charleston Place-t egy nagy, impozáns szálloda uralta, az Omni. Márványpadlója megsokszorozva tükrözte vissza a csillárok ragyogó fényeit. Egy elég jó bárja is volt ennek a szállodának, ahol, Camelia legalábbis ezt remélte, kellemes órák vártak rájuk, nemcsak ezen az estén, hanem az elkövetkező napokban is.

– A végén még úgy jár, mint Mamzelle Dorothea – jegyezte meg Camelia viccesen, amikor Mel felkapaszkodott egy bárszékre, és rendelt magának egy Cosmopoli-tant – Gray Goose márkájú francia vodkával, ha lehet. Természetesen lehetett.

– Kétlem, hogy Mamzelle Dorothea egy ilyen délután miatt kapott volna rá az alkoholra. Szerintem saját elhatározásból választotta ezt az életmódot. – Mel belenyomkodta a citromszeletet a rózsaszín italba. – Kétség sem férhet hozzá, hogy úrinő, aki egy ehhez hasonló, előkelő házban élt, míg fel nem emésztette a pénzét a pia.

– Ilyesmi a legjobbakkal is előfordul néha – mondta Camelia, és a szájához emelte a szimpla whiskyt, amelynek pontosan olyan színe volt, mint Mel szemének. Lehet, hogy ezért ragaszkodott hozzá annyira? Kiitta, és nyomban rendelt egy következőt, és közben megfogadta, hogy a következő naptól áttér a színtelen, semleges vodkára. Ezen a napon azonban eleget látott, és csupa olyasmit, amitől a legerősebb ember gyomra is felfordult volna, így a whisky nagyon jó hatással volt a belső szerveire. Szeme sarkából óvatos pillantást vetett Melre.

– Van valamilyen különleges terve ma estére, hölgyem? Mel a férfi felé fordult. Látta rajta, hogy feszülten várja a válaszát, úgy, mint ahogy a vegasi félkarú rablók előtt vár az ember, azt remélve, hogy három egyforma gyümölcsnél fog megállni a gép.

– Nos – kezdte óvatosan –, eredetileg azt gondoltam, hogy veszek egy jó forró fürdőt, és esetleg rendelek egy tál kukoricakását…

A férfi arca láthatóan megnyúlt, mire Mel elnevette magát. – Csak vicceltem. Ami azt illeti, nincs semmilyen programom. Maga viszont forgat valamit a fejében. Megtudhatnám, hogy mit?

– Talán egy vacsorát? Na, nem valami ócska bisztróban, hanem valami jobb helyen, ahol kellemesen érzik magukat a déli hölgyek is.

Mel ismét felnevetett, ráadásul azon a csilingelő hangon, amelyet kifejezetten a déli hölgyeknek szoktak tulajdonítani. – Maga összekever engem Mamzelle Dorotheá-val – mondta. – Ő a déli hölgy, nem én.

– Aha, és nem is engedi, hogy megfeledkezzen róla az ember. Látta, hogy elbánt Rhianna Fairlanddel? Mint grófnő a cselédlánnyal.

– Azt hiszem, a Mamzelle vadóc külseje igazi aranyszívet takar – jegyezte meg Mel, majd így folytatta: – Biztosan különleges szerepet játszott Ed életében is, hogy ennyire szereti.

– Szerencsés fickó – mormogta Camelia. – Csupa jó nő veszi körül. – És hogy a zavarát leplezze, újabb italt rendelt. – Maga is kér?

Mel megrázta a fejét, és lecsúszott a bárszékről. – Talán mégiscsak megejtem azt a forró fürdőt. Szalonképes akarok lenni.

A férfi végigmérte: így, a feszes fehér pólóban, a fekete miniszoknyában, a vállára vetett, viharvert bőrdzsekiben is elvinné. – Nekem így is megfelel – mondta végül, és vágyakozva átadta magát az ajtó felé tartó csilingelő nevetésnek.

Nem volt könnyű asztalt foglalni a Queen 82-be, de Camelia úgy hallotta, hogy az a legjobb hely Charlestonban, így bevetette a rangját, és végül a recepciós sikerrel járt. Már vagy fél órája várt a szálloda halljában, és miközben azon izgult, hogy el ne késsenek, nagy várakozással tekintett az este minden pillanata elé. Nem tudta, mire számíthat, és ő maga sem tervezett semmit. Az lesz a legjobb, gondolta, ha a maguk természetes módján hagyja megtörténni a dolgokat.

Mel némi késéssel, és, mint mindig, sietve lépett ki a liftből. Miközben végiglejtett a tágas előcsarnokon, az összes férfi felkapta a fejét. Camelia előre tudta, hogy ez így lesz. Akár meg is esküdött volna rá. Mel járása olyan olvatag volt, mint a forró juharszirup, ugyanakkor magabiztos is, és szemmel láthatóan észre sem vette, milyen nagy feltűnést kelt kötéseket idéző fekete sztreccsruhájá-val és tűsarkaival. Olyan volt, mint egy túlvilági jelenség, igazi aranylány; Camelia sohasem látott hozzá fogható nőt. Megcsóválta a fejét, és felállt.

– Káprázatosan néz ki – mondta, majd a szájához emelte Mel kezét.

– Köszönöm, Camelia felügyelő – felelte nevetve Mel. – Biztos a ruha teszi – tette hozzá, és miközben végigfuttatta a kezét a hajlatain, megrángatta, hogy ne feszüljön rajta annyira.

Camelia megpróbálta elvonni a pillantását a hosszú, meztelen, napcsókolta lábakról, de ez nem ment köny-nyen. Szent ég, gondolta magában, vénségére még romantikus lesz, máskülönben hogy jutna az eszébe olyan szó, hogy „napcsókolta”? Lehetnek ilyen gondolatai egy negyvenhat éves, négygyerekes családapának? Aki mindennek a tetejében rendőr, Mel pedig… Időközben el is felejtette, hogy keveredett bele Melba ebbe az ügybe. Már csak arra emlékezett, hogy közös cél miatt vannak itt: mindketten Ed Vincent múltját szeretnék felderíteni. Egy dologban azonban teljesen biztos lehetett: a nő fülig szerelmes

Vincentbe.

Megigazította a nyakkendőjét azzal az ismerőssé vált mozdulattal, amelyet Mel olyan filmsztárosnak talált, és amelytől most vihognia kellett, hátrasimította fekete haját, majd felajánlotta a karját a nőnek. Mel még mindig nevetve belékarolt, kiléptek az utcára, és beszálltak egy taxiba. Camelia arra is megesküdött volna, hogy nem érintik a talajt a lábaik.

A Queen 82-t szabályosan ellepte a tömeg. Már a bejáratnál tolongás volt; az emberek, pohárral a kezükben, arra vártak, hogy megürüljön egy-egy asztal, beszélgetés-és nevetésfoszlányokat lehetett hallani mindenütt. Came-liát és Melt rögtön átkísérték egy vörös téglafallal körülvett, elbűvölő belső udvarra, ahol lila akáccal és rózsával befuttatott lugas alkotta a mennyezetet. Leültek.

– Tetszene itt Ednek – jegyezte meg Mel, inkább csak magának, miközben körülnézett.

– Biztos vagyok benne, hogy már járt itt – válaszolta Camelia, miközben átvette a pincértől az étlapot. – Végül is, ez a szülővárosa.

– A *választott* szülővárosa – helyesbített Mel. Camelia nem kérdezte meg, hogy mit szeretne inni, hanem rendelt egy üveg pezsgőt. Azt azonban megbeszélték, hogy milyen legyen. Mel a Perrier Jouet Fleur de Champagne Rosét választotta, legalább annyira a színe, mint az íze miatt.

– A pezsgő olyan… ünnepi. Azt hiszem, ez a megfelelő szó – mondta, és megajándékozta Cameliát egy fülig érő mosollyal. – És ez Riley kedvence.

– *Riley-nak* van kedvenc pezsgője? Hétévesen?

Mel elnevette magát. – Naná hogy van! Mindig, mindenből engedélyezek neki egy kis kóstolót. Így talán, legalábbis remélem, nem fog meghalni a kíváncsiságtól, amikor serdülőként először szembe találja magát az alkohol csábításával. Csak egy kortyot kap, egy cséppel sem többet. És ha lehet, kaviárral. Mert azt is nagyon szereti. Főleg a Belugát. Esetleg a Sevrugát. – Mel ismét felnevetett. – Erre Ed szoktatta rá. Nekem sohasem futotta volna efféle ínyencségekre. És ha már itt tartunk – tette hozzá, mert eszébe jutott, hogy mennyibe kerül a pezsgő –, a ma esti számlát közösen álljuk, Marco Camelia. Nem hiszem, hogy a rendőrfizetésbe belefér ez a drága pezsgő.

– És egy költöztető cég mindenese sem engedheti meg magának – felelte Camelia.

Erre mindketten elnevették magukat, majd Mel átnyúlt az asztal felett, és ahogy már máskor is tette, megfogta a férfi kezét. – Azt kell mondanom, hogy határozottan kedvelem magát. – Elhallgatott, majd így folytatta: – Eleinte persze ki nem állhattam. Azt hittem, Al Pacinónak képzeli magát egy ócska rendőrfilmben, amelyben automatikusan rám osztotta a szőke gyanúsított szerepét.

– Igen? – Camelia elvigyorodott. – És most mit gondol rólam?

– Azt… – Mel elhallgatott, és tanulmányozni kezdte a férfi arcát. Pillantása végigfutott a kiálló arccsontján, a határozott állán, a szája szigorú vonalán, végül megpihent a szeménél. A mélyen ülő, sötétbarna szempár kissé zavartan pillantott vissza rá. – Azt, hogy maga egy hős – suttogta Mel. – Az én hősöm. Aki ki fogja deríteni, hogy ki akarta megölni Edet. Örök hálával tartozom magának, Marco Camelia.

A férfi megrázta a fejét. – Nem, Zelda. Bocsánat, Melba Merrydew. Maga nem tartozik semmivel. Először is, még nem derítettem ki semmit. Másodszor, rendőr vagyok, és csak a dolgomat teszem. Úgyhogy nem vagyok hős. A magáé meg pláne nem.

– Dehogynem – dünnyögte Mel, azzal felállt, megkerülte az asztalt, és egy kiadós csókkal ajándékozta meg Cameliát.

A férfi beleremegett. A pezsgő sem volt rá ilyen hatással. – Jézusom, ezt meg miért csinálta? – kérdezte, és döbbenten a szájához emelte a kezét. – Muszáj volt a nyakamba csimpaszkodnia?

Mel nevetve huppant vissza a székére. – Azért csináltam, kedves Marco, mert szeretem.

És tudja, miért? Mert becsületes, elkötelezett és lágyszívű. És mert a barátjává fogadott.

A pincér kitöltötte nekik a pezsgőt. Camelia nyomban fel is kapta a poharát. – Akkor erre igyunk! – mondta még mindig meghatottan. De azt, hogy *ő* mit érez Mel iránt, végiggondolni sem merte.

Mel ugyancsak megemelte a poharát, és a férfiéhoz érintette. – A barátságra! – suttogta, majd miután fenékig ürítette, felsóhajtott. Ezúttal boldogan, mert biztos lehetett abban, hogy Ed állapota, bár még kómában volt, nem rosszabbodott. „Tartja magát”, ezt mondta a telefonba az orvosa.

– Ezt pedig Edre – mondta Camelia, újfent koccintásra emelve a poharát. – A mielőbbi gyógyulására. Kívánom – tette hozzá –, hogy valósuljanak meg az álmaik.

Mel szemét elfutották a könnyek, de nem engedte meg, hogy ki is csorduljanak. – Köszönöm – csak ennyit mondott, és, hogy elejét vegye az elérzékenyülésnek, sherryvel ízesített ráklevest, roston sült garnélát és cheddar sajttal ízesített kukoricakását rendelt mogyoróhagymával. Cameliát rábeszélte, hogy kóstolja meg a rákkal töltött osztrigát és a roston sült georgiai bárányt őszibarackszósszal.

– Hogy én is ehessek belőle – tette hozzá mohón, majd kicsit zavartan így folytatta: – Nem mintha ebben a ruhában megengedhetnék magamnak egy falatot is.

– Azt hittem, elasztikus – jegyezte meg Camelia, de közben maga is kétkedve nézegette a testhez simuló darabot.

– Elvileg az – dünnyögte Mel, aztán pajkosan elvigyorodott. – Vigyen el az ördög, ha éhes maradok egy rongy miatt.

Camelia nem gondolta volna, hogy Mel ennyire szereti a gyomrát. Eddig, ha evésre szánta magát, mindig csak szalonnás-sajtos szendvicset meg fánkot evett, azt is vonakodva. Bezzeg a rendes ételt nem utasította el! Sőt! Camelia vigyorogva nézte, ahogy elégedett sóhajok közepette magába lapátolta a ráklevest, és aztán, amikor azt hitte, hogy a férfi nem veszi észre, az ő tányérjáról is elcsent néhány osztrigát, és lelkesen a szájába tömte.

– Azt hittem, energiaszeleten meg diétás kólán él – jegyezte meg nevetve a férfi.

– Általában igen. De ha más főz, azt mindig megbecsülöm. Főleg az *ilyen* finomságokat, drága uram. És most – pillantott a férfira – meséljen magáról valamit.

– Bármit mondanék, az közel sem lenne olyan romantikus, mint Ed története.

Mel vállat vont. – Én inkább pokolinak találom.

– Az is, de ha jobban belegondol, hasonló dolgok történnek a regényekben is. A szegény fiú legyőzi az összes nehézséget, és végül megtalálja a boldogságot. Eddig nem hittem el, hogy ez a valóságban is megtörténhet. Legalábbis az én nagyapámnak nem volt ekkora szerencséje. Szicíliából jött az Államokba, és egy kalapgyárban kapott munkát. Akkoriban mindenki kalapban járt. Közösen bérelt szobát egy másik szicíliaival, és annyi pénzt megspórolt a fizetéséből, amennyit csak tudott. Aztán egy napon azt mondta neki a szobatársa, hogy a családja válságos helyzetbe került. A nagyapám az összes megtakarított pénzét kölcsönadta neki. Az utolsó centjét is. Sohasem látta viszont. Nem is bízott meg többé szicíliaiban.

– Évekbe telt, de végül összespórolt annyit, hogy utánajöhetett a nagyanyám. Egy egyszobás lakásban éltek egy Lower East Side-i munkástelepen. A nagyanyám is eljárt dolgozni, a helyi fűszeresnél volt kisegítő, de minden mást elvállalt. Volt, ahová mosni járt, máshol a gyerekekre kellett vigyáznia… És ez így ment mindaddig, míg meg nem született a saját gyermeke. Az apám, Ottavio Camelia. –Elhallgatott. Mel a villájára szúrt egy grillezett garnélát, és odanyújtotta a férfinak.

– Kóstolja meg – nógatta, a szája elé tartva az öntettől csöpögő darabot. – Ilyen jót sehol sem ehet.

Camelia elvette tőle a villára szúrt garnélát, és megkóstolta. Enyhe rúzsíze volt.

Biztosra vette, hogy ezt az ízt örökké megőrzi az emlékezetében.

– Folytassa! – sürgette Mel. – Az apja történetét is szeretném hallani.

A férfi vállat vont. – Nem nagyon tudok mit mondani róla. Okos gyerek volt, elvégezte a középiskolát, de másokhoz hasonlóan esélye sem volt a továbbtanulásra. Pénzt kellett keresnie. Vagy tucatnyi állást kipróbált. Végül beállt zsarunak. És feleségül vett egy gyönyörű olasz lányt, Carmelát. – Elvigyorodott. – Akinek aztán meg kellett békélnie a szörnyűségesen hangzó Carmela Camelia névvel. Három gyerekük született: én és két lány. Vettek maguknak egy kis házat Bronxban. Valahogy felneveltek minket, és flancos olasz lagzit tartottak mindhármunknak. – Megint megvonta a vállát. – Aztán én is rendőr lettem.

– Apja fia – jegyezte meg érdeklődéstől csillogó szemmel Mel.

A férfi bólintott. – És aztán megismertem Claudiát.

– A szép Puerto Ricó-i lányt.

Camelia ismét bólintott, és ezúttal el is mosolyodott. –Egyetértek a jellemzéssel. A többit meg már tudja.

– Nem, nem tudom. – A férfi meglepett arcát látva lágy hangon hozzátette. – Még nem ismerem az álmait.

A férfi kivette a jegesvödörből a pezsgőt, és újratöltötte a poharaikat. – Én magam sem ismerem őket. Ha voltak is egyáltalán, gyanítom, hogy felemésztette őket az élet. A legtöbben így járnak – tette hozzá könnyedén.

– Ez igaz – dünnyögte Mel. – Én például balerina szerettem volna lenni – felelte Camelia kérdő pillantására. – Csakhogy én voltam a legügyetlenebb az egész balettiskolában. Én voltam a rózsaszín tüllruhába bújtatott égimeszelő, akin mindig lógott a harisnya, és ezen még a csillagban végződő varázspálca sem segített. Mindig az ellenkező lábamat feszítettem meg, és toronyként magasodtam a többi gyerek fölé. – Felsóhajtott. – Úgy éreztem magam közöttük, mint Gulliver Liliputban. És egyre csak nőttem, nőttem, végül nem volt olyan férfi táncos, aki fel tudott volna emelni. – Szélesen elmosolyodott, és ivott egy korty pezsgőt. – Isteni – mondta álmatagon. – Ne vigyünk egy üveggel Mamzelle Dorotheának, ajándékba?

– Gondolja, hogy jobban értékelné a megszokott márkájánál?

– Lehet, hogy nem, de legalább látná, hogy hálásak vagyunk neki. És vihetnénk hozzá egy kis francia aprósüteményt. És akkor tarthatnánk teadélutánt.

– Tea nélkül.

Mel felnevetett. – Hát, valahogy én sem tudom elképzelni, hogy Mamzelle Dorothea nagy teaivó lenne. – Miközben beszélt, felitatta a férfi tányérjáról az utolsó csepp őszibarackszószt is, majd miután eltüntette, elégedetten felsóhajtott. – Ez maga a mennyország.

Camelia éppen egyet akart érteni vele, amikor megszólalt a mobiltelefonja.

Mel vágott egy kis grimaszt. – Ilyen hangot csak a valóságban lehet hallani – jegyezte meg panaszosan, ugyanakkor hegyezni kezdte a fülét. Feleslegesen, mert néhány „igen”-en és „nem”-en kívül csak annyit hallott, hogy „tizenegy harminckor ott leszek”. Aztán Camelia letette. Mel várakozó pillantást vetett rá.

– A seriff volt. Ma este lesz a boncolás. Azt kérdezte, ott akarok-e lenni.

Mel hatalmasat kortyolt a pezsgőjéből, abban bízva, hogy így elfelejtheti az óceánból kiemelt kék hűtőládát, a tartalmával együtt. – Nem hiszem, hogy meg tudom enni a desszertet – mondta elvékonyodó hangon.

– Sajnálom. Nem kellett volna megemlítenem. Most elrontottam egy tökéletes estét.

– Semmi sem tökéletes, Marco. – Mel ismét megfogta a férfi kezét, aki ezúttal viszonozta a szorítást. Hogy a pezsgő beszélt-e belőle, vagy valami más, nem tudta volna megmondani, de azt felelte: – Számomra az volt. Nem emlékszem, hogy lett volna

tökéletesebb estém.

Mel mélyen beszívta a levegőt. Tudta, hogy veszélyes talajon járnak. – Akkor magának nagyon rövid lehet az emlékezete, felügyelő – mondta, magára erőltetve egy mosolyt. – Talán többet kellene szórakoznia Claudiával. Elvihetné vacsorázni. Meg pezsgőzni.

– Talán – mormogta Camelia, Mel szerint bűnbánó hangon. – Csakhogy Claudia többre becsüli a jó vörösbort, mint a pezsgőt. A születésnapján és hasonló alkalmakkor mindig testes Chianti Riservát iszunk, Antinoritól.

– Ennek igazán örülök – válaszolta Mel, aztán megszorította, majd rögtön el is engedte a férfi kezét. – Már attól féltem, hogy nem értékeli eléggé ezt a fantasztikus asszonyt.

Összekapcsolódott a tekintetük. – Rosszul hitte. Ha tudni akarja, nagyon is nagyra értékelem, Melba Merrydew.

Mel örült, hogy a férfi nem szólította ismét Zeldának. Mert a lelke mélyén kedves férfinak találta Marco Cameliát. Sőt, vonzónak. És nagyon jó embernek. De a férfi szíve egy másik asszonyé volt. Az övé meg egy másik férfié.

– Maradjunk barátok – suttogta Mel, miközben a férfi odaintette a pincért, hogy kifizethesse a számlájukat.

– Azok maradunk – felelte Camelia.

És Mel tudta, hogy komolyan is gondolja. A nyers szicíliai zsarukülső ugyanis mélyen érző, gyengéd és mindenekfelett hűséges szívet takart.

40

A törvényszéki boncolás nem feltétlenül az az esemény volt, amelyen Camelia részt kívánt venni egy emlékezetes partner társaságában elköltött emlékezetes vacsora után, de végül is a munkája hozta Charlestonba, amihez ez is hozzátartozott.

Visszavitte a szállodába Melt, aki csókkal búcsúzott tőle a hallban a férfi vendégek és a személyzet irigykedő pillantásai közepette. Aztán odalibegett a lifthez, és barátságosan odaintett vagy odamosolygott mindenkinek, aki mellett elhaladt.

Camelia addig nézett utána, míg el nem tűnt a szeme elől, aztán megrázta a fejét. Tudta, hogy élete végéig féltett emléke marad minden Mellel töltött pillanat.

A patológiai osztályon mindent fehér csempe és acél borított, és a mindent átitató formaldehid sem tudta elnyomni az elmúlás semmi máshoz sem fogható szagegyvelegét. A boncolásra, azonosításra vagy kiadásra váró testeket acélból készült hűtőfiókokban tárolták. Miközben várakozott, eltoltak mellette egy fehér lepedővel letakart holttestet, amelynek a nagylábujján ott fityegett az azonosító cédula. Szemmel láthatóan az utolsó meggyalázására készültek, hogy belső szervei feltárásával megállapíthassák a halálának az okát.

Camelia tapasztalatból tudta, hogy a patológusok korántsem bánnak olyan gyengéden a testekkel, mint a sebészek. Inkább mesteremberek, mint művészek, akik durván felnyitják a halottat, kiemelik és lemérik a belső szerveit, aztán acéltepsikbe dobálják őket. Még a kiemelt gyomrok tartalmát is megvizsgálják. A tátongó sebekbe beletúrnak, újakat ejtenek, és amikor végeznek, egyszerűen nagy, csúf öltésekkel összevarrják a nyílásokat, közel sem olyan finoman vagy művészien, mint a műtőben dolgozó sebészek. A boncolás után összevarrt test Frankenstein szörnyére emlékeztet leginkább, éppen csak nem kel föl, és nem indul el, hogy hírnevet szerezzen magának a mozivásznon.

Ez az eset csak abban különbözött a többitől, hogy itt nem volt test, amit fel lehetett

volna nyitni. Amit meg kellett vizsgálni, az egy iszonyatos látványt nyújtó, rothadó húsból és csontokból álló halom volt.

És a kórboncnok ebben a halomban is képes volt megtalálni néhány fogat, amelyeket össze lehetett vetni a fogorvosi leletekkel, és néhány hajszálat, amelyeken el lehetett végezni a DNS-vizsgálatot. És teljes bizonyossággal meg tudta állapítani, hogy emberi maradványokat vizsgál, nevezetesen egy férfiét. Ezenkívül talált még öt, 40 mm-es, félautomatából származó golyót.

Camelia már bánta, hogy osztrigát evett vacsorára. Gyomra időnként megemelkedett, de jenkihez méltón erőt vett magán, és nem tett olyat, amivel szégyent hozott volna a nagy hírű New York-i Rendőrkapitányságra a konföderációs kollégák előtt. – Nem tudom, hogy csinálják, de az biztos, hogy én sohasem lennék képes erre – mondta őszinte csodálattal, miután a hányingerkeltő maradványokat gondosan elzárták egy acéltartályban.

– Hogy őszinte legyek, néha én sem tudom – válaszolta az ősz hajú orvos. – Talán a sokéves tapasztalat az, ami segít. Mert újonckoromban, bizony, most már elárulhatom, nemegyszer kidobtam a taccsot. – Vigyorogva lehúzta a kesztyűjét, és megmosta a kezét. – Jöjjenek, igyunk egy jó erős kávét, és közben elmesélem, mire jutottam.

Hajnali fél három volt, és Camelia felbolydult gyomrának kifejezetten jólesett a forró ital. A patológus elmondta neki, hogy minden kétséget kizáróan egy férfi maradványait találták meg, aki már halott volt, amikor a hűtődobozban elhelyezték. Öt, közelről leadott lövés végzett vele. A golyók nagy valószínűséggel egy 40 mm-esből származtak, és gyakorlatilag szétloccsantották a férfi fejét.

Ugyanilyen golyókat találtak Ed Vincémben is, jegyezte meg magában Camelia.

A haj és a bőr szerkezetéből a patológus azt a következtetést vonta le, hogy az áldozat latin származású. És azt is meg tudta mondani, hogy hátulról adták le rá a lövéseket.

– Hogy az ördögbe bírta mindezt megállapítani abból a… – Camelia meg sem próbálta leírni a hűtőláda büdös, rothadó tartalmát.

– Ez a dolgom – válaszolta hűvösen az orvos. – És ha megbocsátanak, még egy hasonló vár rám, mielőtt lepihenhetek.

Miközben kezet fogott a patológussal, Camelia orrát ismét megcsapta a formaldehid és a fertőtlenítő szaga. Elment a kedve a kávétól is. Amilyen gyorsan csak tudott, visszament a szállodába. Első dolga volt felhívni a kapitányságot. Sohasem bírta a boncolást, és most hálás volt már azért is, hogy él.

Ellátta információval a kollégáit, beszámolt a hűtőládában talált holttestről, de hogy milyen titokzatos körülmények között került oda, ahová került, azt nem tudta megmondani nekik. A DNS-vizsgálat eredményére még hat hétig kellett várni, és amikor a vonal túlsó végén felhangzott a szokásos morgolódás, hozzátette, hogy nagy valószínűséggel annak a latin férfinak a maradványait találták meg, akinek a holttestét Melba Merrydew Ed Vincent könyvtárszobájában felfedezte.

Ezt követően leült, és megírta a jelentést a nap eseményeiről, csak a Mamzelle Dorotheával folytatott beszélgetésről hallgatott. Úgy gondolta, annak a részleteit megtartja magának. A történetnek még a feléig sem jutottak el, és addig egyetlen titkot sem akart felfedni, amíg nem tudta, hogyan fog végződni a dolog.

Az ágy kényelmes volt a szobájában, a takaró jó meleg, és amint megérezte a párnát a feje alatt, elaludt. De mivel már hajnali ötre járt az idő, nem aludhatott sokat – hét harminckor ismét talpon kellett lennie, készen arra, amit az előtte álló nap tartogatott. Amelyet ugyancsak Miss Melba társaságában fog eltölteni.

Másnap délelőtt tizenegykor ismét ott találták Mamzelle Dorotheát a hatalmas leopárdmintás párnák között. Az idős hölgy világoskék szemében őszinte érdeklődés csillogott. Már várta őket.

Mel odahajolt hozzá, hogy megpuszilja, és megérezte rajta az arcpúder édeskés illatát. Egészen elérzékenyült, amikor arra gondolt, hogy a Mamzelle kicsinosította magát a látogatásukra, ugyanúgy, mint régen, amikor még a déli szépségek életét élte. Megölelni azonban nem hagyta magát.

– Puszilkodni… ugyan… Olyan közhelyes dolog – mondta, és kék eres, karomszerű kezének egyetlen legyintésével lehűtötte Melt. – Minek megpuszilni valakit, akit nem is ismerünk? A puszi a törődés jele.

– Szerintem is – felelte mosolyogva Mel. Nem hagyta zavarba hozni magát. Látta, hogy az asszony a szíve mélyén örült a puszinak, még el is pirult tőle, de ezt sohasem vallotta volna be.

– Mivel azt állítja, hogy szerelmes Edbe, feltételezem, tudja, milyen állapotban van ma reggel.

– Természetesen tudom. Naponta többször is beszélek az orvosaival. Sőt éjjel is fel szoktam hívni őket – tette hozzá, mert eszébe jutottak azok a hajnali telefonhívások, amikor a szobája magányában biztosra vette, hogy valami borzalmas történt, és izzadtan, az izgalomtól félőrülten várta, hogy mit fog hallani. Ed nyugtalan, ezt szokták mondani, de az állapota nem változott.

Olyan, mint az üresben járatott motor, gondolta Mel. Mintha várna valamire. De mire?

– Bár jobb híreim lennének – folytatta halk, nyugodt hangon. – De Ed, sajnos, még mindig kómában van, és még mindig gép lélegezteti. Az agya azonban működik, és ez, az orvosai szerint, okot ad a bizakodásra.

– Mindig is jó agya volt – jelentette ki Dorothea. –Még csak műveletlen kölyök volt, de én már megláttam benne a szikrát. Lehet, egy pszichiáter azt mondaná, hogy átplántáltam belé a saját ambícióimat és vágyaimat, de ez nem lenne igaz. Inkább én merítettem belőle, és nem fordítva. El sem tudom mondani, milyen öröm volt számomra, hogy bevezethettem egy számára teljesen új, ismeretlen világba, és megmutathattam neki, hogyan kell élni az életet. – Felnevetett azon a kotkodácsoló hangon, amely most is megijesztette Melt, majd emlékező hangon így folytatta: – És Ed szivacsként szívta magába az ismereteket.

– Az volt az igazság – tette hozzá –, hogy nem tudta, mit kezdhetne az életével. Nyáron épphogy a betevő falatot meg tudta keresni magának, télen meg éhezett. Komoly esély volt arra, hogy nem fogja megérni a tavaszt.

Este ismét megjelent az üvegházban. Addigra én átkutattam a szekrényeket. Ruhát kerestem neki, meg meleg takarókat a durva deszkalapra, amelyen aludt, aztán kinyitottam egy marhahúskonzervet, felmelegítettem, és egy kis rizzsel meg kenyérrel odatettem elé. – A tekintete a távolba révedt, és elmosolyodott. Szinte maga előtt látta a fiú arcát, amikor megkóstolta. Olyan volt, mint a mennyország kapuján belépő holtaké.

– A tétlen téli napok alkalmat adtak arra, hogy jobban megismerjük egymást. Emlékszem, milyen jót nevettem, amikor megkérdezte, hogyan képzelem el a jövőmet. „Nekem nincs jövőm, Theo”, mondtam neki. „Nekem csak ma van.” Rám nézett, és tudta, hogy igazam van. Közelebb voltam a hetvenhez, mint a hatvanhoz, és mindennap az üveg fenekére néztem. És ezen nem is akartam változtatni.

Egy nap megkérdeztem tőle, szeretné-e megnézni a házat, de láttam rajta, hogy fél. „Nincs mitől tartanod”, nyugtatgattam. „A háziak régóta ismernek engem, nem fogják azt hinni, hogy lopni jössz.”

– Otthon, édes otthon! – Az asszony ajkairól felröppenő sóhaj olyan könnyű volt, mint a tavaszi szellő. – A Jefferson-ház nagyon híres volt valamikor. Az apám természetesen szerette volna átnevezni Duval háznak, de a mama közölte vele, hogy a Duvalok csak újgazdagok, a Jeffersonok meg mindig ott éltek, így a ház neve változatlan maradt.

De amikor Theo megjelent az életemben, már a ház is ugyanolyan romhalmaz volt, mint a kert. Arra, hogy rendben tartsam, nem volt pénzem, illetve azt a keveset, ami volt, italra költöttem. Úgy viselkedtem, mint a déli lázadók – tette hozzá hamiskás mosollyal Dorothea. – Mindig a magam feje után mentem, akkor is, ha tudtam, hogy nincs igazam. Pénzem így sem volt, meg úgysem. Annyi semmiképp, hogy a ház pompáját helyre tudtam volna állítani. És mivel rajtam kívül nem lakott benne senki, nem is törtem magam.

Becsúsztatta a kezét a párnák alá, előhúzta a bourbo-nosüveget, és megfogta a poharát.

Camelia felpattant. – Majd én, Mamzelle, ha megengedi. – Azzal kivette az asszony kezéből az üveget, és kitöltött neki egy jókora adagot. – Egy jenki, akinek van modora – állapította meg jókedvű mosollyal Dorothea. – Ez újdonság.

– Szicíliai jenkiben nem az – ellenkezett Camelia. – A nagyapám ódivatú ember volt, és csupa ódivatú dologra tanított. Becsületességre, udvariasságra, tiszteletre az idősek iránt.

– Akkor a nagyapja tudott valamit. – Elhallgatott, majd tűnődve az ajkához emelte a poharát. – Bár ugyanígy gondolkodtak volna az én drágalátos déli szüleim is – tette hozzá egy kis gonosz mosoly kíséretében.

– Nos, visszatérve a házhoz, pontosan úgy nézett ki, mint a kert. Vagy mint én magam. Végigjártuk Theóval a valaha elegáns szobákat. Megmutattam neki az akkor már szúette, sötét bútorokat, az elrongyolódott keleti szőnyegeket, a homályos tükröket és a selyemfüggönyöket, amelyekhez elég volt hozzányúlni, máris ezernyi szálra foszlottak az ember ujjai között. Aztán megálltunk a könyvtárban. Theo csak nézte azt a rengeteg könyvet. Ezrével sorakoztak a polcokon, és ugyanolyan vastag, évtizedes porréteg borította őket, mint a bútorokat. „Mennyi tudás”, mondta, és beleremegett a hangja a félelembe.

A Mamzelle felsóhajtott, és belekortyolt a poharába. –Egész arcára kiült a vágyakozás – folytatta. – Legalább annyira szomjazott a tudásra, mint én az alkoholra.

– És úgy viselkedett, mint egy igazi úriember. Soha, egyetlen megjegyzést sem tett a szerteszét heverő üvegekre. „Iszom”, mondtam neki. „Mi mást tehetne egy magányos vénasszony?”

Aztán bevittem a konyhába. Még most is látom, egyenesen a tűzhelyhez sietett. Mint eltévedt madár, ha megtalálta a fészkét, megállt előtte, és melengetni kezdte tenyérrel lefelé fordított kezét. És közben beszívta a tűzhelyen fortyogó kávé illatát. És ekkor leesett neki. „Ez a maga háza, ugye?”

Mondtam neki, hogy a ház több száz éve a Jefferson család tulajdona. Nem a Duvaloké. A Duvalok csak felkapaszkodott kreolok voltak, Louisianából – magyarázta, mintha különös jelentősége lett volna a dolognak. Bár Dorotheának, ezt Mel született déliként nagyon jól tudta, nagyon is számított.

– A franciákkal való kereskedelem gazdaggá tette ugyan őket, de ettől még nem lett stílusuk – folytatta sokatmondó grimasszal a Mamzelle. – A mamát azonban teljesen levették a lábukról ezek a jóképű, sötét bőrű férfiak meg a franciás New Orleans-i akcentusuk. Közülük választott magának férjet is, Monsieur Paul Duvalt. Hiába tiltotta tőle az apja, aki még azzal is megfenyegette, hogy kitagadja. Csakhogy a Duvaloknak akkor már sokkal több pénzük volt, mint a Jeffersonoknak, így az anyámat nem érdekelte különösebben a fenyegetés. Hozzáment Paulhoz, és ebből a frigyből lettem én.

Mivel nem voltak testvéreim, iszonyúan elkényeztettek. Olyan életem volt, mint egy hercegnőnek. Senki sem volt hozzám méltó. Egyetlen férfi sem. A szüleim legalábbis így

gondolták. Meg akartak tartani maguknak, és én boldogan teljesítettem a kívánságukat.

De a boldogságom csak addig tartott, amíg meg nem haltak. Az akkor már vénkisasszonynak számító Mademoiselle Jefferson Duval egyedül maradt a hatalmas házban. Nem volt mellette férfi, aki felmelegíthette volna a szívét és az ágyát, így a bourbonban keresett és talált vigasztalást.

Camelia észrevette, hogy Mel előrehajol, és megcsókolja Dorothea kezét. Könnyek csillogtak a szemében; Camelia biztosra vette, hogy az idős asszony magánya érintette meg.

– Biztosan elfáradt, Mamzelle Dorothea – mondta szipogva Mel, miután letörölte az arcáról a kövér könnycseppeket. – Nézze csak… Hoztunk egy kis aprósüteményt a francia cukrászdából, meg egy üveg pezsgőt. Azt gondoltuk, meg kell ünnepelni ezt a találkozást.

– Pezsgőt? – Dorothea kicsit zavartnak látszott. Cameliának igaza volt, gondolta Mel. Inkább bourbont kellett volna hozniuk. De feleslegesen aggódott. Az idős arc felderült, és a következő pillanatban Dorothea elnevette magát. Ezúttal a déli úrhölgyek kellemes, csilingelő hangján. – Pezsgő és francia aprósütemény. Hát ez igazán pompás! – mondta, és látszott rajta, hogy ismét a Jefferson-ház szépséges úrnőjének érzi magát. – És mivel pezsgőt senki sem iszik bögréből, mindjárt csengetek, és hozatok néhány poharat. És tányérokat is. – Miközben beszélt, a kezébe vette a süteményes dobozt, és szemügyre vette a műalkotással is felérő cukrászremekeket. – Emlékszem erre a cukrászdára – mondta elégedetten. – Az anyám is innen hozatta a süteményt. – Mel Cameliára mosolygott, boldogan, hogy sikerült a Mamzelle kedvére tenniük.

– Az első bálomon is pezsgőt ittunk – emlékezett vissza Dorothea. – Mennyire ízlett! Rögtön a fejembe szállt. Persze akkor még nem ittam alkoholt. Kivéve azt a pohárka bort, amit az ízig-vérig francia apám a vacsorához engedélyezett. Tudják, kinek ízlene ez nagyon? – kérdezte egy krémes-gyümölcsös süteményt rágcsálva. – Theónak! Mindig odavolt az édességért.

Ez új volt Melnek, de aztán arra gondolt, hogy az idő és a felnőtté válás valószínűleg sokat változtatott az örökké éhes kamasz ízlésén.

– Talán mondanom sem kell, hogy beköltöztettem az egyik szobába – tért vissza a történethez Dorothea. – És elkezdtem megtisztítani a beszédét attól a szörnyűséges hegyi akcentustól. Rengeteget gyakoroltunk. Theo meg segített a ház körül. Kitakarította a házat, kidobta azt a rengeteg üveget, megszabadult a portól, felmosta a padlót, megpucolta az ablakokat, és letörölte a bútort. Olyan volt mellettem, mint egy komornyik, ugyanakkor nem olyan kapcsolat volt köztünk, mint cseléd és úrnő között.

Mindketten a társadalom számkivetettjei voltunk, tudják – magyarázta bánatos mosollyal. – Én, mivel nem volt miért élnem, halálra ittam magam. Ő meg, mivel nem volt, aki gondoskodjon róla, éhezett. Mondhatni, mindketten a sír szélén álltunk, amikor találkoztunk, és megmentettük egymást. Ő rám vigyázott, én meg őrá. És jól éreztük magunkat együtt.

Nagyokat sétáltunk a Batteryben. Elvittem magammal vásárolni, sőt időnként vacsorázni is, valamelyik étterembe. Én nem szégyelltem a hegyvidéki suttyót, és ő sem szégyellte különc, alkoholista mentorát. Egyenrangú társak voltunk. A kölcsönös egymásrautaltság, a magány és a számkivetettség hozott össze minket.

– Mit tehettünk volna ezek után? – kérdezte Dorothea lágyan. – Törődni kezdtünk egymással. De azt, hogy hány éves valójában, csak később tudtam meg. Akkor azonban ragaszkodtam hozzá, hogy iratkozzon be a középiskolába. És ez, kedveseim – mondta halk sóhajjal –, fordulópontot jelentett Theo Rogan életében.

Nem volt könnyű dolga. A társai mindig kinevették. Nevettek rajta az akcentusa miatt, és nevettek rajta miattam is. Mert csak neki volt ennyire különc nagymamája. Theo ugyanis azt mondta mindenkinek, hogy a nagyanyja vagyok. Mi mást mondhatott volna?

Hogy ő csavargó, én meg alkoholista vagyok, és nálam talált menedéket? Úgy érezte, tartozik nekem annyival, hogy biztosítson számomra némi tiszteletet.

Ismét felsóhajtott, ahogy felidézte a nehéz időket.

– Mindenért meg kellett küzdenie abban a nyavalyás iskolában, de elvégezte, mi több, ösztöndíjat ajánlottak neki a Duke-on. Ez volt – tette hozzá mosolyogva – élete első komoly sikere. Amire nagyon büszke volt.

Egy győztest nem hívhatnak Theo Rogannek, mondtam neki. Így csak egy vesztest nevezhetnek. Ideje búcsút venni ettől a névtől, és a múltadtól is.

Jól hangzó, komoly nevet kerestünk. Azt, hogy Edward legyen, én javasoltam, mert úgy találtam, hogy az illik a Jeffersonhoz. Mondtam neki, hogy egy elnök nevénél jobbat nem tudunk kitalálni. Nem beszélve arról, hogy engem is így hívnak, és én boldogan neki ajándékozom a nevemet. Ekkor már csak egy jó harmadik névre volt szükségünk. Egy olyanra, amely nem kötődik senkihez, ugyanakkor illik a győztesekhez. Szerintem a Vincent éppen ilyen, mondtam neki.

Gondom volt rá, hogy Theo Roganből hivatalosan is Edward Jefferson Vincent legyen. Ami a Duke Egyetemen Ed Vincentre rövidült.

42

Zelda, Zelda, magamra hagytál… Mindig attól féltem, hogy úgy fogsz eltűnni az életemből, ahogy megjelentél benne, tovasuhansz, mint a füst, és én nem fogom tudni, hogy hová lettél. Egyetlen kérdés motoszkál a fejemben: miért? Miért mentél el, Zelda, aranyom, életem, mindenem, merre jársz? Istenem, ha tudnád, hogy mennyire hiányzol… Lehet, hogy meghaltam, és már nem tudsz elérni. Csak erről lehet szó. Bár amilyen kitartó vagy, megtalálnál még a síron túl is. Egek, sohasem hittem volna, hogy egyszer ilyen banális kifejezésekjutnak az eszembe. Azt meg pláne nem, hogy a saját síromat fogom emlegetni.

Olyan sötét van itt, mindig sötét… talán már tényleg ott vagyok, a sírban.

Hideg verítékcseppek jelentek meg az arcán. A fölé hajoló nővér felkapta a kezét, idegesen megmérte a pulzusát és a vérnyomását, ellenőrizte a folyamatosan villogó-pityegő gépeket, és a csövekben és katéterekben csordogáló folyadékokat és testnedveket.

– Minden jel arra utal, hogy van agyműködés – jegyezte meg hangosan.

Akkor nem haltam meg, suhant át Ed agyán a megnyugtató gondolat. *Még nem. Még van időm. Még megmondhatom neki, hogy szeretem, akarom, és nem tudok nélküle élni.*

És bár nem tudok fél térdre ereszkedni, megkérhetem a kezét. Legyél a feleségem, Zelda… Annyira szeretném hallani a hangodat, drágám… És leginkább azt szeretném hallani, hogy igent mondasz…

Valahol csörögni kezdett egy telefon. Hallotta az ápolónő gumitalpas lépteit, a keményített nővérruha suso-gását, a halkan elmormolt szavakat. Aztán ismét megállt a nővér az ágya mellett.

– Lehet, hogy helytelenül cselekszem – mondta bizonytalan hangon –, de a maga fiatal barátnője nagyon határozott… és, az ördög vigye… kinek ártok vele, ha megteszem, amit kíván?

Ed érezte, hogy valami hideget tartanak a füléhez… talán egy telefonkagylót… És aztán meghallotta Zelda hangját.

– Ed, életem, itt vagyok Charlestonban. Ne aggódj, nem hagytalak el. És tudod, mi a helyzet, életem? Az, hogy mindent tudok rólad. Vagy legalábbis sokkal többet, mint

eddig, és ha lehet, még inkább a szívembe zártalak. Csodálatos asszony ez a Mamzelle Dorothea. Ő is szeretettel üdvözöl. Mindent elmesélt rólad, Ed. Elmondta, hogy segítettetek egymáson. És Ed… – Mel hangja elhalt egy pillanatra; attól félt, elsírja magát. – Szeretném, ha tudnád, hogy nagyon büszke vagyok rád. És hogy nagyon, de nagyon szeretlek. Ó, édes életem, *hallasz* egyáltalán? Szeretném azt hinni, hogy igen. Nem bírnám elviselni, ha kiderülne, hogy nem is vagy ott. Várj meg, Ed. Visszamegyek. Lehet, hogy már holnap. És ne felejtsd el, hogy szeretlek. Mindig szeretni foglak…

Amikor a nővér elvette a fülétől a telefont, amely az egyetlen élő kapcsolatot jelentette számára Zelda felé, Ed lesoványodott arcán legördült egy könnycsepp.

– *Magasságos isten!* – mondta hitetlenkedve a nővér. –*Meghallotta… Felismerte…*

Ed ismét meghallotta a gumitalpas lépteket, ezúttal jóval szaporábban, mint az előbb, majd megszólalt egy izgatott női hang – az orvost hívta.

Köszönöm, istenem, mondta Ed gondolatban, és újabb könnycsepp buggyant elő a lezárt szemhéja mögül. *És neked is köszönöm, Zelda. Még élek. És megígérem, hogy megvárlak, életem. Holnapig még biztosan ki tudok tartani.*

Azt álmodta, hogy Charlestonban van, ezúttal Zeldával és Mamzelle Dorotheával, és mindannyian fiatalok, illetve fiatalabbak, legalábbis, ami a Mamzelle-t illeti… Zelda persze nem illett bele a múltból kölcsönzött jelenetbe, de mégis ott volt. Akár egy őrangyal. *Újra látta a bátyját.*

Elsőéves volt a Duke-on, és az ösztöndíja csak a tandíjra volt elég. Az ennivalóját és a szállását úgy tudta kifizetni, hogy dolgozott.

Az életben semmit sem adnak ingyen, mondta várakozással teli hangon, amikor megkapta a felvételéről tájékoztató értesítést. Ez komoly sikert jelentett számára, főleg, ha eszébe jutott az a hegyvidéki kölyök, akinek az ambíciója csak a gabonaföldig ért, és már attól boldog volt, ha bőségesen került az asztalra ennivaló.

És bár megtette az első lépést a siker felé, nem volt könnyű dolga. Azzal vigasztalta magát, hogy az élet célja nem is az, hogy könnyű legyen.

Az egész nyarat végigdolgozta, mezei munkát vállalt, de a keresete csak arra volt elég, hogy vegyen magának egy új farmert, néhány pólót, egy pulóvert, egy meleg dzsekit és egy pár új bakancsot az egyetemen rá váró első év telére. Huszonöt dollárja maradt, ennyiből kellett kihúznia addig, amíg nem talált magának munkát Durhamben. Mert csak úgy tudta előteremteni az ennivalóra meg a szállásra valót, ha dolgozott. De még így is a hetedik mennyországban érezte magát, míg el nem jött a búcsú ideje.

Amikor eljött, Mamzelle Dorothea átadott neki egy leragasztott borítékot. Ed hirtelen úgy érezte, már nem is akar elmenni. Nem akarta otthagyni az asszonyt.

– Fogd, és menj már, te buta – mondta neki a Mamzelle, és olyasmit tett, amit még soha: sietős puszit nyomott Ed arcára. Mindaddig egyszer sem mutatták ki, mit éreznek egymás iránt; ez egyfajta íratlan egyezség volt közöttük, amit mindketten igyekeztek betartani. Barátok voltak, mi több, szövetségesek az élet nagy játékában, akik, ha tudták, megpróbálták legyűrni az előttük tornyosuló akadályokat. Nem mintha sok esélyük lett volna, hiszen egyik napról a másikra éltek. Egyikük saját elhatározásból, másikuk azért, mert így alakultak a körülményei. Sohasem tudták, mikor fognak győzni. Vagy veszíteni.

Durham felé, a buszon, felnyitotta a borítékot. Négyszáz dollár volt benne. Soha életében nem látott még ennyi pénzt. Tudta, hogy Dorotheának el kellett adnia valamit azért, hogy ezt az összeget előteremthesse, valami értékeset, és hirtelen elfogta az aggodalom. El sem tudta képzelni, mi lesz az asszonnyal most, hogy ismét magára maradt. Ha ő nem lesz ott mellette, és nem fekteti le, amikor részeg öntudatlanságában nem tud elvánszorogni az ágyig. Ha nem lesz, aki betakarja, vagy hébe-hóba beleerőltessen némi ennivalót. Majdnem megállította a buszt, hogy visszamehessen hozzá. De tudta, hogy

Dorothea úgyis újra elküldené.

Már javában folyt a tanév, amikor megtudta, hogy Dorotheát egyedül, eszméletlenül találták gyönyörű házában. Úgy kellett rátörni az ajtót.

Napok óta ott feküdt, amikor megtalálták, és akkor is csak azért, mert az áramszolgáltató kiküldött valakit a házhoz, kikapcsolni az áramot. A munkás azonban nem tudott bemenni, és értesítette a rendőrséget. Dorotheát bevitték a kórházba, de senki sem hitte, hogy megmarad. Ha még életben akarja látni, mondta a család jogásza Ed-nek, azonnal indulnia kell.

Ed letörten bolyongott az egyetem épületében, és egyszer csak a lenyűgözően szép Duke Chapelben találta magát. A kápolna huszonegy emelet magasságú harangtornya szinte az égig ért. Azt remélte, hogy a gótikus kőfalak és az ívelt ólomüveg ablakok között nyugalmat talál. Letérdelt, és Mademosielle Dorothea Jefferson Duval életéért imádkozott. Az anyján kívül ő volt az egyetlen asz-szony, akit valaha szeretett. Nélküle el sem tudta képzelni az életét. Hirtelen kilátástalannak látta a jövőt.

Már maga mögött hagyta a kápolnát, amikor meglátta a bátyját. Szinte megbénította a döbbenet. Mitch egy csoport férfival volt, öltönyt, nyakkendőt viseltek mindannyian, és elegáns aktatáskákat cipeltek. Úgy nézett ki, mint akinek jól megy a dolga. Határozottan hivatalos volt, és, szokásához híven, megpróbálta megjátszani a nagymenőt. És bár mosolygott, a szemében most is ott volt a rá jellemző kapzsiság. A többiek vállát veregette éppen, barátságosan, kedélyesen, de Ed ösztöne azt súgta, hogy rosszban sántikál. Mitch mindig a kedves arcát mutatta, ha akart valamit. Kivéve azt az éjszakát, amikor a családját megölte.

Edet elfogta a rémület. Hogy ne vegyék észre, behúzódott a kápolna tövében sötétlő árnyékok közé. *Itt az idő,* súgta benne egy hang. *A nyomába eredhetsz, megölheted… bosszút állhatsz az anyádért, az apádért meg a testvéreidért.*

De hogyan? Nem látta, hogy Mitch lobbantotta lángra a házukat, nem lehetett biztos abban, hogy ő felelős a halálukért. *A szíve mélyén azonban nem kételkedett.*

Mégsem bírta megtenni. És ettől megint elfogta a jól ismert szégyenkezés. Ügyelve arra, hogy végig az árnyékban maradjon, eloldalgott. Nem akarta, hogy mások is lássák a fájdalmát.

Virágban álltak a magnóliák, amikor másnap visszatért Charlestonba. Rózsaszín-fehér szirmaikkal az elsőbálozók csokraira emlékeztettek. A kertekben liliomok pompáztak, illatuk megédesítette a sós tengeri levegőt. Ed tudta, hogy sohasem fogja elfelejteni ezt a sok szépséget. Ami most arra is jó volt, hogy száműzze Mitchet, valahová mélyre, az agya egyik távoli sarkába, és felkészülhessen a Mamzelle-lel való találkozásra.

Mamzelle, amikor megláttalak azon a keskeny kórházi ágyon… olyan törékeny voltál, olyan kicsi, el sem tudtam képzelni, hogy maradhattál életben. Olyan kevés hús volt a madárcsontjaidon, és egyedül voltál, teljesen egyedül. Dörzsölni kezdtem a hideg kezedet, és beszéltem hozzád, ugyanúgy, ahogy most Zelda beszél hozzám. Elmondtam, mennyire szeretlek, és könyörögtem, hogy ne hagyj el, Mamzelle Dorothea. Önző vagyok. Szükségem van rád, hogy gondoskodj rólam. Hogy hazajöhessek hozzád. Hogy büszke lehess rám. Mert csak úgy lesz belőlem valaki. Csak akkor leszek sikeres. Azt akarom, hogy örülj nekem. Mert te vagy a nagymamám.

Sokáig ott ült az asszony mellett. Aztán a család ügyvédje, Bemard Hawthorne magához kérette telefonon.

Az ügyvéd még Dorotheánál is öregebbnek és rozogábbnak látszott. Már a Mamzelle

apjának is ő volt az ügyvédje, de Ed szerint akár a nagyapjáé is lehetett volna. Egyremásra kerültek elő a dobozokból a poros, vörös színű, *Jefferson* és *JeffersonlDuval* névvel ellátott akták, és Bemard Hawthorne közben elmondta, hogy a cége most már csak a család iránti lojalitásból végzi a munkáját, nem pénzért, mert a Mamzelle-nek nincs egy centje sem.

– Nincs mása – mondta Ednek –, csak az a hatalmas ház. És amit még nem adott el belőle. Ja, és egy romos épület, valahol a parton. Ami, a legjobb tudomásom szerint, teljesen értéktelen.

Közben az előtte lévő papír tartalmát tanulmányozta, amelyen Ed felismerte Dorothea nagy betűs, elnyújtott kézírását. Ugyanilyen betűkkel írták azokat a leveleket, amelyeket heti gyakorisággal küldött neki Dorothea.

– Helyesebben, a parti házat már magára íratta. – Hawthorne Edre nézett félhold alakú szemüvege pereme fölött. – Kötelességem tájékoztatni, hogy mostantól maga felel minden, parti ingatlannal kapcsolatos dologért. Magának kell befizetnie utána az adót, és maga köteles a karbantartásáról gondoskodni. Feltéve, hogy meg akarja tartani. De mint mondtam, jelen pillanatban nem sokat ér. Telekáron tudná csak eladni. De mivel távol esik minden, turisták körében népszerű helytől, nem hiszem, hogy sikerülne – tette hozzá elhaló hangon, és becsukta az aktát.

– Lakóingatlana örökösének is magát jelölte meg a Mamzelle. És hivatalosan felhatalmazta arra is, hogy az ingatlan ügyeiben eljárjon, ami azt jelenti, hogy magának kell eldöntenie bizonyos dolgokat. Többek között azt, hogy mi legyen a Jefferson-házzal, illetve az idős hölggyel.

Ed hallgatott.

– Tudom, hogy nehéz helyzetben van – mondta Hawthorne. – Egyetemre jár, és nincs jövedelme. Sajnálom, hogy így alakult, Mr. Vincent, de én csak a Mamzelle kívánságát tolmácsolom. Aki minden kétséget kizáróan arra számított, hogy rövidesen meghal, és akkor senkinek sem kell gondoskodnia róla. Nem hinném, hogy sarokba akarta szorítani magát.

Sarokba szorítani? Engem? *Mivel?* Ed mindennél jobban örült a lehetőségnek, hogy gondoskodhat a mentoráról. De hogyan?

– Azt javasolom, hogy árvereztessük el a ház berendezését, az épületet meg próbáljuk meg eladni, bár manapság nincs nagy kereslet az ilyen nagy, történelmi múltú ingatlanok iránt. Iszonyú sok pénzt emészt fel a rendbehozataluk, még többet a fenntartásuk. A mai fiatalok nem akarnak szúval meg száraz rothadással bajlódni, és akkor az elavult vezetékekről még nem beszéltünk. A modern kell mindenkinek. – Hawthorne ismét felsóhajtott, ezúttal bánatosan. – Remélem, nem lesz ez mindig így, de most… – Megint elhalt a hangja, és szemlátomást teljesen átadta magát a gondolatainak.

Ed köszönetet mondott neki, biztosította, hogy gondját fogja viselni a Mamzelle-nek, és megkérte, hogy a házat, a berendezésével együtt, adja el. Kivéve azt a pár dolgot, amelytől a Mamzelle biztosan nem akar megválni.

Aztán visszament a kórházba, órákig fogta a Mamzelle kezét, időnként mondott neki ezt-azt, és megígérte, hogy visz neki egy üveg bourbont, csak nyissa már ki a szemét. És akkor elviszi sétálni a Batterybe, és élvezni fogják a napsütést. Mesélt neki a virágban álló magnóliákról meg az illatos liliomokról. Aztán elindult Hazárd Point felé, szemügyre venni az ingatlanát.

A Viktória-stílusú ház ugyanolyan öreg és romos volt, mint a városi lakóingatlan, de pompában meg sem közelítette. Minden lógott rajta: a gerendák, a mennyezet, a tető. Az ablaküvegei be voltak törve, és az egykori kocsifelhajtót kőtörmelék és gaz borította. Ugyanakkor a kilátás lélegzetelállítóan szép volt a tornácáról: ameddig a szem ellátott, nem volt más, csak a végtelen óceán, amely egy ponton egyszerűen összeolvadt a horizont

kékjével. A tornáctól rozoga lépcsők vezettek a roskatag famólóhoz, amelyhez, valamikor régen, a vitorlását szokta kikötni a Mamzelle apja.

Ed királynak érezte magát, miközben végigjárta a tulajdonát. Idős barátnőjének köszönhetően végre elmondhatta, hogy van otthona. Dorothea nem feledkezett meg róla, és ő sem fog megfeledkezni Dorotheáról. Gondoskodni fog róla, amíg csak él. Ez a legkevesebb, amit megtehet.

43

A Mamzelle az üveg után nyúlt, de Camelia megelőzte, és lovagiasan töltött neki. El sem tudta képzelni, hogy fér el ilyen kicsi nőben ennyi ital, ugyanakkor biztosra vette, hogy cinkkel bélelt gyomra van, máskülönben már nem bírná ennyi év után.

– Legnagyobb bánatomra nem haltam meg. Pedig mindennél jobban kívántam a halált. – A Mamzelle elgondolkozva kortyolgatta a bourbont. – Nem akartam teher lenni a fiatal barátom vállán. Rá akartam hagyni mindenemet, vagyis azt, ami az egykori vagyonomból megmaradt. És ehelyett megörökölt engem. – Felsóhajtott, de vízkék szemében mosoly bujkált.

– Miattam, és persze anyagi megfontolásból is, Ed arra kényszerült, hogy halasztást kérjen az egyetemen. Mire végül kiengedtek a kórházból, rendbe tette a parton a hétvégi házat, és odahurcolta a legkedvesebb bútordarabjaimat. Saját két kezével – tette hozzá, és szeretettel végigfuttatta a kezét a kis antik asztalon, amelyen fehér karikák jelölték a hosszú évek óta ott tartott pohár helyét. – Új otthont épített nekem. Ezek után nem mondhattam meg neki, hogy megrögzött városlakó vagyok, vagy hogy mindig gyűlöltem a tengerpartot, és hogy az ismerős charlestoni utcák, a kedvenc italboltjaim és a régi otthonom nélkül elveszettnek érzem majd magam.

A büdös fenébe, asszony, mondtam magamnak, ez egyszer befoghatnád azt a híresen nagy szádat. Ez a fiú komoly áldozatot hozott érted. Otthagyta az egyetemet, a belét is kidolgozta, hogy otthonod legyen, törődik veled. Ami nem mondható el azokról, akik mellett leélted azt a nyavalyás életedet. Még a kreol apádról sem, aki istennőként imádott. Ilyen szeretetet senkitől sem kaptál. Senkitől.

Újabb adagért nyújtotta a poharát. Camelia engedelmesen töltött.

– Jó, ha tudja – mondta, Melhez intézve a szavait –, hogy Ed Vincent, ha egyszer odaadja a szívét valakinek, akkor az egészet odaadja. És mindörökre.

Mel bólintott. Ezt tudta már eddig is.

– Egyébként – folytatta újabb korty után az asszony –, annyi idő után újra látta a bátyját. Véletlenül pillantotta meg, az egyetemen, ugyanazon a napon, amikor én kórházba kerültem és majdnem meghaltam. És – gondolom – ez a dolog még sokkal jobban megrázta, mint a hír, amit rólam kapott. Legalábbis erre következtettem a szavaiból. Azt mondta, Mitch Rogan semmit sem változott, csak most sikeresnek látszott. Soha többé nem tett említést a bátyjáról. Ez volt az utolsó alkalom, hogy kiejtette a száján a nevét.

Mel pillantása találkozott Cameliáéval. Mindketten ugyanazt gondolták: hogy Mitch Rogan akarta megölni Edet.

– Azt mondták Ednek, hogy a régi Jefferson-ház semmit sem ér, végül mégis megvette valaki. Túl olcsón, de mit tehettem volna? Aztán évekig hozzá sem nyúltak; ugyanolyan romosán állt, mint amikor még én laktam benne. Aztán nemrég hallottam, hogy megint eladták, az új tulajdonos helyreállította, és ismét úgy néz ki, mint fénykorában. Ennek ellenére nem szeretném viszontlátni. Most már a múltam része lett. Amikor Ed

megmentett, ugyanúgy, ahogy én is megmentettem őt, elhatároztam, hogy csatlakozom a filozófiájához. Olyan asszony lettem, aki csak a mának él. Örökre magam mögött hagytam a múltamat.

– És azóta is él és virul, és itt van velünk! – Mel felállt, és ösztönösen megölelte az asszonyt. Dorothea azonban türelmetlenül eltolta magától.

– Mi nem jut eszébe! – tiltakozott. – Majdnem kilöttyintettem az italomat.

Még vagy egy percig döbbenten bámult Melre, aztán így folytatta: – Ed tehát halasztást kért az egyetemen. Ott vállalt munkát, ahol tudott, néha egyszerre három helyen is. Hol mindenes volt, hol építkezési munkás, hol kertész, hol napszámos. Nem volt olyan, amit ne vállalt volna el. Ami nagyon elszomorított, hiszen gyakorlatilag visszakerült oda, ahonnan kiemelkedett. Megígérte, hogy vissza fog menni az egyetemre. A következő évben. És ez így ment évekig.

Aztán egyszer csak jött a hír, hogy el akarják venni tőle a parti házat, mert nem fizette be utána az ingatlanadót. Ismertem egy antikvár könyvkereskedőt, és elküldtem hozzá Edet a maradék könyveimmel. A pénzből, amit kaptunk, kifizette az adóhátralékunkat, és vett egy öreg teherautót. Végigjárta vele egész Charlestont, és megpróbálta rávenni a városlakókat, hogy vele vitessék el a szemetüket. Olcsó szolgáltatást ajánlott nekik, és a végén egész jó üzleteket kötött. Saját kezével ürítette ki a szemeteskukákat az autó platójára, aztán a szeméttelepre vitte a bűzös rakományt.

Dorothea Melre nézett. – Majdnem megszakadt érte a szívem. Jobbá akartam tenni az életét, és ide jutott. Miattam. De Ed számára ismeretlen fogalom volt a büszke gőg. Mindent megtett azért, hogy fenntarthassa kis otthonunkat. Nem volt jó élete, de a maga ura volt.

Egy évvel később tudott venni egy másik autót, és felvett maga mellé egy fiatalembert. Öt év alatt ötven teherautós flottává, mondhatni, monopóliummá nőtte ki magát a kis vállalkozás, és hamarosan már nemcsak a régi városrészekből, hanem az új lakónegyedekből, sőt egész Észak-Karolinából is Ed autói szállították el a szemetet. Ő maga azonban olyan volt, mint egy féltve őrzött titok. A munkához ugyanis a Theo Rogan nevet használta. Szerintem nem akarta, hogy új neve – különösen a Jefferson – a szemétgyűjtéssel kapcsolódjon össze.

Aggódtam miatta, mert semmi másra nem tudott gondolni, csak a munkára. Nem élt társasági életet, hacsak azt a néhány lányt nem számítom, akikkel alkalmanként beült egy-egy szórakozóhelyre vagy kisétált velük a Batteryre. Mindig odavoltak érte a nők. Jóképű fiatalember volt. És ő is szerette a nőket. De egyet sem hozott haza, és egyikbe sem szeretett bele. Ahhoz túl elfoglalt volt.

Amikor huszonnyolc éves lett, egy konzorcium ajánlatot tett neki a szemétszállító cégre, amely addigra csaknem egyeduralkodó lett a déli államokban. Nagylelkűnek ugyan nem lehetett nevezni az ajánlatot, de Ed gyanította, hogy a konzorcium mögött a maffia áll, és ha nemet mond, esetleg elveszik tőle a céget. Akár erőszakkal is.

Így hát megegyezett velük. Életében először komoly pénzt tudhatott a zsebében. Ekkor költöztetett engem, a kedvenc tárgyaimmal együtt, ebbe a pompás otthonba. A parti házat lezárta. Nem hagyott benne mást, csak pár régi bútordarabot, az erdei házat ábrázoló festményt, és néhány apróságot. Aztán elindult északra. Szerencsét próbálni. És mit mondjak? Sikerrel járt – tette hozzá mosolyogva.

Egyszer azt mondta, hogy amint megpillantotta a Triborough hídról Manhattan égig érő tornyait, tudta, hogy hazaérkezett. Ez az a hely, amit lakóhelyéül szánt neki a sors.

Camelia mindkettőjüket kijelentette a charlestoni szállodából, és késő délután, atlantai átszállással, visszarepültek New Yorkba.

Mel hátradőlt az ülésén. Kimerültnek látszott, és egy szót sem szólt. Camelia egy gyors oldalpillantás után úgy döntött, jobban teszi, ha továbbra is előrenéz. Látszott, hogy a nő teljesen elmerül a gondolataiban, amelyek, kétség sem férhetett hozzá, a szeretője körül forogtak. Vajon más embernek látta most Edet, mint amilyennek addig ismerte? Valószínűleg igen. De Camelia tudta, hogy ez nem fog változtatni az iránta érzett szerelmén.

Az atlantai repülőtéren a szokásosnál is nagyobb volt a forgalom, és a New York-i járat késett. Beültek a bárba, és sört rendeltek.

– Biztos, hogy Mitch tette – jegyezte meg Mel, éppen akkor, amikor Camelia zsebében csörögni kezdett a telefon. A férfi elnézést kért, és felvette.

Mel végighordozta a pillantását a repülőtéren. Emlékezett rá, hogy gyerekként már járt itt, de akkor még nem volt ilyen nagy, grandiózus építmény. Mint mindenütt másutt, itt is úgy látta, hogy kitágult a világ, amelyre a gyerekkorából emlékezett. A bájos dél ormótlan szörnyeteggé változott.

Felsóhajtott, és visszafordult Camelia felé. A férfi éppen akkor fejezte be a telefonbeszélgetést.

– Felgöngyölítettük Mitch Rogan előéletét. Ahogy a jó öreg Duxbury seriff is mondta, szép múlt áll mögötte. Valóban meglopta Michael Hainst. Amiért le is ülte a büntetését, miután elkapták. De a szabadulása után ott folytatta, ahol abbahagyta. Ráadásul nem is volt üres a zsebe. Aztán meghalt Hains. Éppen vakación volt, a Kajmán-szigeteken. Talán mondanom sem kell, hogy gyanús körülmények között végezte. Azt beszélték, hogy Mitch Rogan keze erősen benne volt a dologban, de bizonyítani semmit sem tudtak. Mitch ezt követően is rendre összeütközésbe került a törvénnyel. Csalás, ingatlanspekuláció, drogkereskedelem és gyilkosság gyanúja… és ez csak néhány az ellene felhozott vádakból. A bűnlajstroma olyan hosszú, hogy a legprofibb bűnözőknek is becsületükre válna. Nincs olyan bűn vagy törvénysértés, amit Mitch Rogan ne követett volna el.

– Megmondtam – jelentette ki Mel diadalmas hangon. – Mitch akarta megölni Edet. Mert Ed tudta, hogy Mitchnek köze volt a családjuk meggyilkolásához.

Camelia sajnálkozó pillantással válaszolt. – Mitch Rogan meghalt. Tíz évvel ezelőtt. Egy vízi balesetben, a Bahamákon. Horgászpikniken volt. Senkinek nem jutott eszébe, hogy hazahozzák. Ott van eltemetve valahol.

Mel számára elviselhetetlenül hosszúnak tűnt a repülőút. Azt hitte, sosem száll le a gép. De az út a John Fitzgerald Kennedy repülőtérről a kórházig még ennél is hosszabb volt. És Melt közben egyre mélyebbre rántotta a depresszió. Már azt hitte, megtalálták a gyilkost. Tévedett. Feleslegesen utaztak el Hainsville-be és Charlestonba. A hosszú út végén ugyanoda jutottak vissza, ahonnan elindultak.

Azért, persze, nem egészen. Most legalább ismerte Ed élettörténetét, amit különös kincsként őrzött a szíve egyik rejtett zugában, és tudta, hogy mindörökre ott is marad. *És lehet, hogy ez minden, amit kapsz belőle,* mondogatta benne kitartóan egy belső hang. Idegesen nógatta a sofőrt, hogy menjen gyorsabban, gyorsabban…

Mivel úgy érezte, hogy sietnie kell, alig állt meg az autó, feltépte az ajtaját, felrohant a kórház lépcsőjén, és már el is tűnt az automata ajtó mögött.

Camelia a kocsiból figyelte. Mel azt is elfelejtette, hogy ő a világon van. Felsóhajtott, bár tudta, hogy ennek így kell lennie. Elővette a telefonját, és felhívta az otthoni számát.

– Néhány óra, és otthon leszek, életem – biztosította Claudiát, aki felnevetett a váratlan becézés hallatán.

– Túl sokáig voltál délen – mondta a nő. – Mióta szólítasz életemnek? Hát már nem *tesoro* vagyok?

– De, drágám. Az vagy. *Tesoro* – válaszolta lágyan Camelia.

Magában azonban arra gondolt, hogy Claudiának igaza van. Túl sokáig volt délen. És közben Melba Merrydew töltötte ki minden gondolatát. Fáradtan elvigyorodott, mert eszébe jutott a nő csókja, aztán elindult vissza, az őrszobára. Arra a helyre, amelyet a türelmes Claudia csak az Örök Detektív második otthonaként emlegetett.

Mel szíve a torkában dobogott, mire a végtelennek tűnő, csillogó folyosóra ért. *Nem lett volna szabad elmennie, lehet, hogy elkésett…*

Brotski rendőr lehajtott fejjel, háta mögött összefont kezekkel sétált az ajtó előtt, pontosan úgy, mint Camelia. A léptek hallatán azonban rögtön felkapta a fejét.

– Ó, maga az – állapította meg üdvözlés helyett. – Hát visszajött.

– Hogy van, Mr. Brotski? – kérdezte a mindig udvarias Mel, miközben, válaszra sem várva, elsuhant mellette.

– Hé, Miss – kiáltott utána a rendőr. – Ott van nála az orvos. Most nem mehet be.

De Mel ekkor már bent volt.

Art Jacobs ott állt Ed ágya mellett, és szomorú arckifejezéssel nézte régi barátját. Csak akkor pillantott fel, amikor Melba belökte az ajtót. A szőke pihéitől a miniszoknyája aljáig végigmérte a nőt. Látta aggodalomtól kitágult szemét, és érzékelte a különös aurát, ami körüllengte.

– Hogy van, Zelda? – kérdezte, miközben üdvözlésre nyújtotta a kezét.

Mel úgy kapaszkodott bele, mintha az ő élete forogna veszélyben, és nem Edé.

– Hogy van? – kérdezte levegő után kapkodva. –Kérem, mondja azt, hogy jól.

– Az állapota változatlan, ha ezt akarta hallani.

Mel lerogyott az ágy sarkára, és a férfira meredt. Még mindig a csövek tartották életben. Meg a lélegeztetőgép. – Hála istennek, hogy nem haltál meg – suttogta.

A monitor jelezte, hogy Ed szívverése felgyorsult. Dr. Jacobs döbbenten kapta fel a fejét. A betege minden kétséget kizáróan érzékelte a nő jelenlétét.

Hát visszajöttél… Megint itt vagy velem, bébi. Miért mentél el egyáltalán? Miért kellett elmenned Hainsville-be? Én már réges-rég elzártam egy biztonságos helyre az életemnek azt a fejezetét, és eldobtam a kulcsot. De még mindig fáj. Befészkelte magát a szívembe, mint egy bűnös gondolat, és arra emlékeztet, hogy még mindig meg akarom ölni a bátyámat. Pedig tudom, hogy helytelen lenne. A mama nélkül is tudom, hogy embert ölni bűn… de lehet, hogy sohasem múlik el belőlem ez a gyilkos gyűlölet… Tudod, azóta sem láttam Mitchet, hogy észrevettem az egyetem udvarán. Hála istennek, mert akkor lehet, hogy most halott lenne, én meg nem itt lennék, hanem a börtönben…

Mel egészen közel hajolt hozzá, és suttogni kezdett a fülébe. Ed vakon is megismerte volna, bárhol, csupán az illatáról, amely örökre beivódott az érzékeibe…

– Mamzelle Dorothea üdvözletét küldi. Annyira szeret téged, Ed. Mindent elmesélt rólad, azt is, hogy milyen keményen megdolgoztál mindenért. Hogy először ő gondoskodott rólad, aztán meg te, róla. Annyira büszke vagyok rád, életem. Nagyon, de nagyon büszke.

Ed nedvességet érzett az arcán, Mel könnyeit. Akkor sem törölte volna le őket, ha fel tudja emelni a kezét. Örült annak, hogy Mel sír. Mert ez azt jelentette, hogy ő fontos neki… Hogy szereti. *Zelda… Zelda…*

– Megint itt kell hogy hagyjalak, drágám – folytatta a nő, és Ed egész belseje beleremegett már a puszta gondolatba is.

– Rileyról van szó. Vissza kell mennem hozzá. Nyolc napja már, Ed, hogy… – nem bírta kimondani, hogy „meglőttek”, hiszen lehet, hogy a férfi nem is tudja…

Lehet, hogy egy ilyen szóval csak még jobban ráijesztene…

Riley, hát persze. Az az édes kicsi lány, aki Zelda gyönyörű testéből született. Annyira szerettem volna én is egyet. Egy hasonlót. Egy saját gyereket, bár Riley-t ettől még a lányomnak tekinteném… Csaknem felnevetett. *Jól nézek ki, saját gyerekről álmodom, mikor még a szememet sem tudom felnyitni. Hogy lehetne belőlem apa?*

– Hazarepülök, életem, de csak egy napra – mondta Mel, és biztatóan megszorította Ed kezét. – Egyet alszunk, és már jövök is vissza. De Riley-nak szüksége van a mamájára. És rólad is szeretne hallani, élőben is, nem csak telefonon. Még az is meglehet, hogy visszahozom velem – tette hozzá lelkesen.

Hát persze hogy haza kell menned. Ed hirtelen fáradtnak érezte magát. Annyira fáradtnak… Már megint az öntudatlanság határán lebegett… aztán zuhanni kezdett abba a fekete lyukba, amelynek a végén nem pislákolt semmi. Még egy parányi fénysugár sem.

Mel megérezte a vállán Art Jacobs kezét. – Hagyjuk most pihenni, Zelda – mondta az orvos, és felsegítette az asszonyt az ágyról.

Mel felkapta a fejét a „Zelda” megszólításra, de aztán arra gondolt, hogy Ed közeli barátja nevezte így. És neki igazán megengedhette.

– Attól tartok, meghallottam, amit mondott – szólt bocsánatkérő mosollyal Art. – Ne aggódjon, én majd rajta tartom a szemem.

– Megígéri, hogy itt találom, amikor visszajövök? –Mel tekintetében most is ott volt az a sürgető aggódás.

Az orvos bólintott. – Megígérem, hogy mindent megteszek, amit csak tudok.

És Mel kénytelen volt belátni, hogy ennél többet nem várhat senkitől.

45

Riley és Harriet a repülőtéren várta Melt, és a boldogság, hogy viszontláthatják, úgy sugárzott róluk, mint a Los Angeles-i égen a nap.

Pviley belevetette magát az anyja karjaiba, és mint egy mókus, belefúrta magát a vállgödrébe, és az arca minden pontját puszikkal borította.

Ó, milyen jó *érzés* volt, hogy a lánya lábai – amelyek annyira hasonlítottak az övéihez – futóbab módjára körülfonták! Milyen jó volt *beleszagolni* frissen mosott hajába! És milyen pompás volt beszippantani a hátsó udvarban szárított pólóing napsugaras tisztaságát, amelybe azért némi sültkrumpli-szag is keveredett. Még az *íze* is jó volt. – Édes, mint a fagyi – biztosította Mel Riley-t, miközben vehemensen viszonozni próbálta a nyálas puszikat.

– Neked viszont repülőgépszagod van, és kávéízed – panaszkodott boldogan Riley, mire Mel nevetve letette a földre, de nem engedte el továbbra sem. A másik kezével átkarolta Harrietet, aki bár örült a viszontlátásnak, még Riley-nál is szókimondóbban fogalmazott.

– Pokolian nézel ki – jegyezte meg minden kertelés nélkül.

– Kösz a bókot – válaszolta nevetve Mel. – De ha tudni akarod, ez semmi ahhoz képest,

ahogyan érzek.

– Anya, hogy van Ed? Elfogadta a meghívásomat a vasárnapjainkra?

– Ed megvan, életem. Beszéltem az orvosával, aki megígérte, hogy vigyázni fog rá, amíg én veled leszek. Ami az üzenetedet illeti, ne aggódj. Biztos vagyok benne, hogy Ed vette, és nemsokára, amikor jobban lesz, csatlakozni fog a vasárnapi programjainkhoz.

– És velem mi lesz? – kérdezte panaszosan Harriet, miközben felkapta Mel öreg utazótáskáját, és elindult vele a parkoló felé. – Én mit fogok csinálni vasárnaponként, egyedül?

– Ó, Harr. – Riley nagy barna szemébe, amely pontosan olyan volt, mint az anyjáé, riadalom költözött. Nem gondolta, hogy ez lesz a vége. Nem akarta megbántani Harrietet. – Ha nagyon akarsz, te is velünk jöhetsz.

– Jaj, kölyök, nem mondtam komolyan. Miután a hétköznapok többségét veled töltöm, még örülni is fogok a szabad vasárnapjaimnak. Végre *egyedül* lehetek – válaszolta vigyorogva. – Csak vicceltem, Riley – tette még hozzá, hogy elkerülje az esetleges félreértéseket.

Ezúttal Harriet vezette az öreg Volvo kombit, Mel pedig beült a hátsó ülésre, hogy továbbra se kelljen elszakadnia Riley-tól. Egymást átölelve tették meg a házukhoz vezető utat. Puszikat adtak és kaptak, és különböző ígéretek hangzottak el mindenféle finomságokra vonatkozóan. Még a vacsora e/ó'íízfagylaltozás lehetősége is felmerült, ha Riley netán erre vágyott. Ezt meg hogy találta ki a mami? Riley már közölte is Harriettel, hogyan juthatnak el leggyorsabban a legközelebbi Baskin-Robbinshoz, ahová, természetesen, odatalált volna bekötött szemmel is. Aztán a fagyijukat nyalogatva – Mel pisztáciát, Harriet kávét, Riley öntettel gazdagon meglocsolt vanília-csokoládét választott – elindultak hazafelé.

Mel úgy nézett körül az apró, lelakott házban, mintha először látná életében. Semmi sem változott benne. Sem az összekarcolt padló, sem a vidám hangulatú, kissé megviselt bútoregyveleg. A zongora két billentyűjéről továbbra is hiányzott az elefántcsont borítás, és a rézpedálja most is beragadt, mint mindig, ha Riley-nak gyakorlás közben igazán szüksége lett volna rá. A kiárusításon vásárolt hatalmas kanapé bronzvörös bársonyán, amely inkább illett volna palotához, mint kunyhóhoz, krémszínű takaró fedte a kiroj tosodott részeket. A konyhában ugyanazok a sárga-kék színek uralkodtak, amelyek az év minden szakában vidám, mediterrán hangulatot kölcsönöztek neki, a gézfüggönyök meg-meglebbentek a lágy esti szélben, a tornácon ott hevertek a gyerekkor szokásos darabjai, és a függőágy pufók párnákkal volt tele.

Lola a hátsó lábaira ágaskodva üdvözölte őket. – Mint egy cirkuszi kutya – mondta Riley büszkén, miközben a kutya minden útjába kerülő bokát körbenyalt, és boldog ugrándozásával hatalmas felfordulást csinált.

Pillanatok alatt kinyitottak egy üveg bort, megfőzték a vacsorát, és közben mindenki egyszerre beszélt. Mel tájékoztatta őket a nyomozás állásáról, Harriet beszámolt a Fészekrakók helyzetéről, Riley pedig minden lehetőséget megragadott arra, hogy közbeszólhasson, és elmondhassa minden másnál fontosabb iskolai történeteit, amelyek mindegyike Jason Masonnel volt kapcsolatban, aki Riley megvető szavaival élve továbbra is követte, „mint strici a bigéjét”.

Mel és Harriet döbbent pillantást váltott egymással. –Hol tanultad ezt a kifejezést? – kérdezte Mel fenyegető hangon.

– Az interneten. El sem hiszitek, mi mindent megtudhat onnan az ember.

– De. Elhisszük – felelte Mel szárazon. – Ugyanakkor közlöm veled, kislány, hogy mostantól ismét komoly ellenőrzés alá vonom a számítógépes tevékenységedet.

– Nem vagyok kislány – tiltakozott Pviley. – Én vagyok az osztályban a legmagasabb.

Mel érzelmesen felsóhajtott. – Tudom, édesem. Babkarószindrómában szenvedsz, mint

az anyád.

Riley hangos vihogás közepette helyet foglalt az öreg fenyőasztal mellett. Lola rögtön az ölébe ugrott, amit Mel kivételesen szó nélkül hagyott. Különleges este volt az aznapi, és ebbe Lola is beletartozott.

Ez az igazi boldogság, gondolta Mel, miközben körbehordozta a tekintetét az otthonán és kis családján. Bárhol járjon, ez az a hely, ahová visszahúzza a szíve. Kivéve azt a kis darabkát, amely továbbra is Manhattanbe vágyott. A kórházba. Edhez.

46

Száz mérföldnyire Los Angelestől délre Gus Aramanov még mindig az irodájában ült a San Diegó-i kikötőben.

Jachtlízingeléssel foglalkozott, és felesége azt gondolta, nagyon jól végezheti a dolgát, mert a családja semmiben sem szenvedett hiányt. Lila ugyanakkor nem tudta biztosan, mennyit keres Gus, mert a férfi sohasem beszélte meg vele a pénzügyeit. Csak annyit mondott neki, hogy vegyen meg mindent, amire neki és két gyereküknek szüksége van, és ne aggódjon a pénz miatt.

Hét éve voltak házasok, és egy szép, négy hálószobás, három és fél fürdőszobás házban éltek San Diegóban, egy kellemes kertvárosi utcában. A szobákban fehér padlószőnyeg volt, a nappaliban nagy képernyős tévé, és a három férőhelyes garázsban, az asszony Lincoln Navigatora és a férj Mercedes E350-ese mellett bőven jutott hely a gyerekek kerékpárjainak is. A ruhásszekrények márkás holmikkal voltak tele, a gyerekek drága előkészítő iskolába jártak. Lilának semmi oka nem volt arra, hogy kérdésekkel ostromolja a férjét.

Gus Aramanov húsz évvel volt idősebb hamvas bőrű, szőke feleségénél. Amikor kettesben voltak az ágyban – azaz egyik gyerek sem nyomakodott oda közéjük –, „kis hajas babának” nevezte az asszonyt, aki viszonzásképpen „nagy mackónak” szólította. Gus majdnem két méter magas volt, és olyan felépítésű, mint egy erős építőmunkás. Vastag nyaka volt, izmos válla és hosszú, erős keze. Erős állban végződő arcát sűrű, sötét haj keretezte, és hogy barna szemének kedves kifejezését leplezze, szinte mindig napszemüveget viselt. Tényleg olyan volt, mint egy nagyra nőtt „maci”.

Gus, mielőtt elhagyta volna az irodáját, bekapcsolta a hangpostáját. Egyetlen üzenet volt rajta. Rövid és velős. És Gus pontosan tudta, hogy kitől származik.

„Másodszor is elkúrtad”, mondta Mario de Soto. *„Márpedig valakinek meg kell halnia. Ha nem neki, akkor neked. Egy hetet adok.”*

Gus fájdalmas szorítást érzett a mellkasában. Kidülledt szemekkel belekapaszkodott az íróasztalba, és álló helyzetbe tornászta magát. Ökölbe szorított kezével erőteljes ütéseket mért a mellére. Azt remélte, hogy ettől elmúlik az akut fájdalom.

Az alvilágban George Artenskiként ismert Gus Aramanov hónapokkal korábban, egy késő esti időpontban kapta az első telefonhívást az Ed Vincent-meló miatt. Meglett volna nélküle. Hétvége előtt álltak, és megígérte a gyerekeinek, hogy elviszi őket a *Sea Worldbe.* Mindig is úgy tartotta azonban, hogy az üzlet az üzlet, így szólt Lilának, hogy pakoljon össze egy táskát, mert hajnalban el kell utaznia.

– De hát megígérted… – Lilának már a nyelve hegyén volt a tiltakozás, de még idejében elhallgatott. Több esze volt annál, mint hogy zsörtölődni kezdjen.

Másnap hajnalban Gus megcsókolta a feleségét, aztán beült a Mercedesébe, és a

reptérre hajtott. Ott felült az első New York-i járatra. New Yorkban hamis néven és hamis személyivel átszállt egy charlestoni gépre. Nem volt nála más, csak a Lila által összepakolt kézitáska és egy aktatáska.

Charlestonba érve kibérelt egy Ford Taurust, és Edgár Forrest néven bejelentkezett a Marriottba. Egy floridai címet adott meg állandó lakhelyeként.

– Várok egy csomagot – mondta a recepciósnak. – Tulajdonképpen már itt kellene lennie.

Ott is volt. A recepciós átadta neki, ő aláírta az elismervényt, aztán felvitte a küldeményt a szobájába.

Ott bekapcsolta a tévét, és meghallgatta a helyi időjárásra vonatkozó előrejelzést. Az esőt, amely egész nap zuhogott a környéken, már trópusi viharként emlegették, és félő volt, hogy hurrikánná erősödik. Idegesen az órájára nézett. Az lesz a legjobb, ha rögtön elindul.

Kinyitotta a csomagot, és óvatosan kiemelt belőle egy 40-es félautomata Smith & Wesson Sigmát, és felszerelte rá a dobozban talált hangtompítót. Ezt követően felcsatolt magára egy elasztikus szíjra erősített tokot, és belecsúsztatta a pisztolyt, közvetlenül a köldöke alá, hogy a kellő pillanatban egy keresztmozdulattal kiránthassa. Elégedetten megpaskolta, aztán begombolta felette az ingét. Ezt a fegyvert szerette a legjobban, ha ilyen típusú, úgynevezett kisebb melót kellett elvégeznie, és mindig így helyezte el magán, mert ebből a pozícióból tudta a leggyorsabban előrántani.

A tévét bekapcsolva hagyta, majd kiakasztott az ajtóra egy „Ne zavarjanak” táblát, és elhagyta a szobát.

Beült a Taurusba, és nagy szélvédőtörlés közepette nekivágott az éjszakának. Tudta, hogy a szakadó eső miatt késni fog, és átkozta magát, amiért nem nézte meg az időjárás-előrejelzést, mielőtt elindult. Már majdnem fél tíz volt, amikor átkelt a szárazföldet a kis földnyelvvel összekötő, keskeny hídon.

Még az autót verő esőcseppek hangja sem tudta elnyomni a hullámok csapkodását. Vágyakozva gondolt a fiaira meg az elhalasztott kirándulásra. Aztán előhúzott az aktatáskájából egy fekete műanyag esőkabátot, és fekete gumikesztyűt húzott a kezére.

Átkozódva kiszállt a kocsiból, és botladozva a házhoz futott. A tornác fedezékében felmérte a helyzetét, és közben azon tűnődött, megérkezett-e már Ed Vincent. Ismerte a házra felszerelt riasztórendszert. Biztosra vette, hogy nincs bekapcsolva, bár a biztonsági generátor működött. Profi volt, így pillanatok alatt elbánt az egyszerű zárral.

A házban sötét volt. Egy percig csak állt. Tájékozódni próbált. Egy nagyméretű szobában volt, amely az óceánra nézett. Tudta, hogy a konyha a ház elejében van, balra, így a könyvtárszoba csak jobbra lehetett.

Papucscipőbe bújtatott lába alatt meg sem nyikordult a keményfa padló. Olyan szeme volt, mint egy macskának, kiválóan látott a sötétben is, és úgy érzékelte az útjába kerülő tárgyakat, mint egy radar. A könyvtár ajtajához érve megállt. Hallgatózni kezdett. Mintha halk kattanást hallott volna odabentről. Elmosolyodott. Jól ismerte ezt a hangot. A helyéből kiemelkedő zár adott ilyet.

Egy gyöngéd lökéssel megnyitotta az ajtót. Még csak meg sem nyikordult. A nyitott faliszéf előtt egy férfi állt. Gus kételkedett abban, hogy meghallotta volna a fejébe eresztett öt lövés hangját. Lába egyszerűen összecsuklott, és elterült, mint egy köteleitől megfosztott báb. Gus majdnem felnevetett.

Aztán a testhez lépett, és alaposan szemügyre vette. Koponyája tetejét levitte valamelyik golyó, és agyveleje sárgás masszaként tapadt az arcára. De Gus még így is látta, hogy a férfi kidülled szeme barna, a bőre olajszínű. Azt, ami az arcából megmaradt, fekete bajusz takarta, és fekete haj keretezte. Minden kétséget kizáróan latin-amerikai volt az áldozat. Valószínűleg kubai.

Kövér izzadságcseppek jelentek meg Gus homlokán, végigcsordultak az arcán, és elhomályosították a tekintetét.

Nem ezt az embert kellett volna megölnie.

47

Gus a balszerencsének tudta be, hogy a szerencsétlenül járt fickó éppen ezen az éjszakán akarta kirabolni a házat. Most meg kell várnia, hogy Ed Vincent megérkezzen. El kell végeznie a munkát, amivel megbízták. Elkezdte összeszedegetni a szőnyegen szétszóródott százdolláros bankjegykötegeket – némelyik véres volt –, és belegyömöszölte őket a zakója zsebébe. Miért hagyna ki egy ilyen lehetőséget? A pénz mindig jól jön, főleg most, hogy dupla munkát kell végeznie. Esélye sem volt arra, hogy visszamenjen Lilához és a gyerekekhez, ahogy megígérte, és ettől elszomorodott.

És ekkor megszólalt a csengő.

Gus pár lépéssel a lépcső alatti sötét zugban termett, és villámgyorsan kibiztosította a Sigma 40-est. Remélte, hogy nem a seriff az, és nem is valami mentőcsapat, amelyik az ítéletidőre való tekintettel ellenőrzést tart a part menti ingatlanokon.

– *Halló!*

Egy női hang volt.

– *Van itt valaki?*

Gus hallotta a mozgást, az ajtó felől jött, aztán hamarosan a nő sziluettjét is ki tudta venni, bár nem látott mást, csak sötét körvonalakat a még sötétebb éjszakában.

Aztán felgyulladt a villany, ami teljesen elvakította egy pillanatra.

A falhoz lapult, és visszatartotta a lélegzetét. Az ostoba tehén úgy járkált fel-alá a nappaliban, mintha az övé lett volna a ház. Még az asztalon lévő zselés cukorba is belemarkolt, az isten látott már ilyet. A végén még a könyvtárba is benéz. Rosszul alakultak a dolgok. Az lesz a legjobb, gondolta bosszúsan, ha elhúzza a csíkot.

Az ajtó, miután a szél kitépte a kezéből, hangos csattanással becsukódott mögötte. Körülnézett, és abban a pillanatban megmerevedett. Egy masszív, ezüstszínű teherautó parkolt a ház előtt. Elolvasta az oldalán álló nevet. FÉSZEKRAKÓK. Mi az ördögöt akar itt ez a nő ezzel a teherautóval? Lehet, hogy Ed Vincent elköltözik? Éjszaka?

A szél olyan erővel nyomta a mellkasát, mint egy díjbirkózó, és azonfelül, hogy levegőt sem kapott, teljesen bőrig ázott, mire a Taurushoz ért. Jézus, micsoda éjszaka! Mi az ördögöt keres itt egyáltalán?

Átkozódva elfordította a slusszkulcsot. Köhögésszerű hangot hallott, aztán semmit. Újra megpróbálta elindítani az autót. Meg sem nyikkant. Ennyit a gyors eltűnésről. Most hogy a fenébe fog kijutni innen?

Az az ostoba kubai mindent tönkretett. Pedig milyen egyszerűen el lehetett volna végezni a melót. Erre most itt van ez a nő is, akivel csinálnia kell valamit. Csak Ed Vincent nem volt sehol. Mi a nyavalya történhetett vele?

A keze a tokba bújtatott Sigma markolatán pihent. Egyre bonyolultabbá vált az ügy. Arra gondolt, hogy most meg kell ölnie a nőt is. Aztán mindkét testet beledobja az óceánba. Amekkora hullámok vannak, isten tudja, meddig elgörgetik őket. Talán sohasem kerülnek elő.

De hogy lép olajra ekkora viharban, amikor *nem indul a kocsija?*

És ekkor mentő ötlete támadt. A nagy költöztető teherautóval még átjuthat a hídon.

Visszament a házba, de előtte kikapcsolta az áramot.

Már az első sikoltás után megragadta a nőt, de az nem hagyta magát. Ráadásul erős volt, mint egy villanyzsinór, és úgy ugrált a sötét szobában, mint egy nikkelbolha. Ő maga hiába volt nagyobb és erősebb, alig tudta megtartani. Ki is tépte magát a kezei közül, de ő gyorsabb volt. ő ért oda elsőként a teherautóhoz. Ahol megint csak elkapta.

Legalábbis ezt hitte, amíg a kis ribanc bele nem vezette a teherautót abba a nyavalyás fába.

Gus azt hitte, hogy számára is eljött a vég, de végül a nő kapta a nagyobb ütést. Elnyúlt az ülésen, mint egy hulla, és a fejéből vékonyan szivárgott a vér. És ha valaki, hát Gus elég holttestet látott ahhoz, hogy felismerje a halált.

48

Gus valahogy visszajutott a szállodába. Megtépázott, esőáztatta külsejére egyetlen megjegyzést sem tettek; végül is hurrikán tombolt odakinn, és bizonyára többen jártak ugyanígy.

Később látta a híradóban, hogy egy különleges mentőegység kiemelte a nő testét az összeroncsolódott autóból.

Döbbenten nézte a hotelszoba tévéképernyőjén lepergő jeleneteket. Nem értette, hogy kerülhetett ki egyetlen karcolás nélkül a felgyűrődött sofőrfulkéből, amelyen még mindig ott feküdt a kidöntött fa. *És mindezek után közölték, hogy a nő is életben maradt.*

Megkövülten nézte, ahogy a mentőautó szirénázva elindult vele a kórház felé, ahol, mint később bemondták, koponyarepedéssel és agyrázkódással kezelték. *„Szerencse,* mondta a hírközlő, *hogy nem halt meg ebben a szörnyű balesetben, amelyben az autóra zuhanó öreg fa szinte teljesen összelapította a sofőrfülkét.”*

Hah, dühöngött Gus. Még hogy szerencse! Ennek a ribancnak legalább kilenc élete van. Kilenc? Gus nagyon bízott benne, hogy csak három, és a harmadik alkalommal ő lesz az, aki mellé odaszegődik a szerencse. Ebben a pillanatban azonban nem mondhatta magát túl szerencsésnek.

Volt annyi esze, hogy egész nap el sem hagyta a hotelszobát. Aztán késő este, amikor a hurrikán végre kitombolta magát, bérelt egy kis sportkocsit, és visszament Ed Vincent házához.

A szíve a torkában dobogott és izzadt a tenyere, miközben áthajtott a megrozzant hídon. Már az átkelés gondolatától is kirázta a hideg, de ezúttal legalább nem volt víz alatt a szerkezet.

A takarítás sem volt könnyű. Hozott magával súrolóke-féket, rongyokat, folttisztítót. Rengeteg vér volt, de szerencsére a keleti szőnyeg mintázatában nem volt feltűnő.

Miután kellő alapossággal feltakarította a gyilkosság nyomait, a kubai testét belegyömöszölte a hűtőládába, amelyet kifejezetten erre a célra hozott magával, majd kivonszolta az *Európához.* Bár odakint még elég magasak voltak a hullámok, kihajózott. Közben körbetekerte a ládát néhány súlyos lánccal, és amikor úgy látta, hogy elég távol vannak a parttól, átlendítette a fedélzeten, és utánadobta a Sigmát is. Mivel értett a hajókhoz, viszonylag könnyen visszajutott a rozoga famólóhoz.

Végül egy vontatókötéllel a sportkocsi vonóhorgához erősítette a bérelt Taurust, és visszavontatta a repülőtérre. Egyetlen nyomot sem hagyott maga után. A parti ház olyan tiszta volt, amikor elhagyta, mint egy autószalonban álló Mercedes.

A nő eddig semmit sem mondott a zsaruknak. Ezt a híradásokból lehetett tudni, illetve az észak- és dél-karoli-nai napilapokból, amelyeket a San Diegó-i újságosnál megrendelt.

Abban reménykedett, hogy az agyrázkódás mindent kitörölt a nő emlékezetéből. Akit még így is túl kockázatos lett volna életben hagyni, hiszen bármikor azonosíthatta.

Behívta a számítógépén az országos telefonkönyvet, megkereste benne a Charleston és Raleigh körzetébe tartozó előfizetőket, majd a többi nagyvárost is sorra vette mindkét Karolinában. A teherautón látott nevet szerette volna megtalálni. FÉSZEKRAKÓK. Már vagy tucatszor pötyögtette be a nevet. Végigvette a környező államokat is, Virginiát, Georgiát, Tennesseet és Alabamát. Eredménytelenül.

Beleroskadt a székébe, és meghúzta a már félig üres Smirnoff vodkás palackot. Tíz nap telt el azóta, hogy meglőtte a Cessnából kiszálló Ed Vincentet a La Guardian. Négy golyót pumpált a nyomorultba. Mindenki más holtan esett volna össze ennyi vastól. Még az orvosok sem tudták megmondani, mi tartja benne a lelket.

Ha Vincent nem halálozik el önként, a végén még be kell mennie abba a rohadt kórházba, intézkedni. És az elég kockázatos lenne. Sőt. *Nagyon* kockázatos. Ráadásul ott volt a teherautóból kimentett nő, bár róla, hála istennek, Mario de Soto nem tudott. És a kubairól sem. És természetesen a széfből elemelt pénzről sem. Gus felnyögött, és a kezébe temette az arcát. Egy szempillantás alatt visszaadná a lóvét, csak megszabadulhatna ettől a problémától.

A nőnek meg kellett volna halnia a balesetben. És Ed Vincentnek is meg kellett volna halnia a La Guardian. És akkor most elmondhatná, hogy tökéletesen teljesítette a rábízott feladatot. Így azonban még két gyilkosságot végre kell hajtania. Hihetetlen nyomás nehezedett rá. Jobban aggódott, mint korábban bármikor.

Az ördögbe, meg kell találnia a nőt.

49

A másik parton, Miamiban, Mario de Soto lenyomta a Nokiáján a beszélgetés végét jelző gombot. Nagydarab, bivalyszerű férfi volt, vagy negyven kiló túlsúllyal, mindig frissen borotvált arccal és összeszűkülő szemekkel. Sűrű, sötét hajában itt-ott fel lehetett fedezni egy-egy ezüstös tincset. Dühösen bámult kifelé hatalmas, rózsaszínre festett, olaszos stílusban épített házának ablakán. Ha érdekelte volna, onnan, ahol állt, beláthatta volna az óceánra néző épületet körülölelő, rétnek is beillő pázsitot, amelynek peremén magas pálmafák jelölték a birtokhatárokat, és gyönyörködhetett volna a felhőtlen égbolttal egybemosódó Atlanti-óceán gyönyörű türkizében. De Mariót ebben a pillanatban nem kötötte le a látvány. Más dolgok foglalkoztatták. Megszegték a neki tett ígéretet, ami iszonyúan feldühítette.

Bérgyilkost találni nem volt nehéz. Jó bérgyilkost viszont igen. És George Artenski, alias Gus Aramanov neve minőségnek számított. Ő volt a legjobb. És most ő is kudarcot vallott, és egyre fogyott az idő. Ha Ed Vincent nem hal meg hamarosan, ismét lépni kell.

Az imént hívta fel Alberto Pucci, és megszokott, lágy hangján felszólította, hogy intézkedjen. Azt nem tette hozzá, hogy „máskülönben”, de Mario vette az üzenetet.

Máskülönben ugrott az üzlet. Túl sok dolog esett eddig kútba: Ricci ígérete a befektetőinek, Mario ígérete Ricci-nek, a bérgyilkos ígérete Mariónak. Persze a legjobb tervbe is csúszhat hiba. És most ez történt. Először az istenverte hurrikán szólt közbe, másodszor Aramanov reszkető keze mondott csütörtököt.

Ismét feltárcsázta a bérgyilkos hivatali számát a nyugati parton. Közben fel-alá sétált a márványpadlón, és egyre idegesebb lett. Mert hiába csengett ki a telefon, senki sem vette fel. Már második napja. Mérgében felhívta az otthoni számot is.

– Aramanov-rezidencia. – Lila hangja kissé éneklősen csengett a telefonban. A házvezetőnő szabadnapos volt, és ilyenkor Lila, bár maga vette fel a telefont, szerette eljátszani, hogy szobalány is van a házban, hadd irigyeljék az emberek.

– Gust keresem – mondta durva, türelmetlen hangon Mario.

– Akkor hívja fel az irodáját, a kikötőben. – Lila hangja meglepetten csengett. Gus nem szokta megadni az otthoni számukat az üzletfeleinek.

– Már ott is próbálkoztam. Két napja folyamatosan hívom, sikertelenül.

– Ó! Sajnálom. Üzen neki valamit? Szívesen átadom. –Lila elbizonytalanodott. Volt valami fenyegető a telefonáló hangjában, pedig nem kiabált. A hangszínében volt valami, ami megijesztette.

– Mondja meg neki, hogy hívja fel Mariót. *Most rögtön*, Mrs. Aramanov.

Mario letette a kagylót, és visszasétált az ablakhoz. Most már a kilátást is észrevette, de nem úgy tekintett rá, ahogy mások tekintettek volna. Egyetlen pillantásra sem méltatta a rózsaszín falakra felkapaszkodó, bíborvörösben és élénklilában pompázó bougainvilleát, őt sokkal jobban érdekelte az elektromos kerítés és az ágak közé rejtett vezeték.

Nem látta, hogy a nap korongját olvadt aranyként tükrözi vissza a szikrázó óceán, nem is nagyon érdekelte. Minden figyelmét a masszív vaskapu, az őrbódé és a két, Uzi géppisztolyát mindig készenlétben tartó fegyveres kötötte le. És amikor a pillantása tovasiklott róluk, nem az úszómedence csábító kékjén pihent meg, és nem is a teniszpálya vörös salakján, hanem a bokrokra erősített inf-rakamerákon, mozgásérzékelőkön és a két, támadásra idomított dobermannon, amelyek szabadon járőröztek a birtokán. Mario de Soto egy börtönt látott maga körül.

Persze ez a miami erődítmény egész más volt, mint az igazi börtönök, amelyekben elítéltként lehúzott bizonyos időt, nem beszélve arról, hogy itt saját szakácsa volt. Az utóbbi időben azonban erősen megcsappant az étvágya, és nem evett mást, csak grillezett zöldségeket, vagy néha esetleg egy szelet halat. Alkoholt sem fogyasztott a szívroham óta, amely három évvel korábban majdnem sírba vitte, csak tejet ivott, amelyhez mindig elrágcsált egy csomag Oreost. Annak egyszerűen nem tudott ellenállni. Szó sincs róla, hogy gyermekkorában kapott volna rá, akkoriban nem jutott hozzá ilyen csemegékhez. Az Oreos kifejezetten a felnőttkorához tartozott.

Fekete Mercedes SL900-asát sofőr vezette, de volt egy piros Ferrarija és egy sötétkék Bentley Booklands Trophy Editionje is. De már csak ritkán lépett ki a háza kapuján.

Barátnője is volt. Szőke, vonzó, felékszerezett és illatos. Tetőtől talpig Versacéban járt, és szexi alsóneműt viselt.

De hiába. Mario férfiasságát már semmivel sem lehetett visszahozni.

Mario nemcsak az ételek iránti étvágyát veszítette el, hanem az életkedvét is. Egészen addig, míg pár héttel korábban Alberto Ricci személyében látogatója nem érkezett.

Alberto ingatlanokban utazott, és komoly érdekeltségei voltak a Kajmán-szigeteken bejegyzett *Monster Development* nevű cégben. Egyike volt azoknak, akik szerették volna az Ötödik sugárúton lévő, minirepülőtér kialakítására alkalmas ingatlant megkaparintani. Csakhogy a harctéren megjelent egy komoly ellenfél is. Ed Vincent.

Mario maga is ingatlanspekuláció révén szerezte első vagyonát. Azért is került börtönbe, mert becsapta a befektetőit, de néhány év múlva győztesként szabadult, amiben nem kis szerepet játszott titkos külföldi bankszámlája. Más dolgokért is ült, de hogy miért, azt nem lehetett tudni, mert sohasem beszélt a viselt dolgairól. És sok ember volt, aki szívesebben látta volna holtan, mint élve.

Alberto Pucci azonban, legalábbis látszólag, tiszta volt, és azt szerette volna, ha az is marad. Sem zsarolási, sem adócsalási ügyekkel, gyilkosságokkal meg pláne nem lehetett kapcsolatba hozni a nevét. Ricci a társadalom elismert tagja volt, és új felesége különösen élvezte a mellette betöltött szerepét. Ha tehette, másokat használt fel arra, hogy elvégezzék

helyette a piszkos munkát, és ha úgy hozta a sors, elvigyék helyette a balhét. És ez most sem volt másképp.

De Soto megállapodott Riccivel. Az ötödik sugárúti befektetés húsz százalékáért, minimális pénzügyi kockázat mellett, elvállalta, hogy megszabadítja a vetélytársától.

Mégsem a kilátásba helyezett pénz okozta neki a legnagyobb örömet, hanem a vetélytárs személye. Betegre nevette magát, miután megkötötték az egyezséget, hiszen ezáltal gyakorlatilag az ölébe pottyant az az ember, akit magában csak élete megnyomorítójának, a végzetének nevezett. Ed Vincent volt az egész földkerekségen az egyetlen, akinek olyan információ volt a birtokában, amellyel örökre rács mögé juttathatta volna Mariót. Már ha ismerte volna. De Ednek fogalma sem volt róla, hogy ki az a Mario de Soto.

Mivel nem bírt nyugton maradni, kisétált a hatalmas házból. Résnyire szűkülő szemeit sötét napszemüveg mögé rejtve összekulcsolta hátul a kezét, és végignézett a birtokán, amelyet a bűnözés területén rendkívül termékeny agya révén sikerült összehoznia. A kapu mellett posztoló őrök tisztelegtek neki, a dobermannok odarohantak hozzá, és abban a pillanatban megjelent mellette az asszisztense is.

Mario egy pillantásra sem méltatta őket. Lesétált a lépcsőn, és átvágott a pázsiton. Egyenesen a ház mögött kialakított helikopter-felszállóhelyhez tartott.

Az asszisztense riadtan követte. Mario hetek óta ki sem tette a lábát a házból. Nem érezte jól magát. – Mr. De Soto! Hová készül, uram? – kérdezte az asszisztens idegesen.

Mario azonban ügyet sem vetett rá. Fellépett a Bell fedélzetére, becsatolta magát, és a fejére tette a fejhallgatót. Az asszisztens gyorsan elhátrált, nehogy kárt tegyenek benne a forgó rotorok. Mario pedig felszállt, és elindult a Bahamák felé.

Miközben lenézett hatalmas, óceánparti birtokára, arra gondolt, milyen kevés öröme volt benne valaha is. Mennyiel több örömét leli majd a Monster-projekt végrehajtásában. Persze csak akkor, ha a rá eső részt sikerül végrehajtania.

50

Lila Aramanov el sem tudta képzelni, az utóbbi időben miért érdeklik annyira a férjét a híradók. Szinte a megszállottjukká vált. Még a vacsoráját is a tévé előtt fogyasztotta el, egyedül a hatalmas nappaliban, miután egy harsány *menjetek játszani, vagy ahová akartok, csak hagyjatok már békén, az isten szerelmére, nem mondhatjátok, hogy nincs elég játékotok* kiáltással eltávolította maga mellől még a gyerekeket is.

Lila időnként be-bekukkantott az ajtón, és mindig azt látta, hogy a férje a csatornákat váltogatja, és olyan ingerlékeny, mint egy kiéheztetett nagymacska. Megesküdött volna, hogy egyetlen híradást sem mulasztott el az utóbbi napokban. Felsóhajtott. Arra gondolt, hogy ideje kérdőre vonni a dolog miatt, megkérdezni, hogy mi baja egyáltalán, és rávenni, hogy ossza meg vele az érzéseit.

Gus a százhúsz centis tévéképernyő előtt ült a megszokott székében. A vacsorára szánt, sonkával, sajttal, paradicsommal megpakolt császárzsemle, tetején hatalmas hagymakarikákkal – annak ellenére, hogy Lila minden alkalommal kifejtette, milyen hatással volt a férfi leheletére a hagyma – a padlón elhelyezett tálcán hevert, eléggé zilált állapotban. Az asszony észrevette, hogy csak néhány harapás hiányzik belőle. A tálca mellett üres sörösdobozok sorakoztak, de a sör helyett ekkor már Smirnoffot kortyolgatott a férfi, egyenesen az üvegből. Mindez arra utalt, hogy nem állnak jól a dolgai.

Lila odalopakodott mögé, hátulról átkarolta, és orrával gyengéden cirógatni kezdte a

férfi vaskos nyakát. – Mi történt az én kis macikámmal? – kérdezte gügyögő hangon. – Teljesen eltávolodott a kis hajas babájától, állandóan magára hagyja.

Gus éppen ekkor váltott át az NBC-ről a *Headline News*-ra. – Jaj, az isten szerelmére, hagyjatok már békén – válaszolta kásás, türelmetlen hangon.

Lila úgy ugrott hátra, mint akit megcsíptek. – Mégis, mi a fene van veled? – kiáltotta dühösen, és végigfuttatta francia manikűrös ujjait merevre lakkozott, szőke haján. Életében talán először nem érdekelte, hogy a mozdulat nyomán megemelkedő tincsek nem simulnak vissza a helyükre, hanem úgy maradnak, nevetségesen meredezve az ég felé. – Tudod, mit, Gus Aramanov? Te már nem az a férfi vagy, aki valaha voltál!

Gus még arra sem méltatta, hogy rápillantson. – Köszönöm, hogy megosztottad velem ezt a rendkívül fontos információt. *Szivi*– tette hozzá maliciózus hangon.

– Jaj, Gus, mitől vagy ennyire ideges? Mitől vagy rosszkedvű, mondhatni, depressziós? Már a gyerekekkel sem törődsz. – Lila szemét elfutotta a könny, mert eszébe jutottak a régi, szép napok. – Pedig szegény, ártatlan teremtések nem tehetnek semmiről – zokogta.

– Lila, hagyd már abba, légy szíves! – kiáltotta Gus, és izgatottan előrehajolt, mert ebben a pillanatban Ed Vin-centrről kezdett beszélni a hírolvasó.

„Mr. Vincent még mindig kómában van. Már több mint egy hete változatlan állapotban fekszik, az orvosok semmiféle javulást nem tapasztaltak nála. A rendőrség továbbra is keresi az elkövetőt…”

– Meg sem hallod, amit mondok – ordította magából kikelten Lila.

– Befognád végre? – mordult rá a férfi, és felerősítette a hangot.

„…vagy elkövetőket, de eddig, bár azt állítják, hogy a megszokott módon halad a nyomozás, nem jutottak eredményre.”

– *Gazember?* – visította Lila. Aztán kimasírozott a nappaliból, és felrohant a fehér szőnyeggel bevont lépcsőn. Rózsaszín hálószobájukba érve összekapkodta az éjszakai holmiját, felkapta az ágyról a kedvenc kispárnáját, és átvonult a vendégszobába. Aludjon egyedül ez a szemét állat, gondolta dühösen. Lehet, hogy *sohasem* költözik vissza mellé.

A hálószoba ajtaja hatalmasat csattant a dúló-fúló asz-szony mögött, de Gus ezt sem hallotta meg. Az őrület szélén állt. De Sotóval nem lehetett kukoricázni. Üzenete egyértelmű volt, és lényegre törő.

51

Harriet Simons kitette Melt a Los Angeles-i repülőtér előtt, hogy visszarepülhessen Edhez, New Yorkba, és már folytatta is az útját a 405-ösön, észak felé.

Azon tűnődött, milyen nehéz egyszerre három helyen is helytállni, de azért még bírta. Az első és mindennél fon-tosabb feladata Riley volt, bár Harriet nemegyszer érezte úgy, hogy inkább az okos, koraérett kislány gondoskodik róla, és nem fordítva. Igazi örömét lelte a gyereknevelésben, ami ugyanakkor rengeteg idejét elvette. Csak a jóisten a tudója, mi mindent kell megoldania egy anyának egyetlen nap leforgása alatt, állapította meg magában, miközben megpróbált alkalmazkodni hatalmas járgányával a reggeli csúcsforgalom diktálta tempóhoz.

Éppen egy olyan helyszínre tartott, ahol a második munkahelyét képviselte. Egy lakást kellett kiürítenie Marina del Reyben, mert a berendezését másnap reggel Santa Monicába kellett szállítani. Viszonylag könnyű munkának ígérkezett, főleg ha a segítői is idejében megjelennek a megadott címen. Ebben viszont sohasem lehetett biztos az ember, mert ahogy Melba anyja mondani szokta, „már a segítség sem olyan, mint régen”.

Amikor eszébe jutott Mel anyja, elvigyorodott. Főleg az tetszett neki vele kapcsolatban, hogy Mel, bár nem tudott róla, pontosan olyan volt, mint a mamája. Kicsit kelekótya, ugyanakkor hűségesen kitartott az elvei és a barátai mellett. Intelligens volt. Odaadó. És ízig-vérig déli.

Harriet harmadik programja egy meghallgatás volt erre a napra, pontosan délben, West Hollywoodban, ami elég messze esett a kikötőtől, annyira, hogy ha nem vigyáz, meg kell csonkítania a munkaidejét, hogy odaérjen. Maga sem értette, miért megy el egyáltalán ezekre a meghallgatásokra. Két éve egyetlen színészi megbízást sem kapott, még reklámban sem. Még olyat sem, amelyikben a felismerhetetlenségig elmaszkírozták az embert, és a hangját is eltorzították, de annyira, hogy nem ismerte volna fel a saját anyja sem. Talán tényleg eljött az ideje, hogy továbbálljon, és a Fészekrakóknak szentelje minden tehetségét, elismerve ezzel, hogy a költöztetéshez jobban ért, mint a színészethez, és akkor esetleg azt is el tudná felejteni, hogy valaha a világot jelentő deszkákról álmodott. Mert hát az volt a fő törekvése, hogy színésznő legyen, de bárki találta ki a „törekvés” szót, egy zseni volt, mert Hollywoodban szinte mindenkire rá lehetett akasztani, ezt lefogadta volna.

Számba vette a jövőjét, és felsóhajtott. Egyetlen férfi sem volt az életében, de még a láthatáron sem, olyan meg végképp nem, akit állandó partnerként el tudott volna képzelni maga mellett. Bár ha jobban belegondolt, ennek ellenére elégedett volt az életével, ő és Mel jól kijöttek egymással, bár ha Mel hozzámegy Edhez, gazdag asszony lesz belőle, és valószínűleg New Yorkba költözik, és akkor az üzleti vállalkozásuk az ő nyakába szakad. És akkor puff neki. Egyáltalán nem volt biztos benne, hogy megbirkózik vele egyedül is.

Már miért ne tudnál megbirkózni vele, te ostoba liba, korholta magát, és türelmetlenül hátradobta minduntalan előrehulló vörös haját. Mi az ördögöt csinálsz most is, ha nem a közös vállalkozás megbízását teljesíted, teljesen egyedül? És még az is lehet, hogy Ed meghal.

Elszontyolodott már a gondolattól is. Mel maga alatt lenne. Legyőzöttnek érezné magát. Elhagyottnak. És Riley is, aki máris családtagként kezelte Edet. Riley persze semmit sem tudott Ed vagyonáról és vállalkozásairól, csak azt tudta, hogy Ed egy nagyon kedves ember, akivel jókat lehet nevetni, és aki, ezt még ő is látta, imádja az anyját.

Harriet felnyögött, amikor a gyorsforgalmi úton leállt a forgalom. Bár ami azt illeti, ez mindennap megesett a 405-ösön, többször is. A francba, gondolta dühösen. Most ő lesz az, aki elkésik. Egy sóhajjal hátradőlt, és az ujjai ideges dobolásba kezdtek a kormánykeréken. Egyetlen autó sem mozdult, a mögötte álló idióta mégis úgy dudált, mintha ő megtehette volna, hogy előreengedi. Ez beleőrült az araszolásba. A bolond. A bal oldali sáv előrelendült, mire ismét felsóhajtott. Ez az ő formája. Már megint rossz sávba állt.

Gus Aramanov, mit sem törődve a mögötte felhangzó dudaszóval meg a fékcsikorgással, villámgyorsan átcsusszant a bal oldali sávba. Mogorva képet vágott. Úgy tűnt, aznap már nem ér el Marina del Reyig, aztán végre mégiscsak araszolni kezdett előtte a sáv. Gázt adott, hogy mielőbb elhúzzon a mellette lévő sávban álló ezüstszínű teherautó mellett, közben oldalra pillantott, és az oldalán meglátta a rúzsvörös feliratot: FÉSZEKRAKÓK.

Gus majdnem belerohant az előtte álló autó hátuljába. Beletaposott a fékbe, és figyelmen kívül hagyva a tülkölő dudákat, addig lassított, míg ismét mellé nem ért a teherautó. Felpillantott a sofőrkabinba, hogy megnézze, ki ül a kormány mögött, de csak egy sovány, vörös hajú nőt látott, akinek a pillantásában nyoma sem volt a felismerésnek, amikor egy villanás erejéig összekapcsolódott a tekintetük. Gus hátradőlt, és udvariasan beengedte maga elé az autót. Amelynek a hátulján, ahogy előre sejtette, ott volt a cég telefonszáma. Gyorsan memorizálta. 310-es körzetszáma volt. *A nő mindvégig itt volt, Los*

Angelesben, az orra előtt.

Még akkor is vigyorgott, amikor a teherautóval együtt elérte a Marina felé vezető kijáratot. Hatalmas súly esett le a vállairól.

Megvárta, míg a FÉSZEKRAKÓK teherautója beállt egy parkolóba az egyik nagy bérház előtt. A vörös hajú nő kiszállt a sofőrfülkéből, kinyitotta a teherautó hátulját, és besietett az épületbe.

Ő maga beállt egy szemközti parkolóhelyre, elővette az Ericssonját, és felhívta a FÉSZEKRAKÓK számát. Egy számítógépen rögzített hang közölte vele, hogy nincs senki az irodában, és azt javasolta, hogy hagyjon üzenetet. Az l-es gomb megnyomásával Mel Merrydew-nak, a 2-es gomb megnyomásával Harriet Simonsnak. ök biztosan vissza fogják hívni, és egyébként szép napot kívánnak neki.

Milyen kedves, gondolta, miközben visszatette a tartóra a készüléket. Tehát Mel Merrydew és Harriet Simons. Vajon melyikre vadászik?

A tudakozótól pillanatok alatt megtudta Mel Merrydew otthoni számát és lakcímét. Azon nyomban útnak is indult. Visszament a gyorsforgalmi útra, majd Santa Monicánál ismét elhagyta, és megkereste az Ascot utcát. A 139-es számhoz érve leparkolt, és alaposan szemügyre vette a roskatag házikót a széles verandával meg a veranda fölé belógó oromzattal. Szeme megakadt egy gyerekjátékokkal teli függőágyon. Plüssmacik és ugyanolyan dolgok voltak benne, mint amilyenekkel az ő gyerekei játszottak odahaza.

Későbbi felhasználásra elraktározta magában az információt, aztán visszaautózott Marina del Reybe, a vitorlásöbölbe. Irodájába érve elvégezte a halaszthatatlan munkákat, utána visszament San Diegóba, az otthonába. Eldöntötte, hogy először az asszonnyal végez. Aztán kigondolja, miként számoljon le Ed Vincenttel. Egyszer és mindenkorra.

Lila örömmel állapította meg, hogy a hazatérő Gus ajándékokat hozott a gyerekeknek. Ő pedig egy nagy csokor rózsát kapott, és szégyenkezve elmormolt, bocsánatkérő szavakat.

– Üzleti gondjaim voltak – magyarázta Gus.

A rózsaszín hálószobába visszatérő Lilát meglepte a férfiból áradó szerelem. Ezen az éjszakán minden olyan volt, mint régen. A hajas baba visszakapta a játék maciját.

52

Ugyanakkor, amikor Mel járata leszállt a JFK-n, Marco Camelia a Virgin Atlantic fedélzetén London felé tartott.

Kényelmesen hátradőlt vörös ülésében, csokoládéval bevont jégkrémet nyalogatott és egy régi Sharon Stone-filmet nézett saját, kis képernyős videóján. A színésznőről megint csak Mel jutott eszébe. Nyugtalanítónak találta az érzést. Felsóhajtott, majd eltüntette az utolsó darabka jégkrémet is. Ha jobban belegondolt, egyik nő elérhetetlenebb volt számára, mint a másik.

De legalább a valóságban történt némi előrelépés. Végre sikerült lenyomozniuk az Ötödik sugárúton álló ingatlan tulajdonosát, egy arab konzorciumot, amelynek tagjai nem mondtak semmit, illetve csak annyit, hogy nem akarnak belekeveredni az ügybe. Ezt is csak a szóvivőjükön keresztül voltak hajlandók kijelenteni. Szándékosan távol maradtak az országtól, így nehéz volt elérni őket, mígnem ma reggel Camelia azt a hírt kapta a Scotland Yardtól, hogy a csoport egyik tagjának Londonban van háza, és éppen ott is tartózkodik. És Camelia ezek után felszállt az első, Heathrow-ra tartó gépre.

A kora hajnali London szürke volt, nedves párában úszott, amit az angolok hajlamosak

voltak „szemerkélés”-nek nevezni, de Camelia szerint a hideg esőhöz hasonlított inkább. Annyira fázott, hogy remegett, miközben taxira várt. A kellemetlen hideg egészen a csontjáig hatolt. Camelia el sem tudta képzelni, hogy viselik el ezt a britek nap mint nap. Tudják egyáltalán, hogy mi az a nyár, vagy a tavasz? Láttak már kellemesen sütő napot? Gyanította, hogy csak a moziban. Szemlátomást aznap rossz viszonyban volt a valósággal.

Bejelentkezett egy nagy, személytelen szállóba a Strand közelében, az ágyra hajította sietve összepakolt táskáját, és felhívta a londoni kollégáját, Macpherson felügyelőt a Scotland Yardon. Megállapodott vele, hogy „rögtön” odamegy.

A forgalom azonban akadozott, így tíz perccel tovább tartott az út, mint amire számított, és haragudott magára, amiért megvárakoztatta Macphersont.

Amikor végre áthaladt a Scotland Yard néven ismert brit intézmény vörös téglás portálja alatt, nem tehetett róla, de azonnal Sherlock Holmes jutott az eszébe. Pedig a jelen valósága még csak nem is hasonlított a Yard legendás alakjához. Macpherson felügyelő magas volt, pirospozsgás, szakállas, és öblös hangja sokáig visszhangzott a folyosón, miután elrikkantotta szívélyes üdvözlését.

A New York-i Rendőrkapitánysággal ellentétben itt nem dülöngéltek aktacsomók az asztalokon, egyetlen büdös, kávéfoltos műanyag poharat sem látott sehol, sőt zsírfoltos fánkoszacskókat sem. Amikor leült, frissen főzött kávét tettek elé, igazi csészében, és omlós vajas kekszet Macpherson saját készletéből.

– Skót vagyok – közölte Macpherson öblös nevetéssel –, és nem tudom végigcsinálni a napot, ha legalább egyszer nem tömhetem tele magam vajas keksszel. Persze ez közel sem olyan jó, mint amilyet az anyám sütött, de azért megteszi. Ezenkívül – tette hozzá – cukorfüggőségben szenvedek.

Camelia elfogadta a süteményt, és közben figyelmesen végighallgatta Macpherson beszámolóját az üggyel kapcsolatban. Az arab konzorcium egyik vezetője, Kálid al Sarif, két nappal korábban érkezett Londonba. A házát őrizték, de Macpherson szerzett egy házkutatási parancsot, így az arab, ha akar, ha nem, kénytelen lesz válaszolni bizonyos kérdésekre.

A férfi szaúdi származású volt, egy gazdag család legidősebb, titokzatosnak tűnő gyermeke. Dúsgazdag kortársaival ellentétben sem játéktermekbe, sem éjszakai klubokba nem járt, és ha volt is valamilyen szenvedélye, azt titokban tartotta. – Azt mondják, az üzlet megszállottja – mondta Macpherson Cameliának. – Számára az jelenti a szerencsejátékot, ha egy igazi játszmából kerül ki győztesen. Például ebből. Ezért tartom lehetségesnek, hogy kettős játékot űzött, és az egyik potenciális vásárlót kijátszotta a másik ellen.

– Ismerős felállás. – Camelia még jól emlékezett rá, hogy amikor a saját házát vásárolta Queensben, volt egy fickó, aki mindig ráígért arra az összegre, amit ő ajánlott. Először ezret, aztán még egyszer ezret, és ez így ment mindaddig, míg Camelia meg nem elégelte az alkudozást. Ugyanez volt a helyzet Kálid al Sariffal is, csak itt magasabbak voltak a tétek. De az üzlet, gondolta, bármekkora tétekkel bonyolítják is, üzlet marad.

A jeltelen fekete Vauxhallt ugyancsak egy londoni kolléga vezette. Ügyesen keresztülmanőverezett a városon. A halálra rémült Camelia ki sem merte nyitni a szemét; arra gondolt, sohasem tudná megszokni a bal oldali közlekedést. Nem beszélve arról, hogy éjszaka egy szemhunyásnyit sem aludt, ehhez jött az időeltolódás, ami bizony próbára tette az agysejtjeit. Pályafutása alatt még sohasem érezte magát felkészületlenebbnek, főleg nem egy olyan kihallgatás előtt, amelynek ráadásul egy különösen nehéz, temperamentumos és elképesztően gazdag ember volt az alanya.

A flancos Bishop sugárút talán a legmenőbb környéknek számított, és nem csak Hampsteadben. Az arab olajmágnás háza meg egyenesen olyan volt, mint egy palota. Tíz percig tartott, míg a ház előtt őrséget álló, testes izompacsirták végigsétáltak a grandiózus

épület előtt. Ketten voltak, és mindegyik mellett ott loholt egy-egy megtermett német juhászkutya. A kaputelefon mellett újabb őrök álltak. Camelia képtelen volt megállni, hogy rá ne gyújtson egy Winstonra, és csak Macpherson határozott, mondhatni, acélos fellépésének köszönhették, hogy végül beengedték őket.

A márványpadlós előcsarnok belmagassága elérte a negyven lábat is. Mennyezetét bordázott ónixoszlopok tartották, és a kék zománccal bevont kupolát fénylő csillagok díszítették.

Egy fehér köntösbe öltözött, derekán sötétkék selyemövet viselő férfi szolga bevezette őket a szalonba.

Kálid al Sarif az ablak mellett ült, egyedül egy aranyszínű selyemmel bevont kereveten, amely ugyanolyan hosszú volt, mint maga a szoba, és végestelen-végig drágakőszínű párnák díszítették. Bizonyos távolságokra, látszólag ötletszerűen, kis kristályasztalok álltak a kerevet előtt, és mindegyiken elhelyeztek egy friss datolyával, különféle mogyorókkal és cukrozott mandulával gazdagon megrakott arany- vagy ezüsttálat. A kupolás mennyezetet itt is kékre festették, és egy parányi ablakot helyeztek el a csúcsában. A márványpadlót drága keleti szőnyegek borították, és egy hatalmas átmérőjű, kerek asztalon egy csupa tökéletes virágból összeállított Casablancái liliomcsokor ontotta mámorító illatát.

Mint egy beállított filmjelenet, gondolta döbbenten Camelia. A szultán palotája sem lehet különb. El sem tudta képzelni, hogy a valóságban is élnek így emberek. Bármilyen gazdagok legyenek is. Ez a férfi tényleg gazdag volt. Mellbevágóan gazdag.

– Észbontó – dünnyögte Macpherson, miközben arra vártak, hogy Sarif valamiféle üdvözlésre méltassa őket.

De Sarif még csak fel sem állt. És frissítőt sem ajánlott nekik. – Nem hívtam ide az urakat – mondta szenvtelenül, miközben szemezgetni kezdte a friss datolyát az előtte lévő ezüsttálból. – És el sem tudom képzelni, mit akarnak megtudni tőlem. Abban azonban biztosak lehetnek, hogy az országom nagykövete panasszal fog élni a miniszterelnöknél. – Beleharapott egy húsos datolyába, és közben többször is vészjóslóan végigmérte őket.

Jóképű fickó, állapította meg magában Camelia. A negyvenes évei végén járhatott, keskeny, bronzszínű arca volt, sötét bajusza és sötét haja, bár az utóbbiból csak pár tincset engedett látni a fejére erősített piros-fehér kockás kendő. Mezítláb volt, és Camelia észrevette a lábkörmén a színtelen lakkréteget.

Sarif a markába köpte a datolya magját, majd beledobta egy erre a célra odakészített tálba. Aztán egy újabb datolyát tört le az ágról, és nem szólt egy szót sem.

Camelia Macphersonra pillantott, aki alig észrevehető biccentéssel jelezte, hogy átengedi neki a kérdezés jogát.

– Mr. Sarif, kérem, higgye el, hogy nincs oka a riadalomra, és bocsánatot kérek, ha azt a hiedelmet keltettük önben, hogy önnek védekeznie kell. – Camelia megpróbált diplomatikusan fogalmazni, és ez annyira a nehezére esett, hogy izzadni kezdett. Még az is könnyebben ment neki, ha az utcakövön kellett összekaparnia a testeket egy kiadós lövöldözés után; a szókészletéből valahogy hiányzott minden kifinomult, nagyvilági emberekhez illő kifejezés. – Csupán egyetlen kérdésre szeretnénk választ kapni.

Sarif felvonta a szemöldökét, és a markába köpte az újabb datolyamagot.

– A kérdés a következő – törte meg Camelia a hosszúra nyúlt csendet. – Ed Vincenten kívül ki tett ajánlatot az Ötödik sugárúton lévő repülőgép-leszállóra?

Sarif nem nézett ugyan rá, de legalább megszólalt. –Sajnálattal értesültem a Mr. Vincentet ért szerencsétlen… incidensről. Ugyanakkor nehezen tudom elképzelni, hogy a dolognak bármilyen köze lenne a tulajdonomban lévő ingatlan esetleges eladásához.

Kifogástalan angolsággal beszélt, enyhe brit akcentussal. Harrow-ban szerzett diplomát, mondta Macpherson Cameliának korábban, amikor az arab rövid életrajzát

ismertette vele.

– Uram – szólalt meg Macpherson. – Attól tartok, válaszolnia kell Camelia felügyelő kérdésére.

Sarif dühösen ránézett. – És ha nem válaszolok?

– Akkor kénytelen leszek előállítani, uram. – Macpherson meglengette a gondosan összehajtott végzést, majd kiszámított udvariassággal így folytatta: – Még akkor is, ha tudom, hogy ez milyen előnytelen lenne önre nézve.

Sarif újabb datolyát dobott a szájába, majd kiköpte a magját. – Több potenciális vevőm volt – mondta végül, mert nyilvánvalóan rájött, hogy vesztésre áll. – Az egyikük letett az asztalra egy ajánlatot, amelyet nem tudtunk elfogadni. Ed Vincent ajánlata jóval előnyösebb volt, ezért azt elfogadtuk, bár csak provizórikusan. Megállapodtunk, hogy szerződés tárgyává tesszük, és hogy átadjuk kidolgozásra a jogászaimnak. Ekkor az első vevő visszajött egy magasabb ajánlattal, de ahogy korábban, most is ragaszkodott az anonimitáshoz.

Camelia a háta mögé dugta a kezét, és lehajtotta a fejét. Aki ismerte, tudta, hogy mindjárt járkálni kezd. A járká-lás hozzátartozott a természetéhez, így jobban tudott gondolkodni, valahogy több levegőt kapott az agya. – És maga elfogadta ezt a névtelen ajánlatot?

– Arra számítottam, hogy Mr. Vincent túllicitálja, bár megesküdött, hogy nem tesz ellenajánlatot. Azt mondta, hogy egyszer már kezet ráztunk a megállapodásra, ezért az ingatlan őt illeti.

Camelia türelme erősen fogytán volt. A legszívesebben rámordult volna az arabra, hogy hagyja abba a köntörfalazást és mondja meg végre az igazat. – Szóval, *ki* volt az anonimitást kérő ajánlattévő, Mr. Sarif? – kérdezte, és volt valami a hangjában, egy alig érzékelhető, fenyegető felhang, ami arra késztette az arabot, hogy válaszoljon.

– Alberto Riccinek hívják – mondta vonakodva, jól tudva, hogy nincs más választása.

– Ahhh… *Ricci?* – ismételte meg meglepetten Camelia.

– Nagyon köszönjük, uram, az együttműködését – mondta Macpherson.

És már kint is voltak. Sietősen leszaladtak a lépcsőn, de az autó biztonságából azért még vetettek néhány ellenséges pillantást a pórázon tartott németjuhászokra. Aztán végighajtottak a fákkal szegélyezett Bishop sugárúton.

Camelia elővette fehér zsebkendőjét, és megtörölte a homlokát. – Inkább beülnék egy gyökértömésre, mint hogy még egyszer kihallgassam. Ez nem az én terepem.

– Ismeri Riccit?

Camelia bólintott. – Csak hírből. Ugyanolyan filantropikus alkat, mint Ed Vincent. Igazi úriembernek tartják, akinek rengeteg pénze és irigylésre méltó élete van. És, amennyire tudom, teljesen tiszta.

– Akkor nem hiszi, hogy ő a gyilkos?

Camelia megrázta a fejét. – Az az érzésem, hogy az ügy ennél jóval bonyolultabb.

Elköszönt Macphersontól, telefonon jelentést tett, és, mivel túl zaklatott volt ahhoz, hogy aludni tudjon, fogott egy taxit, és a Sohóba vitette magát. A Wardour utcában, egy Pizza Express nevű helyen evett egy jó Margarita pizzát, aztán elsétált a Ronnie Scotts'ba, és legalább egy órán keresztül dzsesszt hallgatott. Közben whiskyt iszogatott, és egyik Winstont szívta a másik után, és ez így ment mindaddig, míg ködbe nem borult előtte a világ. Amikor már a zenét sem hallotta, kibotorkált az utcára, és leintett egy arra járó taxit. A szállodába érve felkapta az ágyról kipakolatlan táskáját, kijelentkezett, és a Heathrow-ra ment. Ott megivott vagy tíz csésze kávét, és felszállt az első New York-i járatra. Egész úton úgy aludt, mint egy csecsemő.

Ed hallotta, hogy bejött, megismerte sajátos lépteit, a szoknyája suhogását a lába körül… Az orrában megint ott érezte az illatát, és a fejében meg a szívében is… Helyesebben abban a parányi valamiben, ami a szívéből megmaradt. Olyan érzése volt, mintha a szíve egy lejtőn tartana lefelé, és minden dobbanással lassulna egy kicsit… minden dobbanással gyengülne… minden dobbanásért jobban meg kellene küzdenie, mint az előzőért. Mennyivel könnyebb lett volna feladni ezt a kilátástalan küzdelmet, és erőtlenül átcsúszni az édes öntudatlanság állapotába… arra a bizonyos senki földjére, ahol nincs szaggató fájdalom, nincsenek valósággal keveredő, szívet tépő álmok; ahol nincs élet. És Zelda sincs.

Nem mintha el tudta volna képzelni nélküle az életet… Elviselhetetlen volt már a gondolat is, hogy többé nem tarthatja a karjaiban… és hogy többé nem hallja tőle, hogy „életem”…

– Életem – mondta halkan Mel. A hangja olyan volt, mint a simogatás. – Itt vagyok, és most már nem is megyek el. Akár tetszik, akár nem, Ed Vincent, most már örökké melletted maradok.

Ó, tetszik, persze hogy tetszik… Ha képes lett volna rá, biztosan elmosolyodik. De csupán arra futotta az erejéből, hogy valamilyen szinten együttműködjön a helyette lélegző géppel.

– Riley nagy szeretettel üdvözöl, és alig várja az első vasárnapot, amelyet együtt tölthetünk. Nem tudom, hogy mi az oka, te, vagy a Beluga, de alig várja, hogy vacsorázni mehessünk veled. Lehet, hogy túl nagy fába vágtad a fejszédet, nem gondolod?

Én magam is alig várom… alig várom, hogy ismét nevetni halljam Riley-t… azzal a csilingelő, vagy inkább gurgulázó nevetéssel, amely szerintem egyenesen a gyomra mélyéből tör elő. Akár egy uncia Belugát is megehet, teljesen egyedül, bár szerintem megfájdulna tőle a hasa. ..Azaz igazság, hogy imádom ezt a kicsi lányt.

– És Harriet is minden jót kíván – folytatta Mel. –Szegény, egyedül bonyolítja le a megbízásokat, de egészen jól boldogul.

Ed kihallotta a nő hangjából a nevetést, és a legszívesebben elmosolyodott volna maga is.– Bár azt beismerte, hogy nélkülem nem ugyanaz még a munka sem…

Ezt lefogadtam volna.

– El sem tudom mondani, hogy mennyire szeretem – tette hozzá hálás hangon Mel. – Igazi jó barát… Vigyáz Rileyra meg Lolára… aki, erről jut eszembe, biztosan szívesen megharapdálná a bokádat, ha hozzád férne…

Ó, az a kis átokfajzat… Azt hiszem, kénytelen leszek megbékélni vele. Lola fontos szerepet játszik Riley életében… ami azt jelenti, hogy az enyémhez is köze lesz, már ha össze tudom szedni magam…

– Most megpróbálom befogni a szám – mondta lágyan Mel. – Hogy pihenhess. És hogy gyűjthess egy kis erőt. De azt azért még elmondom, Ed Vincent, hogy szeretlek. Ehhez tartsd magad, légy szíves.

Aztán megcsókolta, végtelenül lágyan, az ajkain. És mindenhol, ahol volt annyi hely az arcán, hogy elférjen rajta legalább egy puszi… ahol hozzáférhetett a csövek meg a lélegeztetőgép meg a többi miatt. Milyen boldogító érzés volt így átcsusszanni az öntudatlanság békés mezejére, abba a feneketlen sötétbe…

Camelia ismét arra várt, hogy kihallgathasson valakit. Ez alkalommal Alberto Riccit. A

kihallgatás helyszíne egy fényűző manhattani ház volt a keleti Hatvannegyedik utcában, ahol eredeti Bonnardok és Picassók díszelegtek a selyemtapétás falakon, és dúsan redőzött brokátdrapériák lógtak az összes ablak előtt. A türelmetlenül járkáló Camelia sötét pillantása végigsiklott a felbecsülhetetlen értékű antik berendezési tárgyakon, és közben arra gondolt, hogy a ház akkora értéket képvisel, amekkorát ő egy egész élet munkájával sem tudna előállítani. Mégsem irigyelte a szobába lépő, kezét mosolyogva üdvözlésre nyújtó Riccit.

A feltett kérdések nem vezettek sehová. Ricci tiszta volt, mint a frissen hullott hó. Semmilyen nyilvántartásban nem szerepelt, semmit sem lehetett felhozni ellene. Mégis, volt valami a tekintetében, egyfajta üresség, amelyet meleg mosolya és határozott kézfogása sem tudott feledtetni, és amely a barátságos vállveregetések és a szánakozó szavak közepette is megmaradt.

– Természetesen ismerem Edet – vallotta be Ricci –, bár közeli kapcsolatba sohasem kerültem vele. De gyakran találkoztunk különféle rendezvényeken. Maga is tudja, milyen nagylelkű adakozó volt Vincent. Illetve ma is az – javította ki önmagát sietve. – Ő is szívesen segít másokon. Akárcsak én – tette hozzá szerényen.

Ezt lefogadtam volna, gondolta Camelia, és ismét körbehordozta a pillantását a pazar berendezésen.

– Fel sem merült bennem, hogy az ingatlanügyeimnek köze lehet ahhoz, ami Eddel történt – folytatta Ricci. – És még most sem tudom elhinni. Jézusom, felügyelő, gondolja, hogy nem hagytam volna az egészet, ha tudom, hogy ez lesz belőle?

Nem, Mr. Ricci. Azt hiszem, nem hagyta volna, gondolta Camelia, amint kezét a zsebébe süllyesztve kilépett a Hatvannegyedik utcára. És ön tud valamit, amit én nem tudok.

Mel felnézett, amikor Camelia belépett a kórterembe. A férfinak az arcára volt írva a fáradtság.

Mel felállt és megölelte, aztán kartávolságnyira tolta magától, és alaposan szemügyre vette.

– Szörnyen néz ki – mondta neki.

Camelia elvigyorodott. – Akkor már ketten vagyunk. Mit szólna egy csésze kávéhoz?

Mel Edre pillantott. A monitor zöld vonala szerint egyenletesen, nyugodtan vert a szíve. *Csak maradjon is így,* imádkozott Mel csendesen.

Az ajtó előtt ezúttal nem Brotski volt őrségben, hanem egy új, túlméretezett hasonmása. Jelvénye ragyogásából arra lehetett következtetni, hogy nemrég került a rendőrséghez. Amikor Camelia kilépett a kórteremből, fürgén felállt. Mel elnézően megállapította, hogy szegény fiú unatkozik. Biztosan több izgalmat várt a rendőri munkától, mint amennyit egy kórterem előtti őrszolgálat nyújtani tudott.

Mel barátságosan belekarolt Cameliába, kisétáltak a kórházból, és elindultak a megszokott helyükké vált közeli delikatesz felé.

– Merre járt? – kérdezte Mel, miután egymással szemben helyet foglaltak a műanyag asztalkánál. – Hiányzott.

– Gondolom, mint a bárányhimlő.

– Nem. Tényleg. – Mel ivott egy korty kávét, és a férfira mosolygott. – Bár ami azt illeti, a bárányhimlőben is volt valami jó. Nem kellett iskolába járnom.

– Iskolába? Ez azt jelenti, hogy nagyon későn kapta el. A gyerekeim már az óvodában túlestek rajta.

– Ez is igazolja azt a feltevésemet, hogy visszamaradott gyerek voltam – felelte nevetve Mel, és megfogta a férfi kezét. – Ami viszont magát illeti… tényleg hiányzott, Camelia. Mintha egy örökkévalóság telt volna el Charleston és Mamzelle Dorothea óta.

– Én is így érzem. És ha már megkérdezte, Londonban voltam – válaszolta a férfi, majd rendelt maguknak két pirított bagelt krémsajttal.

– Ezzel már meg is magyarázta. –Mit?

– A beteges arcszínét. Gondolom, egyetlen napsugarat sem látott odaát, csak kövér esőcseppeket. És így már az enyhe brit akcentust is értem.

– Rizsa – válaszolta vigyorogva Camelia.

– Oké. Akkor most halljuk, mit csinált Londonban, azon kívül, hogy leadott pár kilót, és le sem hunyta a szemét?

Ezt a nőt nem lehet becsapni, állapította meg magában Camelia. Minden apróságot észrevesz, még azt is, hogy negyvennyolc órája egy szemhunyást sem aludt. – A lövöldözőnk személyére próbáltam fényt deríteni.

Mel szeme elkerekedett, de nem szólt semmit; várta a folytatást. Camelia beszámolt neki a Scotland Yardon tett látogatásáról, Kálid al Sarifról, majd Alberto Ricciről is. Közben nekiláttak a krémsajtos bagelnek, amit Camelia egy kicsit sületlennek érzett, de túl megviselt volt ahhoz, hogy ezt a pincérnek is szóvá tegye.

– Ricci – ismételte meg Mel tűnődő hangon a nevet. –Mintha már hallottam volna valahol. Nagyon gazdag, és minden jótékonysági rendezvényen ott van a gyönyörű, jól öltözött feleségével. Elég nagy világfinak látszik.

– Ja. A kérdés csak az: hogy jutott el eddig? Az üzleti vállalkozásai, látszólag, kikezdhetetlenek, de ez még nem ad magyarázatot az életstílusára. Úgy értem, egy Picasso sok pénzbe kerül. És egy Bonnard is.

Mel szemöldöke kérdően megemelkedett. – Maga felismer egy Bonnardot?

A férfi látta, hogy sikerült lenyűgöznie a nőt, és elvigyorodott. – Úgy érti, egy Picassót bárki felismerhet, egy utolsó fajankó is, de egy Bonnard… hm… az más kategória?

Mel elpirult. Camelia határozottan élvezte a helyzetet. – Sajnálom. Nem úgy gondoltam.

– Dehogynem. De nem baj. – Camelia vállat vont. –Végül is, csak egy szicíliai zsaru vagyok. Aki véletlenül kifejezetten szereti a festészetet. Amikor csak tehetem, elviszem a gyerekeimet a Metbe vagy a MAMA-ba. Bár közel sem olyan gyakran, mint szeretném.

– Tegnap láttam a lányomat – közölte Mel fátyolos hangon. – Eddig nem is tudtam, hogy ennyire hiányzik.

– Fura, nem, hogy azokból a bömbölő csecsemőkből pillanatok alatt kamaszok, majd igazi felnőttek lesznek. És hogy hozzá tudnak nőni az ember szívéhez.

– Mint szamárhoz a fül – felelte nevetve Mel. Annyira örült, hogy láthatja a férfit, hogy vele lehet. Még a vállai-ban is oldódott a rettenetes feszültség. Egyszerűen jól érezte magát a társaságában. Ahogy egy kellemes masszázs után érzi magát az ember. Vagy még annál is jobban, gondolta némi bűntudattal.

Egek, gondolta Camelia, miközben visszakísérte Melt a kórházba. De örülök, hogy megint itt vagyok. Vele. Úgy érzem, hazaértem.

54

Gus Aramanov egy hamis jogosítvánnyal bérelt, ezüstszínű Camaróban ült. Lassú tempóban haladt az Ascot utcán. A 139-es számú ház földszinti ablakaiból világosság áradt az utcára. Gus gyors pillantást vetett a műszerfalra, és megállapította, hogy már majdnem nyolc óra van. Ilyenkor, gondolta, már ágyban vannak a gyerekek. Az övéi biztosan. Lila ebben a kérdésben nem ismert pardont. Jó anya volt, ehhez kétség sem

férhetett, és jó gyerekeket nevelt. Gus, mint minden apa, büszke volt a fiaira.

Sajnálta, hogy a gyerek a házban lesz, amikor megöli az anyját. Kifejezetten zavarta már a gondolat is. Szerette a gyerekeket. De nem volt más választása. Munka közben mégsem lőhette le a nőt, bárki megláthatta volna. Így itthon kellett elvégeznie a melót.

Kétsaroknyira a háztól beállt egy üres parkolóhelyre, aztán visszasétált a 139-es számhoz. Mivel lakóövezet volt, senki nem járt az utcán, ami Los Angelesben egyébként is teljesen normálisnak számított ebben az időpontban. Ezenkívül kifigyelte a környéket, ismerte a szomszédok mozgását, tudta, mikor csitulnak el a házak, és mi az az időpont, amikor az emberek, akik nem mennek el otthonról, leülnek a tévé elé, ahonnan el sem mozdulnak, míg el nem álmosodnak. És ez az időpont a megfigyelései szerint a nyolc óra volt. Egyedül a kislány jelenléte nyomasztotta. Csak abban bízhatott, hogy már ágyban lesz.

Egyetlen lámpa volt csak az utcában, az is a legvégén, és a dús levélzetű fák jótékony árnyékot vontak a feje fölé. Lassú, ráérős léptekkel, hogy ne szúrjon szemet senkinek, elsétált a 139-es szám elé. A verandára érve megállt, fekete símaszkot húzott az arcára, majd lenyomta a kilincset. Az ajtó nyitva volt. Hát persze, gondolta. Ez a fajta nő sohasem zárja be az ajtót.

Az előszobából egyenesen a nappaliba ment. Több lámpa is égett a fodros ernyők alatt, egyébként üres volt a szoba. Az emeletről lehallatszott a tévé ordító hangja, és a szomszédos helyiségből átszivárgott a kínai étteremből hozott vacsora semmi mással össze nem téveszthető illata. Ott lehet a konyha, gondolta Gus.

Tenyerébe csúsztatta a hangtompítóval ellátott Sigma 40-est. Biztosra vette, hogy ezúttal könnyű dolga lesz. Pár perc, és végez…

Fülelni kezdett. Semmi. Illetve… ez meg mi volt? Még jobban hegyezni kezdte a fülét. Először sercegő hangot hallott, aztán egy mély, szívből jövő sóhajt.

Riley a konyhaasztalnál ült. A leckéjét írta, azt a fogalmazást, amelyben a kutyák előnyeit kellett ecsetelnie a macskákkal szemben. Nehéz feladat volt. Riley maga a kutyákat kedvelte, már csak Lola miatt is, aki, természetesen, a földkerekség legtökéletesebb négylábú teremtménye, ezért különösen nehéz volt számára, hogy igazságos legyen a macskákkal. Azokat is kedvelte, de az volt a véleménye, hogy semmilyen vonatkozásban nem vehetik fel a versenyt a kutyákkal. Végighúzta a kezét bronzos fürtjein, és kétségbeesetten újraolvasta az egyetlen bekezdést, amit az este folyamán sikerült összehoznia.

A kutyák jobbak, minta macskák. Egy macskával nem lehet sétálni, nem lehet fogócskázni vele a parton, és nem szereti a szecsuáni csirkét, míg Lola mindhárom dologért odavan. És én nagyon szeretem Lolát, mert az én kutyám, bár néha kicsit harapós. Illetve csak harapdálni szokott, egészen gyengén, mert igazából nem akar megharapni senkit, egyszerűen így üdvözli az embereket. A mami azt mondja, hogy meg kellene nevelni, de hiába próbálom, nem lehet.

Éppen azon tűnődött, helyesen írta-e a „szecsuáni”-t, amikor meghallotta a lépteket. Felkapta a fejét. Biztosra vette, hogy Harriet lesz az. Odafent nézte a tévét, Lola társaságában, aki talán már el is aludt a Harriet melletti ágyon. Harriet azt mondta, hogy hullafáradt; egész nap rakodott, Riley meg késve állt neki a leckeírásnak egy tévéműsor miatt, amelyet Harriet engedélyével végignézett, és csak utána ette meg a kínai étteremből hozott vacsorát, ami mellesleg az egyik kedvence volt.

Amikor meglátta Gust, kidülledt a szeme, és a meglepetéstől eltátotta a száját.

Gus legalább ennyire megdöbbent. Egy pillanatig mozdulni sem bírt, ezt használta ki

Riley.

– Harriet! – sikította. – Harriet, bejött egy férfi…

Gus hallotta, hogy Harriet dübörgő léptekkel elindul lefelé, nyomában egy ugató kutyával. Behúzódott a konyhaajtó mögé, és kibiztosította a Sigmát. Gyűlölte, hogy a gyerek előtt kell lenőnie a nőt, de nem volt más választása.

Harriet, Lolával a nyomában, berontott a konyhába. Riley mozdulni sem tudott a sokktól; Harrietet bámulta dermedt tekintettel. Nem úgy Lola. A kutya kiszimatolta Gust, egy nagy rohammal rávetette magát, és éles fogaival belecsimpaszkodott a combjába.

Gus lerúgta magáról a kutyát, és hátrálni kezdett. A pisztolya, igaz, csak egy pillanatra, megingott a kezében. Harriet ösztönösen megragadta Riley-t, a háta mögé tolta, és araszolni kezdett vele az ajtó felé. Szíve a torkában dobogott, szeme elkerekedett a félelemtől. Csak annyit tudott, hogy ki kell jutnia a konyhából, aztán, ha lehet, átrohanni a szomszédba, és felhívni a 911-et.

A kutya továbbra sem engedte el Gus lábát, mire a férfi fejbe kólintotta a pisztolyával. Lola egy keserves vakkantás után a padlóra huppant.

Riley kitépte magát Harriet kezéből, és a mozdulatlan kutya mellé vetette magát. – Megölte! – kiáltotta szívet tépő hangon. – Ez az én kutyám, mister, és az Isten meg fogja büntetni azért, amit most vele tett.

Az izzadság súlyos cseppekben gördült végig Gus vastag nyakán. Nem tudta, mit tegyen. Nem így tervezte el az estét. Igaz, még sem gyerekkel, sem kutyával nem volt dolga hasonló helyzetben, legalábbis ilyen kutyával. Egy támadásra kiképzett dobermannt elintézett volna egy pillanat alatt.

Megemelte a pisztolyt, és célba vette Harrietet. Riley észrevette a mozdulatot. – *Ó, neeeeel*- visította, aztán felpattant, s egy profi hátvéd módjára a férfira vetette magát, és mivel sikerült meglepnie, ledöntötte a lábáról.

Gus Riley-t is ellökte magától. Már mindene izzadt. Kezdett komikussá válni a dolog. És még csak nem is látta a nőt, akit meg kellett volna ölnie.

Ebben a pillanatban Harriet is nekirontott. Megpróbálta kicsavarni a kezéből a pisztolyt, mire Gus odasuhintott egy nagyot a tarkójára, és, akárcsak a kutya, Harriet is elterült.

– *Ó, ne, neeeeel*– bömbölte a gyerek. – Harriet!

Gus közben feltápászkodott. A kislányra szegezte a pisztolyt, és hátrálni kezdett az ajtó felé. – Egyetlen mozdulat, kölyök, és mindketten halottak vagytok – mondta. Az akcentusa még a szokásosnál is erősebb volt a zavartól és az izgalomtól. Csütörtököt mondott. Ő, a profi bérgyilkos. Akit az egyik legjobbnak tartottak ebben a műfajban. Legalábbis az Ed Vincent-féle fiaskóig. Mi az ördög ütött belé, hogy pisztolyt fog egy gyerekre?

– Maradj ott, ahol vagy – figyelmeztette Riley-t. – Most átmegyek a másik szobába. Ha megmozdulsz, mindkettőtöket megöllek. Megértetted?

Riley szája remegett, de bólintott. Aztán elkerekedett szemekkel nézte, ahogy a férfi kihátrál az ajtón.

Az utcára érve Gus rohanni kezdett az autója felé. Rekordidő alatt odaért, beugrott, beindította a motort, és már ott sem volt. Perceken belül rákanyarodott a Santa Monica felé vezető gyorsforgalmi útra, majd a 405-ösre, ahol Marina del Rey felé vette az irányt. Közben azért imádkozott, hogy a kislány azt tegye, amit parancsolt neki, mert csak így nyerhetett egérutat.

Riley egy egész percig meredten állt. Még levegőt sem vett félelmében, legalábbis hangosan nem, nehogy meghallja a támadó.

Közben aggodalommal teli pillantásokkal méregette az eszméletlen Harrietet és a mellette fekvő Lolát. A kutyus fejéből vékony csíkban csordogált a vér. Aztán egyszer

csak nem bírta tovább. Inkább lőjék le, de akkor is segítenie kell.

Óvatosan felállt, megkereste a telefont és felhívta a 911-et.

55

Camelia az „irodájában” volt, már ha irodának lehet nevezni azt a kis lyukat, amelyet felettesei az őrszobán kijelöltek neki. Forgószéke támláját hátradöntve az íróasztalra tette a lábát, enyhén keményített fehér inge ujját könyékig felgyűrte, és egy Winston lógott az ajkai között.

Megpróbált leszokni a dohányzásról, hiszen isten a tanúja, tudta, hogy mennyire árt neki, de időnként, amikor úgy érezte, hogy kicsúsznak a kezéből a dolgok, mint például most is, engedett a csábításnak. Azzal védekezett magában, hogy más sem tud leszokni, de aztán egy utolsó, bűntudatos szippantás után mégiscsak elnyomta a csikket az ütött-kopott, zöld színű fém hamutartóban, amely legalább harminc éve ott volt már az asztalon. Mostanra rászolgált az eredeti antik tárgy elnevezésre, gondolta.

Félretolta a beérkező leveleket tartalmazó, csordultig telt irattálcát, és nekilátott, hogy sokadszorra is átnézze az Ed Vincent-üggyel kapcsolatos jelentéseket. Már több mint két hete tartott a nyomozás, és a Riccit is érintő ingatlanvásárlási ügytől eltekintve egyetlen nyomot sem találtak.

Ed élettörténete sem kínált használható információt, bár ahhoz hozzájárult, hogy jobb, teljesebb képet alkothassanak a férfiról. Amit megtudott róla, az erős jellemre vallott, és részben megmagyarázta, mi ösztönözte jótékonykodásra, és miért támogatta olyan nagylelkűen a rászoruló fiatalokat.

Camelia szórakozottan újabb cigarettát húzott ki a csomagból. Szájába dugta, de ismét eszébe jutott, hogy le akar szokni. Enyhe undor támadt benne önmaga iránt. Annyi akaratereje sincs, gondolta megvetően, mint egy bolhának. Ha még a cigarettáról sem tud leszokni, hogy tudna kigyógyulni a Melba Merrydew iránt érzett szenvedélyből?

Megszólalt az asztalán a telefon. Felkapta. – Mi a helyzet? – kérdezte a Los Angeles-i Rendőrkapitányság nyomozójától, mert el sem tudta képzelni, hogy mi történhetett. És amikor meghallotta, majdnem kirúgta maga alól a széket.

A számítógépére nézett. – Most kapom az információt – mondta feszülten. – Öt perc múlva visszahívom.

Figyelmesen olvasni kezdte a képernyőn megjelenő jelentést, amely a Mel lánya és legjobb barátnője, egyben üzlettársa elleni támadás részleteit tartalmazta. Harriet Simons kórházban feküdt agyrázkódással, Riley Merrydew védőőrizet alatt állt, a kutyát, Lolát pedig a helyi állatkórházban kezelték.

Cameliának megdermedt a szíve. *A bérgyilkos Melt akarta megölni.*

A gyerektől kapott személyleírás szerint a támadó nagyon nagydarab, símaszkot viselő férfi volt. És érdekes akcentussal beszélt.

A Los Angeles-iek úgy vélték, hogy George Artenski lehetett, és Camelia teljes mértékben egyetértett velük. Egyébként acélos szívébe éles fájdalom nyilallt, ha arra gondolt, hogy a hírt közölnie kell Mellel is. De hogy az ördögbe mondja el neki?

Megigazította az ingujját, és felvette a zakóját. Az ilyen hírt nem telefonon közli az ember. Vissza kellett mennie a kórházba, hogy személyesen számoljon be Melnek a történtekről.

Először azonban mégiscsak felkapta a telefont. Visszahívta Los Angeles-i kollégáját, és elmondta neki, hogy szerinte is George Artenski volt az elkövető, és azt is közölte vele,

hogy haladéktalanul közzéteszik a gyanúsítottról készített fantomképet, és az országos tévécsatornákban is bemutatják.

A vadászat elkezdődött.

Ezen a reggelen Rick Estevez is ott virrasztott Mellel Ed ágya mellett. Magával hozta a *Wall Street Journal* aznapi számát, hogy felolvassa belőle a legfrissebb, tőzsdével kapcsolatos híreket, abban bízva, hogy megmozdít valamit Ed sztrájkoló agyában.

Mel Ed karját simogatta. Folyamatosan a férfi arcát fürkészte, Camelia érkezésére is épphogy felpillantott.

Rávillantotta a férfira a személyiségére annyira jellemző, fülig érő mosolyt, amitől Camelia szíve, ha lehet, még jobban elfacsarodott. – Beszélnünk kell – mondta, és intett Melnek, hogy kövesse a folyosóra.

Mel sietve utána ment. – Valami baj van. – Ideges pillantásokkal méregette a férfi arcát. – Érzem, hogy történt valami. Mi?

– Egy kellemetlen incidens.

Mel értetlenül nézte Cameliát. – Nem fejtené ki egy kicsit részletesebben?

– Harrietet megtámadták. Otthon, a házukban. Úgy gondoljuk, hogy a bérgyilkos lehetett.

Mel döbbenten a szája elé kapta a kezét.

– De jól van, és Riley is. Harriet agyrázkódást kapott, Riley-nak, néhány karcolástól eltekintve, nem esett baja.

Félő volt, hogy Mel összeesik, ezért Camelia átkarolta, és odavezette az ajtó mellett álló székhez, amelyen általában az őr szokott ülni. Aki, suhant át az agyán, most nem volt a helyén. Camelia idegesen végignézett a kihalt folyosón. Arra gondolt, hogy az őrnek valószínűleg vécére kellett mennie, de elvileg csak úgy hagyhatta el az őrhelyét, ha felhívta maga helyett a földszintre beosztott, másik őrt. Súlyos kötelességmulasztás történt, amiért, határozta el, később felelősségre vonja majd a vétkest.

Közben Estevez is kilépett a kórteremből. Meglepett pillantást vetett a székben kókadozó Melre és a zaklatott Cameliára. Látszott rajtuk, hogy nagy baj történhetett.

Mel megragadta Camelia kezét. – Hol van? – kérdezte hisztérikus hangon. – *Hol van Riley?*

– Ne aggódjon, biztonságban van. A rendőrségen vigyáznak rá.

– A *rendőrségen?* – Mel hangja elvékonyodott a félelemtől. – Hát ez igazán remek. Harriet kórházban van, a lányom meg börtönben. Ó, istenem… szegény, drága kicsikém…

Estevez Cameliára nézett. – Mi történt?

Miközben Camelia újra elmondta a részleteket, Mel üres tekintettel bámult maga elé. Veszélybe sodorta a saját gyermekét. Meg a barátnőjét. Majdnem elveszítette mindkettőjüket. Hogy keveredett bele ebbe a rémálomba? Milyen szörnyűséget követett el Ed, amiért nemcsak őt akarták megölni, hanem az ártatlan Riley-t is? Életében először megingott a hite. Senki és semmi nem volt fon-tosabb számára Riley-nál. Az a gyerek az ő teste volt, az ő vére. Számára Riley jelenti az életet. Mel közel állt a sokkhoz. Camelia arra gondolt, hogy orvost kellene hívnia, amikor Estevez odahajolt Melhez.

– Melba, magának most a kislánya és a barátnője mellett a helye. Azonnal indulnia kell. Intézkedem, hogy készítsék elő a cég repülőgépét. Indulásra készen fogja várni a repülőtéren. Majd a limuzin kiviszi. Gondolja, hogy el tud indulni, akár már most is?

Mel üres tekintetébe hirtelen visszatért az élet. – Igen – suttogta.

– Rendben – felelte Estevez. – Máris intézkedem. – Azzal sietős léptekkel elindult a lift felé.

Mel Cameliára nézett. – Jöjjön velem.

A repülőút Kalifornia felé olyan volt a Gulfstream IV fedélzetén, mint egy rossz álom. Melt annyira nem érdekelték a luxuskörülmények, hogy utazhatott volna a legvaca-kabb ingajáraton is. Bekötötte magát a szürke bőrülésbe, és ettől kezdve csak annyit érzékelt az időből, hogy túl lassan telik. *Azonnal ott akart lenni. Sőt az is késő lett volna, ha már ott van. El sem kellett volna jönnie.*

Még a látását is elhomályosította a bűntudat. Miatta ment oda a házba a bérgyilkos. És ha ő otthon van, akkor a többieket nem éri bántódás. őt akarta lelőni. Vagyis az ő hibájából történt, ami történt. Hogy tehette ki ekkora veszélynek Riley-t?

Camelia tudta, hogy mire gondol, de nem szólt egy szót sem. Mit mondhatott volna egy anyának? Azt, hogy téved, a gyilkos mindenképpen megjelent volna náluk? És lehet, hogy még meg is fog, és Riley akkor megint hasonló veszélybe kerül?

Ugyanakkor kétség sem férhetett hozzá, hogy George Artenski már nem a régi. Mi több, kiderült róla, hogy alkalmatlan bérgyilkosnak. Camelia azon tűnődött, mi lehet a látványos csőd hátterében, amikor megszólalt a telefonja.

George Artenskit azonosították. Gus Aramanov néven San Diegóban él a feleségével, Lilával és két kiskorú gyermekével.

Szóval a gyerekek fogták vissza Aramanov kezét, gondolta Camelia. Gus megszegte azt a szabályt, amely a hozzá hasonlók munkájában megszeghetetlennek számított: hagyta, hogy befolyásolják az érzelmei. Camelia hálát adott magában az istennek, hogy Aramanov sötét lelkében maradt egy kis sarok, amelyből nem veszett ki végleg a kegyelem.

Melre pillantott. A nő szeme csukva volt. Látszólag aludt, de Camelia tudta, hogy nagyon is ébren van. Az agya, ugyanúgy, mint az övé, vadul dolgozott, újra és újra végigvette az elmúlt napok eseményeit, és válaszokat keresett. Vagy menekülési útvonalat.

Elvigyorodott, mert eszébe jutott egy történet a híres, ateizmusáról is ismert komikus színészről, W. C. Fields-ről. Az a hír járta, hogy haldoklik. Egy barátja elment meglátogatni. Fields a Bibliát lapozgatta. Mi az ördögöt csinálsz, kérdezte tőle döbbenten a barát. Menekülési útvonalakat keresek, válaszolta Fields.

Camelia mindig viccesnek találta ezt a történetet, de most azon tűnődött, eszébe jut-e ilyesmi Artenski/Aramanovnak. Lehet, hogy ő is menekülési útvonalat keres abból a káoszból, amelyet maga köré kreált? Ha igen, Camelia nem kívánt szerencsét neki.

A parányi Santa Monica-i reptéren, ahol leszálltak, egy limuzin várta őket. Rögtön ahhoz a házhoz mentek, ahol Riley-t őrizte egy szociális munkás.

A kislány az anyja karjaiba vetette magát, de ezúttal elmaradt a foghíjas mosoly. – Ó, mami – nyögte –, olyan szörnyű volt. Megütötte Harrietet, és majdnem megölte Lolát. Engem meg megrúgott…

– Tudom, tudom, életem. – Mel kisimította a göndör fürtöket a könnyáztatta arcból. – De most már minden rendben. Itt vagyok.

Az anyai szeretet ereje, gondolta Camelia, és erről eszébe jutott a saját családja és Claudia. Akinek szintén egyedül kellett gondoskodnia a gyerekeikről, amikor ő, a családfő, gyakran egész héten át napi huszonnégy órában dolgozott. Ilyenkor Claudia nyakába szakadt az összes felelősség. Nem először tűnődött el azon, hogy milyen lenne a világ anyai szeretet nélkül. Valószínűleg Gus Aramanovokkal lenne tele.

Riley beszállt velük a limuzinba, és elmentek a kórházba, ahol Harrietet ápolták. Harriet ülve fogadta őket, teljesen éberen, bár hatalmas kötés volt a fején.

– Jól nézek ki, mi? – kérdezte üdvözlésképpen. – Remélem, ezek után legalább a *Vészhelyzetben* kapok egy névtelen szerepet. Mondjuk, én lennék az, akit félholtan betolnak a műtőbe, és nem látszik belőle más, csak a bebugyolált feje. Az is szerep, nem?

– Ó, hagyd már abba, Harr – mondta a könnyein keresztül Mel. – Szerintem nem volt ilyen vicces a helyzet. Iszonyú veszélyben voltatok. Miattam.

– Ez igaz – felelte Harriet. – Valószínűleg fel kellene hívnom Johnnie Cochrant, hogy bepereljelek.

Megölelték egymást, Riley pedig felmászott a szobában álló, másik ágyra.

– Megmentetted az életünket, kölyök – jegyezte meg büszkén Harriet. – Úgy leteperted azt a nagydarab, mafla embert, mint egy profi díjbirkózó. Én magam sem csináltam volna jobban. – Csak ekkor vette észre Cameliát, aki szokásához híven lehajtott fejjel, hátratett kézzel járkált a folyosón. Acélszürke öltönyében olyan volt, mintha egy kirakatból lépett volna elő. Mégis ismerősnek találta. Mintha látta volna már ezt a haragosan összevont szemöldököt meg a hátrafésült, fekete hajat.

– Látom, magaddal hoztad a maffiát – jegyezte meg Harriet jó hangosan. – Vagy az is lehet, hogy egy filmrendező, aki szereplőket keres.

Mel csengő hangon felnevetett, mire Camelia felkapta a fejét. Hála istennek, hogy újra hallja ezt a gurgulázó hangot!

Mel odaintette magukhoz, a kórterembe. – Harriet, engedd meg, hogy bemutassam Marco Camelia felügyelőt.

Camelia kezet rázott Harriettel. Milyen kicsi, gondolta meglepetten. Eddig, amikor megpróbálta elképzelni, milyen lehet, erős, tagbaszakadt nőnek gondolta, aki – mivel költöztetéssel foglalkozik – képes megemelni bármit. Most azonban úgy nézett ki, mint aki egy kávéscsészét sem tudna megemelni. De amikor a nő megszorította a kezét, rájött, hogy megint tévedett, és megállapította, hogy az akarat ereje néha sokkal többre képes, mint a testé.

– A történtekhez képest remekül néz ki – mondta mosolyogva.

– Ahhoz képest, hogy mit kell kiállnia Mel mellett az utóbbi időben, maga is.

Mel örömmel fedezte fel a szemükben bujkáló mosolyt. Látszott, hogy azonos hullámhosszon vannak, márpedig Mel azt szerette, ha szeretik egymást a barátai. Ugyanakkor eldöntötte, hogy többé nem téveszti őket szem elől. Sem Harrietet, sem Riley-t.

– Mikor engednek ki innen? – kérdezte türelmetlen hangon. – A Santa Monica-i repülőtéren egy magánrepülőgép csak arra vár, hogy New Yorkba vihessen mindannyiunkat.

Riley szeme elkerekedett. – Hű, egy magánrepülő? –Normál járaton már utazott, de csak ritkán. – És… *tényleg New Yorkba megyünk**.

Még sohasem járt ott. Hirtelen megint szép színben kezdte látni a világot.

– *Magánrepülőt mondtál?* – kapta fel a fejét Harriet is. Mel bólintott. – Aha. Egy Gulfstream IV.

– Már itt sem vagyok – kiáltotta vidáman Harriet.

Útban a repülőtér felé elhozták Lolát az állatorvostól. A kutya feje ugyanúgy be volt kötözve, mint Harrieté, és egy rózsaszín műanyag gallért viselt a nyaka körül, amitől úgy nézett ki, mint egy Erzsébet királynő korából itt maradt öleb. Eszükbe sem jutott, hogy visszamenjenek a házhoz. Inkább megfogadták Mel tanácsát, és elmentek a Bloomingdale's-be, ahol megvették maguknak az utazáshoz szükséges ruhákat. Aztán megrohamozták a Gulfstreamet, és már fenn is voltak a levegőben. Biztonságban. Legalábbis egyelőre.

57

New Yorkban a repülőtéren Estevez várta őket. – Mivel Ed nincs olyan állapotban, én intézkedtem – mondta Cameliának. – Előkészíttettem Ed tetőtéri lakását. Ott mindnyájan elférnek. Éjjel-nappal két fegyveres őr vigyáz majd rájuk. Mindenhová elkísérik őket.

Amikor azonban megérkeztek az Ötödik sugárúton álló Vincent-toronyhoz, Estevez nem volt hajlandó bemenni Ed lakásába. Ed maga sohasem hívta meg, és úgy érezte, durván megsértené a főnöke magánéletét, ha most hívatlanul belépne. Így elköszönt, és megígérte, hogy később odatelefonál, hátha a hölgyeknek szükségük lesz valamire.

– Az összes költséget a Vincent Properties állja – mondta Melnek. – Kérem, gondoskodjon róla, hogy bármire lenne is szükségük, mindent megkapjanak. Szeretném, ha a kislány jól érezné magát. Megérdemli.

Az épületnél valóban ott várta őket a két őr, két magas, széles vállú férfi konzervatív, sötét öltönyben, nyakkendőben, éber tekintettel. Teljesen lenyűgözték Riley-t. –Hű, mit fognak szólni a suliban a srácok, ha ezt elmesélem – mondta áhítattal. És amikor meglátta a tetőtéri lakást, kis híján vetett néhány cigánykereket.

Miközben azt figyelte, miként szaladgál szobáról szobára, Mel hálát adott az istennek, hogy a lánya vele lehet a történtek után. Aztán pizzát rendelt, kényelembe helyezte Harrietet a kissé hepehupás, öreg kanapén, odaültette Riley-t a tévé elé, és sietve elindult a kórházba, megnézni Edet.

Egy nap alatt megjárta az utat Los Angelesbe, és vissza. A pénz csodákra képes, ha sok van belőle. Szegény Ed, mégsem megy vele semmire, gondolta, és a szívébe ismét belehasított a jól ismert fájdalom.

Útban a kórház felé Camelia kezét fogta, hogy erőt merítsen belőle.

58

Mario de Soto egy egész sor képernyőn figyelte a híreket a háza médiatermében. Minden képernyő másik csatornára volt állítva, és mindegyik Gus Aramanov arcát mutatta. Mario ökölbe szorított kezekkel állt, a hátát megmerevítette a harag.

A bérgyilkos kudarcot vallott. A rendőrség azonosította, és minden újságban, minden tévécsatornán ott volt a fényképe. Mario tudta, csak idő kérdése, és őt is megtalálják, és azt is, hogy Gus, ha elkapják, gondolkodás nélkül megköti a vádalkut. És cserében az életéért köpni fog.

Kilépett a médiateremből, és a márványpadlós előcsarnokon át az ajtóhoz sietett. A teraszra érve nekitámasztotta hatalmas testét az egyik tartóoszlopnak, és végignézett gyönyörűségében is gyűlöletes börtönén.

Miután Mario megvásárolta ezt a nagy házat Miamiban, a legpazarabb módon rendeztette be. Minden megvolt benne, amit egy drága belsőépítész beszerezhetett: drága bútorok, képzőművészeti és ezüsttárgyak, és egy könyvtárnyi könyv. Mario rajongott az olvasásért. Szeretett azzal dicsekedni, hogy könyvtára minden kötetét elolvasta, ami persze nem volt igaz. De hát Mario mindig is hazudós ember volt.

Először is, nem Mario de Sotóként született. És nem is ez volt az egyetlen név, amit használni szokott. De végül, egy számára szerencsés fordulat folytán, ez lett a hivatalos

neve, miután az igazi Mario – akit ő maga hívott meg horgászni a Bahamákra – „véletlenül” a tengerbe fulladt.

A személyazonosság-csere élete egyik legsimább vállalkozása volt. Arrafelé senki sem ismerte őket, ráadásul nagy körültekintéssel választotta ki a számára legmegfelelőbbnek tűnő célszemélyt, a magányos farkasként ismert kubait, Mario de Sotót. Aki felépítésben, életkorban és megjelenésben a megszólalásig hasonlított hozzá, és akinek a családja még mindig Havannában élt, és gyakorlatilag semmi esélye nem volt arra, hogy még ebben az életben áttelepüljön az Államokba.

Megölte Mariót, magára öltötte a személyazonosságát, eltemette „Mitch Rogant” a Bahamákon, és új emberként hajózott haza Amerikába.

Senkinek, még a zsaruknak sem tűnt fel, amikor letelepedett Miamiban, az egyik legdrágább negyedben. Egyike volt a gyanús hátterű kubaiaknak, leginkább drogkereskedőnek gondolták, akinek bejött egy nagy húzás, meggazdagodott, és kiszállt az üzletből.

Aztán, amikor két kézzel kezdte szórni a pénzt, flancos autókra meg drága nőkre, mégiscsak érdekelni kezdte a rendőröket. De azt, hogy honnan származik a vagyona, továbbra sem tudták kideríteni; sem az ő, sem a cégei tevékenységét nem bírta nyomon követni senki, az üzleti vállalkozásait meg pláne nem. Különféle történetek keringtek róla, többek között az, hogy rosszul ütött ki egy pénzügyi manővere, egy ingatlanügy, amit tovább fűszerezett az a tény, hogy Mario két üzletfele nyomtalanul eltűnt. Mario persze okos volt, soha semmit sem lehetett rábizonyítani. Az ellenfelei azonban ismerték, akár a rossz pénzt. Sokan voltak közöttük, akik a halálát kívánták; akik bosszút akartak állni rajta valamiért, amit elkövetett ellenük, és akik szerették volna visszakapni az általa kicsalt pénzüket.

Ők voltak azok, akik félelemben tartották Mariót. Miattuk alakította erőddé a házát, amelyet csak testőri kísérettel mert elhagyni, sőt egy idő után már úgy sem.

Ekkoriban vált számára ízetlenné az élet, és ekkor állt elő az ajánlatával Alberto Ricci. Ez az ajánlat volt az utolsó lehetőség Mario számára ahhoz, hogy legitimmé váljon. Általa visszakerülhetett volna a valódi világba, és elkezdhette volna élni azt az életet, amelyre mindig is vágyott – a mindenki által irigyelt ingatlanmogulokét. Szinte látta magát társasági emberként, és azt sem tartotta elképzelhetetlennek, hogy beszerez magának egy stílusos, egyben szexi szőkét, feleségnek. Az ajánlat legnagyobb bonusza azonban az volt, hogy megszabadította volna Ed Vincenttől. Amin mellesleg halálra nevette magát.

De Ricci, természetesen, nem írásban tette meg az ajánlatát. A megállapodást nem pecsételte meg más, csak egy kézfogás, azzal a kikötéssel, hogy először Mariónak kell teljesítenie a rá eső részt. Így most Ricci szabad volt, és tiszta, és már most lehetett látni, hogy Mario lesz az, akinek el kell majd vinnie a balhét.

Mario az őreire nézett, akik úgy tettek, mintha észre sem vennék a hatalmas testet az oszlop mellett. Meg akarta ölni Riccit. De Ed halálát még jobban kívánta. Csakhogy a bérgyilkos elszúrta a dolgot, így most neki, személyesen kellett kézbe vennie a kisöccse sorsát.

Lila Aramanov Gus kedvenc székében ült a százhúsz centis tévéképernyő előtt, és a férjéről készült rendőrségi fotót nézte a tizenegy órás hírekben. Festetlen arcából hátrafésülte szőke, lakkozatlan haját; sápadt arcán megállíthatatlanul ömlött a könny. Egyetlen pillanat alatt szétesett az egész addigi élete.

A média gyakorlatilag letáborozott a házuk előtt. Egész televíziós stábok vonultak ki, hatalmas teherautókkal, és a mindenre kapható szőke, piros kosztümös riporternők szinte lesben álltak az ajtó mellett, hogy bármikor az orra alá nyomhassák a mikrofonjaikat. Már ha ő hajlandó lett volna kidugni az orrát a házuk ajtaján. Egyszer azonban mégiscsak meg

kellett tennie: akkor, amikor megérkezett a pizzafutár. A pizzát szállító középiskolás kölyök bezzeg kiélvezte tiszavirág-életű „hírnevét”. Beállt a kamerák elé, és részletesen elmondta, milyen feltéttel kérték a bent lakók a pizzát, és úgy vigyorgott közben, mint egy igazi szappanoperasztár.

Gus eltűnt. Még csak nem is szólt Lilának; egyszerűen nem jött haza. Hagyta, hogy az asszony a televízió „főhíreiből” tudja meg, hogy egy bérgyilkoshoz ment feleségül, az Ed Vincent ellen elkövetett gyilkossági kísérlet gyanúsítottjához, ahhoz a támadóhoz, aki kis híján megölt egy nőt meg egy kislányt Santa Monicában.

Először el sem hitte, hogy az *Ő* Gusáról beszélnek a televízióban. *Az ő játék mackójáról. Arról a férfiról, aki mindennél jobban szerette a gyerekeit.* De aztán kénytelen volt belátni, hogy a tévében bemutatott fénykép mégiscsak az ő férjéről készült, és valószínűleg minden elhangzó szó igaz. És ez azt jelentette, hogy hamarosan mindentől búcsút kell vennie. A jó élettől, a szép, kényelmes háztól, és a luxusautóktól is.

Az ablakhoz sétált, és megmozdította egy kicsit a nehéz drapériát. Látta az első udvarban álló egyenruhás rendőrt, és tudta, hogy a bejárati ajtónál is áll egy, sőt a hátsó udvarban is. Teljesen körbefogták a házukat. Gus visszatérését várták. Lila azonban tudta, hogy hiába várnak. Gus soha többé nem fog hazajönni. Magára hagyta, nyakig a pácban.

Lila, ha alkalma lett volna rá, a saját két kezével vetett volna véget Gus nyomorult életének. De az álnok gazember még ettől a lehetőségtől is megfosztotta.

59

A Santa Monica-i apró reptér elég nagy forgalmat bonyolított le. Az egymotoros Cessnáktól kezdve – ilyen volt Ednek is – a rock and roll- és médiasztárokat szállító Gulfstreamekig minden megfordult rajta. Nem beszélve a kis magángépek százairól, amelyek innen intézték rövid, államhatáron belüli útjaikat, és a nagy charterjáratokat működtető cégekről, amelyek itt parkoltatták flottáikat.

Talán azért, mert olyan közel volt az óceánhoz, olyan volt a hangulata, mint a parti üdülőhelyeké. Az emberek hideg martinit kortyolgattak az étterme tetőteraszán, és gyönyörködtek a leszálláshoz készülő, karcsú kis gépekben meg a szürkületben zölden és pirosan villogó fényekben. Mindehhez az erős motorok folyamatos zúgása adta a zenei aláfestést.

Elképesztő, mire képesek ezek a sugárhajtású masinák, gondolta Mario de Soto, amikor a pilóta letette a bérelt Leart a leszállópályára, és gyakorlatilag zökkenőmentesen megállt. Aztán leeresztette a lépcsőt, és miközben a légikísérő kinyitotta az ajtót, kilépett a pilótafülkéből, hogy elköszönjön egyetlen utasától.

– Érezze jól magát az öbölben, Mr. Farrar – mondta Mario de Sotónak, aki ezúttal a néhai apja nevén utazott.

Vuitton márkájú bőröndje és golftáskája már a gép mellett várta. Feldobta őket egy kézitargoncára, és elindult velük a hangár mellett váró, bérelt, négyajtós, ezüstszürke Lincolnhoz. Bár a termetét nem álcázhatta semmivel, ősz parókát, ezüstkeretes szemüveget és bajuszt viselt. Golfingében és pamutnadrágjában úgy festett, mint egy közepesen jómódú, szemüveges, idősödő golfozó, aki azért jött, hogy játsszon egy jót a haverjaival.

Beszállt a négyajtós járműbe, és elindult San Diego felé. Tudta persze, hogy Gust nem találja otthon. És most, hogy a fél világ a nyomában lihegett, valószínűleg az irodáját is messze elkerülte. A San Diegó-i kikötő azonban jó kiindulópont volt a kereséshez.

Bejelentkezett a Marriottba, az étteremben evett egy grillezett pompanót (Kaliforniai makrélafajta), aztán lefeküdt. Holnap is felkel a nap. Csak remélni merte, hogy Aramanov számára utoljára.

Gus irodája előtt ott állt egy rendőr, és vért szimatolva ott körözött néhány sajtócápa is. És a mólónál, ahol Gus saját, karcsú Hatterasa horgonyzott, ugyancsak állt néhány zsaru.

Mario tudta, hogy nem lesz könnyű dolga.

Észrevett egy Starbuck'sot, bement, rendelt magának egy jegeskávét, és miközben azt kortyolgatta, megpróbálta végiggondolni a lehetőségeket.

Bűnözőagya ugyanúgy forgott, mint Gusé, ezért Gus helyébe képzelte magát, és megpróbálta kiötölni, mi lesz a következő lépése.

Amikor megitta a kávéját, visszaült a Lincolnba, és a 405-ösön elindult észak felé, vissza Los Angelesbe. Késő délutánra járt az idő, amikor bejelentkezett a Ritz Carltonba, Marina del Reyben.

60

Mel a kórháztól egysaroknyira lévő delikateszben ült Cameliával. Mostanra törzsvendégek lettek, a pincérek többsége már névről ismerte őket. Mindig ugyanannál az asztalnál ültek, az ablak mellett, ahonnan jó kilátás nyílt az ablak előtt elvonuló forgalomra, és ha szerencséjük volt, részük lehetett némi napfényben is, amely annyira hiányzott Melnek a kórházi ágy mellett töltött hosszú órák alatt.

– Az asztalunk – mondta, és rámosolygott Cameliára.

– Bár valami jobb helyen lenne – felelte bánatos mosollyal a férfi.

– Például a charlestoni étteremben – fűzte tovább a gondolatot Mel.

A férfi elmosolyodott, amikor találkozott a pillantásuk. – Lassan elmondhatjuk magunkról, hogy közös múltunk van.

– A végén még beszélni fognak az emberek.

A férfi most már hangosan nevetett. – Miről? Arról, hogy időnként elhozom kávézni? És esetleg veszek magának egy krémsajtos bagelt, ha szerencséje van, aszpikkal?

– A szalonnás-tojásos császárzsemlét ki ne felejtse? –emlékeztette ugyancsak nevetve Mel.

Annyira hozzászokott már a férfihoz, gondolta Mel, hogy előre tudta, mennyi cukrot fog belelapátolni a kávéjába. Az élete része lett. Valahogy nehezen tudta elképzelni, hogy nem lesz mindig mellette. Barátok voltak, ugyanannak a csapatnak a tagjai, akik egyesítették erőiket, hogy segítsenek Eden. De vajon ennyi lett volna az egész? Mel tűnődve kavargatta a kávéját.

– Úgy érzem, már nem fog sokáig tartani – jegyezte meg Camelia. – Valaki, aki annyira temperamentumos, mint Gus Aramanov, nem bírja ki sokáig egy rejtekhelyen.

– Eszébe jutott a Versace-gyilkosság Miamiban. – Még Cunanan is tudta, hogy számára csak egyetlen kiút létezik. Élt vele. Főbe lőtte magát azon a lakóhajón.

Mel megremegett. – Abban bízik, hogy Aramanov is ezt fogja tenni?

– Nem bízom semmiben, de nem vagyok biztos benne, hogy talál más kiutat. – Megérkeztek a pirított bagelek. Camelia fogta az egyiket, és vékonyan megkente krémsajttal, pontosan úgy, ahogy Mel szerette, aztán a nő kezébe adta. Intim mozdulat volt.

– Persze van *más* kiút is – folytatta tűnődő hangon. –Bármikor élhet a vádalku

lehetőségével. Megmondja annak az embernek a nevét, akitől a megbízását kapta, és ezzel megmenti az életét.

– Amit aztán börtönben tölthet. – Mel beleremegett már a gondolatba is.

– Mi mást érdemelne egy ilyen fickó? – kérdezte két harapás között Camelia. – Fizetett gyilkos. Nem először ölt.

– Mel riadt tekintetét látva gyorsan felemelte a kezét. – Bocs. Nem először *próbált ölni.*

Egyszerre szólaltak meg a mobiltelefonjaik. Bűntudatosan egymásra néztek, aztán a vendégekre, de a hely annyira zajos volt, hogy senkinek sem tűnt fel a két, ugyancsak irritáló csengőhang.

– Szia, Riley – mondta lágy hangon Mel, majdhogynem súgva, közvetlenül a mikrofonba. – Jól vagyok, köszönöm. Mit mondtál, hová mentek? Ó, a Radio Citybe… Hamishsal? – Hamish gyakorlatilag Riley személyi testőre lett, és néhány nap alatt elválaszthatatlan barátokká váltak. Hamish eltökélte, hogy szórakoztatni fogja a kislányt, de persze az első a munkája, azaz Riley védelme volt, ami azt jelentette, hogy Riley a lehető legnagyobb biztonságban érezhette magát, ha vele volt. Mel most sem ellenkezett, azt mondta, érezzék jól magukat, és elköszönt.

Mel a zajongó vendégek, az edénycsörömpölés és a grill felől érkező sistergő hangok ellenére is meghallotta Camelia beszélgetését Claudiával.

– Még hogy elfelejtettem? – kérdezte. – Hát hogy felejthettem volna el? Igen, *tesoro.* Az bizony hosszú idő. Bár nyugodtan megfelezheted, ha levonod belőle a munkával töltött időt, amikor hetekig haza sem néztem. Igen, rendben. Az jó lesz. Vacsora péntek este. Ninónál. És mikor nem vettem neked ajándékot a házassági évfordulónkra? – Mosolygott, amikor elköszönt.

– Hány éve házasok? – kérdezte Mel.

– Huszonhat. Vagy nem is. Huszonhét lesz pénteken. Mel bólintott, és közben azon tűnődött, milyen érzés lehet ennyi évet leélni valakivel, akit szeretünk.

– Mesélje el, milyen volt az esküvőjük – kérte.

– Az esküvő női dolog. Virágszirmot szóró kislányok meg koszorúslányok voltak mindenütt, és Claudia… káprázatosan nézett ki.

Hirtelen tisztán maga előtt látta a menyasszonyi ruhába öltözött Claudiát. Kontyban megemelt, sötét haja köré virágkoszorút fontak, és hosszú fátyla szinte teljesen eltakarta az arcát, amikor egymással szemben állva megtették esküjüket.

– A lagzi talán még jobb volt – váltott gyorsan témát. –Minden nagynéni meg nagybácsi átrepült Olaszországból meg Szicíliából. Nagy busszal érkeztek, pontosan úgy, ahogy a filmekben lehet látni az olasz családokat. Roberto Benigni nyugodtan filmre vehette volna az egészet. Folyt a bor, a nők olasz süteményeket sütöttek, a gyerekek szaladgáltak, és állandóan láb alatt voltak. Sophia néni megcsúszott a táncparketten, és miközben kalimpáló lábaival megpróbálta visszanyerni az egyensúlyát, jóval többet megmutatott magából, mint amennyit szeretett volna. Nagy derültséget okozott.

Melre vigyorgott. – Istenien éreztük magunkat. Mint mindig, amikor együtt van a család. De hát ezt maga is tudja.

Mel nem tudta, de azért ő is nevetett. Neki sohasem volt ekkora családja. Egy darabig azt remélte, hogy majd ő, úgymond, alapít egyet. De most már nem volt benne biztos, hogy ezt meg is tudja valósítani.

Edre gondolt, és elkomorodott. Az utóbbi időben nem nagyon reagált a férfi. Még mindig csövön keresztül táplálták, és olyan sokat fogyott, hogy Mel már nem is ismerte fel benne azt a nagydarab, erős embert, akibe beleszeretett. A keze meg sem rebbent, amikor megfogta. Semmilyen mozgást nem észlelt nála, a legkisebb reakciót sem, csak az életfunkcióit segítő gépek monitorjai jelezték, hogy még van benne élet.

Hirtelen felállt. – Vissza kell mennem – mondta.

Camelia meglepetten nézett rá. Az arcán azt a „ha nem vagyok mellette, esetleg meghal” kifejezést látta, amelyet sikerült megismernie az együtt töltött hetek során.

Ezúttal, a hallgatólagos egyezség jegyében, hogy felváltva fizetnek, Mel rendezte a számlát. Camelia visszakísérte a kórházig, de az ajtónál elköszönt. Vissza kell mennie az őrszobára, mondta, megnézni, szorul-e a hurok Aramanov nyaka körül.

Az ajtó előtt ismét Brotski volt szolgálatban. Mel hitetlenkedve megcsóválta a fejét, amikor elindult felé a hosszú folyosón. – Még azt sem engedik meg, hogy olvasson valamit? – kérdezte.

– Őrségben vagyok, asszonyom. Ébernek kell lennem.

– Maga nagyon jó rendőr, Brotski – mondta Mel dicsérő hangon, és látta, hogy a világos babaarc elpirul.

– Köszönöm, asszonyom – válaszolta elégedett vigyorral a fiú.

Mel elfoglalta a helyét Ed ágya mellett. Kezébe vette a férfi kezét, a szájához emelte, és megcsókolta. Válaszra várt, legalább egy rezdülésre, ami arra utalt volna, hogy a férfi vele van. De semmi sem történt. A mély feketeség teljesen elnyelte Edet. A monitor azonban továbbra is pityegett, ami azt jelentette, hogy Ed, legalábbis a gépek szerint, itt van még az élők között.

Ó, Ed, gondolta Mel kétségbeesetten. Mikor lesz vége ennek a rémálomnak? És *milyen* vége lesz?

61

Marina del Rey hatalmas jachtkikötő volt több ezer hajóval. Mario maga sohasem volt tengeri ember, bár sporthorgászattal azért foglalkozott valamilyen szinten, és szükség esetén elboldogult a hajókkal is. Akkor is sikerült neki, amikor átbillentette a hajóorron a férfit, akinek a személyazonosságát végül ellopta.

Mindenféle hajó volt a kikötőben. Az egész kicsiktől kezdve a panamai és bahamai felségjelzésű, hatalmas tengerjáró szörnyekig; voltak köztük egészen öreg, roskatag bárkák, vadonatúj vitorlások, nagy erejű motorcsónakok és halászhajók. Nem volt olyan típus, amit Marina del Reyben ne lehetett volna megtalálni. Mario arra gondolt, hogy a kaliforniaiak is úgy gondolkoznak, mint a floridaiak: csak azért, mert az óceán partján éltek, úgy érezték, szükségük van hajóra.

Elsétált a sólyasor mellett, közben azon tűnődött, mekkora vagyonokat ringat a zavaros víz, és hogy a nagy ráfordítás ellenére mennyire nincsenek kihasználva ezek a méregdrága hajók. Gondolatban amortizálta azokat, amelyek mellett elhaladt, és a végén egész takaros összeget kapott. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy egy igényes, jól öltözött nő még mindig olcsóbb, mint egy jacht, hiszen egy jó vacsorával, pár ruhával meg ékszerrel megvásárolható. A nő tehát jobb befektetés, és még valamit hoz is a ráfordított pénzért. Ha egy férfinak hajóra van szüksége, jobban jár, ha kölcsönöz egyet. Neki, legalábbis, ez volt a véleménye. Csak a hülyék akarnak hajótulajdonosok lenni.

Besétált egy jachtbróker irodájába, ahol nagy motoros hajók után érdeklődött, és közben megtudta, hogy több tulajdonos is a hajóján lakik. Rögtön arra gondolt, hogy a hajó nagyon jó rejtekhely lehet. De ennie még egy gyilkosnak is kell. És ahogy Gust ismerte, innia is.

Autóval végigjárta a környéket. Élelmiszer- és italboltokat keresett, olyanokat, amelyek könnyen elérhetők voltak a parttól, akár gyalogszerrel is. Talált is egy

minibevásárlóközpontot egy héttől tizenegyig nyitva tartó csemegebolttal, és majdnem a közvetlen szomszédjában egy névtelen italboltot, amelynek vasráccsal védték az ablakait. Bár nagyobb, fényűzőbb üzletek is voltak a közelben, biztosra vette, hogy Gus azokat kerüli.

Mario nem volt türelmes ember, de most beállt a minibevásárlóközpont parkolójába, és felkészült a várakozásra. Az sem érdekelte, ha napokig ott kell strázsálnia.

Sötét volt, amikor Gus előmerészkedett a kikötőből, és elsétált az italkimérésig vodkát venni. Étvágya nem volt, az italra viszont szüksége volt, hogy tompítsa összezavarodott agyának fájdalmát. Felkapott négy üveg Smirnoffot, néhány szelet csokoládét, és kisétált az utcára. A héttől tizenegyig nyitva tartó bolt előtt megállt, bement, kiválasztott néhány csirkével töltött tacót, idegesen végigállta a pénztárnál a sort, majd fizetett, és sietve távozott.

Mario ironikusnak találta, hogy Gus álcája szinte pontosan olyan volt, mint az övé: bajusz, szemüveg, de az ősz paróka helyett Gus leborotválta a fejét, így most teljesen kopasz volt, de ez csak még jobban kiemelte pitbulljellegét.

A Lincoln hangtalanul kigurult a parkolóból, és alapjáraton követte Gust, úgy, hogy Mario ne tévessze szem elől, ő meg ne vegye észre. Mariónak nagy tapasztalata volt ezen a téren, mondhatni, szakembernek számított. A kikötőbe érve leparkolt, és gyalogosan követte Aramanovot.

Gus az egyik sólyához érve felkapaszkodott egy öreg, rozsdás, huszonnyolc láb hosszú, festés után sóvárgó Bayliner fedélzetére. A hajó tulajdonosa már nem élt, olyany-nyira nem, hogy Gus maga távolította el az élők sorából, mert nem tudta rendezni az adósságát. A hajóját meg megtartotta magának, amolyan úszó legénylakásként használta, amikor üzleti ügyben Los Angelesbe kellett jönnie. Ráadásul a kikötő tele volt szinglikkel, és a bárokban is mindig élénk volt a forgalom. Könnyen fel lehetett szedni egy nőt, főleg, ha Mercedesszel érkezett az ember, s ha meg hajója is volt, még könnyebben ment a dolog, és az esti szürkületben a Bayliner feleolyan rosszul nézett csak ki, mint nappal.

Gus lebotorkált a kabinba, leroskadt az eredetileg kék színű, foltos vászonpadra, és az asztalra tette a Szmirnoffokat, maga elé. Kinyitotta az egyik üveget, és alaposan meghúzta.

A vodkától nem lett jobban, de legalább lelassult egy kicsit az agya. Átverték, mégpedig alaposan. Sokadszor is számba vette a lehetőségeit, és ismét arra a következtetésre jutott, hogy egyetlen esélye van csupán. Ami elég kockázatos volt, és életfogytig tartó börtönt jelentett. Jó döntést tehát nemigen hozhatott.

Az egyik Snickers szeletről lefejtette a csomagolást, pár harapással lenyelte, és ismét leöblítette egy kis vodkával. Azon tűnődött, mit csinálhat Lila, de a gyerekeket megpróbálta száműzni a gondolataiból. Többé nem volt az apjuk. Ezt a jogát eljátszotta, mindörökre. De feleennyire sem szomorkodott volna a dolog miatt, ha sikerül összekaparnia egy zsák pénzt, egy hamis útlevelet és egy repülőjegyet Európába vagy Dél-Amerikába. De ehhez már késő volt.

Ott ült, a hibáin tűnődött, amikor meghallotta a zajt. Felemelte a fejét, beleszimatolt a levegőbe, mint a kutya, amelyikre annyira hasonlított – idegen jelenlétre utaló szagokat keresett. A szél felerősödött, és megingott alatta a hajó. Azt hitte, a kötélzet veri az árbocot a fedélzeten.

Arra gondolt, hogy ha már meg kellett ölnie egy fickót ahhoz, hogy saját hajója lehessen, akkor legalább olyat ölt volna meg, aki egy tengerjáró monstrumot hagyott volna rá, mert azzal most kötelet oldhatna, és mire bárki észbe kapna, ő már úton lenne a Fidzsi-szigetek felé. Ekkor ismét meghallotta a zajt. Arra fordította a szemét, és most már látta a lépcsőn lefelé tartó lábakat is. Arra, hogy a hasára erősített tokból előkapja a fegyverét, már nem maradt ideje. Mario de Soto Kahr K9-ese ugyanis már célba vette; értelmetlen

lett volna minden próbálkozás.

Egy hosszú pillanatig csak nézték egymást. Ismerlek, pajtás, mondta a tekintetük.

– Nyugodtan igyál még egyet, Gus – mondta végül Mario.

Gus nem válaszolt. Tudta, hogy eljött a vég, és semmit sem tehet ellene. Arra gondolt, hány emberrel nézett már ugyanilyen körülmények között farkasszemet, csak akkor mindig ő volt nyerő helyzetben. Most már azt is megtudhatta, milyen érzés szembenézni a puskacsővel; milyen érzés, amikor eljön az ember számára a vég.

A Kahr Gus minden mozdulatát követte. Azt is, amikor felkapta, majd meghúzta a vodkásüveget. Aztán Mario felé nyújtotta. – Kérsz egy kortyot? A legjobb fajta.

Mario megrázta a fejét. – Én csak Absolut vodkát iszom.

Gus bólintott, és ismét meghúzta az üveget.

– Így legalább boldogan halsz meg – jegyezte meg feszes mosollyal Mario.

Gus kezét hirtelen húzni kezdte a félig üres üveg súlya. Kapott egy esélyt a sorstól. Egy utolsót…

Mario előre látta, hogy mi fog történni, és amint elindult felé az üveg, kecsesen kitért az útjából, már amilyen kecsesen valaki az ő testalkatával mozogni tudott. A vodka azonban a nadrágjára löttyent. Összeszűkült a szeme a haragtól.

– Mindig is az volt az elméletem, hogy a bérgyilkosok ostobák – mondta. – Mi más okból tennék kockára az életüket, miközben elvégzik mások helyett a piszkos munkát? Mikor az, amit egy melóért kapnak, közel sincs arányban a vállalt kockázat nagyságával.

Gus ott érezte a hasán a Sigma vigasztaló keménységét. Egy tarka hawaii inget viselt felette, amit Lilával vásárolt egy gondtalan vakáción, és mivel nem gyűrte be a nadrágjába, könnyen hozzáfért a fegyveréhez. Mario, az ostoba, örömét leli abban, hogy szónoklatot tartson neki, mielőtt meggyilkolná. Talán így akar ráijeszteni. Pedig csak időt ad neki. Rendezheti a gondolatait. Még győzhet.

Mariónak azonban megvolt a maga menetrendje. – Állj fel! – mondta, és a puskájával mutatta, hová kell Gusnak állnia. – Kezeket a fej fölé! – utasította.

Gus engedelmeskedett. Egy olcsó fémszék állt közöttük. Körülbelül egyforma magasak voltak, és Gus edzettebb volt, mint Mario. Egy hirtelen mozdulattal Marióhoz vágta a széket, és megmarkolta a Sigmát.

Mario azonban gyorsabb volt. Gus halántékához nyomta a Kahrt, és a földre kényszerítette. Pontosan úgy, ahogy eredetileg is akarta.

Gus rámeresztette a szemét. Mario nem vesztegette tovább az időt. Lesújtott a pisztolyával. Gus feje hátrahanyatlott.

Mario letérdelt az eszméletlen ember mellé. Bosszantotta, hogy összepiszkítja a nadrágját a koszos hajón, de nem volt más választása. Műanyag sebészkesztyűt húzott a kezére, kivette Gus Sigmáját a hasa alá erősített tokból, és az ájult férfi kezébe helyezte. Aztán Gus homlokához húzta a pisztolyt tartó kezet, és rányomta Gus ujját a ravaszra.

A golyó cakkos szélű lyukat hagyott Gus homlokán, és jól látható puskapornyomokat a kezén. Ezúttal Gus meg-üvegesedett tekintete nézett a semmibe, és Gus agyveleje hagyott ragacsos foltot a hajópadlón.

Mario várt egy kicsit; hallgatózott. A Sigmán természetesen volt hangtompító, és a lövés nem volt nagyobb, mint egy átlagos pukkanás, egy elfojtott hang, amelyet a hajó másik helyiségében sem lehetett talán hallani, nemhogy a parton. Odakint a szél ismét nekicsapta a köteleket az árbocnak. A hajó alig érezhetően megremegett.

Mario felállt, és kényelmes léptekkel felsétált a lépcsőn. Ott megfordult, és vetett egy utolsó pillantást a férfira, aki ennyire beleköpött a levesébe. Aztán már ott sem volt.

Éppen ekkor kezdett el esni az a sajátos Los Angeles-i eső, amely mindig váratlanul érkezett, és akkora cseppekben hullott, hogy az emberek ösztönösen Noé bárkáját kezdték keresni a hajók között. Mariónak eszébe jutott, hogy Hollywoodban van, ahol Noét

könnyűszerrel találhatott volna az utcán bolyongó bolondok között, akik szívesen megmentették volna nemcsak az esőtől, hanem a világtól is. De Gus Aramanovot már nem menthette meg senki. Gus Aramanov már nem létezett.

Nem volt senki az utcán, akinek feltűnhetett volna az esőáztatta árnyékok között tovasuhanó Mario. Senki sem látta, amint a zuhatagként ömlő esőben keresztülszalad a parkolón. Beült a kocsijába, és visszahajtott a hotelba.

Nem sokkal később beállt a forró zuhany alá, és megpróbálta lemosni magáról a Gus Aramanov hajóján ráragadt piszkot. Sokáig állt a vízpermet alatt, aztán magára csavart egy bolyhos törülközőt, és felhívta a szobaszolgálatot.

– Egy vodka-martinit kérek, most rögtön – rendelkezett. – Absolutból. Igen, olajbogyóval. Vagy tudja, mit? Legyen mindjárt dupla. És ha már úgyis fel kell jönni, küldjön egy kis sült csirkét is. Sült krumplival.

Vigyorgott, amikor lecsapta a telefont. Évek óta nem érezte magát ennyire jól.

Az egyik melót már elvégezte, így már csak egy feladata maradt.

62

Péntek este fél kilenc volt. Camelia a házassági évfordulóját ünnepelte Claudiával Ninónál. Virágot hozott a feleségének, merész, vörös szegélyű rózsaszín rózsákat, megrendelte a szokásos Antinori Chianti Riservát, és magához vette az ajándékát is: egy nyakláncot, szív alakú gyémántfüggővel. Látta az asszonyon, hogy a virágon kívül másra nem számít, főleg a férje zsebében lapuló ajándékra nem, amellyel Camelia a későbbiek során akart csak előhozakodni. Kellemes este elé néztek.

Mel az egész napot a kórházban töltötte, Ed ágya mellett. Most el kellett mennie, hogy Riley-val is tölthessen egy kis időt. Gyengéden megcsókolta a férfit, és megígérte neki, hogy pár óra múlva visszamegy hozzá. – Várj meg, életem – mondta neki. – Ne menj sehová, rendben? – Azzal újra megcsókolta, megszorította a kezét, és hátrasimította a haját.

Ed hallotta, hogy elmegy, bár most, valamilyen oknál fogva, a megszokottnál távolibbnak tűnt lépteinek hangja. Bármennyire küzdött is ellene, a sötétség magába szippantotta, egyre gyakrabban és egyre hosszabban… És ebben a végtelen feketeségben még álmok sem voltak, amelyek fokozták volna benne az életerőt… Itt nem volt szeretet… nem voltak vigasztaló szavak… Egyedül volt, teljesen egyedül a végtelen éjszaka sötét tengerén…

Gyere vissza, szerelmem. Legszívesebben utánakiáltott volna. Tudom, hogy Riley mellett a helyed, és hogy önző vagyok. .. de szükségem van rád, Mel… Akarlak. Akar a testem, akar az eszem, akar a szívem… Hogy is van az a régi dal? Mindenem akar… Mert én ezt érzem veled kapcsolatban, szerelmem… Csak olyan fáradt vagyok… És egyre nehezebb leküzdeni a fáradtságomat… Elfogom veszíteni ezt a csatát, pedig nem akarlak elhagyni… Csak te tudsz itt tartani, Mel… életem…

Mario ügyelt arra, hogy semmilyen nyomot ne hagyjon maga után, így a gépet, amellyel Los Angelesből távozott, egy másik cégtől bérelte. A La Guardian szállt le vele, ugyanazon a helyen, ahol Aramanov oly csúful elvétette az Edre leadott lövéseket.

Ez alkalommal Michael Miller néven utazott. A Miller az anyja családneve volt; Ellin

Miller Rogannek hívták. Los Angeles felé az apja keresztnevét használta vezetéknévként, a Farrart. Nem tudta, mi késztette arra, hogy a szülei nevét használja ezeken az utakon, bár ha jobban belegondolt, most, hogy hamarosan Ed is csatlakozik majd a család elhunyt tagjaihoz, egészen helyénvalónak tűnt mindkét választása.

Mario megdönthetetlen alibit talált ki magának. Még Los Angelesből felhívott egy orvost, és szívpanaszokra hivatkozva időpontot kért és kapott aznap estére a manhattani kórházba. Másnap reggelre komplett vizsgálatot írtak számára elő, érfestést az esetleges érelzáródások felderítésére, sőt még a szívkatéterezés lehetősége is felmerült.

Mario tisztában volt vele, hogy mit kell mondania. Már mindkét procedúrán átesett egyszer, és tudta, mi az, amivel a kardiológus figyelmét azonnal magára vonhatja.

Bejelentkezett. Egy magánkórterembe vezették, ahol megkérték, hogy vesse le az utcai öltözékét, és vegyen fel helyette egy kórházi köpenyt. Mario azt tette, amit kértek tőle. Felfeküdt a keskeny kórházi ágyra, hagyta, hogy megmérjék a lázát, és vért vegyenek tőle. Aztán közölte a nővérrel, hogy aludni szeretne, és arra kérte, hogy ne zavarják.

– Igaza van, Mr. Miller – felelte a nővér. – Holnap hosszú napja lesz, és korán kell kelnie. Az lesz a legjobb, ha most lefekszik, és jól kialussza magát.

A férfi megvárta, míg az ápolónő kisétál a szobából, majd várt még tíz percet, aztán felkelt, és visszavette magára az utcai ruháját: fekete inget, fekete szabadidőnadrágot, és egy vékony Adidas széldzsekit, amelyet még Los Angelesben vásárolt, kifejezetten erre az alkalomra. Befűzte a sportcipőjét, megigazította a ruházatát, és megfésülte a haját. Aztán kinyitotta a kis táskát, amit magával hozott. Egy szépen összehajtott orvosi köpeny volt benne, néhány golyóstoll, és egy hivatalosnak tűnő papírokat tartalmazó mappa.

Mindezt óvatosan becipzárazta a dzsekije alá, majd kinyitotta az ajtót, és kipillantott. A kórházi élet már átállt a nyugodtabb esti tempóra; az osztályra félhomály borult. A folyosó távoli végében, a nővérállomáson már felgyújtották a villanyokat. A nővérek beszélgetése ebből a távolságból csupán halk mormogásnak hatott.

A folyosó nővérállomással ellentétes végében egy zölden világító tábla jelezte a vészkijáratot. Mario, mindvégig a fal mellett maradva, odasietett.

Az ajtó nehéz volt, és vigyáznia kellett, hogy ne csapódjon be, amikor becsukja. Csendesen behúzta maga mögött, aztán gyorsan körülnézett.

Egy élesen megvilágított lépcsőházban volt, egy vörös színnel festett szám szerint a negyedik emeleten. Tudta, hogy az intenzív osztály a tizedik emeleten található.

Felvette az orvosi köpenyt, és elhelyezte a zsebében a golyóstollakat. Ettől hivatalosabb külseje lett, és ugyanezt a célt szolgálta a „beteglapokat” tartalmazó mappa is.

Sportcipője enyhén nyikorgott a betonlépcsők szélét védő fémborításon; a lépcsőháznak erős fertőtlenítőszaga volt. Elfintorodott; utálta ezt a szagot. És még rengeteg lépcsőt meg kellett másznia a tizedik emeletig. Mire felért, és résnyire betolta maga előtt a lépcsőház nehéz ajtaját, már kapkodva szedte a levegőt, és sajogtak a combjában az izmok.

A résen bepillantva látta, hogy a folyosó elrendezése ugyanolyan, mint az alsóbb szinteken, azzal a különbséggel, hogy itt középen volt a nővérállomás. És sehol sem látott rendőrt. Talán, gondolta reménykedve, már nincs kire vigyázniuk. Elvigyorodott. A megfelelő helyen volt, a megfelelő pillanatban.

Kicsúsztatta a Kahr K9-et a bokájára erősített Alessi márkájú tokból. Szerette ezt az apró fegyvert. Úgy illett a tenyerébe, mintha kifejezetten oda szánták volna, és a méretei miatt nagyon könnyű volt elrejteni. 9 mm-es, nyolclövetű automata volt, minimális visszarúgással. Az első pisztolyára emlékeztette Mariót, egy öreg Browningra, amellyel az első gyilkosságát elkövette. Akkor egy versenytárstól kellett megszabadulnia, hogy megkaparinthasson magának egy üzletet. Nem sokat változtak azóta a dolgok.

Erősen izzadt, amikor a csillogó, fertőtlenített folyosóra lépett.

Camelia a főfogásként felszolgált osso buco felénél tartott, ami egyébként az egyik kedvence volt, amikor megszólalt a személyi hívója. Minden fej feléjük fordult, felháborodott pillantások záporoztak rájuk, ezért, hogy zavarát leplezze, köhécselni kezdett. Szándékosan az autóban hagyta a mobiltelefonját, hogy ne zavarhassák, de a személyi hívóját magánál kellett tartania, hiszen az volt a köldökzsinór, amely a kapitánysággal összekötötte. Egy lépést sem tehetett nélküle.

Elnézést kért a feleségétől, felállt, és kiment a folyosóra. Csak ott vette fel a csipogót. Diszkrét, semmitmondó válaszokat adott, és amikor befejezte a beszélgetést, visszasétált az asztalukhoz, és újra leült. Claudia pontosan tudta, hogy mi következik: erről szólt az életük.

Camelia közölte vele, hogy áttörés történt az Ed Vincent-ügyben, az események felgyorsultak, vissza kell mennie a kapitányságra. Claudia megértette, ugyanakkor fájt neki, hogy megzavarták az estéjüket.

– Megígérem, hogy folytatni fogjuk az ünneplést – mondta neki Camelia, miközben kifizette a számlát. –Már a jövő héten, *tesoro.* – Azzal beültette Claudiát egy taxiba. Addig nézett utánuk, míg az esti forgalom el nem nyelte az autót. Csak ekkor vette észre, hogy az asszony az étteremben hagyta a rózsákat.

Camelia felhívta Melt a kórházban. Nem találta ott, így a tetőtéri lakás telefonszámával próbálkozott.

– Mi a baj? – Mel úgy érezte, mintha a végzet hangja szólna hozzá; biztosra vette, hogy valami szörnyűséget fog hallani.

– Semmi. Találkozhatnánk a delikateszben, mondjuk, tizenöt perc múlva?

Mel még csak nem is habozott. – Azonnal indulok.

Kávét rendeltek, és sajtos kiflit. Mel a férfit nézte elkerekedett szemekkel; alig várta, hogy meghallja, mi az, ami miatt haladéktalanul ide kellett rohannia. Farmernadrág volt rajta, tornacipő, egy bő fehér póló LAKERS felirattal és baseballsapka, amely alól itt-ott kilógott egy-egy szőke tincs.

Olyan, gondolta Camelia, mint egy eltévedt kaliforniai napsugár Manhattan sötét egén.

– Ne haragudjon, hogy iderángattam. – Beleharapott a sajtos kiflibe. Nyúlósnak találta – nyilvánvaló volt, hogy még a reggeli sütésből maradt –, ezért visszatette a tányérjára. Egyébként sem volt éhes. Csak ideges.

Mel ügyet sem vetett a kávéjára. – Mondja már, mi történt!

– Megvan a bérgyilkosunk.

Mel felnézett, találkozott a pillantásuk. – *Istenem! Nem hiszem el!*– nyögte.

– Pedig elhiheti. A Los Angeles-i kollégák találtak rá a hajóján. Holtan.

Mel tüdejében bentrekedt a levegő. – Holtan?

– Egy homloklövés végzett vele. Öngyilkosságnak látszik, de a kollégák nem biztosak benne, hogy valóban az. Már vizsgálják az ügyet.

Olyasmi történt, amire még nem volt példa az ismeretségük során. Mel nem tudott megszólalni.

– Hát nem ironikus? – kérdezte Camelia. – A bérgyilkos szétlövi a saját fejét.

Mel megremegett, és a kezébe temette az arcát. Camelia gyanította, hogy sír, de mivel

nem tudta, hogy mit mondhatna neki, inkább hallgatott.

Aztán Mel vett egy nagy, reszketeg levegőt. – Oké. Most már jól vagyok. Csak egy kicsit váratlanul ért a sokk. De most már megkönnyebbültem. Végre vége. El sem hiszem.

Camelia nem szívesen ábrándította ki, de nem hagyhatta meg ebben a tévhitben. – Még nincs vége, Mel. Csak a bérgyilkos van meg. Azt azonban továbbra sem tudjuk, hogy ki bérelte fel. – Camelia az asztalra könyökölt, és odahajolt Melhez. – Ő az igazi gyilkos, nem az, aki meghúzta a ravaszt.

A nő whiskyszínű tekintete a férfira meredt. A pupillája kitágult, szinte tapinthatóvá vált benne a rémület. Olyan közel volt egymáshoz az arcuk, hogy Camelia akár meg is csókolhatta volna.

– Ó, *Marco* – súgta remegő hangon Mel. – Ed még mindig veszélyben van. Vissza kell mennem hozzá. – Azzal már fel is állt, felkapta a táskáját a székről, ahová korábban dobta, de olyan ügyetlenül, hogy minden kiborult belőle.

A férfi arra gondolt, hogy nem ő az első fickó, aki a segítségére siet egy ilyen helyzetben, de előzékenyen letérdelt, és elkezdte felszedegetni a földön szétszóródott darabokat: napszemüvegeket, spirálozott jegyzettömböket, tollakat, rúzsokat, kulcsokat, régi nyugtákat, kifizetetlen számlákat, pár McDonald'sból származó műanyag játékot, ami csak Riley-é lehetett, néhány eltévedt fémpénzt, egy ősrégi pénztárcát. És Ed kicsi, bőrkeretbe foglalt fényképét.

Mel a férfi karjába kapaszkodva tette meg a kórházhoz vezető rövid utat. – Most vissza kell mennem a kapitányságra – mondta Camelia, amikor megálltak a főbejárat előtt. – Elboldogul egyedül?

Mel bólintott, de Camelia látta rajta, hogy ideges. Mintha attól félt volna, hogy a bérgyilkos halála Ed halálát vonja maga után.

Camelia a legfelső lépcsőről nézett utána. Látta, hogy megáll a liftajtók előtt. Közben az előttük álló éjszakát mérlegelte. A viszonylag korai időpont ellenére hűvös köd ereszkedett a városra, ami nem volt jellemző ebben az évszakban. A zsebébe dugta a kezét. Winstont kereső ujjai megérintették a kis bársonydobozt. Felnyögött. Claudia ajándéka. Elfelejtette odaadni neki. Vajon meg fogja valaha is bocsátani? Úgy gondolta, hogy igen. Hiszen Claudia mindig megbocsátotta neki az efféle mulasztásokat.

Nem mintha megérdemelné, gondolta, miközben, minden tilalomra fittyet hányva, rágyújtott a megtalált cigire. Aztán egy utolsó pillantást vetett az üvegajtó mögé. Mel még mindig a liftre várt. Lehajtotta a fejét, a padlót bámulta, látszott, hogy teljesen megfeledkezett a külvilágról.

Az érkező lift hangjára felemelte a fejét, és beszállt. Volt benne valami, ami csak fokozta Camelia rossz előérzetét. Valami mindent elnyomó szomorúság. Camelia még sohasem látta ilyennek. Mindig vidám volt, és bátor, és most, Gus Aramanov halála ellenére, úgy nézett ki, mint akit letaglóztak.

Camelia arra gondolt, talán mégsem kellett volna felhívnia a figyelmét arra az apróságra, hogy az igazi gyilkos még nagyon is él.

Maga sem vette észre, hogy mikor kezdett el járkálni. Közben nagyokat szippantott a Winstonjából. Volt valami az események alakulásában, amit nagyon zavarónak talált. De hogy mi, azt nem tudta volna megmondani.

64

Ed hallotta az ajtócsukódást. Azt remélte, Zelda jött vissza. Annyira hiányzott neki.

Hegyezni kezdte a fiilét, hogy mielőbb meghallja az ismerős lépteket, de semmit sem hallott. Egy darabig. Aztán valaki elindult felé. A gumitalpak sajátos, nyikorgó hangjából arra következtetett, hogy az orvos jött be hozzá. Már a légzését is hallotta. Lihegett, mint aki futott. El akarta kiáltani magát, halló, ki van itt? De persze nem jött ki hang a torkán…

Már egészen közel volt. Ed tisztán érezte a szantálfa jellegzetes pézsmaillatát. Idegen volt számára ez az illat. Zavarónak találta. És veszélyesnek. És ettől beindult benne az ilyenkor jellemző ősi, harcolj, vagy menekülj reakció. Az adrenalin száguldozni kezdett az ereiben, a szíve úgy felgyorsult, hogy a vonalak alig fértek el a monitoron. Magasságos isten, a végén mégiscsak elkapják… Olyan erőt érzett magában… olyan életerőt, amilyet egyszer sem érzett, mióta kórházba került.

Felpattant a szeme… és megállapodott a bátyján…

Mitch nem szólalt meg, és nem is mosolygott. Csak nézte gonoszul. Aztán kirántotta Ed torkából a lélegeztetőgép csövét, majd az infúziót és a katétereket is.

Közben szétterült az arcán a mosoly. De a monitor hirtelen megőrült, és fülsiketítő sípolásba kezdett a vészjelző berendezés. Ki kellett jutnia a kórteremből.

Mel nem tudta, mitől annyira ideges. Az után, amit Cameliától megtudott, nagyobb biztonságban kellett volna éreznie magát. Ugyanakkor volt valahol valaki, aki még mindig Ed halálát akarta. Az ösztöne azt súgta, hogy túl sokáig hagyta egyedül. Úgy loholt végig a csillogó folyosón, mint egy hazafutásra készülő rögbisztár.

Aztán egyszer csak értetlenül megállt. Ed szobája előtt nem volt ott az őr. Még akkor is azon tűnődött, hol lehet Brotski, amikor belökte a kórterem ajtaját.

Az első dolog, ami feltűnt neki, a csend volt. Nem zümmögtek a gépek, nem hallotta a pityegő hangot. *A gépek, amelyek életben tartották Edet, leálltak.* Meglátta a férfi ágyánál az ismeretlen orvost, aztán a kitépett katétereket meg a csöveket, amelyekből a fehér ágyneműre csorgott az éltető folyadék. És a monitoron a baljóslatúan egyenes vonalat.

– *Ó, istenem, neeeeem!*– sikította.

Az orvos megpördült. Találkozott a tekintetük.

Mel észrevette a férfi kezében a fegyvert. Már a látványtól megremegett a szíve. Aztán az egész teste megvonaglott. *Ed halott. Ez az ember ölte meg.* Haragtól reszketve rávetette magát a nagydarab férfira. Csak úgy repült felé a maga száznyolcvan centijével.

Mitch mindenre számított, csak erre nem. Térdre rogyott, aztán feltápászkodott, és elindult az ajtó felé.

Ed nyitott szemmel feküdt az ágyon. Mel odaaraszolt hozzá, fölé hajolt, és kétségbeesetten megpróbálta visszahelyezni a lélegeztetőgép csövét a férfi légcsövén preparált nyílásba.

– Ó, Ed, Ed, életem, tarts ki – zokogta. – Minden rendben lesz, megígérem…

A férfi szeme megvillant; Mel válla mögött láthatott valamit, amire szabályosan odaszegeződött a pillantása. Mel megértette a figyelmeztetést, és megpördült. Visszajött a gyilkos.

Mel ösztönösen Edre vetette magát, hogy megvédje. Aztán nem érzett mást, csak az égető fájdalmat, amit a testébe fúródó lövedék okozott.

A kávészünetéről visszatérő Brotski látta a kórteremből kirontó férfit. Rohanni kezdett utána, izgatottan, mint a vérszagot érző csataló. Végre valami igazi rendőri munka! Biztosra vette, hogy a túlsúlyos fickó nem juthat messzire. Előrántotta a pisztolyát.

– Megállni! – kiáltotta. – Álljon meg azonnal, vagy lövök!

Hiba volt előre figyelmeztetni egy olyan gyilkost, mint Mitch Rogan, alias Mario de

Soto, ő ugyanis rögtön megfordult, és tüzelt. Brotski, bár talán felfogta, hogy meglőtték, szinte rögtön elveszítette az eszméletét. Mario pedig elmenekült.

Ugyanebben a pillanatban lépett ki a liftből Camelia. Meglátta Brotskit, és egy sikítozó nővért megkerülve odarohant hozzá. És közben Ed szobájának nyitott ajtaján át megpillantotta a földön fekvő Melt. Ekkor már többen rohantak a kórterem felé, orvosok és ápolók, akik egyszerűen félrelökték, majd villámgyorsan hordágyra fektették az erősen vérző Melt. Camelia a halottnak látszó Brotski mellett térdelt, és iszonyú bűntudata volt. Szegény kölyök, gondolta. Nem ezt érdemelte.

Megvárta, míg mindkettőjüket betolták a liftbe. És szívének az a része, amelyik Melé volt, követte a sérülteket a műtőbe is.

65

A puszta félelem vitte Mario de Soto lábait, amikor rekordsebességgel rohanni kezdett lefelé a vészkijárat betonlépcsőin. A negyedik emeletnél megállt, mert elfogyott a levegője. Eredetileg vissza akart menni a szobájába, lefeküdni, és reggel szólni az orvosnak, hogy meggondolta magát, mégsem akarja végigcsinálni a vizsgálatokat, aztán úgy, ahogy jött, távozni, majdhogynem észrevétlenül. Senki sem fogott volna gyanút. Elkönyvelték volna, mint a kórházakban oly gyakori nehéz esetek egyikét. De most valószínűleg eljátszotta ezt a jól megtervezett alibit.

Pár percnyi pihenés után folytatta útját a harmadik, majd a második emelet felé, végül leért a földszintre. Ott habozva megállt, majd lekocogott a föld alatti parkolóba, és az autósorok között cikázva megkereste a kijáratot. A Kahrt visszacsúsztatta a bokájára erősített tokba, és megigazította a ruháját. Még mindig nehezen szedte a levegőt. Óvatosan, mindvégig árnyékban maradva kisétált az utcára. Ekkor érkeztek meg a kórházhoz a szirénázó rendőrautók. Látta a kéken villogó fényeket, a kórház ajtaján berohanó rendőröket és a kivont fegyvereket.

Úgy égette belülről a harag, mint a kerozin. Majdnem felrobbant, annyira dühös volt Gus Aramanovra, hogy ilyen helyzetbe hozta. Most egész Manhattan rá vadászott, mint egy olcsó gyilkosra. És persze Alberto Riccire is haragudott, aki gyakorlatilag felajánlotta neki az ígéret földjét, és aki most azt is le fogja tagadni, hogy ismerik egymást. Ricci mindig győztesként került ki a vesztésre álló helyzetekből is. Legalábbis eddig.

Kilépett az árnyékból, és leintett egy taxit. – A keleti Hatvannegyedik utcába – mondta.

Camelia kettesével vette a lépcsőfokokat. Tudta, hogy a gyilkos nem menekülhetett el máshol, csak a vészkijáraton át. A parkolóban megtalálta az eldobott fehér köpenyt, és hallotta a helyszínre érkező rendőrautók szirénáját. Pisztolyát a kezében tartva leguggolt, és belekémlelt a félhomályba.

Korábban sohasem érzett így egy-egy üggyel kapcsolatban. Most azonban szabályosan mardosta a vágy, hogy megölhesse ezt az embert. El sem tudta képzelni, mi lesz, ha Mel meghal. Egyáltalán, képes lenne-e feldolgozni egy ilyen fordulatot. A szívét már akkor halottnak érezte, amikor újabb erősítést kért a parkolóba.

66

Julianna Ricci vacsorát adott. Fontos alkalom volt ez számára, mert kétségbeesetten vágyott rá, hogy az év legjelentősebb jótékonysági eseményének számító, mentálisan visszamaradott gyerekeket támogató rendezvény társelnöke legyen. Egy ilyen esemény ugyanis felemelte volna arra a helyre, amely őt a saját hite szerint nagyon is megillette: Manhattan legnagyobb jótékonykodói közé.

A magas, szőke Julianna rendkívül elegáns volt hosszú, halványzöld, divatos szabású selyemsifon ruhájában. Amelyhez Alberto legújabb ajándékát viselte: egy smaragdokkal és gyémántokkal díszített nyakláncot a hozzá illő fülbevalóval.

A ház átalakítás után volt, és hála az egyik divatos lakberendezőnek, úgy nézett ki, mint egy gyönyörű álom. Főleg így, hogy hatalmas virágkompozíciók pompáztak mindenütt. Az asztalra csupa jó minőségű teríték került: Cristofle, Baccarat és Bernadaud; a vendégek kiszolgálásáról egy lakáj és egy szolga gondoskodott, és egy olyan szakács készítette az ételt, aki több királyi konyhában is megfordult pályafutása során.

Húszan ültek a hosszú asztal mellett. A jóképű, előkelő Alberto ült az asztalfőn, Juliannával szemben. Éppen a desszertet ették, Dél-Franciaországból hozatott szamócaval díszített szuflét eperlikőrrel, és halvány rózsaszín Roederer pezsgőt kortyolgattak hozzá – amiről Julianna véletlenül tudta, hogy a legfontosabb vendég kedvence –, amikor bejött a lakáj, és diszkréten belesúgott valamit Alberto fülébe.

Mario a hallban várta Alberto Riccit. Közben alaposan felmérte az elegáns környezetet. Mindig azt hitte, hogy saját, Miamiban álló erődjénél nem létezik szebb, stílusosabb épület, és most azt kellett látnia, hogy ennél nagyobbat nemigen tévedhetett volna. A falakon lógó festményekre büszkék lettek volna a legjobb múzeumok is, és az egyes bútorokról ordított a legdrágább antik bútorokra jellemző, hamisítatlan patina. Lenyűgöző volt még a szőnyeg is; a negyven láb hosszú kárpit megkopott selyme arra utalt, hogy az Oszmán Birodalom egyik híres műhelyéből származik. Mario gyomrát mardosni kezdte az irigység. Eddig azt hitte, hogy mindene megvan. Most kiderült, hogy nincs semmije.

Az aranyozott konzolon álló virágkompozíció mögül kipillantva meglátta magát a magas velencei tükörben. Alig ismerte meg a saját arcát. Tényleg ő lenne ez az aszott, fehér arcú férfi? Valóban így nézne ki a rettegett Mitch Rogan?

Ricci dühös léptei hallatán megfordult.

A házigazda manikűrözött keze egyetlen intésével elbocsátotta a lakájt. – Mit keres itt? – kérdezte sziszegő hangon. – Megmondtam, hogy nem találkozhatunk, erre maga ideállít, a házamba. – Megragadta Mario könyökét, és vonszolni kezdte az ajtó felé. – Hordja el magát, és eszébe ne jusson visszajönni, maga ostoba fajankó.

Mario megfordult, és belenézett az ápolt arcba. Aztán Ricci gyomrába nyomta a karcsú Kahrt. Mosolygott, amikor meghúzta a ravaszt.

67

Senkit sem találtak a parkolóban: a gyanúsított elmenekült, így nem tehettek mást, mint hogy kiadták ellene a körözést. Camelia a műtő előtt várakozott, amikor megszólalt a mobiltelefonja. Arról értesítették, hogy lövöldözés volt Alberto Ricci házában.

Camelia a lelke mélyén mindig tudta, hogy az ingatlanügylet hátterében Ricci áll. És

bárkivel húzatta meg a ravaszt, ő az igazi gyilkos.

Beült egy rendőrautóba, és a keleti Hatvannegyedik utcába vitette magát. Perceken belül odaért.

Mitch Rogan, alias Mario de Soto, lovagló ülésben ült Ricci élettelen testén, amelyből vékony csíkban csordogált a vér, vörös foltot hagyva a felbecsülhetetlen értékű oszmán szőnyegen. Pisztolyát Julianna Riccire szegezte. Az asszony a lépcső tetején állt, a menekülést fontolgatta, és közben úgy sikoltozott, hogy majdnem megrepedtek a falak.

– Ha nem fogod be a pofádat, szétlövöm azt az ostoba fejedet – mondta neki síri hangon Mario. Az asszony erre összezárta a száját, de a nyüszítést képtelen volt abbahagyni. A nyakán lógó smaragdok és gyémántok visszaverték a hatalmas kristálycsillár fényeit, és megsokszorozták a Mario szemében villogó irigy gyűlöletet.

Milyen ostoba volt, milyen átkozottul ostoba! A dolgok legjava mindig Riccinek meg a hozzá hasonló szemeteknek jutott. Ennek a semmirekellő *hullának.* Miközben ő, a hozzá hasonló balekokkal együtt, a morzsákat próbálta összekaparni, és azt gondolta, hogy ő az igazi nagymenő. Hazugság volt az egész kibaszott élete.

Az étkezőben meglapuló vendégek rémült sikoltozása közepette is meghallotta a helyszínre érkező rendőrautók szirénáját. Majdnem felnevetett. Ez a sok flancos alak biztos nem ilyen estére számított, amikor legszebb ruhájukat és legjobb ékszereiket magukra öltve elindultak a Ricci házaspár vacsorájára.

Valaki belökte az ajtót. Az az istenverte nőszemély ismét sikoltozni kezdett. Mario az ajtó felé fordult… és meglátta a beözönlő rendőröket. Tudta, hogy eljött a vég.

A szájába dugta a Kahrt, és ismét meghúzta a ravaszt.

68

Camelia a munkáját végző törvényszéki orvost figyelte, miközben a rendőrök Julianna Riccit és a vendégeket próbálták csillapítani az elegáns nappaliban. Hisztérikus zokogásuk tompa háttérzajjá silányult a két holttestet néző Camelia számára.

Mindketten gonosz emberek voltak. Kapzsi, pénzsóvár alakok, akiket senki sem tudott megállítani a még nagyobb haszonért folytatott versenyben. Mindig több pénzre, több tulajdonra és nagyobb hatalomra vágytak. Most itt feküdtek holtan, nincstelenül. Vagy ami még valószínűbbnek tűnt, ott álltak már az alkotójuk előtt, aki, ezt Camelia őszintén remélte, a kénköves pokol tüzével fogja sújtani mindkettőjüket.

Hatalmas nyüzsgés volt körülötte: ujjlenyomatosok, törvényszéki emberek, rendőrségi fotósok, civil ruhás nyomozók és egyenruhás rendőrök tették a dolgukat. Ricci valószínűleg sohasem gondolta, hogy egyszer ilyen emberekkel lesz tele a flancos otthona.

Camelia gondolatai Ricci felesége körül jártak. Vajon mennyit tudott Julianna a férje alantas ügyleteiről? Hamarosan ki fog derülni, ezt biztosan tudta. És ezzel véget is fog érni Julianna Ricci tündöklése a jótékonykodás egén. Valószínűleg narancssárga börtönszerkóra fogja cserélni a divatos, halványzöld selyemruhát, a drágaköveket meg azonosító számra.

Még egy utolsó pillantást vetett a holttestekre, aztán rágyújtott. Kit érdekelt, hogy eredetileg le akart szokni? Túlságosan fáradt és megviselt volt ahhoz, hogy betartson egy elsietett fogadalmat. Főleg egy ilyen mozgalmas este után.

Gyorsan telt az idő. Már pirkadt, és a betegszoba félhomályában különösen

vigasztalónak tűnt a csend. Mel bal karjából és lábából eltávolították a golyókat, de ő maga még mindig az operáció után fellépő ködös kábulat rabja volt. Amihez hozzájárult az egész testét átjáró, letargikus fájdalom. Az öntudatlanság határán azon tűnődött, vajon így érezhet-e Ed is. Villámgyorsan felült. *Ki kell jutnia innen…*

Már az ajtónál járt, imbolyogva, szétnyíló kórházi köpenyben, amikor Camelia belépett, és elkapta. Érezte, hogy a mellkasához feszülő puha halmok mögött Mel szíve őrülten kalimpál.

– Mégis hová a fenébe indult, életem? – kérdezte, érezhető aggodalommal a hangjában.

Mel felvihogott. – Ugye megmondtam, hogy ez az „életem” ragadós… – Azzal kicsusszant a férfi karjai közül, és visszatért az édes öntudatlanságba.

Camelia felkapta, az ágyra fektette, és szólt a nővéreknek. Megvárta, amíg a szobába siető személyzet ellenőrizte Mel állapotát. El sem tudják képzelni, hogy bírt felkelni, dünnyögték, őrültség volt tőle, hogy egyáltalán megpróbálta, amikor fél órája sincs, hogy kitolták a műtőből…

Camelia az alvó Mel ágya mellől figyelte a sápadt arcot. Önmagát hibáztatta a történtek miatt. Úgy gondolta, nem állt a helyzet magaslatán, amikor nem lépett fel keményen a posztjukat felelőtlenül elhagyó, fiatal rendőrökkel szemben. Elég volt egy parányi mulasztás, és majdnem tragikus véget ért az ügy.

Brotski még mindig a műtőben volt. ő a mellkasába kapott egy golyót. Még el sem kezdődött a pályafutása a New York-i Rendőrkapitányságon, és lehet, hogy máris véget ér.

Camelia az ilyen pillanatokban mindig visszatért a katolikus gyökereihez. Most éppen Brotskiért imádkozott. És önmagáért. A leendő bűnösért.

69

Több óra is eltelt, mire Mel ismét felébredt. Megragadta Camelia kezét, de megrándult az arca. Már ettől az apró mozdulattól is végigcikázott a testén a fájdalom. – Mondja el, mi történt.

– Csak semmi hirtelen mozdulat – intette Camelia olyan nyugodt hangon, amilyenre az erejéből futotta. Mert a szíve úgy dobogott, mint egy csapdába esett állaté. – Nemrég operáltak ki a bal karjából meg a combjából egy-egy golyót. Biztosan annyira ficánkolt, hogy Mitch nem tudta rendesen célba venni. És Edet sem. Ennek ellenére pokoli szerencséje van, hogy él.

A kérdés, amit nem tudott kimondani, ott volt a szemében.

– Ahogy Ed is.

Mel megkönnyebbülten hátrahanyatlott. – Köszönöm, Istenem – motyogta. – Nagyon, de nagyon köszönöm.

Aztán egy hirtelen mozdulattal megint felült. – És… *mennyire él?*

– Annyira, hogy nemsokára olyan lesz, mint régen. Majdnem azt mondtam, hogy egy teljesen *új* Edet fog visszakapni, de valami azt súgja, hogy maga jobban örül a réginek.

Mel szája egyenesen a füléig szalad. – És mikor láthatom?

Camelia vállat vont. – Szerintem ezt az orvostól kellene megkérdeznie. És ha megengedik, hogy felkeljen, esetleg benézhetne Brotskihoz is.

– Brotskihoz?

Hát persze! Mel ezt sem tudta. Camelia beszámolt neki a Brotskival történtekről, megnyugtatta, hogy a fiatal rendőr már jobban van, és szerencsére nem szenvedett tartós károsodást. Ahogy Mel sem.

– Ami azt illeti, a jó öreg Mitch nem volt egy mesterlövész – jegyezte meg megkönnyebbült mosollyal Mel.

– Ahhoz elég jól célzott, hogy megölje Alberto Puccit. Aztán magával is végzett. – Mel szeme elkerekedett a döbbenettől, amikor meghallotta a végkifejletet. – így most már semmi ok az aggodalomra – fejezte be a történetet Camelia. – Mindketten megmenekültek. Maga is, és Ed is.

Mel úgy érezte, mintha addig egy nehéz, sötét felhő nyomta volna a mellkasát. Amely most egyszerre felröppent róla, könnyedén, mint a kismadár. És vele együtt a félelem és a stressz is eltűnt, az örökös aggodalom Edért és Riley-ért, és mindazokért, akiket szeretett. Megfogta, és finoman megszorította Camelia kezét. – Mire mentem volna, ha maga nincs velem?

Camelia zavartan vállat vont. – Akkor valaki más gondoskodott volna magáról, asszonyom. A New York-i Rendőrkapitányság senkit sem hagy cserben. Az a dolgunk, hogy szolgáljunk és védjünk.

– Ó, igen. Akár az életük árán is, ugye? – Ismét megszorította a férfi kezét. – Riley azt üzeni, hogy ő is köszön mindent. Meghagyta, hogy feltétlenül adjam át. Ő majd levélben teszi meg ugyanezt.

– Be fogom kereteztetni. Ritkán kapunk köszönőlevelet.

Az ajtóban megjelent egy orvos. – Sokkal jobban néz ki – állapította meg. – Tulajdonképpen azért jöttem, hogy tolmácsoljam az egyik páciens kérését. Mr. Vincentről van szó. Azt szeretné, mi több, követeli, hogy most, azonnal látogassa meg. Gondolja, hogy fel tud kelni?

– Hogy fel tudok-e? – Mel lerúgta magáról a takarót, nevetve átlendítette a lábát az ágy peremén, de közben eltorzította az arcát a fájdalom. – Már itt sem vagyok!

Besegítették egy kerekes székbe, és betakarták. Camelia megvárta, míg elindultak. – Egy pillanat! – kiáltott önmaga számára is váratlanul Mel után. A nő visszafordult. – Mondja meg Ednek, hogy nemsokára kalapács alá kerül néhány jó Bonnard.

Mel nevetése még sokáig ott visszhangzott a fülében.

70

Ed egy párnahegynek támaszkodva ült az ágyban. Sem csövek, sem katéterek nem lógtak belőle, és a lélegeztetőgépre sem volt már szüksége. Csak az immáron teljesen egyenletes szívverését jelezte ki továbbra is az ágya felett elhelyezett monitor.

Ironikusnak találta, hogy Mitch, miközben megpróbálta megölni, gyakorlatilag visszahozta őt a halottak közül. Majdnem úgy vizsgázott, mint dr. Frankenstein. Azzal a különbséggel, hogy Mitch holtan végezte. Felsóhajtott. Hosszú, nehéz küzdelem állt mögötte. Nem is tudott, és nem is akart emlékezni arra a mélységes sötétségre, amely hol a földi világot, hol a túlvilágot jelentette számára. Igazából már csak egy dolog számított. Hogy Zelda itt van vele.

A nővér odatolta a nőt az ágya mellé. Egy hosszú percig csak nézték egymást.

Aranyló bőre most sápadt volt, hatalmas szeme megtelt érzelemmel, és szólni sem tudott. Ed csodálkozva megcsóválta a fejét. Elég volt egy pillantást vetnie erre a nőre, máris megugrott a szíve, és az elmúlt hetek minden fájdalma tovatűnt. És olyan szép, olyan ártatlan, ugyanakkor olyan szexi volt a maga különös módján, hogy megtántorodott tőle az ember. Elmosolyodott, és megfogta a kezét.

Mel beleveszett a pillantásába. Annyira hálás volt neki csak azért, hogy életben maradt,

hogy a legszívesebben elsírta volna magát. Ehelyett lehajolt, és megcsókolta a kézfejét.

Olyan az érintése, mint a lepkeszárny, gondolta a férfi, és közben a szerelmes éjszakáikra gondolt.

– Egész jól nézel ki ahhoz képest, hogy majdnem beadtad a kulcsot – mondta remegő hangon Mel.

– Meghaltam volna, ha nem akartam volna visszajönni hozzád. – Ed ujjai még szorosabbra fonódtak a keze körül, és Mel arcán felvillant az a jellegzetes mosoly.

– Te hízelegsz.

– Naná. És jobb lesz, ha felkészülsz, mert most már életed végéig csupa hízelgő dolgot fogsz hallani.

– Végig veled voltam, Ed. – Mel azon tűnődött, emlékszik-e valamire a férfi, vagy minden beleveszett az öntudatlanság sötétjébe.

– Tudom. És köszönöm.

– Szívesen. – Mel hirtelen zavarba jött. Nem tudta, mit mondhatna ennek a hirtelen életre kelt férfinak, akinek, amikor eszméletlen volt, a szívét is kiöntötte. – Lehet, hogy elölről kell kezdenünk az ismerkedést.

Ed felnevetett. – Képzeld el, milyen jó móka lesz!

Ismét összekapcsolódott a pillantásuk. Aztán Mel átcsusszant a kerekes székről az ágy szélére. Először a sérült lábát húzta fel maga után, aztán az egészségeset, majd addig fészkelődött, míg kényelmesen el nem helyezkedett a férfi mellett.

Ed a válla köré fonta a karját, és a szájára hajolt. Összekapaszkodtak, úgy, mintha soha többé nem akarnák elengedni egymást.

Mikor végre elhúzódtak egymástól, hogy levegőt vehessenek, Mel felkacagott. – Mit fognak szólni a nővérek, ha itt találnak? – kérdezte vihogva.

A férfi ránézett, és szélesen elvigyorodott. – Fogalmam sincs, drágám – mondta Rhettet idéző hangon. – És igazából nem is érdekel.

71

– Az igazság előbb vagy utóbb, de mindig kiderül – mondta nekik jóval később Camelia.

– Hát persze hogy ki – tette hozzá hálával teli hangon Mel.

– Anya mindig elcserélt gyereknek nevezte Mitchet. –Ed hangja még mindig alig volt több rekedt suttogásnál. – Tudta, hogy folyton rosszban sántikál.

– És igaza volt. – Camelia a kórházi ágyon fekvő férfit nézte. Rengeteg súlyt vesztett, de már jobban nézett ki. És legalább visszatért az élők közé. Hála annak a bűbájos georgiai boszorkánynak.

Melre pillantott, aki éppen Edet bámulta. Egy percre sem vette le róla a tekintetét. Mintha nem tudta volna elhinni, hogy a férfi ott ül az ágyban, fogja a kezét, és beszél. Ed pedig úgy nézte Melt, mintha rajta kívül nem létezett volna senki más. Külön világban jártak, egy olyan helyen, amely csak a szerelmesek számára létezik.

Camelia felsóhajtott. Ennek így kellett történnie. Ami őt illeti, a sírig megmarad benne az a lángolás, amelyet Melba Eloise Merrydew lobbantott lángra a szívében. Senki sem fogja megtudni, milyen közel állt ahhoz, hogy szerelmet valljon neki. Claudia főleg nem. Nem várhatná el tőle, hogy megbocsásson, és azt sem, hogy megértse: az, amit ő Mel iránt érez, csak egyszer fordul elő egy férfi életében. És nem lehet tenni ellene, őt magát is meglepte – és teljesen magával ragadta.

Ugyanakkor, érdekes módon, nem érintette Claudia iránt érzett szerelmét. Camelia most is az életét adta volna a feleségéért, úgy, ahogy Mel is Edért. Elképzelte, hogy hazamegy, a karjaiba vonja az alvó asszonyt, és beszívja édes Arpége-illatát. Ahogy mindig is tette. Szerencsés férfinak mondhatta magát.

Gyorsan keresztet vetett. *Ez alkalommal*, hála istennek, tényleg szerencséje volt.

Lehajolt, és gyors puszit nyomott Mel puha arcára. Jó illata volt. Nem Arpége-illat, de jó.

Mel felállt, kihúzta magát, és a férfi szemébe nézett. Camelia látta, hogy tudja. Mel átkarolta, és magához húzta a férfit. És a szeméből közben csorgott a könny.

Camelia elvörösödött zavarában. Az arca a nő melléhez préselődött, pontosan arra a helyre, ahová szívesen odapréselte volna magától is.

Mel kikísérte az előcsarnokba. – Most hová megy? –kérdezte, de még mindig nem engedte el a kezét.

– Haza, azt hiszem.

– Claudiához – tette hozzá egy oldalpillantás kíséretében Mel. – Élete első és egyetlen szerelméhez.

– Igen. Első és egyetlen szerelmemhez – ismételte meg engedelmesen Camelia.

Mel bólintott. – Köszönöm, Marco. –Mit?

– Azt, hogy szeret.

A férfi mélyen beszívta a levegőt. A szíve úgy vert, mint egy kamaszé. Hátrasimította sűrű, fekete haját egy olyan mozdulattal, amely megmosolyogtatta Melt. – Ugyan, ilyen semmiségért nem kell köszönetet mondani – felelte viszonylag könnyedén.

– De igen.

Camelia legyintett, aztán elindult azon a hosszú, fényes kórházi folyosón, a lift felé.

– Hé! – kiáltott utána Mel.

Camelia megfordult, leginkább azért, hogy vethessen rá még egy utolsó pillantást.

– Mondták már, hogy úgy néz ki, mint Al Pacino? Camelia felnevetett, aztán belépett a liftbe.

Halkan bezárult mögötte a liftajtó. Elvégezte a dolgát. Egy másodperc töredékéig felmerült benne a kérdés: mi történt volna, ha Ed Vincent meghal? Megcsóválta a fejét. Semmi. Semmi sem történt volna.

Nincs rosszabb, mint amikor vénségére megbolondul az ember, gondolta, és felsóhajtott. Ha Ed meghal, Mel visszament volna Kaliforniába, a lányához, a barátaihoz és a vállalkozásához. Aztán végül talált volna valakit, bár azt még Camelia is tudta, hogy az a szerelem meg sem közelítette volna azt, amit Mel Ed iránt érzett. És ő is visszament volna Claudiához meg a gyerekeihez. Úgy, ahogy most is visszamegy. Vállat vont. Senki nem tudott semmiről. Senkit nem ért fájdalom. Csak őt magát. De lehet, hogy tanulni fog belőle, és még egyszer nem követi el ugyanezt a hibát.

Mivel eszébe jutott Mel története Edről meg a rózsákról, útban hazafelé megállt egy virágárusnál, és kiválasztott öt tucat vörös rózsát. Olyan édesen illatoztak a harmatos szirmok, mint az Arpége, és Camelia tudta, hogy Claudia imádni fogja a virágokat. Ahogy ő is imádta Claudiát.

Arra gondolt, hogy egy férfi szívében mégiscsak lehet hely egynél több nő számára is.

Szinte égetett a pillantásuk. És egyszerűen megszűnt körülöttük a világ.

Ed szerette volna elmondani mindazt, amit korábban gondolatban már megfogalmazott. Szerette volna elmesélni az egész életét. De aztán rájött, hogy erre nincs semmi szükség. Zelda mindent tudott már róla. Azt is, hogy ki volt, és azt is, hogy mi volt. És így is szerette. És ennél többre nem is vágyott.

– Gyere hozzám feleségül, Zelda – mondta, amikor végül megszólalt.

Mel megpróbálta visszatartani a könnyeit. – Oké, te lehetetlen ember. De csak ha megígéred, hogy többé nem löveted félholtra magad. Mert azt nem élném túl.

– Azt hiszem, én sem.

Aztán nevetve hagyta, hogy Mel szája megkeresse az övét.

Megnyerte a csatát. Övé volt a világ.